

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

in the
**UNLIKELY
EVENT**

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
L.J. SHEN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

in The
**UNLIKELY
EVENT**

L.J. SHEN

Olası Bir Durumda

L.J. Shen

Telif Hakkı© 2019 by L.J. Shen

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Gerçek kişilerle, nesnelerle, yaşayan veya ölmüş kişilerle, yerlerle veya olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı Bu](#)
[kitap hakkında](#)
[İthaf Epigraf](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Sonsöz](#)

[Teşekkür](#)

[Okumaya devam](#)
[edin L.J. Shen ile](#)
[bağlantı kurun Kirli](#)
[Başlıklar Önizleme](#)

*Bazen bu dünyanın dışında olan insanlarla tanışırsınız ve onları kendi
dünyanızın bir parçası haline getirirsiniz.*

Yabancı bir ülkede intikamdan doğan tek gecelik bir ilişki.

İkimizin de inkar edemeyeceği patlayıcı bir kimya.

Boar's Head Pub peçetesinin arkasına bir sözleşme imzaladık ve eğer bir daha karşılaşsak her şeyi bırakıp birlikte olacağımızı söyledik.

Sekiz yıl ve binlerce mil sonra, o burada. New

York'ta.

Ve o Amerika'nın müzik saplantısı.

Plak şirketlerinin yöneticilerini dize getiren soyut İrlandalı şair.

Mükemmel, sarsılmamış kar küremdeki kar fırtınası.

Son konuştuğumuzda, kral olmaya niyeti olmayan bir dilenciydi. Ama kral oldu ve şimdi ben onun hizmetkârıyım.

Ben Malachy Doherty'nin nasırlı elleriyle bir araya getirdiği o kırık prenses değilim.

Sevdiğim bir

kariyerim var.

Taptığım bir erkek

arkadaşım.

Bir daire, bir oda arkadaşı, bir *hayat*.

Ben değiştim. O da değişti.

Ama Mal peçeteyi sakladı.

Asıl soru, sözümü tutacak mıyım?

*Bu gezegendeki en nazik ruhlardan biri olan ve ben bu kitabı yazarken
aramızdan erken ayrılan Kristina Lindsey'e ithaf edilmiştir. Düşen her kar
tanesinde, bir ampulün her yanıp sönuşünde seni düşünüyorum.*

*"Ne beni izin verebilirim, ne de sana karşı koyabilirim. Hiçbir insan ateşin
içinde durup da tükenmez."
-A.S. Byatt*

Günümüz

Rory

Hayatım yuvarlak, güzel bir kar küresinin içinde.

Yıllardır kimsenin tozlu raftan almaya zahmet etmediği türden. Sarsılmamış. Sessiz ve durgun. Dışarıdan bakıldığında, bakımlı İsviçre köyüm mükemmel görünüyor. Ve öyle de. Sayılır. Yirmi altı yaşımdayım ve hayatımı düzene sokmuş gibi görüyorum.

Mükemmel bir iş.

Mükemmel daire.

Mükemmel oda

arkadaşı.

Mükemmel erkek

arkadaş.

Mükemmel

yalanlar.

Aslında yalan değiller. Tüm başarılarım gerçek. Onlar için çok çalıştım. Sorun şu ki, sekiz yıl önce *onunla* tekrar karşılaşsam hepsini göz açıp kapayıncaya kadar vereceğime söz vermiştim. Ama o zamanlar bugün olduğum kişi değildim.

Kaybolmuştum. Kederliydim. Kırılmıştım. Kafam karışmıştı.

Fark etmez, çünkü o zaman , şimdi ise böyle.

Ona . Hayır, hayır. İmkânı yok.

Öyle değil.

...O zaman neden gözlerimi The Beerchman Hotel'in balo salonunun kapılarından süzülen ve yol boyunca her kafayı çeviren gizemli yabancından ayıramıyorum?

Affetmeyen kışın kararttığı kırmızı yanaklar, aristokrat bir kare çene, Roma burnu ve en karanlık günahlar ve en iğrenç zevkler için yapılmış dudaklar; hepsi de kulaklarından sarmaşık gibi kıvrılan, bin bir farklı yöne dağılmış, kömür karası saçlarla çerçevelenmiş. Çekik, düşünceli gözleri, geniş omuzları ve dar kalçaları onu yakışıklıdan da öte yapıyor. O mükemmel. *Fazla mükemmel.*

Tüm zalim, peri masalı prenslerinde olduğu gibi, onun ölümsüzlüğünü, insanlıktan yoksunluğunu gösterecek bir şey görmeyi arzuluyorum. Onun mükemmelliğinin gerçekten imkansız olduğunu kanıtlayacak bir şey.

Sivri kulaklar. Uzun dişler. Küçük bir kuyruk.

Hadi, Tanrım, bana çalışacak şeyler ver. Herhangi bir şey.

Uzun boylu ama özel bir ilgi gerektirecek kadar değil. Hayır, Malachy Doherty'nin insanlarda uyandırdığı hayranlığı haklı çıkarmak için imparatorluk boyuna, süslü kıyafetlere ya da bankada milyonlara ihtiyacı yok. Sadece varlığı bile kadınların dizlerinin üzerine çökmesi için yeterli. O zaman görmüştüm. Şimdi de görüyorum.

Balodaki tüm gözler bu esrarengiz adamın üzerinde, ben de dahil.

Kes şunu, Rory. Bu o değil.

Keşke gözlerini görebilseydim. O zaman bundan emin olabilirdim. O gözler başka kimsede yok. Menekşenin nadir bir tonu, ezilmiş kristal şeker gibi.

Mal, masumiyetimi, kalbimi ve külotumu aynı nefeste aldığı geceyi "*Kırmızı kan damarlarından yansıyan ışıkla karışık melanin eksikliği*" diye açıkladı.

Adamın meraklı bakışları ve dudak ısırın kadın hayranlarını görmezden gelerek bir adım bile atlamadan güvenliği geçip VIP alanına girişini izliyorum. İri yarı, kel fedai, ölümlüleri ilahlardan ayıran kırmızı kadife ipi çözerken ünlüler bile kendilerini ona atıyor, tembel adımlarını takip ediyor, sohbet etmeye çalışıyor.

Mal olamayan adam bara doğru ilerliyor, gözleri bir şeye odaklanmış. Daha doğrusu *birine*: sahnede *Alicious* olarak tanınan, gelecek vaat eden R&B yıldızı Alice Christensen'i kucağına yaymış olan plak şirketi sahibi Jeff Ryner'a. Jeff'in kırklı yaşlarındaki yüzü aşırı içki ve kokain yüzünden pembeye boyanmıştır.

Adam yaklaşırken Ryner ayağa kalkar, *Alicious*'un kucağından kaymasına izin verir, kıcı bir gümbürtüyle yere çarpar. Kadının cesedinin üzerinden atlayarak Gizemli Adam'a doğru koşar, teatral bir şekilde dizlerinin üzerine çöker ve göğüs cebinden büyük bir tomar para çıkararak yabancıнын yüzüne doğru sallar. Adamın kim olduğu *belli değildir*.

Mal soğuk bir sırıtışla Ryner'ın sosis gibi parmaklarından parayı alıp ceketinin cebine koyuyor ve Ryner'ın telaşla ayağa kalkmasına neden olan bir şey söylüyor.

Bu her şeyin üstünü örter.

Mal, patronum gibi bir kodamanla anlaşma yapmadan önce ölürdü. Göz alıcı bir galaya katılmadan önce kendini ateşe verirdi. Jeff Ryner gibilerle ilişki kurmadan önce şişeden siyanür içerdi.

Mal soğuk, kibirli ya da ukala değildir. Kendi saçını keser, yabancılara beşlik çakar ve kahverengi sosun dünyanın tüm sorunlarına çare olduğunu düşünür. Mal gösterişli etkinliklerden, eğlence dergilerinden, ana akım plak şirketlerinden ve şık yemeklerden nefret eder. Annesini, eğlenmeyi, kafayı bulmayı ve arka bahçesinde kusursuz gece göğünün altında uzanırken şarkı yazmayı seviyor. Bir pop sevgilisinin şarkılarından birini satın almak için vermeye çalıştığı on altı bin dolarlık çeki reddetti, çünkü kafası karışmış menajeri ve temsilcisinin *hayır* kelimesini çözmeye çalışmasını izlerken iyi bir kahkaha attı.

Ama içimden bir ses bunun sekiz yıl önce olduğunu söylüyor. Yirmi dört saatlik bir süre için.

Bugünün Malachy Doherty'si hakkında ne biliyorum? Onun hakkında ne biliyordum ki?

"İşte orada."

Callum'un kolları belime dolanıyor. Şaşkınlıkla sıcıyorum, onun havalı İngiliz aksanı beni bir an için ürkütüyor.

"Balonun güzeli." Dışarıdan hâlâ soğuk olan dudakları kulağımı arkadan okşuyor.

"Başardın." Arkamı dönüyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve zaman kartına basar gibi dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Hâlâ ofisteki soluk gri takım elbisesini giyiyor.

"Her zaman öyle değil miyim?" Burnunu kırıstırıyor.

Öyle. Callum şimdiye kadar çıktığım en kesin ve güvenilir adam. Dalgın, güvenilmez Mal'in tam tersi. Tekrar baktığımda, erkek arkadaşımın en sevdiğim kravattı takmayı unutmadığını görüyorum. Altın telli koyu yeşil. İlişkimizin yaklaşık iki haftasında bir mağazada gördüğümüzde ona bana İrlanda'yı hatırlattığını söyledim ve o da hemen satın aldı.

Bana doğum günüm için aldığı Nikon D18'i çantamdan çıkarıp fotoğrafını çekiyorum, yüzümde onay ararken zengin çocuğu gibi asık suratlı gülümsemesini yakalıyorum.

Dört yıl önce sanat diplomamı aldığımndan beri Blue Hill Records için serbest fotoğrafçı olarak çalışıyorum. Hiç denecek kadar az kazanıyorum ama yine de hiç denecek kadar az kazanıyor olmak, ilk üç yıl burada staj yaptığımnda aldığım ücret olan *hiçten* daha iyi. Manhattan'daki astronomik kiramı ödeyebilmek için barmen olarak yarı zamanlı bir işte çalışıyorum.

Fakir Manhattan kızı klişesini yaşamak zorunda olduğumdan değil. Rahmetli babamdan kalan bir mirasım var ama ona dokunmayı reddediyorum. Kullanmak aklımın ucundan bile geçmedi. Elimden gelse parayı yakardım ama bu annemin kalp krizi geçirmesine neden olur ve ben de vicdan azabı çekmek istemem.

Parayı hiç istemedim. Hayatımda sadece babamı istedim.

"Muhteşem görünüyorsun, aşkım." Callum başparmağının tersiyle çenemi tutuyor ve başımı yukarı kaldırıyor.

Öyle miyim? Callum gibi bir erkeğin genelde tercih edeceğinin tam tersiyim. Solgun, hastalık sınırında bir cildim, her zaman endüstriyel miktarda göz kalemiyle çerçevelenmiş büyük yeşil gözlerim, bir burun çemberim ve punk rock'la ilgili her şeye karşı sonsuz bir sevgim var, ki bu muhtemelen yakında yirmi yedi olacak olgun yaşında biraz yaşlanmaya başladı.

Şu anda uzun, gümüş rengi ombre saçlarımın tepesinde kızıl-altın köklerim görünüyor. Callum, köklerim görüldüğünde *"Karda çilek gibi"* diyor. Dağınık bir at kuyruğu yapıyorum ve üzerimde Toms ve çivili bir gerdanlıkla eşleştirdiğim çizgili kırmızı beyaz bir elbise var. Basitçe söylemek gerekirse, Spencer'da kaybolmuş bir Viktorya dönemi hayaleti gibi görünebilirim.

Bazen Callum'u bana çeken şeyin bu olduğundan şüpheleniyorum. Bu eksantrik, canlı kabuk onun statüsünü herhangi bir plastik ödül karısından daha fazla yükseltebilirdi.

"Callum'un ne kadar açık fikirli ve modern olduğuna bakın, hipster, sanatsal, gerçek bir işe tutunmuş kız arkadaşıyla. Göğüsleri büyütülmemiş ve Neiman Marcus'taki satıcı kadınlarla ilk isim bazında değil."

"Beetlejuice filminden fırlamış gibiyim." Gülüyorum, boynunu öpüyorum. Düşük gürültüsü bedenimde titreşiyor.

Callum avucunun tersiyle saç bağımndan kurtulan bir tutam saçımı alıyor ve dudaklarını az önce boynumun dibinde açığa çıkardığı etime bastırıyor.

"Beetlejuice'u severim."

Hiç izlememiş. Bunu bana ilk buluşmamızda söyledi, ama onu düzeltmek gereksiz görünüyor ve sanki ilişkimizde var olmayan sorunları bulmaya çalışıyormuşum gibi.

"Başka kimden hoşlanıyorum biliyor musun?" Bir öpücük daha almak için başını eğiyor. "*Seni*, sana aldığım Tiffany's kolyenin içindeki *seni*."

Evet. Bana mantıklı bir elbiseyle birlikte vermişti, çünkü havalıyım ama arkadaşlarının yanında öyle görünecek kadar havalı değilim.

"Dikkatli ol. Birkaç ay sonra yirmi yedi yaşına gireceğim. Bana fikir verebilirsin," diye takılıyorum. Kelimeler dilimde boş duruyor ama bunu duymaktan ne kadar zevk aldığını biliyorum.

"Babam bana bir fahişeyi sikle tehdit etmememi söyledi. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun Aurora Belle Jenkins?"

Bu benim uzun boylu, borsacı, Wolf of Wall Street erkek arkadaşım. Eton ve Oxford eğitimiyle. Kusursuz tavırları ve kirli ağızıyla.

Tek hatası annemin istediği gibi biri olmak olan adam.

Be

n. Zengin. Güçlü. İyi yetiştirilmiş.

İstikrarlı. Tatlı. Sıkıcı.

Annemin bilmediği , tüm *rağmen* Callum'dan hoşlandığım.

Onlar yüzünden. Onu ikna etmem altı ayımı aldı, çünkü annemin ondan hoşlanacağını biliyordum ve annemin hoşlandığı şeyler genellikle yapay ve sığdır.

Aylardır peşimdeydi. Sonunda, tesadüfen çalıştığım dairenin altındaki bara geldi ve avucunu tezgâha vurdu.

"Seni benim yapmam için ne gerektiğini söyle bana," diye mırıldandı o gece.

"Toparlanmış ve akıl sağlığı yerinde görünmeyi bırak," diye kestirip attım.

"Bana annemin istediği her şeyi hatırlatıyorsun. Ve annem tüm yanlış şeyleri ister."

"Bu yüzden mi sürekli hayır diyorsun?" Kaşlarını çattı, kafası karışmıştı.

"Her gece buraya geliyorum, bir şans için yalvarıyorum ve sen beni reddediyorsun çünkü annen benden hoşlanabilir, Tanrı korusun?"

Omuz silktim, dumanı tüten başka bir bardağa uzandım ve buğuyu sildim.

"Ben bir serseriyim, aşkım. Oxford'daki ilk yılımda başarısız oldum. Sefil bir şekilde.

Denemediğim için de değil."

Bir kaşımı kaldırdım ve ona *gerçekten* gülümsedim. Çalışmak için daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Callum kollarını maratona hazırlanıyormuş gibi sallayarak hava üfledi.

"Pekâlâ, bir bakalım. Kıçımda yumruk büyüklüğünde bir doğum lekesi var. Hâlâ kahvaltıda Lucky Charms yiyorum. Her gün. Lucky Charms yiyorum. Her gün. Kişisel antrenörüm, *Notting Hill*'de Hugh Grant'in oda arkadaşı olarak da bilinen Rhys Ifans'ın kollarına sahip olduğumu söylüyor. Ben... Ben... Ben yüzemem!" Kollarını havaya kaldırdı, zafer kazandı, etrafımızdaki herkes içkilerinden başlarını kaldırıp gülümsedi.

Başımı sallayarak kıkırdadım. Belki kusurluydu ama genelde çekici bulduğum türden bir pislikten çok uzaktı. Debbie, nam-ı diğer annem, her zaman sadece sonunculara ilgi duyduğumdan şikâyet ederdi. Bana kalp ağrısı ve cinsel yolla bulaşan hastalıklardan başka bir şey sunamayan kırık dökük, yanlış anlaşılmış, dağılmış olanları.

Doğru değildi. Erkeklerle çok fazla bakmazdım ama baktığımda da her zaman *Vogue*'dan daha fazla sorunla gelirlerdi.

Callum o sırada öne doğru eğilmiş, tüm gövdesi tezgâha yapışmış ve elleriyle ağzını çerçeveleyerek kulağıma fısıldar gibi yapmıştı.

"Sana bir sır verebilir miyim?"

"İçimde öyle bir his var, her neyse."

"Bence sen bu dünyaya beni yok etmek için geldin."

Güldüm ve bir adım geri çekildim. Mal ile yıllar önce yaptığımız konuşma zihnimin önüne geldi ve bana bu sözleri daha önce de duyduğumu hatırlattı. Mal ve benim birbirimize söylediğimiz şeyler her zaman düşüncelerimin girintilerinde gizleniyordu.

Mal bana onu öldürebileceğimi söylemişti.

Bir bakıma beni öldürdüğünü .

Onsuz yaşadığım her gün, ardında sümüksü bir yapışkan iz bırakarak bir salyangoz gibi geçip gitti.

"Tamam, dostum. Sana bir taksi çağırma vakti geldi." Callum'un elinin arkasına dokundum. Bu, onun üst kattaki çatı katının sahibi olduğunu öğrenmeden önceydi.

"Ciddiyim," diye dudak büktü yine.

Çekici olduğunu biliyordu. Açılarını, aksanındaki cazibeyi, bir kızı numarasını vermesi için nasıl ikna edeceğini biliyordu. Ne yazık ki benim bağışıklığım vardı.

Bir başka temiz bardağı kenara koyarak bezi omzuma attım. "Sana başka bir sır verebilir miyim?" Başparmağını dudaklarında gezdirdi.

İşte o zaman dudaklarının somurtmadan bile gülünç derecede öpülebilir olduğunu fark ettim.

"Bir şey söylemeden önce her zaman izin ister misin?" Başımı eğdim.

Güldü. "İster inan ister inanma, genelde insanlar benden izin ister. Her neyse, sarhoş bile değilim. Bu bira mı? Bu gece bana ikram ettiğin tek bira bu ve dolu. Buraya sarhoş olmak için gelmiyorum Aurora. Buraya senin için geldim."

Durakladım, gözlerim onun birasına yapışmıştı. Doğruyu söylüyordu. Biliyordum çünkü her gece ona hizmet ediyordum. Aklıma onun Mal'in tam zıttı olduğu geldi - süslü kıyafetler, kibarlık, ağırbaşlılık. Belki de İrlandalı şairle ilgili aklımda kalan düşüncelerden kurtulmak için ihtiyacım olan şey oydu.

Bu da Callum'un babamın tam tersi olduğu anlamına geliyordu.

Bu da akıl sağlığım için ona en azından bir şans vermem gerektiği anlamına geliyordu.

O benim yeniden yapımımdı. İkinci şansım. Benim kurtuluşum.

"Ee? Bana bir randevu verir misin?" diye yalvardı. "Bir tutam beceriksizlikle harika bir şekilde dengesiz olduğumu kanıtlayacağıma ve size bol miktarda öngörülemezlik sağlayacağıma söz veriyorum."

"Peki." Hoppa bir gülümsemeyle gözlerimi devirdim.

"Ha!" Zafer kazanmışçasına çubuğu tokatladı. "Bunu yapan dengesiz kısımdı, değil mi?" Tekrar yerine oturdu, sanki sonunda yapabilecekmiş gibi, sanki onu tiksindiriyormuş gibi birasını itti. "Her zaman kadınları tavlarsın," dedi.

Balo salonunda Callum'un gözleriyle buluşarak derin bir nefes alıyorum. "Eminim bana fahişeler ve sikler hakkında her şeyi anlatmak üzeresin," diyorum, ereksiyonu puro pantolonunun ve elbisemin arasından bacaklarımın arasında zonkluyordu.

Kayıtlara geçsin: Callum o gece barda yalan söyledi. Vücudundaki tek bir kemik bile dağınık, riskli ya da hesaplanmamış değil. Doğum lekesine gelince? Cildi yeni ve boş bir kâğıt kadar lekesiz.

Callum Brooks, Nantucket yazlık evi, iki nokta beş çocuk, polo tişörtler ve golf turnuvaları tarzında, çekilmiş beyaz çorapları, kumlu sarı saçları, etkileyici boyu ve koşucu vücuduyla çekici. En iyi arkadaşım Summer, onun David Duke'un hayalindeki adaya benzediğine dair şaka yapmayı seviyor.

Gözlerimin içine bakıyor. "Ben bir seri tek eşliyim, otuz iki yaşımdayım ve neredeyse bir yıldır seninle çıkıyorum. Bağlılık beni korkutmuyor, Rory. Eğer istediğim gibi olursa, yarın sabah benim yanıma taşınacaksın."

Sırf ellerimle bir şeyler yapabilmek için ceketinin düğmelerini açıyor ve kravatını gevşetiyorum. Callum'dan ben de hoşlanıyorum ama bir yıl ilişkimiz için hâlâ erken.

Mal'a sonsuza dek yaşayacağına söz vermen yirmi dört saat sürdü, diyor kafamın içindeki ses.

Ayrıca sik ve kendi kendine olmayan orgazmlar konusunda da yeniydim. On sekiz yaşındaki halim için bahaneler devam ediyorum.

Callum beni masamıza götürüyor. Muhasebe ve pazarlamadan bir grup takım elbiselinin yanına oturuyoruz, onlar da ilk yemeklerinde ceviche yiyor ve hedge fonlardan ve insanları Hamptons'dan uzaklaştıran yeni popüler sahil kasabalarından bahsediyorlar. Callum zahmetsizce sohbe dalıyor, soda içmeye devam ediyor - her zaman yaptığı gibi, hala bir damla alkol almamış. VIP alanındaki adamı arkamda bırakmaya çalışarak iş arkadaşlarıma odaklanıyorum.

Daha önce de söylediğim gibi, Mal değil. Ve, tamam, iyi. Beynimin en çılgın kısmıyla dalga geçelim ve o *olduğunu* söyleyelim, ne olmuş yani? Beni görmedi. Ben de ona yaklaşmayacağım. Muhtemelen birkaç günlüğüne şehre gelmiştir. Mal kendini ailesine, çiftliğine ve ülkesine adanmış biri. Onunla tanıştığımda bunu biliyordum. O adam Amerika'ya taşınmaz. Bir kız için bile.

Özellikle de bir kız için.

Kesinlikle *bu* kız için değil.

Paraya gelince? değil. Hiç umursamadı.

Bir galeta atıştırıyorum, iki kadeh şarap içiyorum ve kendimi sahil evlerinden Manhattan'daki en iyi umumi tuvaletlere (Houston ve Broadway'in köşesindeki Crate and Barrel başı çekiyor) uzanan hararetli bir sohbe kaptırmışken Ryner'ın cehennemden fırlamış asistanı Whitney, kalçaları bir sarkaç gibi sallanarak masamıza geliyor. Kısa, platin rengi saçları, kuaförünün cetvel kullandığını ima eden bir hassasiyetle kesilmiş. Göğüs uçlarını ve göbeğini kapatan deri şeritlerden oluşan bir tür BDSM elbisesi giyiyor, daha fazlasını değil. Kırmızı dudaklarını büzerek başını eğiyor.

Herkes susar, çünkü Whitney benim karbonhidrattan nasıl uzak duracağımı bildiğim gibi sır saklamayı bilir. Örnek: galeta ve şarap.

"Aurora," diye mırıldanıyor, manikürlü bir elini onun beline koyuyor.

Herkes bana Rory der, ama Whitney bana Aurora der. Bir keresinde Ryner'la birlikte katıldığı bir pop yıldızının fotoğraf çekimi sırasında isimimden hoşlanmadığımı ifade etme hatasını yaptım. O zamandan beri onun için Aurora'yım. Eğer ona paraya alerjim olduğunu söyleseydim, hemen şirketin tüm bütçesini banka hesabıma havale ederdi.

Bir fikrim var.

"Whit." Gözlerine bakma zahmetine girmeden son ekmek parçasını ağzıma atıyorum.

"Bay Ryner sizinle balkonda konuşmak istiyor." Kısık kaşlarının altından bana bakıyor. Yemin ederim Whitney boğazını temizlemekten ve imalı bir şekilde "*Yalnız*" diye eklemekten orgazmik bir zevk alıyor.

Kürek kemiklerimi sıkıp çenemi yukarı kaldırarak VIP alanının terasına doğru ilerliyorum ve sıvı cesaret için üçüncü kadeh şarabımı deviriyorum. Ryner her zaman iki yüz kilo cinsel tacizcidir, ama özellikle de kafası güzel ve sarhoş olduğunda. Ki şu anda kesinlikle öyle. Üzerinde otel logosu olan peçeteyi elbisemin cebine sokuyorum. Arkama baktığımda Whitney'nin koltuğuma kaydığını ve kırmızı tırnaklarını Callum'un omzuna geçirip ona şekerli bir gülümseme attığını görüyorum. Whitney benden daha iyi olduğunu kanıtlamaktan başka bir şey istemez. Ve kesinlikle öyle, eğer kriter plastik bir banliyö mahallesinden en iyi *Umutsuz Ev Kadınları* sahtekârıysa.

Yakaladığım son şey, Callum'a samimi bir şeyler fısıldadığı oluyor. Kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor, *hayır*. Ona her ne söylediye, bu öneriden dolayı üzgün görünüyor.

Çift kapıdan içeri girdiğimde balkonu tamamen boş buluyorum. Burası annemin kalbinden daha soğuk. Ceketimi içeride bıraktığım için kendime lanet ederek kollarımı ovuşturuyorum ve manzarayı seyrederek parmaklıklara doğru yürüyorum.

Sadece dondurucu değil, ben de her zaman üşüyorum. Doğduğumdan beri, *kendimi* bildim bileli her yerde kazak ve kabarık ceketler giyiyorum. Sanki her zaman cildimi kaplayan görünmez bir buz tabakası varmış gibi.

Yukarı bakıyorum, göz kırparak yıldızları seyrediyorum, bu havada bile güzelliklerine hayran kalıyorum.

Yaklaşan ayak sesleri arkamdaki zeminde takırdıyor. Omuzlarıma ağır bir şey düşüyor. Zengin bir yün palto, vücut ısısından hâlâ sıcak. Erkeksi ve pahalı kokuyor: temiz toprak, çam, duman ve perakende satış için çok pahalı olan türden bir kolonya. Yanımda bir gölge belirliyor. Geniş mermer trabzanın üzerine bir bardak viski koyuyor, dirseği benimkinin yanında, neredeyse dokunuyor ama tam değil.

Ryner'ı görmeyi umarak başımı çeviriyorum ve ...
Mal.

Mal'ım. Ne de olsa o.

Malachy Doherty, leylak gözlü. Hipnotik gülümsemesiyle. Peçeteye imzaladığım kontratla.

Kalbimin bir parçasını asla geri vermedi.

Ama artık gülümsemiyor. Onu gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyor.

Be

n. Bir daha karşılaşsak, ne olursa olsun benimle evleneceğini söyledi. Ama bu

Neredeyse on yıl önceydi. Alkolün, şehvetin ve gençliğin etkisi altındaydım.

Olasılıkların.

Mal ağzını açar. "Merhaba, *sevgilim*."

Kaba İrlanda aksanıyla dizlerimin bağı çözülüyor ve kendimi tutunurken buluyorum.

İlk kar taneleri düşüyor. Burnuma. Kirpiklerime.

Omuzlar. Kar küremin içinde bir fırtına kopuyor.

Sekiz yıl önce

Rory

Sırtımı babamın mezar taşına dayıyorum ve birkaç ot koparıp havaya fırlatıyorum ve kirli Toms'larımın üzerine süzölmelerini izliyorum. Kilise çanları çalıyor, güneş yeşil dağların altında kayboluyor.

"Bekleyebilirdin, biliyorsun. Seninle tanışabilmek için bir ya da iki ay alkolü bırakabilirdin," diye mırıldanarak kulaklıklarımı çıkarıyorum. Telefonumdaki müzik uygulamasını kapatıp yanıma atana kadar U2'dan "One" hala bozuk bir şekilde çalıyor. "Özür dilerim. Kabalık ettim. Yorgun olduğumda huysuz oluyorum, ki... benimle gerçekten *tanışmaya* karar verseydin muhtemelen bunu bilirdin. Tanrım, baba, berbatsın."

Ama bu sözleri söylerken bile onlara inanmıyorum. Berbat değildi. Muhtemelen en iyisiydi.

Başımı mezar taşına vuruyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Her zamanki gibi yazın ortasında donuyorum ve Newark'tan Dublin'e yaptığım uzun uçuştan dolayı bitkinim. Ve kırk beş dakika boyunca hostelin resepsiyonistiyle tartışmaktan çünkü rezervasyonum siber uzayda kayboldu ve odaları kalmadı. Temple Bar Meydanı'ndaki bir otelde küçük valizimi boşalttıktan sonra duş aldım, yarım paket bayat mini bar cipsi yedim ve ödeyeceğim fatura yüzünden çıldırdım.

Üniversiteye gitmeden önce yeni bir fotoğraf makinesi alma hayalimi suya düşüreceğine hiç şüphe olmayan öngörülemeyen konaklamalar.

Sonra annem aradı ve son derece diplomatik bir şekilde İrlanda'ya seyahat ettiğim için onun için öldüğümü söyledi.

"Bütün bunların anlamı ne?" diye sordu. "Her şeyden önce, o öldü. İkincisi, onsuz daha iyiydin. Bu konuda bana güven, tatlım."

"Sen öyle diyorsun anne. Kendim öğrenmem için bana hiç şans vermedin." "Tembel bir ayaş ve berbat bir flörtçüydü."

"Ayrıca yetenekli ve komikti ve bana her Noel'de ve doğum günümde hediyeler gönderirdi. Senin Sephora hediye kartlarından ve kaş geliştirici kremlerinden çok daha ilginç şeyler" diye mırıldandım.

"Kendine güzel şeyler almanı istediğim için özür dilerim. Bu parayı doğum lekeni kapatmak için daha iyi bir makyaj malzemesi almak için kullanabilirdin. Gerçek ebeveynlik yapmadığın zaman havalı ebeveyn olmak kolay," diye hayıflandı. "Üvey kız kardeşini mi arıyorsun? Eminim lüks bir evde yaşıyordur. O kadar para bir yerlere gitmiş olmalı."

Bir yerden kastettiği şey muhtemelen sizin için değildi.

Üvey kız kardeşimi aramak istiyorum ama nereden başlayacağımı bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu geziyi gerçekten planlamamıştım. Sadece babamın gömülü olduğu yeri görmek istedim. Ne bekliyordun? Altımdaki soğuk taşla büyümlü bir bağlantı mı? Muhtemelen. Bunu yüksek sesle itiraf edeceğimden değil.

"Başka bir şey var mı anne?"

"Bana böyle davranma, genç bayan. Ben seni yetiştirmek için elimden geleni yaptım ama o sadece senin mirasını içti."

Homurdandım.

Para, para, para. Her zaman parayla ilgilidir.

"Onu bir kilisenin yakınına gömdüklerine inanamıyorum," diye düşündü. "Umarım çimler de kalbi gibi kararmamıştır."

Çok göze çarpan yeni röfleleri hakkında bir dizi şikâyetle bulunduktan ve dönüşte ona bir karton gümrüksüz Parliament sigarası alacağıma dair benden söz aldıktan sonra telefonu kapattı.

Şimdi burada, Dublin'in merkezindeki bir mezarlıkta, sırt çantamdan çıkan cips paketine gözlerini dikmiş gri bir sincaba bakıyorum. Kürkünü kısıkanıyorum. Kendimi sürekli soğuktan korumak için vücudumun her yerinde bir kürk tabakasıyla dolaşmayı gerçekten düşünürdüm.

"O kadar da iyi değiller. Kim cipsin üzerine sirke koyar ki? Barbarlık bu." Çantamdan bir cips çıkarıp ona doğru fırlatıyorum. Sincap korkuyla geri sıçırıyor ama sonra yavaşça atıştırmalığa doğru ilerliyor. Cipsi kokluyor, minik pençeleriyle kapıyor ve yakındaki bir ağaca doğru koşmaya başlıyor.

"Benim geldiğim yerde bir katile yardım ettiğin için hapse atılırsın," diye bir ses çatlıyor arkamdan.

Bir sarsıntıyla etrafıma bakıyorum. Babamın mezarının birkaç adım gerisinde bir rahip duruyordu; siyah cüppesi, büyük haçı, tüm günahkârlar mahvoldu ifadesi, her şeyiyle. Çantamı ve telefonumu kaptığım gibi ayağa fırlıyorum ve onunla yüzleşmek için dönüyorum.

Tamam, çok tehlikeli görünmüyor ama yabancı bir ülkede tek başıma olmak savunmasızlığımın aşırı farkında olmamı sağlıyor.

"Şimdi, şimdi."

Adam babamın gömülü olduğu yeşil tepeden aşağı yavaş adımlarla iniyor, elleri arkasında düğümlenmiş. Her iki dünya savaşını, Rönesans'ı ve Hannibal'ın İtalya'yı işgalini yaşamış gibi görünüyor.

"Korkmanıza gerek yok. Sanırım gri sincaplar ve onların gizli gündemleri konusunda oldukça bilgisizsiniz."

Babamın mezar taşının arkasında durup şakağımdaki belirgin doğum lekesine bakıyor. İnsanların bunu yapmasından nefret ediyorum, bu kadar açık bakmalarından. Özellikle de yara izi gibi görüldüğü için. Hilal şeklinde bir şey, her nasılsa normal ölü rengimden bile daha soluk. Annem her zaman bu konuda bir şeyler yapmam için beni cesaretlendirir. Makyajla kapat. Lazer tedavisiyle yok et.

Doğum lekemi gördüğünde gözlerinde bir şeyler parıldıyor. Kabarık beyaz saçları ve yaşlılıktan lekelenmiş bir yüzü var. Gözleri kırışık deri yığınlarının altında o kadar küçük ki renklerini bile seçemiyorum.

"Gri sincaplar kırmızı sincapları tehlikeye atıyor, onları kendi bölgelerinin dışına sürüyor. Kırmızılar önce buradaydı. Ama griler problem çözmede daha iyiler. Sokak akıllısı. Ayrıca griler sadece kırmızı sincapları etkileyen bir hastalık taşıyor." Okuma gözlüklerini çıkarıp cübbesinin eteğiyle temizliyor.

Ağırlığımı ayaktan ayağa kaydırarak yutkunuyorum. Gözlüklerini tekrar takıyor.

"Tabii ki griler de kırmızıların yemeğini yiyor ve üremede daha iyiler. Kızıl sincaplar baskı altında üremezler."

Ona bakıyorum, hevesli bir çevreci mi, garip bir konuşmacı mı yoksa sadece deli mi olduğundan emin değilim. Neden benimle sincaplar hakkında konuşuyor?

Daha da *önemlisi*, neden dinliyorum?

"Ben, bilgi için teşekkürler." Burnumdaki çemberle oynuyorum.

Git, Rory. Sana karıncalar hakkında ders vermeden önce ters yönde yürümeye başla.

"Sadece sincaplar hakkında ilginç bir anekdot. Ve belki de istenmeyen misafirlerin bazen sadece yerel halktan daha iyi oldukları için bölgeyi nasıl ele geçirdikleri hakkında." Başını eğerek gülümsüyor. "Peki ya sen?"

Kafası karışık ve aşırı duygusal. "Rory." Boğazımı temizliyorum. "Rory Jenkins."

"Sen buralı değilsin, Rory."

"Amerika." Ayağımın altındaki küçük bir taşı tekmeliyorum, iyi bir nedenim olmamasına rağmen bir şekilde cezalandırılmış bir çocuk gibi hissediyorum. "Ben New Jersey'liyim."

"Bu yüzden onu besledin." Başını sallıyor. "Neden burada olduğunu tahmin edeyim mi, yoksa paylaşımcı bir ruh halinde misin?"

Buraya üniversiteye gitmeden önce rahatlamak için geldiğimi söyleyemeyecek kadar utanıyorum ve Applebee's'de çalıştığım son iki yılda biriktirdiğim tüm parayı boklu tuvalete atıyorum.

"İkisi de değil." Sırt çantamı omzuma atıyorum. Otele vakti geldi. Bu aptal yolculuktan hiçbir şey çıkmayacak. "Yine de sincaplarla ilgili eğlenceli bilgiler için teşekkürler."

Okyanus ötesi yolculuğa kesinlikle değdi.

Mezarlığın kapısına doğru ilk adımlarımı atmıştım ki arkamda onun sesini duydum.

"Sen Glen O'Connell'ın kızıydın."

Duruyorum, omuzlarımın gerildiğini hissediyorum. Tüm vücudum taşla dönüşüyor.

Yavaşça topuklarımın üzerinde dönüyorum, kaslarım donmuş. "Nereden biliyorsun?"

"Mezarını ziyaret eden üçüncü evlat sizsiniz. Sonuncusunun Amerikalı olması gerektiğini duymuştum. Biz de sizi bekliyorduk."

"Biz mi?"

"Şey, ben."

"Diğer ikisi nerede?" Sanki mezar taşlarının arkasında saklanıyorlarmış gibi etrafıma bakıyorum.

"Biri buradan arabayla kısa bir mesafede yaşıyor. Onu küçüklüğünden beri tanırım. Hâlâ her Pazar annesiyle birlikte bu kiliseye gider. Glen, kısıtlamalarını göz önünde bulundurursak, olabildiğince onun hayatındaydı."

Çeviri: Alkolizm. Garip bir şekilde onu hâlâ

kıskanıyorum. "Peki ya diğeri?"

"Kuzeyde yaşadı. County Antrim."

"Neden geçmiş zaman?"

"Birkaç hafta önce vefat etti. Lösemi, inanabiliyor musun? Çok genç bir delikanlıydı. Babasıyla birkaç kez karşılaşmış ama onu hiç yakından tanıyamamış."

Kalbim bir çapa gibi batıyor, midemin dibini tırmalıyor. Ölen bir kardeşim vardı ve şimdi onunla hiç tanışamayacağım ya da onu hiç tanıyamayacağım. Burada potansiyel bir *ailem* var. Bu adam... Son günlerinde ona sarılabilir, onu rahatlatabilirdim.

Babam hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyorum. Sadece hızlı arabalara, hızlı kadınlara, sigaraya, içkiye ve atardamarları tıkayan yiyeceklere olan düşkünlüğü göz önüne alındığında yersiz olmayan bir kalp krizi sonucu elli yaşında öldüğünü biliyorum. Tolka'da bir kasap ve bir öğretmenin oğlu olarak dünyaya geldi ve İrlanda, İngiltere ve ABD'de listeleri alt üst eden, Mariah Carey ve George Michael'a taş çıkartan Noel şarkısı "Belle's Bells "i yazarak ün kazandı. Noel şarkısı onun iş hayatındaki ilk ve son başarısı ya da kariyere benzer bir şeydi, ancak Dublin'de bir ev ve yıllık yemek ve içki bütçesini güvence altına almaya yetti.

O bir çapkındı. Hareket eden her şeyle yatan türdendi. Annem arkadaşlarıyla sırt çantasıyla gezerken Paris'te bir barda tanışmış ve ilham perisini yeniden bulmaya çalışıyormuş. Tek gecelik bir ilişki yaşamışlar ve anneme adresini vermiş, eğer İrlanda'da iyi vakit geçirmek isterse ona yazmasını istemiş. Annem ona yazıp fırında olduğumu haber verdiğinde, adam onu kendisiyle yaşamaya davet etti ama annem asla gelmedi. Onun yerine her ay nafaka gönderdi. Bana hediyeler, mektuplar gönderdi... ama her şey annem tarafından dikkatle izleniyordu. İlişkimizi kontrol etmesinden nefret ederdim.

Bu yüzden isyan ettim. Genç yaşta.

Yıllar boyunca onunla kendi başıma iletişim kurmaya çalıştım.

Ona annemin bilmediği mektuplar yazdım; resimler, e-postalar, kütüphanedeki kitaplardan kopardığım şiirler gönderdim. Gizemli sperm donörüm hakkında bilgi kırıntıları için anneme yalvardım. Ondan hiç haber almadım ve nedenini bildiğimi sanıyordum. Annemin ne kadar otoriter bir kaltak olduğunu biliyordu ve arkasından konuştuğumuzu öğrenirse benimle iletişimini tamamen keseceğinden korkuyordu.

Babam ona olan saygısından dolayı benimle sadece annem aracılığıyla konuşmayı ve asla telefonda konuşmamayı kabul etti. Bir keresinde bana sesinden, kendisine olanlardan utandığını yazmıştı. Artık sarhoş olmadığına bile sesinin titrediğini ve sesinin sürekli titrediğini söylemişti.

Sesinin nasıl olduğu umurumda değildi. Sadece kulaklarımda onun sesine ihtiyacım vardı. Bir baba istiyordum.

Özellikle iyi bir tane bile değil.

Cidden, her türlü baba .

Babam ben liseden mezun olmadan iki ay önce öldü. Anneme telefon geldiğinde bir bardak su almak için mutfığa doğru yürüyordum. Beni görmemesi için sırtımı koridorun duvarına yapıştırdım.

Üzgün değildi. Ya da kızgın. Ya da kırgın. Sadece eski, kablolu telefonu eline aldı, bir sigara yaktı ve saçlarını omzunun arkasına atarak yemek masasına oturdu.

"Demek sonunda nalları dikti, ha?" Öksürdü. "Bunun tek üzücü yanı Rory'ye söylemek zorunda kalacak olmam. Bu kalp ağrısını hak etmiyor."

Kiminle konuştuğunu bilmiyordum ama kusmak istiyordum. O benim babamdı ve benim bir parçamdı -muhtemelen onun pek de hoşlanmadığı bir parçam.

Glen biraz daha bekleseydi, onunla yüz yüze tanışabilirdim. Şimdi onunla yüz yüze görüşüyorum ve evlilik dışı çocuk mirasını bir rahipten dinliyorum.

Klas hareket, baba.

"Baba...?" Göğsündeki dev haça bakıyorum.

"Doherty," diye cevap veriyor.

"Peder Doherty, benim hakkımda bir şey söyledi mi?"

Sorumla cevabı arasındaki o zaman aralığında, dünyanın tüm ağırlığının omuzlarıma çöktüğünü ve beni gömmeye hazır olduğunu hissediyorum. "Evet.

Tabii ki. Her zaman senden bahsederdi. Sen onun gözbebeğiydin.

Fotoğrafçılığınızla övünürdü. Ne zaman dışarı çıksa

Evde insanların yüzüne senin fotoğraflarını gösterip 'İşte bu benim kızım' diyordu."

Ne zaman evden çıksa.

Durumu çok . Annem bir kez bile ona yardım etmeye çalışmadı.

Neden? "Nasıl oldu da beni hiç görmek istemedi?"

Neden tüm bu soruları bu yabancıya yöneltmeye karar verdiğimi bilmiyorum. Babamı çok iyi tanıyor olamazdı. Glen düzenli olarak kiliseye gitmezdi... en azından ben öyle düşünmüyorum.

"Size her ay para gönderdi ve onu tanımayanınızın daha iyi olacağını bilerek sizi uzaktan sevdi." Peder Doherty acı verici soruyu geçiştiriyor. "Bazı insanlar zayıftır ama mutlaka kötü değildir. Depresyon ve alkolizmle mücadele ediyordu ve bir çocuğa bakacak durumda değildi."

Belki de babam beni kendinden kurtarmıştır. *Önemli olan benim hakkımda konuşmuş olması, değil mi? Kendi dolambaçlı yollarıyla benimle ilgilenmesi? Evet, bununla başa çıkabilirim.* Ama hiç tanışmamış olmamızda annemin parmağı olduğu hissinden kurtulamıyorum.

Göğsüme bir sıcaklık sızıyor. "Kız kardeşimle tanışabilir miyim? Nerede yaşadığını biliyor musun?"

Bu noktada boşa kürek çekiyorum. Sesimdeki çaresizliği duyabiliyorum ve bu beni kendimden nefret ettiriyor. *Kendine gel. Ölmeden önce sana bir mektup bile bırakmadı.*

"Ah, zavallı şey çok kötü durumda. Korkarım kendisine ulaşılmasını istemiyor. Ancak..." Çenesini sıvazlıyor, bir fikir üzerinde düşünüyor. "Sana yardım edebilecek birini tanıyorum. Beni takip edin."

Peder Doherty'yi kilisenin içine, ağır bir meşe masada oturduğu ve bir kâğıda bir adres karaladığı loş arka ofise kadar gölgeliyorum. Yazarken konuşuyor.

"Torunum Drury Caddesi'nde çalışıyordu. Babanı iyi tanırdı. Glen ona gitar çalmayı öğretti. Eminim Mal, Glen hakkında bir sürü hikaye biliyordur. Neden onunla birkaç bira içip konuşmuyorsun? Ama çok fazla değil, tabii hikâyelerin beklenmedik, tuhaf bir hal almasını istemiyorsan." Kıkırdıyor ve elli avroluk bir banknotla birlikte adresi masanın üzerine bırakıyor.

"Teşekkürler ama paranızı alamam." Adresi alıp kadife kot pantolonunun cebine sokuyorum ve nota dokunmuyorum.

"Neden?"

"Çünkü bana hiçbir şey borçlu değilsin." Bir omzumu kaldırıyorum. "Ve sen zaten yeterince şey yaptın."

Başını kaldırıp bakıyor, gözlerindeki şefkat beni aptalca düşüncelerle başa bırakıyor

-Keşke beni evlat edinseydi gibi düşünceler. Keşke *benim* büyükbabam olsaydı. Ait olmadığınızı hissetmek kadar güzel bir şey yoktur. Bu gezegende köksüz yüzmek, senin için savaşıacak kimse olmadan. Annem var ama sevgisini göstermek için garip bir yolu var.

"Yaşadığım sürece bana Rab'bin iyiliği gibi sonsuz iyilik göster ki, öldürülmeyeyim. Samuel 20:14. Hepimiz birbirimize biraz nezaket borçluyuz, Rory. Küçük bir nezaket uzun bir yol kat eder."

Dişleri, yüksek kilise pencerelerini kesen ışık kırıkları kadar sarı. Yutkunuyorum, para için bir hamle yapmıyorum.

"Şimdi, torunumun işi bitmeden git. Malachy nadiren tek bir yerde kalır. Her zaman pusuda bekleyen bir ya da iki kız arkadaşı vardır ve onu her zaman Tanrı bilir nerede, ne yapıyor diye cehenneme sürüklerler."

Ne olduğu konusunda oldukça iyi bir fikrim var. Her neyse, playboy torununun seks hayatı kilisede konuşmak istediğim bir şey değil. Ya da, bilirsin, *asla*.

"Onun kim olduğunu nasıl bileceğim? Drury Caddesi'nde birden fazla şarkıcı olmalı."

"Oh, ." Parayı parmaklarının arasında katladı ve bana uzattı.

Tereddüt ediyorum ama alıyorum. "Ya almazsam?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Sadece adını bağır. Her şeyi bir anda durduracaktır. Malachy güzel bir kıza ya da sert bir içkiye asla karşı koyamaz."

Bu Malachy denen adamdan zaten hoşlanmıyorum ama beni rahatlatabilirse, babama tıpatıp benzediği gerçeğini görmezden gelebilirim: çapkın, ayyaş ve sorumluluktan vebadan kaçır gibi kaçır bir adam.

"Gitmeden önce mezarının birkaç fotoğrafını çekebilir miyim?"

Başını sallıyor, bana katıksız bir acıma duygusuyla bakıyor, derinizin altına girip yerleşen türden. Sizi tanımlayan türden.

", Aurora."

Aurora. Ona adımı hiç söylemedim. Sadece

Rory. "Aurora mı?" Bir kaşımı kaldırdım.

Gülümsemesi kayboluyor ve boğazını temizliyor. "Baban bana söyledi, hatırladın mı?"

Evet. Tabii ki. Peki neden bu kadar *suçlu* görünüyor?

O anda Peder Doherty'ye bakarken iki şey dikkatimi çekti:

1. Adamın gözleri büyüleyici - maviye batırılmış morun garip bir tonu, anında içinizi ısıtıyor.
2. Bir gün onunla tekrar buluşacağım.

Bir dahaki sefere mi? Hayatımı değiştirecek. Sonsuza kadar.

Sokak sanatçısını çevreleyen kadın bedenlerinden oluşan kalın duvarı omuzlayarak geçiyorum. Drury Caddesi bir renk, koku ve manzara patlaması. Kırmızı, çıplak tuğlalı binalar canlı grafitilerle kaplı. Bir köşeden bakan bir Asya pazarı, bir otopark, bir otobüs durağı ve küçük hipster dükkanları. Bir resim gibi görünüyor ve elimde olmadan her şeyi durdurup eski fotoğraf makinemle sokağın güzelliğini yakalayarak bir resim yapıyorum.

Bulanık bir şekilde geçen bir otobüs, renkleri bir fırça darbesi gibi kesiyor.

Tıklayın.

İki takım elbiseli adam duvara yazılmış **KAPİTALİZMİ SİKEYİM** yazısının yanından geçiyor.

Tıklayın.

Yalnız bir bira şişesi, üzgün bir sarhoş gibi abur cubur ambalajlarının arasına sıkışmış, kaldırımında yatıyor.

Tık, tık, tık.

Sonunda kaldırımın kenarında duran, gitar kılıfı açık, rulo yapılmış notalar ve bozuk paralarla dolu sokak sanatçısıyla yüz yüze geldiğimde, büyükbabasının bana neden onu hevesli bir müminin özgüveniyle tanıyacağımı söylediğini anlıyorum.

Daha önce hiç onun gibi birini görmemiştim.

Güzel olduğu doğru, ama benim için öne çıkan bu değil. O ıslıl ıslıl.

Sanki onun varlığının bir varlığı var. Etrafındaki her şeyin havasını emiyor, ona bakmamayı imkansız hale getiriyor. Malachy büyük, devasa bir kalp kırıklığı için biçilmiş kaftandır. Onunla ilgili her şey - yırtık kot pantolonu, kirli botları, beyaz gömleği ve onlarca yılda yırtılmış deri ceketi

Bela ıgılları atıyor. Yetmişli yılların kalp çarpıntısı gibi görünüyor. Bir ikon. Terry Richardson'ın ilham perisi. Bruce Springsteen'in Őhret ncesi hali.

Sesi bal ve sıcak baharatlar gibi. Beni zihnimde daha önce hiç bulunmadıgım bir yere götürüyor, her ne kadar güzel olmaktan uzak olsa da. Hırçın, gırtlaktan gelen ve dumanlı bir ses. Biri ona yaklaŐmak için omzuma vurduğunda, hayallerimden sıyrılıyorum ve ne dinlediğimi fark ediyorum.

U2'dan "One".

Bu tesadüf çok garip. Kendime bunun bir Şey olmadığını söylemeye çalışıyorum. Burası İrlanda. U2 ulusal bir hazinedir.

Şarkı söylerken gözleri kapalı. Sanki ondan ve gitarından başka kimse yokmuş gibi. Tenime sıcak bir Şey hücum ediyor, bir ısı dalgası gibi ve zevkle rperiyorum.

Sıcaklık.

Sokak sanatçılarında hep melankolik bir Şeyler olduğunu düŐünmüŐümdür - insanların müziklerini, sanatlarını, tutkularını görmezden gelerek yanlarından geçip gitmeleri. Ama bu adam, görmezden gelen kişi. İŞler tersine döndü. Kalabalıgı avucunun içine almış durumda. Buradaki her kadın kalın, tatlı bir büyünün altında. Kızların onunla yatmak istemesine ve yaşlı kadınların onu evlat edinmek istemesine neden olan Harry Styles kalitesine sahip. Erkekler sabırsız, sinirli ve kıskanç arasında gidip geliyor. Bunu ayaklarına vurmalarından, saatlerini kontrol etmelerinden, eŐlerini ve kız arkadaşlarını hareket etmeleri için drtmelerinden anlayabilirsiniz.

Şarkı bitiyor ve Malachy Doherty gözlerini aralayıp doğrudan bana bakıyor, sanki burada olacağımı biliyormuş gibi. Sanki kapalı gözlerle *onu* izlediğimi görmüş gibi. Kafam karışıyor -ve nedense bir Şey yapmak istiyorum, *herhangi bir Şey*- gitar kutusuna bir banknot atıyorum ve dehşet içinde büyükbabasının bana verdiğ i elli avroyu attığımı fark ederek başka tarafa bakıyorum. Etrafımdaki herkes mırıldanıyor ve ıslık çalıyor. Bunun kasıtlı olduğunu düŐünüyorlar. Yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyorum. Eminim onunla yatmak istediğimi düŐünüyordur.

Öyle mi? Muhtemelen. *Ama o bunu bilmeli mi?* Tabii ki hayır.

Deli gibi görünmeden parayı geri almak için artık çok geç. Ve delilikle kolay yatmak arasında, sanırım ikincisini seçeceğim.

Kızardım, geri çekildim. Malachy ne eğildi, bileğimi tuttu ve çekiŐtirdi. Damarlarımda bir yılan ısırığı gibi elektrik ısısı dolaşıyor. Nefesim kesiliyor.

Ben ayakkabılarıma bakıyorum, ama o çömeliyor ve yüzüme bakıyor, dudaklarında küstah, orantısız bir sırıtma oynuyor.

"Herhangi bir isteğiniz var mı Barones Rothschild?" diye soruyor.

Paramı geri alabilir miyim? Onunla sana içki ısmarlamalıyım ki bana babamdan bahsedebilesin, diye tatlı ama ciddi bir psikopat bakışıyla ona iletmeye çalışıyorum.

"Aklıma gelen bir şey yok." Bakışlarımı yana eğiyorum, soğukkanlı davranıyorum ama içten içe ölmek istiyorum.

İyi tarafı: Artık ölmüş babamı düşünmüyorum. Gümüş astar ve diğerleri.

"Copacabana!" biri. "Cavan Kızı!" diye

bağırır bir başkası.

"Kutudaki Sik!"

Malachy etrafına bakıp gülüyor ve gözleri yüzümden ayrılır ayrılmaz, sıcaklığı çekip alıyor. Yine de, yuvarlanan kahkahası mideme sızan sıcak balmumu gibi.

. "Bunu öneren alçak Bulgar kim?"

Yeşil bereli ve turuncu tüvit ceketli bir adam elini kaldırıp parmaklarını sallıyor.

"Bulgarca değil, İngilizce." Kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor.

Malachy, "Tanrım, çok daha kötüsü," diye mırıldanıyor ve etrafımızdaki herkes kahkahalara .

Bu fırsatı normale döndürmek için kullanıyorum ve gülümsüyorum.

Gerçekten.

Malachy salına salına yerine dönüyor ve gitarının askısını omzuna sabıtlıyor. Spor salonunda değil, sahada çalışan birinin ince ama kaslı vücuduna sahip. Gitar penasını bana doğrultuyor ve herkes kimi işaret ettiğini görmek için başını çeviriyor.

"Ne istediğini bilmeyen kızlardan hoşlanmam." Koyu, kalın bir kaşını kaldırıyor. "Ama senin bunu değiştirmek için burada olduğunu hissediyorum."

Çalmaya başlıyor ve belki de kendimi küçük, savunmasız ve kırılmış hissettiğim içindir, ama kendimi onun sesine bırakıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve bırakıyorum. Bunun orijinal olduğunu söyleyebilirim çünkü sözlerini bilmiyorum. Bir hit olamayacak kadar iyi. "One "ı söylediğinden tamamen farklı söylüyor. Sanki her bir kelime etini kesiyor. Bir yara, bir iz, yakıcı bir şey.

Zayıflık, nefret, arzu,

Ruhunu ateşe vermeyi ne kadar isterdim,

*Güzel kayıp kızlar ve kötü, kırık oğlanlarla dolu bir odada,
Beni bulacaksın, buza batıracaksın ve tüm beyaz gürültüyü
boğacaksın, Dünyayı senin gözlerinden görmek ve aşık olmak
istiyorum, Ama en çok, gerçekten var olmaman beni
korkutuyor,
Çünkü o zaman masalımın güzelliği kalmaz,
sadece üzgün, yalnız bir canavar olurum.*

Bu adam bana dokunmadan beni hareket ettirebilir ve bana parmağını bile sürmeden bana dokunabilir. Büyükbabası haklıymış. O bir bela.

Herkes o kadar sessiz ki, bu anın gerçek olduğundan şüphe etmeye başlıyorum. Sallanmayı bırakıp gözlerimi açıyorum. Şaşkınlıkla bütün sokağın ona baktığını görüyorum. Garsonlar bile restoranların eşiklerinde ve kafe kapılarında durmuş, onun sesine hayranlıkla bakıyorlar.

Ya Malachy? *Bana* bakıyor.

Fotoğraf makinemi kapıyorum ve şarkı söylerken fotoğrafını çekiyorum.

Şarkıyı bitirdiğinde küçük bir selam veriyor ve alkışların ve bağırışların bekliyor. Benimle yatacağını söyleyen bir sırtışıla kaşlarını oynatıyor, ki bu aptalca, çünkü ben on sekiz yaşındayım ve yatıp kalkacak tipte biri değilim.

Hayatımda sadece bir kişiyle yattım: Taylor Kirshner, son sınıfta, çünkü bir süre çıkmıştık ve ikimiz de üniversiteye garip bekaretimizle gitmek istemedik.

Ama ben Malachy'ye inanıyorum. İnanacağız.

Ona inanıyorum çünkü o *öyle* biri. Babam gibi biri olmalı. Eğer izin verirsiniz yatağınızı, kalbinizi ve kararlılığınızı kıracak, tamamen dengesiz, tayfun ruhlu, hasarlı bir Romeo.

Kötü niyetle değil, hayır. İsteddiği için de değil. Sadece kendine yardım edemiyor. Önüne çıkan her şeyi mahvedebilir. Bu yanlış anlaşılmış, güzel, zeki çocuk, hiç istemediği ama yine de paketini açtığı hediyelerle yüklü. Yeteneği, cazibesi ve güzelliği bir silah ve şu anda bana doğrultulmuş durumda.

Gitar kutusundan parayı alıp cebine koymasını izliyorum. Etrafındaki insan çemberi daralıyor ve yok oluyor. Üniversite çağında iki kız saçlarını kulaklarının arkasına atarak ona yaklaşıyor. Onlarla utanmadan flört ediyor, arada bir bana bakıyor ve hâlâ burada durup durmadığımdan emin oluyor.

Buraya sadece babam için geldim, açıklığa kavuşturmak istiyorum. İşi biter bitmez bunu ona söyleyeceğim.

Malachy beni bekletmekten çekinmediği için, gitar çantasını omzuna atıp kızlardan birini parmak eklemlerine bir öpücükle ödüllendirdiği sırada fotoğraf makinemi çıkarıp onun bir fotoğrafını çekmekten çekinmiyorum.

"Gururum okşandı ama bu cömert ama yapışkan kıza bana bir bira ısmarlamasına izin vereceğime söz verdim."

Kameramı indiriyorum ve kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum. İki kız da nefes nefese kıkırdarak ve birbirlerine vurarak otobüs durağına doğru dağılırken bana gülümsüyor.

"Bence bu cömert ama yapışkan kıza bir içki ısmarlayabilirsin, her şey düşünüldü." Ceketimin kapüşonunu başımın üzerine atarak fotoğraf makinemi sırt çantama geri sokuyorum.

"Sadece o fotoğrafın bir kopyasını bana gönderirse." Çenesini sırt çantama doğru uzatıyor ve bana tembel bir sırıtış atıyor.

"Ne için?"

Gitar çantasının kayışına dokunarak yanımıza geliyor. Birbirimizi içimize çekebileceğimiz bir anda durdu. "Adresini alacağım."

"Şimdi kim yapışkanlık yapıyor?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Ben." Sırıttırıyor, büyüleyici gözleriyle dünya muhtemelen leylak renginin dramatik bir tonuna bürünüyor. "Kesinlikle ben. Amerikalı mısın?"

Başımı sallıyorum. Beni tarıyor.

Mor gözler, büyükbabasınıninki gibi. Ama bir şekilde farklı. Daha berrak, dikkatli olmazsanız sizi içine çeken derinliklere sahip.

Arkamı dönüp başladım, beni takip edeceğini biliyordum. Takip etti de. "Olay nedir?" Ellerini ön ceplerine soktu. "Bir yere oturabilir miyiz?" Sorusunu duymazdan gelip bakıyorum.

Bir içki ve yiyecek bir şeyler alabilirim. Normal bir erkeğin ondan ne istediğine dair yüz üç sorusu olacağını tahmin ediyorum, ama Mal normallik spektrumunun yakınında bile değil gibi görünüyor. Başıyla ters yönü işaret ediyor ve arkamızı dönüyor. Şimdi takip eden benim.

Masaları devirmek. Bu sokak sanatçısı bu konuda çok iyi.

"Bir adın var mı?" diye soruyor. Ayak seslerini yakalıyorum. Zar zor.
"Aurora."

"Aurora! Prenses Aurora...?"

"New Jersey." Gözlerimi deviriyorum. Ne flört ama.

"New Jersey. Tabii ki New Jersey. İşlenmiş eti, saka kuşu ve Jon Bon Jovi ile tanınır, ancak ikincisini size karşı kullanmayacağım."

"Bu son derece düşünceli bir davranış."

"Ne diyebilirim ki? Ben de hayırsever bir ruha sahibim. New Jersey hakkında bildiğim her şeyi *Jersey Shore* adlı küçük bir diziden öğrendim. Annem, saçında bir havuzu dolduracak kadar jöle olan kişi için gidici."

"Pauly D." Gülümseyerek başımı salladım.

Birden sıcak bastı. Asker ceketimi çıkarmalıyım. Belki kapüşonlumu bile. De-onionize. Kat kat giysilerimden sıyrılmalıyım.

"İşte bu." Parmaklarını şıklatıyor. "Gerçi eminim sen ve ailen onun ve turuncu arkadaşlarına hiç benzemiyorsunuzdur."

Başparmağımın kenarını çiğniyorum. "Aslında annem bu tür insanların kraliçesi sayılır. Yüzde yirmi beşi sahte bronzluk, yüzde yirmi beşi saç spreyi, yüzde kırkı da dar kıyafetler ve saç boyası. Süper yanıcı gibi bir şey."

"Diğer yüzde on nerede?" Kıkırdıyor ve bana çözemediğim bir bakış fırlatıyor.

"Matematikte pek iyi değildir," diye kestirip atıyorum.

Malachy başını arkaya atıyor ve öyle gürültülü gülüyor ki, midemde titrediğini hissediyorum. Bizim oralarda, onun gibi bir çocuk görünüşünü bir şekilde kendi çıkarları için kullanırdı; aktör, model, sosyal medya fenomeni ya da başka bir uydurma iş olurdu. Annem Malachy'nin güldüğünü görse kalp krizi geçirirdi. Tüm yüzüyle güler, adeta kırıksıklıklara *davetiye çıkarır*. Etinin her santimi sıkıca kavranmış.

"Ben Mal," diyor.

Yürümenin ortasında olduğumuz ve elimi sıkamayacağı için omzunu omzuma çarpıyor ve yüzümü daha fazla ortaya çıkarmak için kapüşonumu aşağı çekiyor.

"Peki ya sen? Herhangi bir İrlandalı klişesini yıkacak mısın?" diye sordum. Mal köşedeki sokağa doğru keskin bir dönüş yapıyor. Ben de takip ediyorum.

"Korkarım hayır. Ben Katolik, ana kuzusu ve çoğunlukla alkolik biriyim. Büyükbabam... aslında teknik olarak büyükbabam değil. Peder Doherty Katolik bir rahip ama annemin babası genç yaşta öldü ve kardeşi Peder Doherty ona kendi kızınıymış gibi baktı. Her neyse, bana güveç yapmayı öğretti, bugüne kadar bildiğim tek yemek bu.

Nasıl hazırlanmalı? Şaşırtıcı sayıda koyunun olduğu bir çiftlikte yaşıyorum, hepsi de pislik. Birayı biraya, misyoner pozisyonunu köpek pozisyonuna tercih ederim, George Best'in bir tanrı olduğunu düşünürüm ve kahverengi sosun akşamdan kalmalık, kötü pişmiş bir yemek ve muhtemelen hepatit C dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere kanser dışında her şeyi iyileştirebileceğini düşünürüm."

"Bizler... geldiğimiz yerlerin inanılmaz derecede basmakalıp temsilleriyiz." Burun halkamı yuvarlayıp deliğinin içinde hareket ettiriyorum. Gergin olduğumda bunu yaparım. Ellerimi meşgul ediyor.

"Basmakalıplar vardır çünkü içlerinde bir gerçeklik tohumu taşırlar." Durur, arkasını döner ve çürük diş rengindeki eski bir Ford'un tavanına vurur. "Şimdi, gel. Gideceğimiz yerler, göreceğimiz şeyler var ve korkarım arabayı sen kullanmalısın."

"Ha?"

"Hiç doğru dürüst aşk filmi izlemedin mi, New Jersey'li Prenses Aurora? Sinema tarihindeki en iyi tanışma sahnelerinin hepsinde kadın erkeği bir yere götürür. *Harry Sally ile Tanışınca*, *Singin' in the Rain*, *Thelma ve Louise*..."

"Sonuncusu bir buluşma değildi. Ve Geena Davis bir erkek değil." Gülmekten kendimi alamıyorum. Çözülmeye hazır olmadan beni çözmeye nasıl cüret eder?

"To-may-to, to-mah-to." Elime bir dizi anahtar tutuşturuyor ve ben de içgüdüsel olarak onları yakalıyorum. "Arabanız bekliyor, Madam Semantik."

Bu adam şık ve çekici. En kötü kalp kırıcı tipi - aslında bir pislik gibi davranarak onun bir pislik olduğunu anlamamanızı sağlayacak kadar şefkatli değil. Bahse girerim gittiği her yerde ardında bir dizi yarı çırpınan, kanayan, kırık kalp bırakıyordur, tıpkı Hansel ve Gretel'in izleri takip ederek evlerinin yolunu bulmaları için bıraktıkları ekmek kırıntıları gibi. Bu yolun nereye gittiğini sadece ben biliyorum: yıkıma.

"Bekle. Bir yere gitmeden önce sana sormak istediğim bir şey var." Elimi kaldırıyorum. Beklentileri şimdiden belirlemek en iyisi.

"Pekâlâ." Yolcu kapısını açıp içeri girdi. Kapıyı kapatıp camı indirdiğinde ve kolunu camın çerçevesine dayayıp aviator güneş gözlüklerini taktığında ben hâlâ kaldırımda duruyorum.

"Geliyor musun?"

"Beni içeri almadan önce bunun ne olduğunu sormayacak mısınız?" Kaşlarımı çatıttım.

Havacı gözlüklerini kaldırıyor ve bana, büyüklüğüyle tüm evreni yerinden oynatabilecek bir gülümseme fırlatıyor.

"Ne anlamı var ki? Nasıl olsa sana vereceğim. İster para, ister öpüşme, ister sevişme, ister böbrek, ister karaciğer. Tanrım, umarım peşinde olduğun benim karaciğerim değildir. Ne yazık ki, benimki biraz kilometre gördü. Hadi Aurora."

"Rory."

"Rory," diye , düz dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirerek. "Çok daha uygun. Hiç de prensese benzemiyorsun."

Bir kaşımı kaldırıyorum. İfadesinin beni neden rahatsız ettiğini bilmiyorum. O haklı. Annemin olmamı istediği prensese hiç benzemiyorum. En iyi arkadaşım Summer, intihara meyilli bir peri gibi göründüğümü söylüyor.

"Disney filmlerindeki daha güzel üvey kız kardeşe benziyorsun. Sonunda prensi elde eden mazlum. Unvanla doğmamış ama onu hak etmiş olan" diye açıklıyor.

Bunun ironik olduğunu düşünerek kızardığımı hissedebiliyorum. bir üvey kız kardeşim var.

"Oh, kızarıyor." Pencereden havaya doğru bir yumruk kaldırır. "Her şey bitmiş değil. Hâlâ bir şansım var."

"Aslında, yok." Heyecanını soğuk suyla ıslatıyorum. Bu onu daha çok güldürüyor, çünkü zaten biliyor. Piç kurusu beni kazandığını biliyor.

"Seninle tek gecelik bir ilişki ," diyorum.

"Tabii ki yapmayacaksın," diye kolayca kabul ediyor. Özgürce. Tek kelimesine bile inanmadan. "Ciddiyim," diye uyarıyorum. "Cesedimi çiğnemedem."

Daha sert gülerek yolcu kapısına vurur.

"Şimdi doğrayın, Prenses."

Mal beni Dublin'in dışına kendine has bir şekilde yönlendiriyor ("Sola dön. Hayır, diğer sola. Boş ver, asıl sola") ve yolun diğer tarafında araba kullanmaktan korkmama ve uluslararası ehliyetim olmamasına rağmen kendimi yine de direksiyonun başında buluyorum.

Belki de beni her türlü makul mantıktan uzaklaştıran ortamdır. Belki de Mal'in kendisidir. Tek bildiğim on sekiz yaşındayım, tanımadığım bir baba tarafından yeni yetim bırakıldım ve kendimi bir kukla gibi havada asılı hissediyorum. Gökyüzü ve yeryüzü arasında. Kaybedecek bir şey yok, kazanacak bir şey yok.

Dublin'den bir taş atımı uzaklıkta yeşil tepelerin arasına sıkışmış küçük bir köye giriyoruz, beyaz ahşap bir tabela Tolka, Co Wicklow'a vardığımızı duyuruyor. Sağımızda bir nehir, üzerinde eski bir taş kemer köprü ve kasabanın girişini çevreleyen parlak kırmızı kapılı eski evler var. Daha çok, etrafına dağılmış birkaç evin bulunduğu bir ana caddeye benziyor.

Aksi halde kel bir kafa. Ana caddeden aşığıya doğru ilerliyoruz, parlak mavi bir evin, bir kilisenin, bir dizi hanın, barın ve Mal'ın bana gerçek bireysel koltuklar sunduğunu ve işletenlerin hala geleneksel makaralar kullandığını söylediğı küçük bir sinemanın önünden geçiyoruz.

Yol bir aşığı bir yukarı kıvrılıyor ve Mal'ın söylediğı gibi arabayı The Boar's Head adlı pub'ın birkaç bina aşığısına park ettiğimde kalbim garip bir şekilde doluyor.

Arabadan indiğimizde duruyorum ve fotoğraf makinemi çıkarıyorum. Bar bembeyaz boyanmış, yeşil pencereleri kadife çiçeğı ve peygamber çiçeğı saksılarıyla süslenmiş. Kapının yanındaki direkte İrlanda bayrağı asılı.

Sanki folklordan fırlamış bir şeye benziyor, rahmetli babamın başka bir hayatta bana anlatacağı bir masala.

"Seni tutan ne, Rory?" Mal adımlarının ortasında bara dönüyor ve beni tek dizimin üzerine çömelmiş, gözlerini kısmış ve kamerayı ona doğrultmuş halde yakalıyor.

"Kamerayla seviş, güzelim," diyorum ürpertici, yaşlı bir adam sesiyle, bana bırakmamı söylemesini bekliyorum.

Bunun yerine, Mal kocaman bir sırıtışa bürünüyor, hayali bir elbiseyi örtüyor ve Marilyn Monroe gibi kameraya bir öpücük gönderiyor. Sadece damlayan erkekliği bunu yüzde yüz komik ve yüzde sıfır kadınsı gösteriyor.

Tıkla. Tıkla. Tıkla.

Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. Bana kolunu uzattı. Karşı koyamayacak kadar yorgun olduğum için kabul ettim.

"Burada mı yaşıyorsun?" Etrafımızı gösteriyorum. "Bu köyde mi?"

"Şu tepenin hemen altında." Yüzümden çekmek için parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve omurgam beklenmedik bir zevkle karıncalanıyor. Gülümsüyor, çünkü fark ediyor. "Sana daha önce bahsettiğim tüm o pislik koyunlarla birlikte. Birazdan onlarla tanışacaksın."

"Yarın yetişmem gereken bir uçak var." Her türlü duyguyla tıkanmaya devam eden hain boğazımı temizliyorum.

"Yani?"

"Uzun süre kalamam."

Şaşkınlık ve neşe karışımı bir ifadeyle bana bakıyor. Sanırım ilk kez reddediliyor. Sonra inanılmaz olanı yapıyor ve başparmağını doğum lekemin üzerinde gezdiriyor, büyülenmiş gibi bakıyor.

"Nasıl oldu?" diye soruyor, sesi kadar yumuşak ki sanki soluyormuş gibi geliyor.

Kendimi o kadar sıcak hissediyorum ki, hava soğuk ve gri olmasına rağmen güneşin tenime vurduğunu hissedebiliyorum.

"Öyle olmadı. Ben onunla doğdum."

"Öyleydin, ha?" Başparmağı şakağımdan dudaklarıma doğru sürükleniyor. Bir araba kazası ya da garip bir kaza hakkında çılgınca bir hikâye mi bekliyordu?

Geri çekiliyorum.

"Her neyse, kalamam. Dublin'de rezervasyon yaptırdığım bir otel var."

"Seni kontrol için geri götüreceğim." Garip transından çıktı. "Bu gece benimle kalacaksın."

"Seninle yatmayacağım. Cesedimi çiğnemen lazım, unuttun mu?"

Yanaklarımı ellerinin arasına alıyor. Sert ve kendinden emin, bir sanatçının elleri ve kalbim anneme karşı yeni bulduğum acıma duygusuyla çarpıyor. Şimdi neden babamla yattığını anlıyorum. Bütün Casanovalar sümüklü değildir. Mal değil.

"Duygularınızın gerçeklerin önüne geçmesine izin vermeyin." "Ne demek istiyorsun?"

Kaşlarımı çatıyorum.

"Benimle yatacak olman hoşuna gitmiyor diye bunun gerçekleşmeyeceği anlamına gelmez." Başparmağını dudaklarımin üzerinde gezdiriyor. "Ve sadece tanışmış olmamız yabancı olduğumuz anlamına gelmez. Kendimizi yabancı gibi hissediyor muyuz?" diye soruyor, beni vücuduna doğru çekerek.

Hayır. Hayır, yapmıyoruz. Sanki hiç yanımdan ayrılmamış gibi hissediyor. Sanki doğduğum andan itibaren onun küçük bir parçasını yanımda taşımışım ve şimdi o burada olduğuna göre, bir yapbozu tamamlar gibi, sakladığım parçayı onun geri kalanıyla birleştirebiliriz.

Yutkunuyorum ama bir şey söylemiyorum.

"Aynen öyle. Şimdi de mükemmel buluşmamızı mahvediyorsun. Geena Davis mezarında ters dönüyor."

"Geena Davis ölmedi, Mal!"

"Gelin, Madam Semantik. Sizi besleyeyim."

Üç sığır konservesi ve bir çoban turtası yedikten sonra Mal elindeki yarım kalmış Guinness bira bardağı ile bana işaret ediyor - dördüncü bardağı. Ben hala ilk votkamı yudumluyorum.

Diyet kola.

"Bana bir şey sormak istiyordun." Bir gözünü kapatıyor, sanki bana silahla nişan alıyormuş gibi, üst dudağındaki Guinness'in beyaz köpüğünü yalıyor.

İşte başlıyoruz.

"Drury Street'e büyükbabanın tavsiyesi üzerine geldim. Glen O'Connell'ın kızı olduğumu biliyordu. Bana onun hakkında daha fazla şey söyleyebileceğini söyledi." Yüzünü dikkatle inceledim.

Elimi tutuyor, çeviriyor ve parmağıyla iç taraftaki çizgileri takip ediyor. Ensemdeki küçük tüyler diken diken oluyor.

"Çocukken her Pazar büyükbabamın kilisesine giderdim. Glen kilisenin arkasında otururdu. Plaklarını dinlememe izin verirdi. Bana birkaç nota öğretti ve şarkı yazmaya başladığımda bir cümleyi bir araya getirmeme yardım etti. Bana sayfaya nasıl yazacağımı öğretti. Yani, evet, birbirimizi oldukça iyi tanıyorduk. Kızına dokunursam beni öldüreceğini söyleyecek kadar iyi."

Ha?

"Diğeri." Yüzümdeki ifadeyi görünce gülerek başını sallıyor. "Sen değil. Tanrım, Glen seninle şahsen tanışmış olsaydı oracıkta ölürdü. Senin erdemini korumak için bir ordu görevlendirirdi."

"Senden mi?"

"Ve Avrupa'nın geri kalanı." Sırıttıyor.

Bu onun bana güzel olduğumu söylemenin garip, Mal yolu mu?

"Büyükbabam seni neden Glen'in kızı Kathleen'e göndermedi? Bu sokağın hemen aşağısında oturuyor." Mal kaşlarını çatır, birasını bitirir.

Kathleen.

Kız kardeşimin adı Kathleen.

Birden aklına geldi ve adını bilmediğimi fark etti. "Bir kız kardeşin olduğunu biliyordun, değil mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Annem bana adını söylemeyi reddetti. Bunun önemli olmadığını, çünkü burada kimsenin beni özellikle tanımak istemediğini söyledi. Hepiniz burada yaşıyorsanız nasıl oluyor da tüm bu köy Dublin'deki bir kiliseye gidiyor? Biraz garip." Pipeti içkimin içinde döndürüyorum.

Mal arkasına yaslanır. "Bütün köy değil. Sadece biz. Annem Lidl'de hafta sonu vardiyasında çalışıyordu, bu yüzden Kathleen'in annesi büyükbabamın Dublin konserini desteklemek için ikimizi de Pazar ayinine götürdü ve aslında bana bakıcılık yaptı. Ben genellikle eve giderdim.

Ama bazen Kathleen daha sonra Glen'le onunla kalırdım."

"Onun için nasıl bir babaydı?"

"İyi bir tane," diyor, sonra kaşlarını çatıyor ve düzeltiyor, "ama senin için yeterince iyi değil."

"Peki Kathleen kaç yaşında?" Beni daha iyi hissettirme çabasını görmezden geliyorum. "Benim yaşıam." Mal hâlâ çok ilginç bir şeymiş gibi elimi inceliyor.

dünyada. "Yirmi iki," diye ekliyor. "Onu iyi tanıyor olmalısınız."

"Birlikte büyüdük." Boş bardağını yapışkan ahşap masaya vuruyor. "Neden seni ona değil de bana yönlendirdi, merak ediyorum."

"Durumunun kötü olduğunu ve kimseyle görüşmek istemediğini söyledi." "Saçmalık. Kathleen bir penguenden daha sosyaldir."

Ne tuhaf bir . Seçtiği kelimeler karşısında gülümsememeye çalışıyorum. Onunla ilgili her şey çok farklı.

"Nasıl biri?" Kendimi bir FBI ajanı gibi hissediyorum ama babam hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmek istediğimde kendimi kontrol altında tutmak zor oluyor. Kız kardeşim hakkında. Ayrıca, dudaklarım hareket etmeye devam ederse, sesimdeki kıskançlık lekesini incelemek için durmam gerekmiyor. Kathleen yıllarca babamla büyüdü. Ve Mal'in yanında.

"Güzel. Güzel. Azizce. . Hadi gidip onu görelim. Onda bir sürü fotoğrafı olmalı."

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum."

"Ben biliyorum. Buradan elin boş çıkmayacaksın. Hadi gidelim."

Elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Masaya birkaç banknot attı ve ben kendi payıma düşen yemeği ödemeye kalkışmadım bile, çünkü otelle birlikte bu yolculukta çoktan kırmızıya batmıştım.

Elimi onunkine kenetleyen Mal, ana caddeden bir mermi gibi fırlıyor. Yağmur yağmaya başlıyor ve ben başımı eğerek sağanaktan kaçmaya çalışıyorum.

Gülüyor, sesi fırtına yüzünden boğuklaşıyor. "Yazın yağmur yağdığına inanamıyorum. Sanki kışı da yanında getirmişsin, Rory."

Garip ama bizi birbirimize yakın ve dokunaklı , bu yüzden umurumda değil. "Neden arabayı almıyorsun?" diye bağıriyorum.

"Evi arabamın hemen önünde aslında. Ayrıca bizi ıslak ve perişan görürse bize merhamet eder."

"Onun aziz olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Tanrısal olanın bile bir sınırı vardır, özellikle de onu üç aydır görmezden geldiğimi düşünürsek." Homurdanıyor.

"Mal!" Çığlık atıyorum ama o sadece daha çok gülüyor.

Beyaz tuğlalı, siyah panjurlu Viktoryen bir eve varıyoruz. Mal kapıyı vuruyor ve parmaklarını damlayan saçlarında gezdiriyor. Binlerce farklı yöne uzanan saçları onu sinir bozucu derecede lezzetli gösteriyor. Kapı açılana kadar birkaç saniye geçiyor ve benim daha yuvarlak, daha az sinirli bir versiyonuma benzeyen bir kız beliriyor. Saçları yakut kırmızısı, benim açık turuncumdan birkaç ton daha açık, ama aynı büyük, yeşil gözlere, kemikli buruna ve aşağı doğru kıvrık, dudaklara sahip. Benim gibi çilleri ve üst dudağında aynı güzellik işareti var.

Ama görünüş olarak benzerliklerimiz burada bitiyor. Mantıklı beyaz bir hırka ve altında uzun, mavi A kesim bir elbise giyiyor. Taytları kemik gibi bembeyaz. Toms ve kapüşonlu tişörtümün içinde kayıyorum ve burun kasnağımla oynamamak için yumruklarımı ceplerime sıkıştırıyorum.

"Mal!" diye haykırıyor onu gördüğünde, kollarını boynuna atıyor ve yüzünü omzuna gömüyor. "Ne yapıyorsun burada? Tanrım, sırlıslık olmuştun!"

"Kath, seni New Jersey'den arkadaşım Aurora ile tanıştırmak istiyorum." Ona kocaman, şapşal bir gülümseme atıyor ve sanki bir yarışma programındaki ödüllerden biriymişim gibi beni işaret ediyor.

Hâlâ kapısının önündeyiz, yağmur yüzümüze vuruyor. Ama bu bile Kathleen' keskin bir nefes almasını engellemiyor, beni ilk kez fark ettiğinde gözleri şişiyor. Mal botlarındaki yağmuru tekmelemekle ve kafasını bir köpek gibi sallamakla kadar meşgul ki az önce yarattığı hassas durumu fark edemiyor.

"Onunla her zaman tanışmak istediğini söylemiştin ve o da bana Glen'in hiç fotoğrafı olmadığını söylemişti. Dublin'de ona rastladım ve yeniden bir araya gelmenin tam zamanı olduğunu düşündüm. Bana sonra teşekkür edersin." Göz kırıyor, omzunu onunkine vuruyor, yumruklarını ceketinin ceplerine sokuyor.

Yani annem bir konuda haklıydı. Erkekler az gelişmiş tuğlaların duygusal zekasına sahipler.

Peder Doherty'nin kimseyi görmek istemediği konusunda ısrar etmesine rağmen Mal'in benimle tanışmak için can attığını söylemesi üzerinde durmayı reddederek ona göz kırıyorum. Bunlardan sadece biri doğru ve benim bir önsezim var.

Kathleen beni değerlendiriyor -onu suçlayamam, bu bir bomba- ve Peder Doherty'nin sözüne karşı geldiğim için hemen kendimi suçlu hissediyorum. Başını sallıyor, kendini toparlıyor, gülümsüyor ve kollarını bana dolayarak sarılıyor, kendini yağmura bırakıyor. Sendeleyerek geri çekiliyorum ve sıkarak karşılık veriyorum.

"Oh, Tanrım. Oh, Tanrım. Oh, Tanrım." Sarılmasıyla kemiklerimi eziyor.

Onun içinde eriyorum ve aynı anda hem kahkahalara hem de gözyaşlarına boğuluyorum. Tam bir duygusal ishal vakası, ama üvey kız kardeşinizle ilk kez tanışmak her gün nasip olmuyor.

"İkiniz de sırlısıkla oldunuz! Gelin! ay yapayım mı?" Benden ayrılıyor, elimi tutuyor ve bizi içeri sokuyor, banyoya doğru ilerliyor ve iki sıcak havluyla geri dönüyor. Minnetle sarınıyoruz.

"ay!" Mal, sanki hayatında duyduğu en iyi fikirmiş gibi haykırıyor. "Sihirli kelime. Rory, Kath'in çok iyi çay yaptığını biliyor muydun? Ülkenin en iyisi. şaka değil."

Kath, Mal'in göğsüne vuruyor ve mutfağa giderken bir kız ğrenci gibi kıkırdıyor. Askılara yığılmış paltolar ve eşarplarla dolu dar bir koridoru takip ediyoruz. Her şey kk, temiz ve rahat. Evin yeşil duvar kğitleri, kahverengi mobilyaları ve sarı ışıklarıyla 70'lerden kalma bir havası var. Aşinalıkla ıslanmış. Annemin New Jersey'deki evi gibi sadece mobilyalarla dolu bir alan değil, tamamen yaşanılan bir yer.

"lke, ile değil," diye düzeltiyor Mal.

Kathleen, Mal'in omzuna vuruyor elini Mal'in üzerinde tutuyor. Sanki bir iş yapıyormuş gibi i çekerek, bileğini yakalıyor, onu döndürüyor ve tek bir hamlede koridorun duvarına yaşıştırıyor. Duruyorum, durumun nasıl geliştiğini izliyorum. Onu bir çiftçinin sığıruları tuttuğu gibi tutuyor, kaba ve tutkusuz, ama kız zor nefes alıyor. Gözleri ağırlaşmış ve şehvet damlıyor, başka bir hamle yapması için ona meydan okuyor. Kk bir inilti çıkartıyor, kendi kontrolszlğnden rkyor ve kıpkırmızı oluyor. Adam ona çiğnenmiş bir oyuncakmış gibi bakıyor. Atılamayacak kadar nostalgik ama artık kimsenin oynamak istemediği, tanıdık, eski tip bir oyuncak.

"Okul nasıl, Kiki?" soruyor sesinde bir pişmanlık duygusuyla, sanki bunu yapmaktan nefret ediyormuş gibi - onu oyalamaktan.

O zaman neden yapıyor?

Ona tam olarak ne yaptığını biliyor ve bu beni rahatsız ediyor çünkü ne kadar kontrollü olduğunu görebiliyorum. O ana kilitlenmiş durumda ama

O bir gözlemci, onu aptalca bir rüyada tutan bir bekçi, ulaşamayacağı bir anahtar.

"Büyük." Sesi titriyor. "Ben... Ben seni birkaç kez aramaya çalıştım. Pazar günleri ayından sonra uğradım. Annen meşgul olduğunu söyledi."

"Yaptım."

"Görünüşe göre Aurora için çok meşgul değil." Yine kıpkırmızı oldu. Ses tonunda kötü bir şey yok. Sadece çaresiz.

Sadakatım, bana yardım etmeye çalışan sevdiği çocuk ve onun yüzünden dağılan kız kardeşim arasında bölünmüş durumda.

"Rory ismini tercih ediyor." Mal, Kathleen'in yüzünden bir tutam saçı alıp kulağının arkasına sıkıştırıyor.

Onun adına taşaklarına yumruk atmak, sonra da kendi adıma dizine tekme atmak istiyorum.

"Üzgünüm, Rory." Bana gergin bir gülümseme fırlatıyor, gözlerini tekrar ona çeviriyor, sanki her an ortadan kaybolabilirmiş gibi. "Seni özledim."

Onu *özledi*.

Onu *seviyor*.

Bunu ona yapamam. Onu öpemem, onunla yatamam ya da Mal ile yapmak istediğim şeylerin hiçbirini yapamam. Çünkü ben gidiyorum ve o kalıyor. Çünkü sevimli görünüyor ve sevimli olmasa bile, o hala benim kız kardeşim.

Dostça görünen sohbetlerinin göğsümde bir şeylerin tuğla tuğla çökmesine neden olduğunu belli etmeden mutfağa doğru sessizce ilerliyorum.

Mal arkamdan "*Kal*," diye bağıyor. Artık sesi o kadar da iyi gelmiyor.

Duruyorum ama dönmüyorum. Kathleen'in onun için zor olduğu açık ve ben ona bir tehdit olmadığımı göstermek istiyorum.

"Siz çocuklar..." Ben başlıyorum.

"Hiçbir şey," diye açıklıyor Mal. "Biz sadece arkadaşız, değil mi Kathleen?"

Boğazını temizliyor, elbisesini düzeltiyor. Kalbim rüzgarda toz oluyor. Zavallı kız.

"Tabii ki."

Ne pislik ama. Ne olduğunu anlayamadan Mal yanıma geldi ve elini sırtımın alt kısmına koydu. Kathleen'i arkada bırakarak beni mutfağa götürüyor. Giderken başımı ona çeviriyorum ve o da bana yorgun bir gülümseme atarak yolumuza devam etmemizi işaret ediyor.

"Gidip yüzümü yıkayacağım," diye mırıldanıyor. "Isıtıcıyı kapatırım belki. Kendimi biraz telaşlı hissediyorum."

Yemek masasına oturuyorum ve duvarlarda asılı aile resimlerini aç gözlerle inceliyorum. Ama Glen olabilecek birine benzeyen kimse yok. Sadece Kathleen ve annesi, Kathleen ve ailenin köpekleri, Kathleen küçük Mal'ın yanağını öperken Mal o yaştaki erkek çocuklarının yaptığı gibi dehşete düşmüş ve iğrenmiş görünüyor. Küçük Mal bile tüylerimi diken diken ediyor. Neyim var benim böyle?

Görünüşe göre her şeyi. Tıpkı baban gibi.

Üvey kız kardeşim sohbet etmeye çalışırken bize çay ve kurabiye ikram ediyor. Bana veterinerlik okuduğunu anlatıyor ve Mal'ın sonunda aile çiftliğini devraldığında onu işe almasıyla ilgili şakalar yapıyor.

"Aslında veteriner olmam gerektiğini söyleyen Mal'dı. Hatırladın mı, Mal? O güvercini kurtarmaya çalıştığım günü? Sanırım on bir yaşına bastığımız Noel'di."

Mal bana bakıyor. "Evet, tabii. Tabii."

Hatırlamıyor. Kathleen'in hevesli gülümsemesi çökmüyor.

"Sadece mütevazı davranıyor. Ben mezun olana kadar bekle, Mal. Bir sürü koyun ve ineğin var. Kafana koyarsan onlarla çok şey yapabilirsin. Araziyi başka çiftçilere kiralamak kötü bir yatırım. Yardım edebilirim."

"Ben bir müzisyenim." Çayına yarım kutu süt döküyor ve dikkatle bardağına bakıyor. "Çiftçilikle ilgilenmiyorum."

"Yine de Boyle'lara arada sırada yardım ediyorsun."

Omuz silkiyor. "Yardıma ihtiyaçları olduğunda, evet. Ben de sıcıyorum. Bu illa tesisatçı olmak istediğim anlamına gelmiyor."

Neredeyse ağızımdaki çayı masanın üzerine püskürtecektim. *Neredeyse.*

"Sen nasıl müzisyensin, Mal? Şarkıcı olmak istemiyorsun ve sana teklifte bulunsalar bile şarkılarını kimseye satmıyorsun." Kirpikleri titriyor, yanakları pembeye boyanıyor.

Bu konuda biraz daha ileri geri konuştuktan sonra Mal, Kathleen'in soru ve tartışma akışını keserek, "Glen'le ilgili bazı anılarınızı Rory'yle paylaşıp paylaşamayacağınızı merak ediyorduk. Onunla hiç tanışmadığı için. Eminim sakıncası yoktur?"

"Oh, elbette. Odadaki fili işaret etmek istemedim." Gülümseyerek koltuğunda bana doğru eğildi. "Elbette Rory, ne istersen. Ne bilmek istersen?"

"Hmm." Dizimi masanın altına vuruyorum. "Nasıl biriydi?"

Hiç benden bahsetti mi?

Beni özledi mi?

Umursuyor

muydu?

"O en iyisiydi, Rory. Harika bir ilişkimiz vardı. Hıznır bir mizah anlayışı ve muazzam bir müzik yeteneği vardı. Aslında ondan daha yetenekli tanıdığım tek kişi Mal. Babam bana McNugget derdi, çünkü çocukken küçük ve biraz tombuldum. Hatırladın mı, Mal? Uzun bir süre çok kırılmıştım."

Uzanıp Mal'in omzunu sıkıyor. O hâlâ bana bakıyor. Kathleen'in sözleri kulağa kopuk geliyor ama bunu Mal'in benimle buraya gelmesine üzülmesine bağlıyorum.

"Onun da bizim gibi çok çili var mıydı?" Soruyorum, soru kafamda olduğundan daha aptalca geliyor.

Sorun şu ki, babamı hiç görmedim. Hiç görmedim. Annem bana onun siyah saçlı, açık renk gözlü ve üç çeneli olduğunu söylemişti. Bu kadın sonsuza kadar şair kalacak.

"Hayır." Kathleen kıkırdıyor. "Yüzü soluk ve pürüzsüzdü. Benimkini annemden almışım."

Sanırım ben de annemden almışım.

"Onun bir fotoğrafı var mı?" Masanın altında parmaklarımla kıpırdanıyorum.

"Anladığımı sanmıyorum." Burnunu kırıstırıyor. "Onu görmedin mi?"

Başımı sallıyorum, boğazıma yerleşen gözyaşı yumağını yutuyorum. Belki de buraya gelip geride bıraktığı gerçek ailesini görmek bir hataydı.

"Glen'in bir ya da iki fotoğrafı vardır sende, Kiki." Mal, Kathleen'e kaşlarını çatır.

Dudağını ısırır. "Özür dilerim. Annem birkaç hafta önce büyük bir temizlik yaptı ve her şeyi tavan arasına taşıdı. Sanırım anahtarı var, ama dışarıda. Keşke geleceğini bilseydim, Rory. Burada bırakmasını isterdim."

"Benden hiç bahsetti mi?" Çayımı yudumlarken soruyorum, cevap verdiğinde yüzündeki acıma ifadesini görmek istemiyorum.

Aşağıya bakarken bile Kathleen'in çay bardağını bırakıp derin bir iç çektiğini görebiliyorum. Neredeyse teatral bir şekilde. Bunu kendime neden yaptığımı bilmiyorum. Her soru özgüvenimin tabutuna bir çivi daha çakıyor.

"Oh, Rory, gerçekten çok üzgünüm."

Bardağı kaldırıp dudaklarıma götürüyorum. Kavurucu sıvı dilimden boğazıma doğru bir yol açıyor ama kafamın içinde olup bitenlerden uzaklaşmak için herhangi bir şeyi, hatta acıyı bile hissetmeyi arzulayarak neredeyse tıknıyorum. Mal sonunda bardağı elimden indiriyor.

"Eminim orada burada yapmıştır. Seni severdi!" Kathleen umutsuzca dener. "Babam herkesi severdi, değil mi Mal? Her Pazar köşe başında çakma Burberry satan o serseri Jared'i bile."

Mal ona anlam veremediğim tuhaf bir bakış attıktan sonra bana öyle bir bakıyor ki kendimi giysilerimden, derimden ve kemiklerimden arınmış hissediyorum. Sanki ruhuma bakıyor, onu bir bıçak ve çatalla parçalara ayırıyor.

Kendini toparlıyor ve koltuğunda geriniyor. "İzninizle hanımlar. Doğa çağırıyor ve üç galonluk çişimi krikolara yapmamı istiyor."

Ayağa kalktı ve banyoya doğru yürüdü. Bu evi ezbere bildiğini fark ediyorum, buraya muhtemelen onlarca kez gelmiştir. O ve Kath'in ortak bir geçmişleri, kimyaları var. Kathleen'in sonunda Mal gibi bir adamla birlikte olabileceği için mutlu olmalıyım, tabii onu evcilleştirmeyi başarabilirse. Komik, çekici ve yakışıklı.

Ama bir nedenden dolayı, ben bilmiyorum.

Mal duyma mesafesinden çıkar çıkmaz başımı sallıyorum ve gülümsüyorum. "O bir joker, ha?"

Kathleen'in tatlı gülümsemesi düşer. Masanın üzerindeki çantasından bir tüp dudak parlaticısı çıkarır ve kısıtğı dudaklarına bolca sıkarak. "Onun ne olduğu ya da ne olmadığı senin için önemli olmamalı. O benim." Onun Sıcak ses şimdi boynumda gezinen soğuk, sivri bir bıçak gibi.

"Affedersiniz?" Başımı geriye doğru eğdim.

Dudaklarını şapırdatıyor, çay fincanını havaya kaldırıyor ve yavaşça bir yudum alıyor. "Malachy'nin sorunu sokak hayvanlarına karşı bir zaafı olması. Ne kadar pis olursa olsun, ne kadar kuduz olursa olsun." Gözlerini bana diyor. "Ne kadar *tehlikeli olursa olsun*."

Yüzünün tiksintiyle nasıl buruştuğunu inceliyorum, ağzım şokla açılıyor.

Sahte.

Hepsi sahteydi.

Kız kardeşim iyi, çekingen ya da kafası karışık biri değil. O bir şeytan.

Benden nefret ediyor. Benden hep nefret etti. Bu yüzden Peder Doherty uzak durmamı istedi. Bu yüzden beni tatlı torununa yönlendirdi. Kath sadece Mal için maske takıyor.

"Babam Paris'ten geldiğinde korkunç bir hata yaptığını ve Amerikalı fahişeyi hamile bıraktığının ortaya çıktığını söylemişti. Ama şahsen ben her zaman küçük üvey kız kardeşimle tanışmak istemişimdir. Ta ki o ölene ve senin onun parasının peşine düşeceğin belli olana kadar. Buna inanmak istemedim. Gerçekten inanmadım. Sana yazmak bile istedim."

"Yine de yapmadın." Dişlerimi gıcırdatıyorum, şimdi bakışlarını tutuyorum. "Elini uzatmak istediğini ama bunu yapmadığını söylemen ne kadar da uygun."

Yine üşüyorum. Mal'ın geri gelmesini, odayı sıcaklığıyla ısıtmasını istiyorum.

Alaycı bir gülüş atıyor.

"O öldükten bir saniye sonra seni burada görmek ne güzel."

Burun deliklerim alevleniyor ve kalbim yerinden fırlıyor. Her ne ima ediyorsa tamamen saçmalık ve gerçeklerden çok uzak.

"Buraya onun parası için gelmedim," diye tıslıyorum, gözlerimi kısarak ve Tanrı'dan hissettiğim kadar tehditkâr görünmeyi umarak. "Buraya mezarını, yaşadığı ve büyüdüğü yeri görmeye geldim. Birkaç fotoğraf çekmek için, böylece onlara bakıp kendime buraya geldiğimi ve köklerime bağlandığımı söyleyebilirim. Bir yanımı tanımıyorum bile. Vücudumda bir yabancının genlerini taşıyorum, Tanrı aşkına."

"Neden daha erken değil o zaman?" Alaycı bir gülümsemeyle gözlerini deviriyor. "Bu kararı vermek için reşit değildim!"

"Annen yüzden mi büyükanneme ve büyükbabama vasiyeti görmek istediğine dair bir mektup gönderdi? Sadece mirasınla değil, aynı zamanda güzel bir Gucci çantayla da bağlantı kurabilesin diye mi?"

Çenemin yere çarpmaması sürpriz oldu. Annemi öldürmek istiyorum. Ya da en azından öldürmem gerektiğini düşünüyorum. Neye hakkım olup olmadığını bilmiyorum. *Umurumda* da değil. Onun aptal parasını kullanmayacağım. Bu gezinin amacı bu değil.

"Dinle, ben-" Başlıyorum ama sözümü kesiyor.

Öne doğru eğilip masanın öbür ucundaki elimi kavırıyor. Kathleen acıyla sıkıyor, kemiklerimi eziyor, plastik gülümsemesi beklenmedik bir geri dönüş yapıyor. Şimdi anlıyorum ki kapıda bana sarıldığında beni gerçekten incitmek istemişti. Ailesi ona bir köpek yavrusu alsın diye yaşlı köpeğini boğacak türden bir kıza benziyor.

"Hayır, sen beni dinle. Babamın parasından bir kuruş bile göremeyeceksin. Her şeyi bana bıraktı ve bunun iyi bir nedeni var. Ben onun *meşru* çocuğuyum. Öte yandan sen ve nalları diken diğer zavallı, talihsiz kazalardan başka bir şey değilsiniz. Ayrıca, Mal'la istediğin kadar yatabilirsin.

Ama onunla evlenecek olan *benim*. Onun altında kıvrılırken ve seni kullanmasına izin verirken bunu unutma. Seni becerecek, çünkü becerebiliyor, ama onun yatağını sonsuza dek ısıtacak olan benim. Özetle bu sensin Aurora. Benim ucuz bir versiyonum. Da'nın hayatında. Mal'in hayatında."

Elimi daha da sıkı kavlıyor. Geri çekiliyorum ama o güçlü ve ben hareket edemeyecek kadar sersemlemiş durumdayım. Dudakları seğiriyor ve genişliyor. "Ve lütfen annenin numarasını çekip hamile kalmaya çalışarak kendini utandırma. Seni Amerika'ya kadar takip etmeyeceğini biliyorsun ve eğer yavrunu benim kapıma bırakmayı düşünüyorsan, büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaksın."

Ona bakıyorum ve bu hırka giyen, ateş püskürten yeşil gözlü canavarla genetik olarak nasıl bağlantılı olabileceğimi merak ediyorum.

"Her şeyi yanlış anladın." Elimi tekrar çekmeye çalışıyorum ama o daha sert çekiyor, manikürlü, nötr renkli tırnaklarını batırıyor.

Genelde saçmalıklara tahammülü olmayan bir insanımdır ama şu anda yabancı bir ülkede olmanın ve bunu annem dışında yaşayan tek akrabamdan duymanın şoku beni olduğum yerde dondurdu. Anlaşılan ben ne savaşan ne de kaçan bir insanım. Ben burada bir kütük gibi oturalım ve nasıl sonuçlanacağını görelim diyen bir hatunum.

"Mal'dan uzak dur. O benim. Para benim. Burada gördüğün her şey, tanıştığın herkes bana ait. *Git* buradan."

"Paranın peşinde olduğumu mu düşünüyorsun? *Aşkın* mı?" Son kelimeyi tükürdüm.

Birkaç dakika önce, Mal'e elimi bile süremeden öldürdüm. Ama şimdi? Muhtemelen onu yemek masasının üzerinde, tercihen o bizim önümüzde yemeğini yerken becerirdim.

"Bence sen de annen gibi servet avcısı bir fahişesin. Babamı, bildiğim ve sevdiğim her şeyi mahvetti. Onu bir süreliğine kaybetmemin sebebi sensin."

Bir süre mi? Bununla ne demek istiyor? Benimle pek işbirliği yapmıyor gibi görüldüğü için sormak anlamsız.

"Sen bir kaltaksın," diye veriyorum.

En etkili cevaplardan biri değil ama yürekten gelen bir cevap. Gülümsüyor. "Ben senin istediğin her şeye sahip olan kaltağım, o yüzden bu unvanı seve seve alırım. Şimdi, şimdi, bu kadar öfkeli görünme. Mal beni hayatın kendisinden daha çok seviyor. Eğer ona herhangi birini söylediğimi söylersen, seni sokaklarda."

Mal mükemmel bir zamanlamayla mutfak kapısında yeniden beliriyor ve sandalyesine geri oturuyor. Kathleen'in elinin benimkinin üzerinde olduğunu fark etti. Anaç bir tavırla elimin arkasını okşuyor ve omurgasını dikleştiriyor.

"Bağlanma. Bunu sevdim." Aramıza bakıyor, esniyor. "Ne kaçırdım?"

"Önemli bir şey değil," diye mırıldanıyor ve şekerli bir bakışla bana doğru göz kırpmıyor,

Anlamalı bir gülümseme. "Rory'yi daha yeni bilgilendirdim."

Sekiz yıl önce

Rory

"İronik olan ne biliyor musun?" Kathleen'in evinden çıktığımızda Mal soruyor.

Ziyaretimizden dolayı hala sarsılmış durumdayım ve midem bulanıyor. Mal'a dostça sohbetimizden sıkıldığımı söylediğimde, Kathleen fedakârca beni Dublin'e geri götürmeye gönüllü oldu. O gerçekten bir azize. *Değil*. Kirli bir bebek bezinin diplomasi becerileriyle kutsanmış olan Mal, gecenin geri kalanını birlikte geçirmeyi planladığımızı ona bildirdi.

Hayatımda ilk ve umarım son kez bir başkasının acısından zevk aldım. Bu noktada cehennemde yanabilirdi ve ben ona güneş kremi bile vermezdim.

Gökyüzü mavi ve turuncu kadife bir örtü. Beton ve ağaçlardan yükselen taze toprak kokusu, yağmurla daha da güzelleşiyor.

Kathleen'in yüzüme el bombası gibi fırlattığı nefret dolu sözler hâlâ kafamı kurcalıyor.

Altın avcısı.

Başboş.

Fahişe.

"Dünyadan Rory'ye." Mal bir elektrik direğini yakalıyor ve filmlerdeki gibi etrafında dönüyor, bir su birikintisine atlayıp üzerime sıçratıyor. "Seni ne yiyor? Ben olamam, yoksa yüzünde bir gülümseme olurdu."

"Hiç komik değilsin," diye çıkıştım, hâlâ yürüyordum.

Bileğimden yakaladı ve beni yüzüne doğru döndürdü. Arabasının önündeyiz. Araba kullanacak gibi hissetmiyorum. Ya da konuşmak. Ya da nefes almak. Sadece kuyruğumu bacaklarımın arasına kısıtırıp yaralarımı yalayarak eve, Amerika'ya gitmek istiyorum. Jersey'de annemden başka bir ailem yok ve burada da olmadığına eminim. En azından Summer var.

"Sorun nedir? Kathleen seni üzecek bir şey mi söyledi?" Mal kaşlarını çatarak elini omzuma koydu.

Kafamın içindeki küçük bir ses Kathleen'in Don Corleone konuşması hakkında çenemi kapalı tutmamı söylüyor - onun için en iyisini istediğimden değil, Mal için en iyisini istediğimden ve çocukluk arkadaşının bir sürtük olduğunu bilmeyi hak etmediğinden. İrlanda'da yirmi dört saatlik bir raf ömrüm var. Ben onun hayatı denen özenli tabloda sadece bir mürekkep lekesiyim. Bana inanacaksa bile neden ilişkilerini bozayım? Ayrıca, ona nasıl baktığını gördüm. Orada bir çekim yok. Eğlence, evet, ama asla onunla birlikte olmayacak.

Bir anlık delilikle, daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım. Gözlerimi onun evine doğru çeviriyorum, pencereden bizi izlediğinden emin oluyorum.

Öyle.

Kathleen hırkasının üst düğmesiyle uğraşıyor. *Düğme, düğmeyi aç. Düğme, düğme.* Dudakları birbirine yapışmış, şahin gibi gözleri her hareketimi izliyor.

Yavaşça ayak parmaklarımın üzerine kalkıyorum. *"Her şey benim. Hiçbir şey senin değil."* Bunu göreceğiz, sevgili kardeşim.

Dudaklarımı Mal'inkilere bastırıyorum. Geçici olarak. Utangaçça. Belirsizce. Daha önce hiç bir erkeği öpmemiştim. Hep tam tersi oldu. Ama buraya öpücüğün tadını çıkarmaya gelmedim. Bir şeyi kanıtlamak için buradayım.

Sıcak ve yumuşak ağzı benimkine nazikçe yapıştı. Öpülmeyi beklemiyordu. Ama vücudumun şeklini alıyor, böylece her yerde birbirimize doğru itiliyoruz. Saniyeler geçiyor. Kathleen'in bizi öpüşürken izlemesini izliyorum, Mal'in gözleri kapalıyken benim gözlerim sonuna kadar açık. Ondan koparak kaldırıma çökmeden önce uzun saniyeler boyunca Kathleen'in sefalet kuyusundan içiyorum. Tekrar omzunun arkasından bakıyorum. Kızarmış, dudakları o kadar ince ki yok gibi.

"Hayır," diye homurdandığını duyuyorum Mal'ın.

Yüzüne bakıyorum ve yüzündeki bir şey ciğerlerimdeki havayı bir vakum gibi emiyor. Ona o öpücüğü verirken yüz hatlarının üzerinden kara bir bulut geçti. Artık hiçbir yanı şakacı ya da sevimli değil. Kana susamış bir iblis gibi görünüyor; kalın kaşları birbirine yapışmış, gözleri şimşek gibi çakıyor, ağzı buz gibi bir fırtına gibi bükülmüş ve keskin.

"Hayır mı?" Fısıldıyorum.

"Hayır. Bu lanet olası bir öpücük değil ve bu kesinlikle *bizim* ilk *öpücüğümüz* değil."

Ne olduğunu anlayamadan beni belimden çekiyor ve sırtımı arabasına yaslıyor. Elleri yanaklarımı, boynumu, saçlarımı bulduğunda eğilip inliyorum; *her yerdeler*. O bir ahtapot, etrafımı sarıyor, artık şekillendirmiyor, fethediyor ve bu çılgınca, ama yağmur aniden duruyor, güneş bulutların arasından görünüyor.

Işınlar soğuk tenimi delip geçiyor ve Mal için geri kalanını yapıyor, midemde dönüp dans eden bir sıcaklık yayıyor.

Dudaklarımız tekrar birleştğinde, buluşmuyorlar, çarpışıyorlar. Hırlayarak dilini ağzıma sokuyor. Dillerimiz birbirine dolanıyor, dolaşıyor, keşfediyor, savaşıyor. O bir hayvan, cinsel bir içgüdüyle hareket ediyor, beni bir canavar gibi yutuyor. Öpüşüyoruz, öpüşüyoruz, öpüşüyoruz ve *oğlum*, nasıl öpüşüleceğini biliyor. Harika kokuyor, *tadı* ilahi ve başı boynumu emmek için düştüğünde, Kathleen'in hala orada olduğunu hatırladığımda gözlerim açılıyor.

Pencereden bizi izliyor, gözyaşları yanaklarından süzülürken avucunu cama bastırıyor, cama uyguladığı basınçtan dolayı hayalet beyazı bir renk alıyor. Onun dokunuşunun baskısını sanki tenim cammış gibi hissedebiliyorum.

Mal ve ben artık öpüşmüyoruz. Sokağın ortasında tam anlamıyla sevişiyoruz, dudakları dilimin etrafını sarıyor ve onu ağzına çekiyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyor, ağzını omzumun hassas etine götürüyor, çenemden yukarı sürükleyip tekrar dudaklarıma getiriyor, hâlâ izleyicilerimizin değil. "Parmak uçlarımin altında yanıyorsun, Rory. Senden nasıl vazgeçebilirim?" *Yanmak*, sanırım. Her zaman üşüdüğümü düşünürsek, garip bir kelime seçimi. Ama

Ben de hissediyorum. Çekimi. Acıyı. İlla ki tatlı, hoş ya da gerekli değil. Kazıkta alev alev yanıyorum, kızıl saçlı bir cadı, onun ateşinin beni tüketmesini izliyorum.

Ağzımı onunkinden ayırdım ve "Bunu burada yapamayız" diye mırıldandım.

Ağzımı tekrar öpüyor. Sonra burnumu. Sonra alnımı. Duramıyor. Hiçbir parçası kontrolde değil.

"Hadi seni şu para emici otelden çıkaralım ve eve dönelim. Sen gidene kadar uyanık olduğum her anı senin içinde geçirmek istiyorum." "Ne?"

"Seninle. Aklını çukurdan çıkar, kızım." "Onu oraya sen koydun!" Gülüyorum.

"Sen araba hırsızlığı diyorsun, ben ödünç alma diyorum. Neden hala burada tartışıyoruz?"

Bu mu?"

Sersemlemiş bir halde arabasının yolcu koltuğuna kaydım ve emniyet kemerimi bağladım.

Mal direksiyona geçip motoru çalıştırıyor. Birkaç saat önce epeyce Guinness içmiş olmasına rağmen tuhaf bir şekilde ayık görünüyor. Son bir kez başımı kaldırıp Kathleen'in bakışlarını yakalıyorum. Gözleri şiş ve ıslak. Bir sürtük olmak benim doğamda yok, ama karşılık vermemek de doğamda yok.

Mal arkasına bakmıyor ve Dublin'e geri dönmek için U dönüşü yaparak yola devam ederken Kathleen'i fark etmiş gibi görünmüyor. Ellerimiz birbirine değiyor ve açıklayamadığım bir an geliyor. Bizi birbirimize bağlayan etimizden daha fazlasıymış gibi hissediyorum. Kendime bunun bir şey olmadığını, bunu hisseden tek kişinin ben olduğumu söylüyorum ama sonra elimi tekrar kalçalarımın arasına sokuyorum ve ikimiz de sanki biri bizi elektrik prizinden çıkarmış gibi birlikte titriyoruz.

Parmak uçlarınızın altında yanmak, bence canlanmaktır.

Yolculuk sırasında Peder Doherty'nin neden bahsettiğini anladım. Ben gri bir sincabım' yerel halktan çalan istenmeyen bir haşere. Kurnaz, sokakları iyi bilen, hastalıklı, sıçan benzeri bir şey. Ama kötü adamlar sadece yanlış anlaşılmış kahramanlardır. Bunu, annemin baş düşmanı Glen'in en çok tanışmak istediğim kahraman olduğunu fark ettiğim gün öğrendim.

Arkama yaslanıyorum ve Mal'ın uzanıp elimi tutmasına ve parmaklarını vitesin üzerinde benimkilerin arasından geçirmesine izin veriyorum.

Hayat, istediğin kişiyi öpmemek için çok kısa.

Dublin'in ortasında bir şey hatırladım. "Mal?"

"Prenses mi?" o cevaplar doğal olarak, gibi Biz
iyi bilgili birbirleriyle konuşurken.

"Bir şeyin ironik olduğunu söyledin ama bana ne olduğunu söylemedin."

"Söyledim mi?" Masummuş gibi davranıyor.

"Anlat bana."

"Artık doğru olmasa bile mi?"

"Özellikle de öyle."

"Adım Malachy, melek anlamına geliyor ama Kath biz gençken bana şeytan olduğumu, bir gün onu öldürecek şeyin ben olacağımı söylerdi. Eminim yüzde seksen şaka yapıyordu. Her zaman bir ya da diğer maskaralığın peşindeydim. Ağaçlara tırmanmak, ev yapımı meşaleler yakmak, sığırlara binmeye çalışmak..."

Ağzında bir seğirme var, bana yüzünü eğitmeye çalıştığını, henüz gerçekleşmemiş bir felaketin tadına baktığını söylüyor.

"Ama yüzde yirmisine gerçekten inandığını hissettim. Bu yüzden onunla arama hep mesafe koydum. Bilinçaltımdaki bir parça her zaman onu inciteceğimden endişelendi."

Pazusunu sıkıyorum. "Meleğin birinin şeytanı olması çok ironik."

"Adımın ikinci kısmı -Doherty- şanssız anlamına geliyor. Yine de annem İrlandalıların şansının benimle olduğunu iddia ediyor."

"Peki bu kısım neden artık ironik değil?" Ben soruyorum.

"Çünkü şu anda kendimi o kadar da şanssız hissetmiyorum." Gözlerini yoldan ayırıyor, bakışları benimkileri buluyor.

Boğazım bir deklarasyonla kapanıyor. *Senden hoşlanıyorum, Malachy Doherty. Olması gerekenden daha fazla. Kesinlikle üvey kardeşimin izin verdiğiinden daha fazla.*

Boğazımı temizleyerek pencereye doğru dönüyorum. "Ondan hoşlanıyor musun? Bu yüzden mi ona zarar vermekten korkuyorsun?"

"Elbette. Ondan hoşlanıyorum."

"Onun duygularıyla oynuyorsun."

"Hoşuna gidiyor."

"Kalbinin kırılmasından hoşlanıyor mu?" Gözlerimi kırıştıyorum, inanamıyorum.

Kathleen'i kan sporu olarak kullanmasının onun hakkında ne söylediği konusunda endişeliyim. Üvey kardeşim hakkında ne hissedersen hissedeyim, o bunu hak etmiyor.

Gözlerini yola dikmiş, alt dudağını dişleriyle yuvarlıyor. "Kathleen görmezden gelmek ve kendisiyle oynanmak arasında ikincisini tercih ederdi, bu yüzden haftada iki kez kapıma geliyor. Bak, ona bunun olmayacağını söylemeye çalıştım. Ağladı. Eşyaları kırdı. Hatta bir kış gecesi kapımın önünde uyudu. İsteddiği şey bu. Tutunacak bir umut kırıntısı

Şuna. Kath'in büyük bir kız olduğunu düşünüyorum, ama onun benim üzerimdeki yeteneklerinden korkmuyorum. Aşkın özü bu değil mi? Uğruna ölmeye degecek birini bulmak? Seni mahvedecek güce sahip birini?"

Aramızda sessizlik uzanıyor. Aşk hep tatlı, eğlenceli bir şey olarak düşündüm; melankolik, karanlık ve her şeyi tüketen değil. Yine de aşık olacağımı hiç hayal etmemiştim.

"Öte yandan sen..." Direksiyona vuruyor. "Beni haftanın her günü öldürebilirsin."

"Yani sen Kathleen'i öldürebilirsin, ben de seni?" Manzaranın hızla geçip gitmesini izleyerek soruyorum. "Bu olaylara hastalıklı bir bakış açısı."

Tarlalar kararan gökyüzünün altında çarşaf gibi yayılıyor. Yarın onları gün ışığında göreceğim ve bir daha asla göremeyeceğim. Burada arayacak bir şeyim yok. İrlanda tatlı, yerine getirilmemiş bir söze dönüştü.

"Hayat. Spoiler uyarısı: Sonunda hepimiz öleceğiz." Malachy omuz silkiyor.

"Ben bir barışseverim, o yüzden benim için endişelenme. Seni asla öldürmeyeceğim." Onunla yüzleşmek için geri döndüm.

Daha önce onda görmediğim hüznü bir gülümseme takınıyor, elimi tutuyor ve eklemlerimi öpüyor, gözleri hâlâ yolda. Daha önce ellerimiz birbirine değdiğinde hissettiğim enerji geri dönüyor ve buna bir isim koyamıyorum ama elektrik gibi. Somut. Tadı bile var.

"Zaten ."

Mal bavulumu arabasına taşıyor ve sonraki bir saatini otelin resepsiyon görevlisiyle tartışarak, rezervasyon yaptırdığım gecenin ücretini ödemediğim için gitmeme izin vermelerini sağlamaya çalışarak geçiriyor. Resepsiyon görevlisi ellili yaşlarının ortasında, bol gözlü ve sabırsız görünüyor. İkisi de kendi argümanlarını tartışıyorlar. Mal'ın elini tutup çekiştiriyorum, bırakması için yalvarıyorum. Ben ödeyeceğim. Para umurumda değil. (Aslında umurumda, ama İrlanda'da geçireceğim birkaç saati onların fatura konusundaki tartışmalarını izleyerek harcamamayı daha çok önemsiyorum).

Mal beni silkeliyor ve kadınla tartışmaya devam ediyor. Kadına derimin içine tırmanmasını ve içinde yürümesini söylüyor, *Bülbülü Öldürmek*'e gönderme yapıyor. Aynı anda bir kayanın altına saklanmak ve onu aptalca öpmek istiyorum.

"Buradaki kız New Jersey'den buraya hiç tanımadığı babasının yasını tutmaya geldi." Beni işaret ediyor. "Hostel rezervasyonları karışmış ve sadece bavulunu koyacak bir yer bulabilmek için buraya giriş yapmış."

"Efendim, anlıyorum, ancak yürürlükte olan politikalarımız var..." diye savunuyor.

Mal bıkkın bir şekilde iç çeker ve arka cebinden cüzdanını çıkarır. Bir deste banknotu tezgâhın üzerine fırlatır.

"Sen kazandın. Umarım bu seni çok mutlu eder ve patronunun İbiza'daki villasının ve sekreterinden olan üç gayrimeşru çocuğunun masraflarını karşılar."

Kadın aralarına serpiştirilmiş notlara bakıyor. "Aslında efendim, gecelik üç yüz avro."

"Kutsal F...*çatallar*." Nefesini içine çekerek ona daha fazla banknot, birkaç sakız ambalajı, bir avuç bozuk para ve kurabiye falına benzeyen bir şey fırlattı. Arkasını döndü ve elimi tuttu.

Dörtnala soğuk sokağa çıkıyoruz. Kalbim göğsümde çarpıyor. "Bunu yapmana gerek yoktu. Sana geri ödeyeceğim."

"Cehennem gibi olacaksın, sevgilim."

Bana döndü ve hayretler içinde gülümsedi. Aslında, hiçbir şey olmamış gibi görünüyor. Tamamen atlatmış.

"Kızmadın mı?" Göz kırpıyorum. "Ne hakkında?"

"Ah... bu hafta kazandığınız tüm parayı kullanmayacağımız bir oda için harcamanız bir yana."

Şimdi gülerek beni başından savıyor. "Bu bir dakika önceydi. Şimdi devam etme zamanı. Hayattaki küçük şeylerin seni rahatsız etmesine izin verme, tamam mı?"

Kulağa çılgınca gelse de ne demek istediğini anlıyorum. Hayat küçük şeylere takılmak için çok kısa.

Arabasına binip köye geri dönüyoruz. Çiftliğe giderken Kathleen'in evinin önünden geçerken, olmadan penceresine bir göz atıyorum. Orada değildi.

Tudor tarzı, beyaz, üzerinde siyah kütükler olan, koyu renkli bir çatısı ve iyice yontulmuş ağır bir meşe kapısı olan kulübesine gidiyoruz. Küçük görünüyor, ama en azından karanlıkta büyüleyici, tuhaf bir şekilde.

Kapıya doğru ilerlerken ayak yapışan çalılar ve aşırı büyümüş otlarla mücadele ediyoruz.

"Annem Kilkenny'de ağabeyim Desmond'ı ziyaret ediyor, yani sadece sen ve ben varız," diyor.

"Bir ağabeyinin olması çok güzel." Omzuyla eski kapıyı itip güç uygularken başının arkasını izliyorum. Kapı vınlayarak açılıyor ve oturma odasına giriyoruz. Geniş tahta zeminler, ferforje aydınlatma ve her yerdeki hurda ahşap bana artık Amerika'da olmadığımı söylüyor. Yırtık pırtık turuncu-sarı kanepe ve düz televizyon dışında, burası bir Regency evi olarak geçebilir.

"Altı," diyor, anahtarlarını kapının yanındaki vazoya bıraktıktan sonra arkasını dönüp beni kollarına çekiyor.

Ellerinde eriyorum. "Altı kardeşin mi var?" Şaşkınlık ve kıskançlık arasında gidip gelerek onun sıcaklığına gömülüyorum.

Omuz silkiyor. "Altı kardeş. Beş erkek ve bir kız kardeş. Katolik bir aile. Dez en büyükleri. Ayrıca beş yeğenim ve dört yeğenim var. Evcil hayvanlardan hiç bahsetmeyeyim."

Boğazımı temizliyorum. "Peki ya baban?"

"Genç yaşta nalları dikti. Kırk yaşında kalp krizi. O öldüğünde ben küçük bir çocuktum. Şaka yapıyor çünkü onu özleyecek kadar hatırlamıyorum."

"Özür dilerim," diyorum yine de.

Elimi tutuyor ve beni sarı, çürümeye yüz tutmuş bir kahvaltı köşesi olan dar, eski mutfığa götürüyor. Başka bir kapıyı iterek açıyor ve karanlıkta bile devasa olduğunu görebildiğim arka bahçesine dökülüyoruz. Sığırları tuttukları birkaç bölünmüş padok var.

Mal'i bir çiftçi olarak hayal edemiyorum. Belli ki o da kendini bir çiftçi olarak hayal edemiyor çünkü geçimini sağlamak için sokaklarda gösteri yapmayı tercih ediyor. Beni bir çim alana götürüyor ve topu oyalamamı söylüyor. Evine giriyor ve battaniye, bir şişe viski ve Hobnobs denen turuncu bir paketle geri dönüyor. Yan yana çimlere uzanıp bulutların arasında kaybolan yıldızlara .

"Tanrı'ya inanıyor musun?" Çikolata kaplı bir kurabiye yiyorum. Karanlık sizi sardığında tuhaf sorular sormak çok daha kolay. Çevremde görkemli bir Mal gülümsemesinin çatladığını görebiliyorum.

"Bana uygun olduğunda."

"Ne zaman uygun olur?"

"O'nunla konuşmaya ihtiyacım olduğunda ya da İrlanda'nın Dünya Kupası maçları sırasında duaya ihtiyacı olduğunda. Soru sorma sırası bende."

Medyum olduğum için şimdiden gözlerimi deviriyorum. "Neden yara izini sevmiyorsun?"

Doğum lekesi, düzeltmek için kaşınıyorum. "Beğenmediğimi nereden biliyorsun?" "Bu konuda konuşmak istemedin," diyor.

İç çekiyorum. "Bunun sevillecek bir yanı yok. Çok çirkin. Göze batıyor."

"Sizinle ilgili en güzel şey bu. Sizi genel olarak güzel bir yüzden daha fazlası yapar" diyor.

Başımı sallıyorum. Bunu düşünmek istemiyorum. "Benim sıram. Bazen hepimiz tek başımıza yanıyormuşuz gibi hissediyor musun?"

"Her zaman," diye mırıldanıyor. "Gerçi seninleyken daha az. Benim sıram -"Hiç bir erkekle orgazm oldun mu?"

Kurabiyemin kırıntıları boğazıma kaçıyor, kaşlarımı çatarak başımı ona doğru çeviriyorum. Hâlâ yıldızlara bakıyor, tamamen dingin.

"Ne oluyor, Mal?"

"Özür dilerim, bu Tanrı'ya inanıp inanmadığımı sormaktan daha mı samimi? Ayrıca, beni bir daha asla görmeyeceksin, unuttun mu? Kime söyleyeceğim? Kıçımın kenarı koyunuma mı?"

O haklı. Küçük dünyamızın bir son kullanma tarihi var.

"Hayır. Yani, ben bakire değilim. Sadece... neyse, hayır. Sanırım bir erkekle yakınlaştığımda kafamın içinde oluyorum. Benim sıram," diyorum çabucak.

Gülümsemesinden nefret ediyorum. Gülümsemesinin etimin her santimini karıncalandırmasından nefret ediyorum. Ama en çok, bir uyuşturucu gibi tüm duyularımı aydınlatmasından nefret ediyorum ve yakında onu bırakmak zorunda kalacağım.

"Paradan gerçekten nefret mi ediyorsun?" Ben soruyorum.

"Nefret ediyorum," diye onaylıyor. "Asla büyük meblağlar kazanmayacağım. En azından bilerek."

"Yani Kathleen haklı mıydı? Şarkılarınızı satabiliyorsunuz ama musunuz?"

Başını bana doğru eğiyor, yanağımı avuçluyor. Ateş karnımın içini yalıyor. "Paraya ihtiyacın olmaması seni başka bir yönden zengin yapar, Rory. Daha iyi bir şekilde. Ona ne kadar az bağımlı olursan, seni o kadar az sınırlar. Benim sıram - yaşlandığında zengin, haşlanmış bir adamla evleneceğini düşünüyor musun?"

"Haşlanmış mı?" Gülüyorum.

Viskiden bir yudum alıyor ama hâlâ bana bakıyor, çok ciddi. "Evet. Zengin erkekler uçuş dersleri almayı sever. Bu onların taşaklarını kaynatıyor ve sonra da gebe kalamadıkları için karılarını suçluyorlar, oysa aslında spermleri

sayım boka batmış durumda. Dişçide dişlerimi temizletmek için beklerken bu konu hakkında bir şeyler okudum."

"Anekdot için teşekkürler." Bir kıkırdamayı bastırmaya çalışıyorum. "Hayır, zengin bir adamla evlenmek gibi bir planım yok. Neden?"

"Çünkü bunu yapmanı istemiyorum ve sende erkekleri çıldırtan bir şey var."

"O da ne?" Gözlerimi ona diktim.

Omuz silkiyor, elimi avucunun içine alıyor ve açık avucumu öpüyor. "Sen iyisin."

"Hiç aşık oldun mu?" Dudaklarımı yaladım.

"Bu soruyu yarın gitmeden önce bana sor. Sıra bende. Hiç bir öpücükle orgazm oldun mu?"

"Affedersiniz?" Kaşlarım alnıma fırladı.

Yüzünde tüm arka bahçeyi aydınlatan muzip bir sırıtış beliriyor. İçime doğru parlıyor ve beni sıcak tutuyor. "Beni duydun."

"Hayır," diye tıslıyorum, gözlerimi ona dikiyorum. Ciddi mi bu? Az önce ona bir *erkek*le orgazm olmadığımı söyledim.

Mal eğilip yanağımı okşuyor, parmaklarının geri kalanı boynumun arkasına dolanıyor. Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Ona izin veriyorum, gözlerim hala açık, temkinli ve bekliyorum. Dilini dışarı çıkarıyor ve beklenmedik bir şekilde burnumun ucunu yalıyor.

Gardımı bir kahkaha attım. "Bu hiçbir şey yapmayacak
-"

Mal çarpmalar onun ağız karşı Benim, ve önce I
Biliyorum ne

Bir anda üstüme çıkıyor, bileklerimi başımın üzerinde, nemli ve soğuk çimlerin üzerinde sabitliyor. Vücudunun benimkini önemli olan her yerde tamamen kapladığını hissettiğimde ağzına doğru inliyorum, çünkü benim soğuk, yumuşak benliğimin tam tersi olarak her yeri sert ve sıcak. Sanki aynı malzemeden bile yapılmamışız gibi.

Dili benimkini buluyor ve bir *şekilde*, sanki daha önce çalışmışız gibi, birlikte duyusal ve mükemmel bir uyum içinde dans ediyorlar. *Mükemmel* öpüşüyor, beni ihtiyaçtan kör eden bir tutku girdabının içine çekiyor. Külotumun nemlendiğini ve vücuduma yapıştığını hissediyorum. Bu öpücük, bu öpücük kıvrılmış ayak parmaklarıma kadar her yerde ve tam da onun bir öpücükle orgazm olacağına dair sessiz vaadine inanmaya başladığımda, bileklerimi bırakıp geri çekiliyor ve elinin tersiyle ağzını siliyor.

"Beni sen boşaltmadın," diyorum şişmiş, uyuşmuş dudaklarımın arasından. Bu bir alaydan çok bir suçlamaydı. Neredeyse bir sızlanma.

"Bu gece birlikte uyuyacak mıyız, Rory?" diye ciddi ciddi soruyor, gözlerini kaçırarak.

"Bu... soru sorma sırası sende değil," diye kekeliyorum.

Şimdiye kadar tanıdığım en açık sözlü insan ve bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum.

"Sana bir borcum olacak. Şimdi cevap ver."

Bu kez dönüp bana bakıyor ve gözlerimiz karanlıkta buluşuyor. Çimenler gevrek ve nemli, battaniyenin altında bile. Hava serin ama ilk defa tüylerimin diken diken olmasının sebebi bu değil. Nefesim boğazımda düğümleniyor.
Tanrım.

"İstiyorum," diye itiraf ediyorum.

Yutkunurken boynundaki kaslar hareket ediyor.

"Ama yapmamalıyız, değil mi?" Fısıldıyorum. "Birbirimizden zaten bu kadar hoşlanıyorken olmaz."

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyor. "Hayatımın geri kalanını senin nasıl hissettiğini merak ederek geçirmek istemiyorum."

Eli boynuma doğru iniyor, boynumu sarıyor ve öne doğru eğilip beni öyle yumuşak öpüyor ki, dokunuşundaki incelikten ürperiyorum. Dili ağzımın içine kayıyor ve üstüme yuvarlanıyor, elleri vücudumun her santimini okşuyor - kollarımı, omuzlarımı, belimi, karnımı... göğüslerimi. Ceketimi ve kapüşonumu yukarı doğru kıvrıyor ve gömleğimin içinden büzülmüş bir göğüs ucuma dokunuyor. Spor sütyeni giyiyorum ama soğuk ve o an vücudumdaki her şeyi inanılmaz derecede gergin, dik ve muhtaç hale getiriyor.

Aynı anda inliyoruz, o da tekrar hafifçe vuruyor. Sonra beni öpmek için geri ve birbirimizin dudaklarına gülümsüyoruz. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama üstümdeki tüm kıyafetler - ceket, kapüşon, üst - kendilerini yanıma atılmış buluyorlar. Bir eliyle sütyenimi çözerken, diğer elini de kadife pantolonumun içine sokuyor.

"Sana hiç dokunan oldu mu?" diye soruyor, orta parmağını yarığım boyunca gezdirerek. Zevkle sarsılıyorum, her yerimi sıkıyorum.

"Evet." Ağzım sulandı.

"Peki ya böyle?" Parmağını içime daldırıyor ve ne kadar ıslak olduğumu duyabiliyoruz. Kollarının arasında bordoya dönüyorum.

"Hmm-mm. Eski erkek arkadaşım, Taylor."

"Bunu Taylor da yaptı mı?" Islak parmağını klitorisime götürüp yavaş daireler çizerek masaj yapıyor.

Başımı arkaya atıp gözlerimi kapatıyorum. Taylor bana nerede dokunacağını bilmediğinden değil. Sadece her zaman o andan tam olarak zevk alamayacak kadar uzaklaştığımı hissettim. Sanki seksi bir rol yapıyormuşum gibi. Bu mu? Bunu hissediyorum. Her yerde hissediyorum. Sayıklıyorum, sıcak ve ıslak bir şekilde onun altındayım. Mal sol meme ucumu ağzına alıyor ve emiyor. Göz kapaklarımın arkasında havai fişekler gibi yıldızlar patlıyor. Her şey zevkle geriliyor. Önce beni düşünmesi hoşuma gidiyor. Hâlâ tamamen giyinik olması hoşuma gidiyor. Ne yaptığını tam olarak bilmesi hoşuma gidiyor - bu başka kızlar üzerinde pratik yaptığı anlamına gelse bile. Şüphesiz birçok kız üzerinde.

"Tanrım," diye inliyorum.

"Onun hakkında kısmi, hatırladın mı?" Mal şaka yapıyor, göğüslerimden omuzlarıma ve boynuma kadar öpüyor, kalçalarımı öne doğru eğmeye ve pantolonumun içine soktuğu elini sürmeye başladığımda beni ısıtıyor ve alay ediyor. Klitorisimi ileri geri daha hızlı ovuyor ve ben patlamaya hazırlanıyorum. İki parmağını içime daldırıyor ve bir inilti çıkarıyor. Sonra, doruk noktam beni ayak parmaklarımdan başımın tepesine kadar vurduğunda, bir eliyle çantama uzanıyor, kamerayı çıkarıyor ve boşalırken yüzümün fotoğrafını çekiyor.

Beni öyle savunmasız bir anda yakalıyor ki ona bağırarak istiyorum ama kamerayı yanımdaki yorganın üzerine bırakıp aşağı baktığında bırakıyorum. Kendini beğenmiş, mutlu ya da umursamaz görünmüyor. *İşkence* görmüş gibi görünüyor.

"Rory."

"Hmm?"

"Seni ben getirdim."

Gözlerimi kırıştırıyorum, kalçalarımın yarısına kadar inmiş buruşuk kadife pantolonuma bakıyorum.

"Ve şimdi beni boşaltacaksın," diyor. "Umarım sikimi içine soktuktan sonra. Kahretsin, sana bakmadan duramıyorum. Çok güzelsin."

Kemerini çözüyor, pantolonunu indiriyor, cüzdanını açıyor ve bir prezervatifle kendini kılıflamaya başlıyor. Kadife pantolonumu tekmeleyerek indiriyorum, her an prezervatifinin hazır olduğu gerçeği üzerinde durmayı reddediyorum.

Penisine iyice bakamıyorum, bilerek göz göze gelmekten kaçınıyorum. Penisler beni korkutur. Özellikle de sünnetsiz olanlar. Çamaşır makinesinde vahşi bir yolculuktan sonra içe doğru kıvrılmış kazak kolları gibi görünüyorlar.

Tamamen sarıldığında bana bakıyor, kollarını başımın iki yanında birleştirmiş.

Yüzümü kapatarak kızardım. "Bana öyle bakmayı kes."

"Ne gibi?"

"Herkesin serinlemek için girdiği jakuziye işediğini ve bundan paçayı sıyırdığını söyleyen bir sırtışla. Bana orgazm yaşattın; kanserin tedavisini keşfetmedin."

"Gece daha yeni başlıyor," diye şaka yapıyor ve başımın tepesine bir öpücük bırakıyor. "Hazır mısın?" diye soruyor, bacaklarımın arasına doğru eğilerek.

Tanrım, evet. Başımı sallıyorum.

İçime giriyor, gözlerimiz kilitleniyor ve hareket etmeye başladığında, neredeyse utangaç bir şekilde - ve kesinlikle hayal ettiğim kadar yumuşak ve ustaca değil

-Taylor'ın bekaretimi almakta pek de iyi bir iş çıkarmadığını öğreniyoruz.

Kıvranıyorum. Mal nefes nefese. Beni o kadar tutkuyla öpüyor ki, öpücüğünün karnımı lezzetli, dağınık düğümlerle büküğünü hissedebiliyorum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan bir elini sol göğsüme bastırıyor, kaşlarını çatıyor ve gökyüzüne bakıyor, hâlâ içimde.

"Ne...?" Ne yaptığını anlamadan önce sözümü kesiyorum.

Ona bu gece cesedimi çiğnemedi onuyla yatacağımı söyledim. Elimde değil ama altında kıkırdıyorum.

"Hâlâ nefes alıyorum," diye onaylıyor ve bir başka doyumsuz öpücük için aşağıya dalıyor. "Ve oh, parmak uçlarımda ne kadar canlısın."

"Acıyor," diye inliyorum açık, davetkâr ağzına, omuzlarına yapışarak.

"Merak etme Prenses Aurora," diye homurdanıyor, sıcak, kadifemsi ve canlı tenime karşı. "Yapacağım son şey olsa bile kaleni sallayacağımdan emin olabilirsin."

Saat 2:00

Mal'in yatağında uyandım. Oda o kadar karanlık ki - lamba direklerinden, geçen arabalardan ya da elektronik cihazlardan gelen ışık yok - gözlerimi açmakla kapatmak arasında hiçbir fark yok. Sıcak, ıslak dilini kalçalarımın arasında hissediyorum, bacaklarımın arasında daha derinlere girerken açıklıkla kırbaçlıyor.

"Ne yapıyorsun?" İnliyorum.

"Seni tatmak." Dilini kıvrımlarıma daldırıyor ve ben zevkten kıvranıyorum. "Tanrım, Rory. Tadın cennet gibi."

"Mal, sen ne..."

Ama sonra dili klitorisime değiyor ve dudakları klitorisime yapışıp emmeye başlıyor. Kalçalarımı yüzüne doğru bastırıyorum ve saçlarını tutuyorum, yastığa doğru eğilip başını içime bastırırken inliyorum.

"İngiltere'yi uyandıracaksın, sevgilim." Bir parmağını içime daldırıyor ve aynı anda diliyle mememi okşuyor.

"Sana ne? Onlarla bir derdin var."

Klitorisimi Fransız öpücüğüyle öperken gülüyor, ayak parmaklarım lezzetli bir şekilde kıvrılırken parmakları G noktamı bulmak için kıvrılıyor.

Tekrar geliyor, adı dudaklarımda.

Saat 3:00

Mal, penisi bana bakarken, "Bu teknikten çok coşkuyla ilgili," diye açıklıyor.

Taylor'inkinden daha kalın ve daha uzun. Kızgın görünümlü ve morumsu. Sonunda onda mükemmelden daha az mükemmel olan bir şey buldum, her ne kadar içimde iyi hissettirse de.

"Elinden gelenin en iyisini yap. Dürüst olmak gerekirse, zaten yirmi saniye sonra boşalacağım. Sen bir gezginsin, Rory."

Dudaklarımı şaftının etrafına doluyorum, sonra on beş saniye geçmeden beni geri itip göğsüme boşaldığında haklı olduğunu anlıyorum. Yataktan yere düşüyoruz, uzuvlarımız birbirine dolanıyor, histerik bir şekilde gülüyoruz.

"Rory!" diye gürlüyor. " nceden boşaldım. şimdi sırrımı korumak için seni  ld rmeliyim."

"Sakin ol. Seni ele vermeyeceğim." Yere yuvarlandım, uykumun ortasında kapıya vurdum. Hâlâ onun tuzlu etinin tadını alabiliyorum. Ağzım onunla doluymuş gibi hissediyorum. "Ayrıca, bizi ayıran bir okyanus olacak, unuttun mu? Kime söyleyeceğim? Evcil balığıma mı?"

"Balığın mı var?" şaşırmış görünüyor, sanki benim hakkımda her şeyi bilmemesi canını acıtıyormuş gibi.

"Kendini iyi hissetmen için biraz getireyim."

"Sadece seni de  ld rebileceğimi kabul et," diyor odanın öbür ucundan, ikimiz de yerde yatıyor ve tavana bakıyoruz.

"Neden?"

"      nefesimi  alıyorsun, yani öldürme kısmını yarıladın."

Başımı sallıyorum, parmaklarımla ağzımı kapatıyorum.

Yerden bir gitar penası aldı ve bana fırlattı. "Kalbini bir süre daha tutmana izin vereceğim. Sadece bağlanma."

Gülüyorum, ama sonra durup bana bakıyor ve yemin yüzüne pişmanlık kazınmış.

"Beni affediyor musun?" diye sorar.

"Ne için?" Burnumu kırıştırıyorum.

Yutkunarak başka tarafa bakıyor. "Güzel soru. Buraya gelme sebebini sana için sanırım."

Sabah 4:00

"Bazen siz müzik yaparsınız. Bazen de müzik seni yapar," diye açıklıyor Mal. Yatağının üzerinde oturmuş, şekerleme dediği bir şeyi paylaşıyor ve kutudan süt içiyoruz. "Ve müzik sizi yaptığında, sizi değiştirir ve sizi değiştirdiğinde, bundan nasıl çıkacağınızı asla bilemezsiniz."

"Fotoğrafçılıkla aynı." Başımı salladım. "Kendimi bir yönetmen gibi hissediyorum, görmeni istediğim şeyi sana gösteriyorum. Evinizin arkasındaki tarlayı muhteşem ya da ürkütücü, üzgün ya da mutlu yapabilirim. Her şey açılarda, filtrelerde ve kompozisyonda."

"Şarkı söylemek istemiyorum. Dikkat sikimi kaldırmıyor."

"Biliyorum." Gülümsüyorum. "Ben de bu yüzden bir kameranın arkasına saklanıyorum. Sanırım bu da beni ıslatmıyor." Kızardım.

"Yani anlıyorsun." Gülümsüyor, rahatlamış. "Şarkılarımı satmayacağım. Onlar benim."

"Sizi mutlu eden şeyi yapın. Dünya anlayacaktır. Eğer , bu dünyanın sorunudur, sizin değil."

Sessizlik.

"Evlen benimle, Rory." Bana döndü. "Burada kalalım, sevişelim, müzik yapalım ve fotoğraf çekelim."

Gülüyorum ve ağzıma bir şeker daha atıyorum. Ama o ciddi görünüyor, bir cevap bekliyor.

"Mal..." Ben de diyorum ki.

Tanrım. Hâlâ bana bakıyor, bir cevap bekliyor.

"Okulum var. Birkaç hafta içinde üniversiteye gideceğim." "Burada üniversitelerimiz var."

"Çoktan kaydoldum. Ücretli. Bir yurt odam var. En iyi arkadaşım Summer da benimle geliyor."

"Biraz birikimim var," diye ısrar ediyor. "Yaptığım işte iyiyim. Bize bakabilirim."

"Sen delisin."

"Olmadığımı hiç iddia etmedim." Kaşlarını çatıyor ve sesindeki gerginlikten kendini sakın tutmakta zorlandığını anlayabiliyorum. Sonra başını sallıyor, gülümsüyor, üstüme yuvarlanıyor ve yüzümü sıcak, ıslak öpücüklerle kaplıyor.

Komodine vuruyor, başka bir prezervatif bulmaya çalışıyor. Hiç kalmamış. Bitmişti. Yüzünü benimkinden kaldırıyor, sözsüz bir şekilde izin istiyor. Bu kararın ağırlığının vücudumdaki her kemiğe baskı yaptığını hissedebiliyorum. Özellikle de bu dünyaya nasıl geldiğimi düşünürsek. Burası annem olduğum yer. İhtiyacımın ve şehvetimin mantığının önüne geçmesine izin verdiğim yer.

Ona küçük bir baş selamı verdim. "Çekil lütfen. Finaller sırasında bir bebeğe bakmak zor olur."

"Siktir , Rory."

"Lütfen yap,

Mal."

Sabah havaalanına gitmeden önce ona kahvaltı ısmarlamakta ısrar ediyorum. Buraya geldiğimden beri otelimi ve yemeklerimi o ödedi. En azından bunu yapabilirim.

Sonunda, görünüşe göre yerel halkın yemek yediği tek yer olan The Boar's Head'e gidiyoruz. Dünyanın dört bir yanından turistler Tolka'ya küçük kasaba, İrlanda deneyimi, arazide çalışmak ve yerel bira fabrikasını gezmek için geliyor. Buranın tereyağıyla da ünlü olduğunu öğrendim. İçeri girdiğimizde bar tıklım tıklım dolu ama güzel, sarışın bir barmen Mal'ı fark edince bize bir masa buluyor.

"Seni özledim, kerata." Ona göz kırpmıyor.

Bir geçmişi paylaştıklarını görmek oldukça kolay.

Mal onun kulağının arkasına hafifçe vuruyor.

"Bir dakika oldu." "Beni bu hafta sonu arar mısın?"

"Belli bir zile bağlı" diyor. *Zil* demek yüzük demek, seks çağrısı demek, tek gecelik ilişki demek. Ama *Belle* benim de adım. Bunu bildiğinden değil.

Dün gece Mal ile beş kez seks yaptığım için tüm vücudum ağrıyor, buna ek olarak yaptığımız ders dışı aktivitelerden bahsetmiyorum bile. Prezervatif kullanmadığımız tek seferden bahsetmiyoruz, çünkü geri çekilmişti. Kendime kötü bir şey olmayacağını söylüyorum ama emin olmak için havaalanındaki Boots eczanesinden ertesi gün hapı alacağım.

Barda siparişimizi verdikten sonra otururken irkiliyorum. Mal elimi tutuyor ve dudaklarına bastırıyor.

"Bunu güpegündüz tekrar deneyelim." Boğazını temizliyor. "Kal."

Bir paket cipsi yırtıp ağızma atıyorum ve biraz zaman kazanmak için çiğniyorum.

"Dediğim gibi, iki hafta içinde üniversiteye başlayacağım." "Kahrolası üniversite."

"Peki ya annem?"

"Onu becerme. Bu benim pek hoşlanmadığım türden bir sapıklık. Ama ondan nefret ediyorsun, Rory. Ayrıca ona her ay saç spreyi göndereceğiz. Ve her Noel'de uçak bileti. Israr edersen Paskalya'da da." Guinness'ine uzandı - evet, sabah sabah- cömert bir yudum aldı. "Kal, Rory. Bu

ve ona özlem duyan ve muhtemelen benim derimi giymek isteyen yas tutan bir çocukluk arkadaşı.

Uzun mesafe konusunu açtığımda bana umursamaz bir şekilde davranmasından sonra bunu denemeyeceğim bile.

"Facebook ya da MySpace'te arkadaş kalabiliriz-" diye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Ve senin başka erkeklerle birlikte olmanı mı izleyeceğim? Hayır, teşekkür ederim. Kendimden nefretimi intihar seviyesinin altında tutmaya çalışıyorum. Ve ikimiz de biliyoruz ki birbirimizin başkalarını becermesini izlemek göz kamaştırıcı derecede aptalca olur."

Kollarımı kavuşturarak ona sert bir bakış fırlatıyorum. "İyi o zaman. O zaman soğuk hindi yaparız."

"Soğuk hindi yapamam," diyor.

Tanrım, çok zor biri. "Başka hiçbir şeye yer bırakmıyorsun," diye .

"Yanlış," diye karşılık veriyor.

"Ne öneriyorsun?"

"Bir sözleşme." Öne doğru eğilirken sandalyesinin yere çarpmasına izin veriyor. "Siz Yankiler yasal bağlayıcılığı seviyorsunuz, değil mi?" Yanımdaki çantama uzanıp kapağını açıyor. Fotoğraf makinemi ve bir kalem çıkarıyor, katlanmış bir peçeteden mutfak eşyalarını serpiştiriyor ve masanın üzerinde düzeltiyor.

"Birlikte olmak için doğru zaman değil, kabul ediyorum. Ama her ne koşulda olursa olsun, gelecekte herhangi bir zamanda tekrar karşılaşsak, bu işi yürüteceğiz Rory. Lanet olası eşler. Erkek ve kız arkadaşlara lanet olsun. Dünyanın canı cehenneme. Kısmet olursa, ne olursa olsun olmasına izin vereceğiz, duydun mu?"

Ona gökten düşmüş gibi bakıyorum. Ne içiyor ve bunun gençlerimizin eline geçmemesini nasıl sağlayacağız?

"Tekrar karşılaşma ihtimalimiz sıfırdan da az."

"Bzzzz. Yine yanlış. Sıfırdan biraz daha fazla. Ben yüzde sıfır nokta on beş derdim," diyor neşeyle.

Bu konuda nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyor bilmiyorum ama sanırım şikayet edemem. Bana evlenme teklif etti ve ciddi olduğundan neredeyse eminim. Onu reddettim. Hem de herkesin önünde.

"Ya birimiz diğerini ararsa?" Ben sorarım.

"Bu hile yapmaktır." Mal başını sallar. "Bunun organik olarak gerçekleşmesi gerekiyor. arayamayız."

"Ama ya biri yaparsa?" Bu kişinin ben olacağıma dair bir his var içimde.

"O zaman sözleşme feshedildi ve benimle evlenmek zorunda değilsin."

"Tekrar karşılaşırsak seninle evlenmek zorunda mıyım?" Gözlerim parlıyor ama gülümsüyorum. Omuz silkiyor. "Yüksek bahisler iyi hikâyeler yaratır, Yeni Prenses Aurora Jersey."

"Seni öldürecek güce sahip olmam buraya kadarmış. Bana telefon numaranı bile vermiyorsun," diye mırıldanıyorum diyet kolamı yudumlarken.

"Sana numaramı vermiyorum *çünkü* bunun beni öldürmesini istemiyorum," homurdanıyor, gözleri kararıyor.

Şu anda ondan nefret etmemeye çalışıyorum çünkü söylediği her şeyin doğru ve gerçek olduğunu biliyorum. Birlikte olamayız ve iletişim halinde olmamız ikimizin de daha fazlasını arzulamasına neden olur. Mal sözleşmenin şartlarını peçeteye not ediyor. Sonra imzalayıp bana doğru uzatıyor.

"Ne zaman hazır olursan."

Önce ben okudum.

We, Malachy Isaac Doherty, and Aurora
what's-the-rest-of-your-name? hereby promise each
other that, in the unlikely event we meet again,
under any circumstances, under any rules and
conditions, at random, we will make this work. No
matter the casualties or consequences. We marry
each other. We live happily ever after. With kids and
dogs and asshole sheep.

The rules:

No looking for each other on the internet.
No seeking each other out.
But if it happens—it's on.

Malachy

Malachy Isaac Doherty

Aurora McGorgeous O'Cool

Olası bir durumda.

O bunu biliyor. Ben de biliyorum. Yine de, birini seninle birlikte olmaya zorlayamazsın. Onları lanetli bir şeye bağlanmaya zorlayamazsın. Mezun olduktan sonra İrlanda'ya taşınmak gibi bir planım yok ve Mal'in tüm hayatı burada.

Adımı Aurora Belle *Jenkins* olarak değiştiriyorum, böylece bilecek -zaten hile yapmasını istiyorum- ve imzalıyorum. Ona göbek adımdan hiç bahsetmediğimi ve onun da bundan bahsettiğini kısaca düşünüyorum. Peçetenin fotoğrafını çekiyor ve kameramı bana uzatıyor. "Anlaşmanın kopyası, saklamanız için."

Mal peçeteyi arka cebine sokar ve Guinness'inden bir yudum alır.

"Ciddiyim." Omuz silkiyor. "Bunu noterden tasdik ettirip apostil ettireceğim."

"Biliyorum." İlgisiz davranmaya çalışarak ağzıma bir cips daha atıyorum.

"Umalım da önce kalp kırıklığından ölmeyeyim." Kalanını da mideye indiriyor.

Guinness'ini.

Kathleen'in açık kollarını ve onu her yerde takip eden kız sürüsünü düşünüyorum.

"Oh, sanırım hayatta kalacaksın."

A NOTE FROM THE NAPKIN

Bak, bu anlık sözleşme için büyük umutlarım yok. Bunun benim ilk rodeom olduğunu mu sanıyorsun? Ben geri dönüşümcüyüm, sürtük. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilecek kadar uzun süredir buralardayım. Birkaç hafta sözlerini tutacaklar. Belki bir ay, eğer birbirlerinden gerçekten hoşlanıyorlarsa. Sonra kırızmaya, kokmaya ve dağılmaya başlayacağım, ya da annesi beni bulup atacak, dağınık oğluna küfürler mırıldanacak, tabii ki o zamana kadar başka birine dalmış olacak ve aslında orada olmayacak.

Ben sadece onların anlık kararlarının kurbanıyım. Bir geri dönüşüm kutusunda, diğer peçetelerin, plastik şişelerin ve buradaki işçilerin diğer kutuya üşendikleri artıkların arasına rahatça sıkışmış bir şekilde ölmeliydim.

Ayrıca, tamamen alakasız bir not olarak, *kayıplar* kelimesinin üzerinde bezelye büyüklüğünde bir ketçap lekesi var ve çok kaşınıyor.

Bunun her yerinde karmaşa var.

Dublin Havaalanı'na vardığımızda sırt çantamı bir omzuma atıyorum, Mal'in bagajından bavulumu alıyorum ve benimle gelmemesi için ısrar ediyorum.

Çift park ediyor, koşarak arabanın etrafında dönüyor.

"Filmlerdeki havaalanı sahnelerinden nefret ediyorum. Hastalıklı derecede yapışkanlar. Biz bundan daha iyiyiz, Mal." Saçlarımı kulaklarımın arkasına toplayıp ayaklarımın dibinde kıkırdıyorum.

Gerçek şu ki, zaten yıkılmış durumdayım ve eğer daha samimi anlar paylaşırsak, tüm yolculuğu ağlayarak geçirebilirim ki bu utanç verici olur.

Başparmağını alt dudağıma sürterek gülümsüyor. "İyi yolculuklar."

"Teşekkürler." Ama hâlâ burada aptal gibi duruyorum. Tam olarak neyi bekliyorum?

Gitmek istemiyorum. Seni bırakmak istemiyorum.

Önemli bir şey hatırlıyorum. Bavulumun fermuarını açıp Polaroid fotoğraf makinemi arıyorum. Bulduğumda zıplıyorum ve birlikte bir fotoğrafımı çekiyorum. Ona uzatıyorum.

"Benim tüm bu fotoğraflarımız varken senin hiçbir şeyinin olmaması hiç adil değil."

"Hiçbir şeyim olmayacak," diye düzeltiyor gülümseyerek. "Hatıralarım olacak." "Ve sözleşmemiz." Omzunu sıkıyorum, ama şimdiden aramızdaki Bedenler birbirinden uzaklaşıyor. Sanki yeniden yabancıymışız gibi. "Onu da alacaksın."

Gözlerini deviriyor. "Umalım da gittiğin ilk hafta ölene kadar otuz bir çekmeyeyim."

Gülüyorum ve söz konusu peçeteye bakıyorum, cansız bir nesne olduğu için rahatlıyorum, ama bu neşesiz bir gülüş.

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni öyle derinden öpüyor ki dengemi kaybediyorum. Kalbi o kadar hızlı ve sert atıyor ki, göğsünü yırtacakmış gibi geliyor. *Belki de, diye düşünüyorum umutsuzca, öyle olmalı.* Onu kapmak ve yanımda götürmek istiyorum - Kathleen'in ulaşamayacağı bir yere.

Yavaşça ayrılıyoruz, sanki birbirimize yapışmışız gibi.

"Kathleen'le birlikte olma." Yüzüne bakıp fısıldıyorum, "O seni öldürmez."

Bukowski'nin şu sözü aklıma geliyor: "*Sevdiğin şeyi bul ve bırak o seni öldürsün.*" Sanırım az önce yaptım.

"Yapmayacağım. Taşakları haşlanmış aptal, parlak bir adamla birlikte olma. Sen büyüklük için doğdun, Prenses."

"Yapmayacağım." Gülümsüyorum.

Gözlerimiz kilittensin diye parmağıyla çenemi kaldırıyor ve "Tekrar sor" diyor.

Bu konuda açıklamaya ihtiyacım yok. Biliyorum. Biliyorum çünkü ben de hissediyorum ve bu benim kararlılığımı kırıyor. Avucumu göğsüne bastırıp kalp atışlarını izliyorum.

"Hiç aşık oldun mu?" Boğazıma düğümlenen duyguları yutamıyorum.

Bana sırtıyor. "Güle güle, Rory." Gözlerim parlıyor ama sırtıyorum. "Piç kurusu!"

"Ne?" Gülüyor.

Ben de gülüyorum. Bu sefer gerçek bir kahkaha. İkimizin de buna ihtiyacı vardı, fark ettim.

Bir buz kırıcı.

"Cevabın hayırsa neden sana bunu sormamı söyledin?"

"Cevabın hayır olduğunu söylemedim." Ellerini kollarımda gezdiriyor. "Ama bunu sana itiraf edersem, kendime de itiraf etmiş olurum. O zaman seni aramak zorunda kalırım ve bu da sözleşmeyi ihlal etmek olur. Anlamalısın Rory, seni bir daha gördüğümde elimde olacaksın. Erkek arkadaşın, kocan ya da aşkın için yarışan bir haremın olması umurumda değil. Eğer çocukların olursa, onları benimmiş gibi büyüteceğim. Sanırım bir özür dilemelisin."

"Ne için?" Göz kırıyorum.

Gitmek için dönüyor. Veda etmeye hazır değilim, ama asla etmeyeceğimi de biliyorum.

ol.

"Bir dahaki sefere karşılaştığımızda hayatını altüst edeceğime ve paramparça edeceğime hiç şüphe yok.

Sen. Aşkta ve savaşta her şey mübahtır, değil mi?"

Ama cevap vermemi beklemedi. Arabasına binip uzaklaşıyor ve beni orada, nabızı hâlâ avucumda atarken bırakıyor.

Mevcut

Mal

Balkonda Aurora, çorbasına sıçmışım gibi bana bakıyor.

Dürüst olmak gerekirse, son sekiz yılda yaşananlardan sonra, eğer fırsat olsaydı bunu yapardım. Ama öyle olmadı. O yüzden neden bu kadar şaşkınlık ve dehşet içinde olduğunu kim bilebilir?

Yine de ayrı geçirdiğimiz yıllar bana davrandıklarının aksine ona iyi davrandı. Hâlâ yumruğuma sarılsa çok hoş görünecek tuhaf saçları, hâlâ sürekli karıştırdığına emin olduğum bir burun halkası, yırtık file çoraplarla kilometrelerce uzanan bacakları ve Yungblud ve 5 Seconds of Summer'a fena halde vurulmuş on beş yaşında bir çocuğun gardırobu var. Üst dudağının üzerinde Marilyn Monroe'yu andıran bir güzellik izi var, o belirgin, hilal şeklindeki yara izinin hikayesini hala bilmediğine bahse girerim ve kirpikleri o kadar kalın ki aşağı baktığında yanaklarını gölgeliyor.

Kesinlikle çok güzel. Birçok kadının olduğu gibi.

Uğruna hayatımı feda etmediğim birçok kadın gibi.

Ona söylemediğim, söyleyemediğim -söylemeyeceğime söz verdiğim- her şey için suçluluk duygusuyla hasta olduğum fikri şimdi gülmek istememe neden oluyor.

Evet, Aurora'dan bir şeyler sakladım.

Ama o daha da ileri gitti ve benden bir şeyler *kopardı*.

Drury Caddesi'ndeki o meşum günde beni ona çeken şeyin ne olduğunu sorsanız, yine de tam olarak ne olduğunu söyleyemem. O iyi bir şey, ama kendi fikrine çok aşık, bir kamerayı ve zengin bir adamın horozunun etrafında ağızlarını kullanabilen tüm sözde sanatsal güzel kızlar gibi.

Kendimi biraz rahat bıraktım. On altı yaşımdan yirmi iki yaşına kadar kafayı bulmuş ve periyodik olarak kendimden geçmiştım. Aurora gibi bir kız, umutsuzca iyimser olan kalbime kolayca girmişti.

Ancak otuz yaş, kış bahçesi gibi buz tutmuş bir kalbi de beraberinde getiriyor. Ayrıca, yıkıcı genç kızları yatağıma almayı ve onlara sonsuza dek söz vermeyi bir süre önce bıraktım.

Ders alındı ve Rory mükemmel bir öğretmendi.

Evet, Aurora Belle Jenkins hiç değişmemiş.

Diğer yandan ben mi? Tamamen farklı bir adamım.

Yüzünü bana dönüyor, garip ve tereddütlü bir şekilde sarılmak istiyor. Ben de dönüyorum ama ellerimi arkamda kenetliyorum. Sıcak bir selamlaşmanın bizim için uygun olmadığını anladığında uzanıp başparmağımla çenesini kaldırıyorum ve gevşemiş ağzını kapatıyorum.

"Buradasın," diye mırıldanıyor.

"Aurora, her zaman gözlemci ve hazırcevap." Ona sabırsız bir gülümseme fırlatıyorum. Paltom omuzlarında, çünkü onun her zaman üşüdüğünü hatırlıyorum. Ona söyleme fırsatı bulamadığım şey ise benim her zaman dayanılmaz derecede sıcak olduğum.

Birlikte gerçekten çok iyiydik. En azından yirmi dört saat boyunca.

Bir adım geri atıyor, dikkatli ve iri gözlerle bakıyor; az önce ölümcül bir tetik sesi duymuş korkmuş bir hayvan gibi. Korkmamalı. Ona asla zarar vermem. En azından fiziksel olarak. İrlanda'dayken ona zaman ayıran tek kukla ben değil miydim? Evet, evet, öyleydim.

Odada bir fil var ve bunu ele alarak ona merhamet edeceğimi düşünüyorsa, Yeni Mal'ın geride bıraktığı gibi olmadığını keşfetmek üzere.

"Neden... Nasıl... Burada ne yapıyorsun?" Gözlerini kırıştırıyor.

Onu bu halde, kafası karışmış ve yönünü kaybetmiş bir halde görmek, bir daha karşılaşsak diye onca yıl hayalini kurduğum anlık hazzı vermiyor bana. Ve Aurora'yı tanıyorsam, bu uzun sürmeyecek. Yakında kendine gelecektir.

Bu akşam kapıdan girer girmez onu fark etme lüksüne sahiptim. Onu tanımak için tek bir bakışa bile ihtiyacım yok. Ne de olsa o,

Zihnimde dövme, kalıcı ve acı verici. "İş," dedim. "Sen mi?"

"Aynı." Boğazını temizliyor, sırtını dikleştiriyor ve soğukkanlılığını kazanıyor. "Şimdi de şarkıcı mı oldun? Bu harika, Mal."

"Şarkı yazıyorum," diye düzeltiyorum viskimden bir yudum alarak. Ona aşk ilanlarıyla saldırmadığım gerçeği karşısında şok olduğunu ve incindiğini söyleyebilirim. Yirmi iki yaşındaki Mal'e sorarsanız, bu ikimizi de ilgilendiriyor.

"Sen mi?" Çenemi ona uzattım.

"Blue Hill Records için fotoğrafçı." Aradaki buzları eritmeye çalışarak gülümsüyor. "Tanrım, Mal. Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Ama görüyorum ki hala geldiğimiz yerler kadar tahmin edilebiliriz."

"Kendi adına konuş." Gözlerimi vücudunda gezdiriyorum, daha önce ilgimi çeken bir yerde durmamaya dikkat ediyorum. "Tahmin edilebilir olabilirsin. Kolumda birkaç yeni numaram var."

Gülümsemesi düştü. Bir şey söylemek için ağzını açıyor. Tartışmak, muhtemelen

-Aurora her zaman alıngandı ve balkon kapıları açılıp Jeff Ryner tökezleyerek dışarı çıktığında bunun değiştiğini sanmıyorum.

Jeff Ryner, kitaptaki tüm klişeler, sıfır kişilikli, derin cepli ve etkileyici bir mirasa sahip bir adamla buluştuğunda ortaya çıkan şeydir. Sanki düşük bütçeli bir Hollywood stüdyosunun bodrumlarında Frankensteined edilmiş gibi. Yıkanmış, kokuşmuş, sümüklü, plak takım elbiseli.

Birkaç yıl önce babasından küçük bir plak şirketi olan Blue Hill'i devraldı ve onu mahvetmeye meyilli olduğunu hissetti. Son fetihleri arasında yarısı boş bir kayganlaştırmacı şişesi kadar yetenekli bir solo sanatçı olan Ashton Richards ile anlaşmak da var. Richards, bir erkek model, bir serseri ve One Direction'dan ayrılan birinin talihsiz bir karışımı gibi görünüyor. Benim sırtımda bir piramit taşıyabildiğim gibi o da nota taşıyabiliyor. Hırpalanmış bir balinanın ses aralığına sahip, otomatik melodiye ve bebek mavisini gözlerine güveniyor.

Bu da beni Jeff Ryner'ın ikinci fethine getiriyor. Richards'ın bir sonraki albümü için bir milyon avroluk mütevazı bir meblağ karşılığında şarkı yazmam gerekiyor. *Mütevazı* diyorum, çünkü saygınlığım için bir bedel yok. Yine de, işte buradayım, daha büyük bir iyilik için kendimi soyuyorum. Onun sorumlu olduğu başka bir şey.

Bunun için teşekkürler Aurora.

"Jenkins! Bakıyorum da günün adamıyla tanışmışsın." Ryner zikzaklar çizerek bize doğru gelirken yavaşça alkışlıyor, ağzından bir sigara sarkıyor. Technicolor takım elbise giymiş Humpty Dumpty'ye benziyor, terli üst dudağı

Çöp suyu. "Bu Malachy Doherty. Mal, bu Rory, genç fotoğrafçımız. Mal, Rory Fiona in Wonderland'in yeni albümünün kapağını çekti." Ona doğru el sallıyor.

Bu kapak harikaydı. Pop prensesi gaz maskesi takmış ve gelinlik giymiş, açık bir alanda duruyordu.

Umurumda olmadığına karar vermeden önce bunun Aurora'nın konsepti olup olmadığını merak ettim. Hain kızın yaptığı işte iyi olduğu ortaya çıktı. Lanet basını ara.

"Rory, Mal zamanımızın en büyük şairlerinden biri. 'Finding you, Losing Me', 'On Drury Street', 'Underneath the Stars' ve 'Princess from New Jersey' de dahil olmak üzere billboard'da en iyi şarkılardan bazılarını sattı."

Acı verici derecede bariz olan noktaları birbirine bağladığında, bunun belli olmasına izin vermiyor ve bunun için minnettarım. *Aptal mı yoksa kalpsiz mi?* Onun hakkında bildiklerime dayanarak ikincisi üzerine bahse girerim.

"*Memnun* oldum," dedi alaycı bir tavırla, gözleri kafatasımı delip geçerek bir çentik açmaya çalışıyordu.

Değişen atmosfere iyi uyum sağlıyor. Hiçbir parçasının beni tekrar gördüğüne sevinmediğini söyleyebilirim. Sorun değil. Oyunun gönüllü bir katılımcısı olmasını istemiyorum. Sadece oyuna katılmasını istiyorum. Bu her şeyi çok daha karışık hale getirecek ve karışıklık eğlencelidir.

"Seni buraya çağırdım çünkü senin için iyi bir fırsatım var, Rory. Jake, kıdemli fotoğrafçımız, Cold Blaze'in son ayağında. İş bittikten sonra bir süre New York'ta kalacak, kız arkadaşının bebeği olacak. Bu yüzden bir sonraki proje için bir fotoğrafçıya ihtiyacımız var."

"Ben sizin adamınızım." Aurora ona dönüp başını sallıyor.

Dudaklarımı kısıtıyorum, memnun sırıtışımı serbest bırakmayı reddediyorum. Ryner aramızda durmak için yanımıza geliyor, sonra dönüp balkonun kenarına yaslanıyor ve bir ileri bir geri bize bakıyor.

"Bu büyük bir şey, Jenkins."

Başını sallıyor, dikkati şimdi onun üzerinde.

Hâlâ ölümcül derecede güzel. Beni en çok rahatsız eden şey bu. Ama rahatsız etmemeli. Bu sadece, onu anavatanına geri göndermeden önce, sefer hiçbir sevgi ve sıfır vaatle, tamamen planladığım gibi, onunla sevişmenin korkunç bir rahatsızlık olmayacağı anlamına geliyor.

"Deets, Ryner. Onları bana ver." Aurora burnundaki çemberle oynamaya başlar.

Seni aptal, tahmin edilebilir kız.

"Dublin'in hemen dışında bir köyde iki ay. Tokyo, değil mi?" Bana şaşkın bir bakış fırlattı.

"Tolka." Yumruklarımı ceplerime soktum. "Çok yaklaştım." Gülüyor.

Tabii. Sadece şehir, ülke ve kıtayı yanlış biliyorsun, göt herif.

"Doherty şarkıları yazacak ve Richards da onları kendi evindeki stüdyoda kaydedecek - en azından akustik versiyonlarını. Sanatsal bir atölye gibi, eski tarz. Sonra Richards Mart ayında New York'a dönecek ve sıfırdan kaydedecek."

Ryner'ın kastettiği, şarkıcının geri döneceği ve profesyonellere sesini camı, betonu ve insanların ruhlarını kırmayan bir şey gibi çarpıttıracağı. Aurora'nın yüzünün saniyeler içinde kızgınlıktan dehşete dönüşmesini izliyorum. Dudakları hâlâ büzülmüş.

"Bu İrlanda'da iki ay demek Jenkins, tüm masraflar . Bir şey değil." Göz kırıyor.

"Bekle." Aurora elini kaldırdı. "Neden İrlanda'da kalmam gerekiyor? Bir hafta kadar fotoğraf çekebilir ve sonra da onların yakasından düşebilirim."

Ryner başını sallıyor. "Bu bir tür belgesel için. Saatlerce malzemeye ihtiyacımız var. Yüzlerce resim. Pazarlama kampanyamız çok büyük. Berbat bir kolonoskopi muayenesinden sonra kığımızdan para akıyor. Mümkün olduğunca çok malzemeye ihtiyacımız var."

"Önümüzdeki birkaç ay boyunca İrlanda'da yaşamamı bekleyemezsiniz," diyor Aurora gergin bir gülümsemeyle.

Ondan nefret etmeme neden olacak ne yaptığını biliyorum, ama bu kadar kötü davranmamı gerektirecek ne yaptığını merak ediyorum. Az önce bir amcık olmak dışında.

Düşündüm de, muhtemelen tek gereken buydu.

Sonra, tabii ki, erkek arkadaş meselesi var.

Asla çıkmayacağını söylediği zengin, parlak erkek arkadaşı, ama onu balo salonunda gördüm, Brioni kaplı koluna lanet olası bir alkoliğin ağız kokusu gibi yapışmıştı.

Birbirimiz için ne büyük hayal kırıklığıyız, Prenses.

"İrlanda'ya uçarak girip çıkabilirim," diye öneriyor alt dudağını ısırarak. "Sorun olmaz ve eminim burada da bana ihtiyacınız olacak."

Ryner başını sallıyor, tıpkı benimki gibi sabrı tükeniyor. "Richards'ın programı Londra'da kraliyet ailesinin ikinci kuzeni olan o yeni hatunla çıktığı için çok karışık. Ne zaman gelip gitmeyi planladığını bilmiyorum. Her zaman orada olman gerekiyor."

"Otelde mi?" diye soruyor umutla.

Bu sefer yüzümde bir gülümseme beliriyor. Ne diyebilirim ki? Aurora'nın onu ne kadar sert becerdiğimi tatması gereken güzel bir kıştan ağza durumundan ben bile tamamen etkilenmiyorum.

"Bunun ne anlamı olabilir ki? Sana orada, onlarla birlikte, aynı çatı altında ihtiyacımız var. Burada bir sorun mu yaşıyoruz Jenkins?" Ryner gözlerini ona dikti. "Bu görevi başka birine vermeli miyim? Belki daha deneyimli birine?"

Aurora ona kaşlarını çatıyor, sonra başını sallıyor. Hayır, o bir meydan okumadan geri adım atacak biri değil.

"Bu görevi benim sürtüğüm yapacağım," diye nefes alıyor. "Hiç şüphem yok, ufaklık."

Kusmuk, kovayla tanış. Ondan dünyayı kurtarmasını istemedi, sadece Richards denen hödüğün iş başındaymış gibi görüldüğü birkaç fotoğrafını çekti.

Aurora dikkatini bana çeviriyor. Sadece jakuzisine işemekle kalmamış, aynı zamanda erkek arkadaşını da içinde boğmuş birinin bok yiyen sırtışıyla onun için hazırım.

"Mal."

Kaşımı kaldırıyorum. "Aurora."

"Bil diye söylüyorum, benim bir erkek arkadaşım var," diyor ve bezelye kabanımı omuzlarından sıyrıp bana doğru fırlatıyor.

Onu yakalıyorum ve bunu yaparken sol elimi havaya kaldırıyorum, avuç içi bana bakıyor, böylece yüzük parmağımdaki altın bandı görebiliyor.

"Aferin sana tatlım," diyerek yüzüğü çeviriyorum. "İlk aşamaya ulaştın mı? Bir ağaca baş harflerinizi mi kazıdınız? Belki birbirinize saflık yüzüğü takmışsınızdır," diye düşünüyorum, sonra başımı sallıyorum. "Hayır. Bunun için çok geç."

Yine de monoloğumun hiçbirini dinlediğini sanmıyorum. Sadece alyansa odaklanmış, gözleriyle hareketlerimi takip ediyor. Arkalarındaki soruyu görebiliyorum ve tabii ki hayırsever bir piç olduğum için bilgiyi gönüllü olarak veriyorum.

"Kathleen." Elim cebime sokuyorum, yüzünün solmasına ve parmaklarının tırabzanı kavramasına rağmen nasıl çökmediğini fark ediyorum. "Sen gittikten kısa bir süre sonra. Peder Doherty tarafından gerçekleştirilen güzel bir tören. Size davetiye göndermediğim için içten özürlerimi sunarım."

Aurora'nın boğazı çalışıyor ve bu bana parmaklarımın altında ne kadar narin olduğunu hatırlatıyor. Çenesini kaldırıyor, kırılmayı reddediyor.

Gece daha yeni başlıyor, sevgilim.

"Şarkı satmak ve Kathleen'le evlenmek mi?" Yüzü taşa döndü, artık duygudan tamamen yoksun. "Haklısın, Mal. Artık senin kim olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yok."

Ryner durumu değerlendirmeye çalışarak aramıza bakıyor. Birbirimizi tanıdığımızı biliyor, çünkü ona söyledim, ama bizi eski dostlar olarak sundum, tam bir şeytan olarak değil, ki bu gerçeğe daha yakın.

"Bir saniyeye ihtiyacınız var mı?" Gagalı burnunu çekiyor, sigarasını bitirip bir bitkinin içinde söndürüyor.

Tanrım, tam bir oksijen israfı. Annesi onun yaşadığı her gün için bir ağaç dikmeli.

"Evet," diyor Aurora.

"Hayır," aynı anda.

Ryner'a yarım bir omuz silkme hareketi yapmadan önce birkaç saniye sessizlik oldu ve korkuluklara geri dönüp dirseklerimi üzerine koyarak onu görmezden geldim.

"Pekâlâ o zaman muhabbet kuşları." Ryner çenesini ovuşturur.

Onu çevremde görebiliyorum, bir moron gibi kapılara doğru geri geri yürüyor.

Aurora yalnız kaldığımızda sesini alçaltıyor. "Sözleşmede, sevgilimiz ya da eşimiz olmasını umursamayacağını söylemiştin-"

Hemen sözünü kestim. "Sekiz yıl önce, ikimiz de bezden yeni çıkmışken mi demek istiyorsun? Hadi ama Aurora. Biz bu konseptte aşıktık, birbirimize değil."

Yaptığı ve söylediği onca şeyden sonra neden bu konuyu açıyor ki? Bu, iki uzvunuz kesilmiş ve kafanız doğranmış halde Akdeniz'de bir yerlerde yüzerken kan testi yaptırmaktan çekinmek gibi bir şey.

Gemi kalktı, tatlım.

Ona bakmaya zahmet etmiyorum. Bunun yerine Manhattan'ın çirkin, ruhsuz gökdelenlerine bakıp, onun bu gökdelenleri ne kadar sevdiğini kendime hatırlatıyorum. Ve tıpkı ondan önce ve sonra çarşafplarımın arasında yuvarladığım tüm aptal kızlar gibi, o da Instagram'dan ilham alan fikirler ve Photoshop'lu hayallerle boğuşuyor. Pinterest'te mükemmel bir hayat yaşıyor ve *benim hayatımı* onun gerçekliğine uygun hale getirecek bir filtre yok.

"Tamam..." diye mırıldanıyor. "Sadece o sözleşmeye uymayacağımı bildiğinden emin olmak istedim."

"İzninizle gözyaşlarımı bir milyon avro ile kurutmaya gidiyorum." İçkimi bir dikişte bitiriyorum ve bardağı geniş mermer parmaklığın üzerine bırakıyorum. Ona döndüğümde yüzümde hoş, plastik bir gülümseme var. Gelip gelmemesini gerçekten önemsediğimi düşünmesini istemem.

"Kathleen orada olmamı sorun etmez mi?" Burnundaki çemberle oynuyor. "Geçmişimizi ve her şeyi göz önünde bulundurursak."

"Kathleen aldırılmaz."

"En azından birinizin bu on yıl içinde büyüdüğünü görmek güzel." Burnundaki çemberi biraz daha çeviriyor. "Ve ben sizin evinizde kalırken Callum'un istediği gibi gelip gidebilmesini rica ediyorum. Elbette iyi bir misafir olacağız ve mümkün olduğunca yolunuza çıkmayacağız."

"Sorun değil," diye .

O bana bakıyor; ben yine manzaraya bakıyorum. Bunu onun için kolaylaştırmıyorum. Neden kolaylaştırayım ki? Her şeyi bok çukuruna atan ve binlerce kez sifonu çeken o.

"Hâlâ kulübende mi yaşıyorsun?" diye soruyor.

"Evet."

"Hiç çocuğunuz var mı?"

"Hayır."

"Bir-" var mı?

"Biftek gibi mi görünüyorum?" Sözlerini tekrar kestim.

Başını sallıyor, bana öncekinden daha büyük bir şaşkınlık ve tiksintiyle bakıyor.

"O zaman beni sorguya çekmeyi bırak." Başımı çevirip ona bakıyorum.

Yüzünün acıyla buruşmasından, babasını sorduğu zamanki pek de ince olmayan göndermeyi anladığını söyleyebilirim. Onun sayesinde son yıllarda nelere katlanmak zorunda kaldığımı kendime hatırlatıyor ve suçluluk duygusunu bir kenara itiyorum. Onunla geçirdiğim her dakika, ona gerçeği söylemediğim için kendimi parçalıyordum.

Onun hakkında.

Babası hakkında.

Aurora'ya her ne yapmayı planlıyorsam sadece kısa süreli hasar verecek. Tekrar ayağa kalkacaktır. *Sonunda*. Ben mi? Ben bir sonraki hayata ve muhtemelen ondan sonrakine de sıçtım.

"Bak." İçimi çektim. "Ryner seni İrlanda'ya göndermeye kararlı ve maaş çekini ve benim için çok az şey ifade ettiğin gerçeğini göz önünde bulundurursak, neden onunla bu konuda savaşmam gerektiğinden emin değilim. Geleceksin, işini ve .

Eğer parlak erkek arkadaşını da yanında getirmek istiyorsan, buyur getir. Tekrar *kanka* olmak zorunda değiliz." Parmaklarımla tırnak işareti yapıyorum, sırf daha fazla amcıklık yapmak için hakareti sahte, mızımız bir Amerikan aksanıyla süslüyorum. "Kıvırmana gerek yok."

"Neden bu kadar kızgınsın?" diye tıslıyor, artık incinmekten çok şok olmuş bir halde.

"Deli mi?" deliymiş gibi göz kırpmıyorum. "Bunu olduğundan daha fazla büyütmeyle ilgilenmiyorum. Sekiz yıl oldu ve bu süre içinde çok şey yaşandı."

Ama duymak istediği kelimeleri hecelemem için yeterli değil: *Ben alındım. Sen de alındın. Bu sadece bir iş anlaşması.*

Seni çalmaya çalışmayacağım.

İlişkinizi sabote etmeye çalışmayacağım.

İntikam almaya çalışmayacağım.

Bunların hepsi söylemediğim şeyler. Atladığım şeyler. Şu anda talep etmesi gereken şeyler.

Neyse ki, Aurora bu konuşmanın yazılı olmayan ince yazılarını okuyamayacak kadar telaşlı görünüyor. O her zaman asabi kızıl saçlı.

"Anlıyorum." Çenesi kare şeklinde, omuzları da öyle. "Eğer böyle olmasını istiyorsan, buna saygı duyarım." Başını sallıyor ve benden bir adım uzaklaşıyor.

Onu boğazlamak istiyorum. Ona bunun aslında benim istediğim gibi ama onun bunu böyle yaptığını söylemek istiyorum. O hayatına devam etti, ben ise sıkışıp kaldım. Şimdi kızgınım, intikamcıyım ve kesinlikle kendime biraz zarar verme havasındayım.

"Ne zaman başlayacağım?" Ellerini beline koyar.

"Noel'den sonra, Yeni Yıl'dan önce. Richards benim evimde bir parti veriyor ve Ryner da bundan bahsetmişti." Kirli sakalımı kaşıyorum. "Ayrıntıları onunla konuş."

"Noel için bir planın var mı?" Bana göz kırpmıyor.

Zavallı kız *hala* çabalıyor. Bipolar mı? Yollarımız ayrıldıktan sonra onunla nerede durduğum konusunda oldukça netti, bu yüzden bu çok mantıklı değil.

"Yine yapıyorsun," diye ediyorum.

"Neyi yapıyorum?"

"Hoş bir sohbet yapmaya çalışıyorum. Sana karşı hoş olmak benim gündemimde değil Aurora."

Arkasını döndü ve kapıya doğru yürüdü. Canımı yakmayı bitirmediğime karar verdim.

Onu.

"Kathleen'in" I söyle için onu Geri. "Ben harcama Noel at Kathleen'in."

Durdu ama bir şey söylemedi. Küçük, yuvarlak poposunu iyice görebiliyorum.

"Ya sen?" Kendime engel olamıyorum. "Noel'de müstakbel kayınpederinle İngiltere'ye mi gideceksin?"

Dönüyor ve bana dingin bir gülümseme veriyor.

"Benim de seninle hoş geçinmek gibi bir niyetim yok Malachy Doherty. fark ne? Senin aksine ben sözüme sadık kalırım." Tırabzana yaslanıp gülümseyerek gidişini izliyorum.

Aşkta ve savaşta her şey mübahtır ve ben kesinlikle savaşa hazırım.

JEFF RYNER'DAN BİR NOT

Tarih ve histerinin birkaç harften daha fazla ortak noktası vardır.

Bu ikisi mi? Kesinlikle bir geçmişleri var ve balkonda gördüklerim histerik olmaktan başka bir şey değildi.

Bu sektörde bunun defalarca yaşandığını gördüm.

Eski sevgililerin birlikte çalışması, *olgunlaştıklarını* ve *hayatlarına devam* ettiklerini düşünmeleri ve *arkadaş olabilirler*.

B.U.L.L.S.H.I.T.

Onlara bundan sonra daha da çirkinleşeceğini söyleyebilirdim. için onları uyarırdım. Paranın buna değmeyeceğini ve Ashton Richards gibi bir pislige bakıcılık yapmanın onları sadece daha fazla baskı altına sokacağını, daha fazla kuralı çiğneyeceğini ve onları uçurumun kenarına iteceğini.

Yapabilirim.

Ama gerçekçi olalım. Ben seks bağımlısı kırklı yaşlarında bir kokainmanım ve beni böyle gördüklerine ve hakkımda böyle düşündüklerine dair hiçbir şüphem yok. Diğer insanların hayatlarını mahvettiğini görmek bu noktada acı verici değil. Hatta - söylemeye cesaret edeyim mi? - terapötik. Örgü örmek gibi.

Bir felaket örmek.

İnsanlar bu yüzden dedikodu yapar, değil mi? Başkalarının sorunlarından zevk almak için. Ve diğer insanların görebilecekleri, tadabilecekleri ya da yargılayabilecekleri sorunları olmadığında, onlar için sorun yaratırlar. Kendilerini daha iyi hissetmek için onların her hareketini analiz ederler. Bunun her yerinde felaket yazıyor. Bunun olmasını nasıl engelleyebilirim?

Ayrıca, nasıl sonuçlanacağını gerçekten merak ediyorum. Malachy Doherty'nin hikayesini bildiğimden, sefil hayatını nasıl daha fazla mahvedebileceğini bilmiyorum.

daha da kötüleşecek. Adam o kadar boka batmış durumda ki, üzerine atılacak her şey, bir skandal bile olsa, açıkçası bir yükseltme olacaktır.

Satıcım bana ne veriyse ondan iki hap alıyorum ve Eurovision seti gibi göründüğümü bilerek ve umursamadan partiye geri dönüyorum.

Çünkü
istemiyorum.

Gerçekten
istemiyorum.

Bırakın insanlar yargılasın. Onlar da pek iyi değil. Aramızdaki tek fark, ben Malachy ve Rory'nin hakkımda ne düşündüğünü biliyorum. Benim onlar hakkında ne düşündüğümü bilmiyorlar.

Rory

"Eve erken gelmişsin." Summer kanepenin kabarık minderlerinin arkasından başını kaldırıp televizyona dönüyor ve ağzına bir kaşık daha Chunky Monkey tikiştiriyor. *Pretty Woman* oynuyor.

Elindeki kaşığı televizyona doğru sallayarak ekrana bağıyor: "Romantik komedilerden öğreniyorum. Bir milyardere aşık olmak ve sonunda onunla evlenmek büyük bir saçmalık, özellikle de çalışan bir kızsanız. Onun tarafından öldürölme ihtimaliniz daha yüksek. Bilirsiniz, çalışan kızların genellikle akrabaları olmaz. Bunun adı *Pretty Dead Woman* olmalıydı: *Uyarıcı Bir Masal*."

"Hollywood'dan telefon beklemeyin."

Paltomu kapının yanına asıyorum ve aslında küçük oturma odamızın içinde olan mutfak tezgahında durup ikimize de büyük kadehler dolusu ucuz şarap doldururken Toms'larımı tekmeliyorum.

Callum kalmamı istedi ama yarın sabah erkenden kalkmam gerekiyor ve özel olarak itiraf etmeliyim ki Mal'i görmek beni derinden sarstı.

"Neden dondurma?" Boş şarap şişesini lavaboya koyuyorum, sırtım ona dönük. Soğukkanlı davranmaya çalışıyorum, böylece kendimi epik boyutlarda bir zihinsel çöküş yaşamadığıma ikna edebiliyorum. Ki geçirmiyorum. Nabzımın göz kapaklarıma çarptığını hissetmek tamamen normal, eminim.

"Sadece hayatımın aşkını düşünüyordum." Summer bıkkın bir şekilde iç geçirir.

"Bunun iyi bir şey olması gerekmez mi?" Kaşlarımı çatıyorum, arkamı dönüp yanına oturuyorum. Ona bir bardak beyaz şarap uzattım.

"Hayır, onunla henüz tanışmadığımı ve *konuştuğumuz sırada* büyük olasılıkla başka biriyle yattığını *düşünürsek*, Rory. Bugün cumartesi akşamı ve tüm dünya sarhoş ve Noel partilerinden tökezleyerek çıkıyor. Bunu bana nasıl yapabilir?" Summer burnunu çekiyor. "Muhtemelen şu anda başka bir kızı beceriyordur. İK'daki seksi kızla. Pis piç."

Gülümsememi bastırıyorum, kafamda onun ters mantığını açıklamanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Summer'ın günışığı sarısı saçları kocaman, dağınık bir topuzla bağlanmış ve hâlâ dünkü göz kalemini sürüyor. Üzerinde gri bir eşofman altı ve siyah kapüşonlu bir tişört var; her zamanki göz alıcı, Broadway dışı aktris kişiliğinden çok farklı. Summer şu anda projeler arasında, Şubat ortasında başlayacak olan bir sonraki gösterisi için prova yapıyor. Bunun birlikte geçireceğimiz zaman olması gerekiyordu ama şimdi lanet olası İrlanda'ya gidip, son on yılda bir kişilik nakli geçiren ve ameliyat masasında ölüp Şeytan olarak dirilen Mal ile birlikte çalışmak zorundayım.

Summer sesi kısıyor ve kanepede dönerek bana bakıyor. "N'aber, Ror? Lucifer'e sakso çekmişsin de o da ağzını kül ve lavla doldurmuş gibi görünüyorsun."

"Hayır, ama yakın." Bardağımı yere bıraktım.

Summer küçüklüğümüzden beri benim en iyi arkadaşım. İlkokula ve üniversiteye birlikte gittik. Aynı evi paylaşıyoruz. Benim hakkımda her şeyi biliyor.

"Mal'ı bu gece baloda gördüm."

Bana göz kırptı. "Mal...?"

"İrlandalı Mal."

Gözleri büyür ve elinin tersiyle dramatik bir şekilde alnına vurur. Summer, genelevdeki bir on yedinci yüzyıl düşesinden daha kolay rezil olabilir.

"Öyle olmadığını söyle."

Başımı salladım. "Öyle ve hayal edebileceğiniz her şeyden daha kötü."

"Callum'un sevgilisi değilse ve senin değil onun kıcının peşinde değilse nasıl olabilir bilmiyorum. Sonunda kendini toparladın, Rory. Yıllardır ona kafayı takmıştın."

Bu hayatta öğrendiğim bir şey varsa, o da kazandığınızı görmeyi seven ve kaybettiğinizde sizi destekleyecek arkadaşlar bulmanız gerektiğidir.

Yaz her ikisi de.

"O evli," diyorum. "Ouch."

"Kız kardeşim Kathleen'e."

"Piç kurusu!" Kanepenin üzerine sıçırıyor, yorganı yere düşüyor ve yumruğunu havaya sallıyor. "Onu öldüreceğim."

"En kötüsü Kathleen'in söylediği her şeyin doğru çıkması bile değil. Mal'ın bir sebepten dolayı beni görmeye dayanamaması. Bana kızgın ve nedenini söylemiyor." Bir yastık alıp göğsüme sarılıyorum.

"Neden bir pislik olduğu kimin umurunda? Sadece o kurşundan kurtulduğuna sevin. Üvey kız kardeşine nasıl davrandığına bak. Sen oradayken o pislik onunla oynadı. İddiaya girerim ki evlilikleri devasa boyutlarda bir karmaşa."

Summer , şarap kadehimi alıyor ve dudaklarıma götürüyor, ilaçmış gibi bir yudum almamı .

"Ayrıca, artık Callum var ve o çok seksi ve paradan, ayakta durmaktan ya da... bilirsiniz işte, genel olarak hayattan nefret etmiyor."

"Mal hayattan nefret etmiyor. Onu seviyor."

Olduğu kişi olmasının tek nedeni bu. Çünkü hayatı tutkuyla seviyor. Ama ben Genç Mal'i düşünüyorum. Şu anki versiyonu bir KKK toplantısı kadar neşeli görünüyor.

Summer huffs. "Onun orada ne işi vardı ki?"

"Şu anda Jeff Ryner ile çalışıyor." Yastığı başımın arkasına koydum ve kendimi attım. "Birlikte çalışmak üzereyiz. İrlanda'da. İki aylığına. Onunla yaşayacağım." Sertçe yutkunuyorum. "Ve karısıyla."

Summer bana sanki sirke katılma niyetimi açıklamışım da bir filin sırtında leopar tangadan başka bir şey giymeden jimnastik yaparak bir saatlik bir gösteri sunacakmışım gibi bakıyor. Gözlerim bağlı.

"Evet dediğinde aklından ne geçti?"

"İş fırsatı. Ayrıca, Mal olayı sekiz yıl önce yaşandı ve açıkça hiçbir şey ifade etmiyor."

"Hiçbir anlamı yok mu?" Summer ayağa fırladı, küçük oturma odamızda ileri geri volta atıyor, kollarını arkasında birleştirmiş. "*Hiçbir şey* mi?! Sanki tüm evrende işleyen bir aleti olan tek erkek oymuş gibi onun kışına kafayı takmıştın. Sonunda Callum'la devam etmen yıllarını aldı -haftalarını değil, aylarını değil, *yıllarını*! Rüyanda onu gördün. Beni uyandırdın.

Ağlıyordu. Onu sokak köşelerinde, festivallerde ve havaalanlarında gördüğünüzü sandınız. O zavallı Asyalı kadını o sandığın için peşinden zamanı hatırlıyor musun?"

Ben hiç. Beni uzaklaştırmak için çantasıyla bana vurdu.

"Uzun boyluydu ve aynı mavi-siyah saçlara sahipti," diye mırıldanıyorum içkime.

"Mesele şu ki, sana *musallat* oldu. Aptal peçete sözleşmeni bozup onu internette aramayasın diye üniversitede sırayla sana göz kulak olmak zorunda kaldık. Bu hiçbir şey değil, Rory. Bu her şey demek."

Gözlerimi ovuşturup bir yudum hava alıyorum. O haklı. Aptal Mal ve aptal Kathleen bir araya geldiler ve bir şekilde sorunlarının sebebinin ben olduğum gibi uygun (ve aynı zamanda aptalca) bir sonuca vardılar, ama ben ona özlem duymaktan asla vazgeçmedim.

"Gidemezsin." Summer volta atmayı bırakıp ayağını yere vurdu. "Buna izin vermeyeceğim."

"Ben kararımı verdim."

Bakışlarından kaçmak için televizyona bakıyorum. Julia Roberts ve Richard Gere tartışıyorlar. Balkondan geri dönüp her şeyi açıkladığımda Callum'un tepkisini düşünüyorum. Whitney'i hemen silkeledi, sonra ayağa kalktı ve beni küçük bir bara götürdü. Orada bana bunu yapmam gerektiğini söyledi. Eski bir aşk yüzünden yeni ve parlak bir fırsatı kaçırmamam gerektiğini söyledi.

Zaten bu işi ne kadar sürdüreceğimi kim bilebilir ki dedi. Evlenme teklif ettiğinde, düğün düzenlemelerine yardım etmem, sosyal takvimimizi yönetmem için bana ihtiyacı olacak.

Yine de "devam et" kısmını geçtikten sonra her şeyi bloke ettim. Ev hanımı olmak gibi bir planım yok ama bu konuyu açmanın zamanı değildi.

"Kayınbiraderini becereceksin." Summer çevremde kollarını kavuşturuyor. "Bunu bir saniye düşün, Lewdy McGrosson. Hâlâ gitmek istiyor musun?"

"Orada kimseyi becermeyeceğim. Belki Callum'la." *Kesinlikle* Callum. Ve tartışmasız ekstra yüksek sesle. "Mal mutlu bir evliliği var ve bunu açıkça belirtti. Açıkça söylediği bir şey daha var: Benden nefret ediyor."

"Nefret ve aşk arasında ince bir çizgi vardır ve siz ikiniz aşk tarafına geçip partnerlerinizin üzerine sıçmadan önce bu çizginin üzerinde kuru kuruya sevişmek üzeresiniz. Sözlerimi bir kenara yazın." Summer parmağını yüzüme doğru sallayıp kanepede yanıma çöküyor.

"Callum tüm bunlar hakkında ne diyor?"

Summer, onunla çıkmayı kabul etmeden önce bile #TeamCallum'du - onun sağlıklı, iyi maaşlı bir işi olması ve aklı başında olmasıyla ilgili bir şey. Mal balkona çıktığı anda üzerimize yağan karı karar verdim. Bana gülerdi.

"Aslında onunla çok iyi anlaşıyor." Canlanıyorum.

Sayılır. Tam olarak şöyle dedi: *"Buna son bir şans olarak bak. Bir barda çalışmak ve bütün gün kameranla dolaşmak konusunda bazı zor kararlar vermen gerekecek. Bu kafanı boşaltmak ve birlikte geleceğimizi düşünmek için harika bir zaman olabilir."*

"Öyle mi?"

Yemin ederim, bana tüyünü hıçkırmak üzere olan bir kediymişim gibi bakıyor.

"İngiltere kısa bir uçuş mesafesinde ve Noel ve yeni yıl için ailesini ziyaret edecek. Çok heyecanlı. Ayrıca, iki ay hiçbir şey değil." "İki ay, geçen yılki sürenden bir ay yirmi dokuz gün daha fazla.

Mal ile zaman geçirdin ve eğer doğru hatırlıyorsam, erkek arkadaşını, külotunu ve varsayımsal aileni bırakıp herhangi bir noktada onunla birlikte olacağına söz verdin."

"Eğer doğru hatırlıyorsam..." Şarap kadehimi bitirip sehpaye çarpıyorum.

"Ayrıca on sekiz yaşındaydım, yas tutuyordum ve orgazmlara Diş Perisi'ne inandığımdan biraz daha az inanıyordum. Büyüdüm."

Summer bana şüpheli bir bakış fırlattı.

"Bakın, terfiyi istiyorum," diyorum başka bir taktik deneyerek. "İşler gerçekten iyi gidiyor. Bu proje bana pek çok kapı açabilir. Callum kariyerim konusunda şüpheli ve bu ona kendi paramı kazandığımı kanıtlayabilir. Bunu desteklemene ihtiyacım var."

Gözlerini kısarak derin bir nefes alıyor. "Terfiyi gerçekten istiyor musun, yoksa istemen *gerektiğini* mi düşünüyorsun?"

"Ne fark eder ki?"

"Aradaki fark senin mutluluğun."

"Terfiyi istiyorum," diye çıkıştım.

"Callum'la bunu mahvetme, Rory."

"Yapmayacağım. Aksine, tuhaflıklardan kurtulmak için muhtemelen Callum'u sürekli misafir edeceğim. Kathleen'i tekrar görmeyi Hitler, Stalin ve Kazıklı Voyvoda ile akşam yemeği yemekten biraz daha az istiyorum."

"Hey, Vlad'ı o pisliklerle bir tutmayın. O sadece yanlış anlaşıldı ve ülkesine sadıktı." Summer burnunu çeker.

Omzuna kendi omzumla vuruyorum. "Mesele şu ki, orada bulunacağım her andan korkuyorum. *Evli* Mal ve benim aramda hiçbir şey olmayacak."

"Beni her gün ara."

"Scout'un onuru."

"Ve ne zaman onunla yatmak istersen, unutma o senin kız kardeşinle de yatıyor ve bu benim bir daha seninle birlikte olmam için fazla Jerry Springer."

"Arkadaşlığımızı bu şekilde riske atmazdım," diye kabul ediyorum.

"Sosislerini tekrar aile sosuna batırmasına izin vermek... iç burkucu."

"Mutfak benzetmesi için teşekkürler," diye mırıldandım. "Demek istediğini şimdi anladım."

Gözlerini benden . "Bana söz ver, Rory." "Tanrım, Louise. Söz ver."

Çenesini ileri geri hareket ettirerek uzun bir süre beni izliyor. Televizyonda, Richard ve Julia bitiriyorlar. Aşk her şeyi yener falan filan. *Pretty Woman*'dan hiç hoşlanmamıştım.

Sonra yıllar önce Mal ile yaptığım konuşmayı hatırladım - klasik bir aşk filmi olması için kadınların erkekleri bir yere götürmesi gerektiği hakkında. Julia Roberts bunu yaptı. Bahse girerim Mal bu filmi sever.

Mal'ı düşünme. Mal piçin teki.

Summer kaşığı dondurmanın içine sokuyor ve küvetin yarısını çıkarıp yüzüme doğru sallıyor. "Karbonhidrat al, kızım. Eğer bu iyi bir bahane değilse, ne bahane bilmiyorum."

Bir hafta sonra

Rory

Taksi şoförü Callum ve beni Mal'in kulübesinin önüne bıraktı ve U- ardında çamur izleri bırakarak geri döndü.

Sekiz yıl boyunca duvarlarının arasında neler olduğuna odaklandıktan sonra kulübeyi tekrar görmek gerçeküstü. Burası inanılmayacak kadar ihmal edilmiş gibi görünüyor. Dış cephesi büyüleyici bir eskilikten çürümüş bir antikaya dönüşmüş. Çatı yırtık pırtık, dökülüyor ve çimler hala aşırı büyümüş, her yerde çamur lekeleri var. Ne bekliyordum bilmiyorum. Belki de hırka seven, düzgün konuşan şeytan Kathleen'den bir kadın dokunuşu? Ne yazık ki buranın iyi bir fırçaya, çim biçme makinesine ve kucaklanmaya ihtiyacı var gibi görünüyor. En azından dışarıdan.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor Callum arkamdan.

Ailesini görmek için İngiltere'ye gitmemiz gerekiyordu -ailesiyle ilk kez tanışacaktım- ama onun yerine yerleşmeme yardımcı olmak için bir günlüğüne bana eşlik etmeye karar verdi. Yarın sabah İngiltere'ye uçuşu gelecek ve ben şimdiden onun gidişinden korkmaya başladım.

"Ana caddedeki bir handa bize bir oda ayarlayabilirim," diyerek buranın hayalet avcısı olmayanlar için yaşanmaz bir yer olduğunu nazik bir şekilde ifade ediyor.

"Ryner burada kalmam gerektiğini söyledi," diyorum yatıştırıcı bir şekilde, taş döşeli patikadan yontma ahşap kapıya doğru yürürken.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki kusmak istiyorum. Malachy ve Kathleen ile bir çift olarak yüz yüze geleceğim. Gözümün içine baka baka sevişecekler ve ben de onların çatısı altında çalışıyor olacağım.

Kapıyı çaldım.

"Geldiğimizi biliyorlar mı?" Callum arkamdan soruyor.

"Evet. Whitney Whitney, Mal'a uçuş programımızı içeren bir e-posta gönderdiğini söyledi."

Sanırım Mal'in umurunda değil. Midemde bir düğüm oluşuyor. Burada hayatımı cehenneme mi çevirecek?

Callum, "Annene mesaj atmalısın," diye işaret .

Onunla yüzleşmek için arkamı dönmüyorum. "Hı- hı."

"Veda etmek için durmadığın gerçeğine çok üzülüyor." "Noel'i onunla kutladık," diye homurdandım.

Doğum lekemi daha fazla makyajla kapatmam için bana yalvarmasını, evrendeki en nefret ettiği ülke olan İrlanda'ya gitmemem için bana yalvarmasını ve genel olarak tanımadığım insanlar hakkında dedikodularını dinleyecek havada değildim.

Cevap gelmeyince kapıyı tekrar, bu sefer daha sert çaldım. Dışarısı buz gibi. Callum yanımda ayak ayak üstüne atıyor. Üzerinde bezelye rengi bir palto ve toz mavisi bir elbise gömleği var.

Kolunu bana dolayarak omzumu ovuyor. "Rahatla, aşkım. Her şey yoluna girecek. Sekiz yıl oldu, o evli ve bir de senin deli gibi aşık olman meselesi var."

Bunu şaka olarak söylüyor ama sesindeki soruyu duyabiliyorum. Bu projenin sözleşmesini resmen imzalamadan önce Callum'a sekiz yıl önce Mal'le olanlardan bahsettim ve kararı benim için kolaylaştırmasını ve bu konuda ne kadar rahatsız hissettiğini ifade etmesini umdum. Bana ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanan bir Mary Sue değilim ama Callum kendinden bu kadar emin olmasaydı doğru yönde çok ihtiyaç duyduğum bir dürtme olurdu.

Tamam, belki de yüzde yüz dürüst değildim.

Bir şeyi . *Ufacık* bir şey. Aslında o kadar küçük ki, arka cebinize . Daha spesifik olarak, peçete. Kontrat. Ama iyi bir nedeni var: Önemli değil. Mal'in onu saklamadığı açık. Mutlu bir evliliği var. Ayrıca, bu çok utanç verici.

Kapıyı birkaç kez daha çaldım ama evde kimsenin olmadığı açıktı. Mal'in sırf bana inat olsun diye burada olmaması ne kadar da uygun. Tabii ki Kathleen de oynadı. Bu oyunu iki (ya da daha doğrusu üç) kişinin oynayabileceğine karar verdim. Sırf bana karşı mantıksız bir kan davası var diye dışarıda durup zatürre . Ana cadde kadar uzak ki, eğer bir barda ya da handa ısınmak istiyorsak, bizi oraya götürmesi için bir taksi çağırmamız gerekecek ve taksi buraya gelene kadar donmuş olacağız.

Omzumu kapıya dayayıp derin bir nefes alıyorum. "Rory?" Callum arkamdan soruyor, sesi endişeyle karışık. "Beni yargılamayacağına söz verir misin Cal?"

"Söz veriyorum."

Bir hamleyle kapıyı itiyorum, kilitli olmadığını çok iyi biliyorum, çünkü son seferinde -sekiz yıl önce- o da kilitli değildi.

İçerisi de eskisinden bin kat daha kötü görünen eve giriyoruz. Callum etrafta dolaşırken dudaklarını büzüyor; eski, yırtık pırtık mobilyaları, etrafa saçılmış gazeteleri, CD'leri ve plakları inceliyor. Kanepenin üzerinde şiir kitapları ve yarı sarılmış, buruşuk defterler var; sehpa ve kahvaltı köşesi yığın yığın ıvır zıvırın altında kalmış, her yer toz toprak içinde.

Şok içinde etrafıma bakıyorum, yerde şüpheli bir şekilde yapışkan ya da bir şeyle kaplı olmayan bir santim görmeye çalışıyorum.

Cal'a dönüyorum, boğazı düğümleniyor ama bir şey söylemiyor.

"Bu gece burada uyumak zorunda kaldığın için üzgünüm." Alt dudağımı ısırıyorum.

Burası bir çöplük. Küçük ya da eski olduğu için değil, dağınık ve pis olduğu için. Bir süredir burada kimse yaşamamış gibi görünüyor. Odanın her köşesini örümcek ağları süslüyor. Dışarının buz gibi olması önemli değil, yine de kendimi bu yerde bir yerlerde çürümeye bırakılmış binlerce paket servis kutusunun bayat kokusundan kurtulmak için bir pencereyi kırarken buluyorum.

"Sorun yok." Callum, temizlikçilerine her gün gelip Manhattan'daki çatı katında her şeyin tertemiz olduğundan emin olmaları için fazladan para ödediğini bilmeme rağmen sakın ve ağırbaşlı görünmeye çalışıyor. "Tuhaf ve çekici. Ayrıca, çatı çatıdır. Önemli olan altındaki insanlardır. Sen buradasın. Tek umursadığım bu."

Sonraki yirmi dakikayı evi gezerek geçiriyoruz. İşe mutfaktan başlıyoruz ve kötü kokunun kaynağını buluyoruz: lavabonun altında sahipsiz bir çöp torbası duruyor ve üzerinde sinek vızıltıları var. Prensip olarak bu ikisinin domuz ahırını temizlemek istemesem de kusmak da istemiyorum, bu yüzden onu dışarı atıyorum.

Daha sonra dar koridorda yürüyorum. Kathleen taşınmadan önce annesine ait olan büyük yatak odası tamamen boş, kral boy yatak dışında hiçbir şey yapılmamış. Yastıklar kirli sarının şüpheli bir tonunda ve battaniyenin yıkanması gerekiyor. Daha iyi günler görmüş olan banyoya doğru ilerliyorum ve sonunda Mal'in o zamanki odasında duruyorum - ve sanırım misafir odamızda. *Tek kişilik* bir yatak ve küçük bir dolap var. Callum'a dönüyorum ama o sadece sırtıyor.

"Daha az oda, daha çok kaşılaşma demek. Fena bir pazar değil." Bu adamı sevmeliyim.

Yapmalıyım.

Ve şu anda, o zor duyguya çok yaklaşıyorum.

"Bunların hiçbiri senin suçun değil," ekliyor. "Sakın özür dilemeye."

Koridordaki son odaya geçiyoruz ve oda kilitli -muhtemelen Ryner'ın bahsettiği stüdyo. Bu, kapıdaki sürgü, asma kilit ve **DIŞARIDA KALIN** işaretini açıklayabilir.

Callum hemen işe koyuluyor, bavulumu odamıza taşıyor, ben de arka bahçeye açılan paslı kapıyı açıp koyunların ve ineklerin dışarıda olup olmadığına bakıyorum.

Artık koyun yok. Artık inek
yok.

Artık hiçbir şey yok, gerçekten.

Bir adım atıyorum ve ayakkabımın altında bir şey çıtırdıyor. Yere baktım, kaşlarımı çattım ve bir küpe aldım. Sadece bir tane. Kathleen'in olmalı. Damla şeklinde pembe elmas bir küpe. Sahte görünüyor, ama yine de o da öyle. Belki de paraya sıkışmışlardır. Mal'in bu yazarlık işini kabul etmesi için başka bir neden yok. Kafamı kaldırıp yeşil tepelere bakıyorum.

Arkamdan bir ses hışırıyor, "İrlanda'da haneye tecavüz yasadışıdır."

Sıçrayıp arkamı dönüyorum. Mal bir omzunu kapının pervazına yaslamıştı, Elleri asitle yıkanmış kotunun ön ceplerinde, bir Blundstone çizmesi diğerinin önünde çapraz duruyor. Yüzümü okula vermeden önce güzelliği beni tam beş saniye boyunca durduruyor.

"Güzel beşik."

Kapının pervazını itiyor, arka bahçesine çıkan iki basamağı iniyor ve bana doğru ilerliyor. "Özellikle senin için çöpe attım."

"Ve sanırım Kathleen de yardım etmeye hevesliydi. İstenmediğimi hissettirmek için her şeyi yapar."

Mal sanki bir şeye hazırlanıyormuş gibi alnına kırmızı bir bandana bağlayarak bana hafifçe gülümsüyor. Bana yine eski Mal'ı hatırlatıyor - maceracı ve çocuksu, karşı konulması imkansız.

"Nerede o?" Etrafıma bakıyorum.

Onları birlikte görmenin yüzümde yarattığı ilk tokat tepkisini aradan çıkarmak istiyorum ki tekrar düzenli nefes alabileyim.

"Dublin."

"Varlığıyla bizi ne zaman onurlandıracak?"

Islık çalar, sonra da sert bir kıkırdama çıkarır. Tabii ki Kathleen kendini bu durumdan uygun bir şekilde uzaklaştırdı. Neden saklandığını bilmiyorum. Muhteşem kocasını bir köpek gösterisiymiş gibi sergileyen bir tip. Belli ki Mal soruma cevap vermeyecek.

Hiçlişe doğru elimle işaret
ediyorum. "Sığırlar nerede?"

"Sattım."

"Peder Doherty? Durumu iyi mi?"

Çömeli botunun önündeki çamur parçasını sıvazlıyor. "O yaşıyor."

"Peki ya annen?"

Botlarıyla uğraşmayı bırakıyor, kafasını kaldırıyor ve İngilizce konuşmayı bırakgibi bana göz kırpmıyor. "Ben biftek değilim Aurora," diye hırlıyor.

"Stüdyoyu açman gerekiyor. Richards gelmeden önce birkaç fotoğraf çekmek istiyorum."

"Stüdyo falan yok," diyor tepkimi dikkatle izleyerek. *O zaman bu oda da neyin nesi?* Tabii ki sormuyorum. "O zaman şarkıları nasıl kaydedeceksin?"

". Sadece yazacağız." "Ryner yalan söyledi," diye mırıldandım.

Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Saatlerle dolu bir odada bana zamanı göstermesi için o adama güvenmezdim.

Mal omuz silkiyor.

"Burayı gerçekten temizlemelisin. Richards milyon yıl geçse de bu halde yaşamayacak. O güzel, hoş şeylere alışkındır."

"Bu ikiniz için de geçerli, *Prenses*."

Ona bununla ne demek istediğini sormak istiyorum ama umursamamam gerekiyor. Ben yanlış bir şey yapmadım. Sözleşmemize saygı duydum, yıllarca onun özlemini çektim ve hayatıma devam etmeye çalıştım. Ne bekliyordu ki? O kız kardeşimle evlenirken benim oturup kaderin kontrolü ele almasını beklememi mi?

Sessizliğimi kabullenmiş gibi görünerek karanlık bir kıkırdamayla başını sallıyor. Arkasını dönüp içeri giriyor ve beni burada öylece bırakıyor.

Sekiz yıl önce, yollarımız ayrıldıktan sonra günler ve haftalar boyunca onun nabzını avucumda hissedebilmem çılgınca.

Şu anda kalbini göğsünden söküp çıkarmak istiyorum, sadece artık atıp atmadığını görmek için.

Eğer hala .

Ve eğer siyahsa, annemin beni uyardığı gibi.

Mal

Eve geri dönerken, Aurora'nın parlak erkek arkadaşı kanepeden kalkıyor ve elini bana doğru uzatarak sümküklü bankacı gülümsemesini gösteriyor.

Onun yanından geçip odama giriyorum ve kapıyı çarpıyorum. Kendimi kirli yatağa atıp tavana bakıyorum ve telefonumun vızıltısını duymazdan geliyorum.

Belki de düzenli çanlarımdan biridir.

Belki de menajerimdir.

Belki Richards'tır. Belki

Ryner'dır.

Bilmiyorum, umurumda da değil.

Aurora. Aurora. Aurora. Seninle ne yapacağım, Aurora?

Seni becermek değil. Şu anda olmaz. Henüz buna hazır değilsin, ayrıca erkek arkadaş meselesini de halletmelisin. Bir gün içinde gidiyor. Biliyorum, çünkü Ryner'ın okuma yazma bilmeyen asistanının bana gönderdiği e-postayı okudum, tabii ki cevap vermedim.

Belki de benim için işleri ne kadar berbat ettiğin konusunda seni eğiterek başlamalıyım?

Hayır. Bunun için çok erken.

Yıllar önce gerçeği senden saklayarak seni nasıl korumaya çalıştığımı ve karşılığında yaptığın şeyin ruhumu öldürüp kurtlara yem etmek olduğunu açıklar mısın? Hmm. Bunun için de hala zaman var.

Ev bir kip gibi görünüyor. Her zaman böyle değil ama kendini kötü hissetmesini istedim. Ruhunu kaşıkla kazmaya ve hala vicdanı olup olmadığını görmeye çalışıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, bir telefon görüşmesinin daha sesli mesaja düşmesine izin veriyorum. "Aşkım?"

American Psycho'nun İngilizce versiyonunun kapının arkasından Aurora'ya seslendiğini duyuyorum.

"Mal uzanmaya gitti. Bir taksi çağırmamı ister misin, böylece gidip tuvalet malzemeleri alabiliriz? Burada hiç görmedim."

, Mal? Ben onun daire içinde mastürbasyon yapan Eton arkadaşlarından biri değilim. Senin için Malachy, *çok teşekkürler*.

İkincisi, The Ritz'ni bekliyordu? Ona hiçbir şey borçlu değilim.

Üçüncüsü... üçüncüsü yok, ama ziyaretinin sonunda sinirlenecek başka bir şey bulacağıma eminim.

Gördün mü, Kiki? Hep daha pozitif olmam gerektiğini söyledin.

Birkaç dakika sonra kapının yumuşak bir şekilde vurulduğunu duyuyorum. Parmak eklemlerinin tahtaya çarpma sesini tanımak istemiyorum, tabii o tahta kasıklarına bağlı değilse. Yine de o olduğunu biliyorum.

"Mal?" diye

soruyor. "Git."

"Dışarı çıkıyoruz."

Hiçbir şey söylemedim, çünkü tam olarak yapması gerektiğini söylediğim şey buydu.

Git başımdan.

"Size bir şey getirebilir miyiz? Yemek? Süt? Çamaşır suyu? Görgü kuralları?"

Ellerimi başımın arkasında birleştirip tavana doğru sırtıyorum. Başladı. O burada, kızgın, komik ve tamamen benim. Tatlı, düşünceli ve alıngan; mükemmel bir kombinasyon. Parlak Erkek Arkadaşım ise arkasına yaslanıp izlemekten başka bir şey yapamıyor.

"Hayır," diye homurdandım.

"Çalışmaya ne zaman başlamayı planlıyorsun?" "İlham perisi beni vurduğunda."

"Daha açık konuşabilir misiniz? Ekipmanımı ne zaman açacağımı bilmem gerekiyor."

"Yazmak için ilham almaya ihtiyacım var," diyorum durup dururken benimsediğim tepeden bakan bir ses tonuyla. "Herkes bir kameraya tıklayabilir. Ben gerçekten üretiyorum, kelimelerle ve her şeyle. Bir parmağa sahip olmaktan biraz daha fazlası gerekiyor."

Düşük bir darbe, ama kalbimden potpuri yapıp Amerika'ya geri döndüğünde ve onu her yere fırlattığında hedeflediği yer orasıydı. Kapının diğer tarafında bir sessizlik oldu.

"Richards'tan önce evi temizlemesi için birini göndermesi için Ryner'ın asistanı Whitney'e e-posta gönderebilirim."

"Kim öldü de seni Joanna Gaines yaptı? Neden başkalarının evlerini eleştirmek yerine kendi işine bakmıyorsun?"

Bir yanımda onun parlak erkek arkadaşının motuyla konuşma şekline gücenip içeri dalması ve beni yumruklaması için dua ediyor. İyi bir kavga havasındayım. Ne yazık ki Bay Banker, kapının dışından gelen iç karartıcı sessizliğe bakılırsa, yakın zamanda manikürünü mahvetmeyi planlamıyor.

"Joanna Gaines'in kim olduğunu nereden biliyorsun?" diye soruyor bir anlık sessizliğin ardından, sesinde bir gülümsemeyle.

Kathleen'in annesi Elaine, onu ve kocasının şovunu izliyor. Bazen ağlıyor. Eğer bir saat boyunca insanların kendilerine ait olmayan bir ev için duvar kağıdı seçmelerini izlemek zorunda kalsaydım ben de ağlardım.

"Evet. Tamam. Anladım. Anladım." Aurora avucunu kapiya vuruyor.

İki dakika sonra, ön kapının çarptığını duydum. Gözlerimi kapatıyorum. Telefonum tekrar çalmaya başladı. Kathleen'in numarası olmadığından emin olmak için tek göz kapağımı aralıyorum. Bir ABD numarası olduğunu görünce telefonu sessize alıp biraz kestiriyorum.

Uyandığımda cırcır böcekleri ötüyordu. Karanlığa alışmaya çalışıyorum ve geriniyorum -beni bekleyen bir şey yok- sonra yatağımın kenarına oturup ellerimin topuklarını gözlerime gömüyorum.

Oturma odasından ani bir gümbürtü geliyor. Sonra ön kapı vınlayarak açılıyor. Telefonumu çevirip saati kontrol ediyorum. Gece yarısıydı. Sadece tampon ve şampuan için alışveriş yapmıyorlardı, bu kesin.

Aurora kıkırdıyor, parlak erkek arkadaşı homurdanıyor ve sonra ikisi de fısıldıyor.

Birisi bir mobilya parçasına çarpıyor. Aurora nefes nefese gülüyor. Onun gülüşünden nefret ediyorum. Gırtlaktan ve alçak sesle ve *lanet olsun*, hangi yanım bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü, mazoşist mi yoksa sarhoş mu?

Onun buraya gelip benimle vakit geçirmesini sağlayarak intikam almak, kasıklarınızı zımpara kağıdına sarıp bir manastıra katılarak sevişmek gibi bir şey.

Islak, özensiz öpücükler duyuyorum. *Homurdanmalar*, kıkırdamalar ve *oflamalar*. Kukla sevgilisi de tazı gibi öpüşüyor. Yani. Çok. Dil. Ama hoşuna gidiyor. Biliyorum, çünkü ona bir şeyler yaptığımda olduğu gibi inliyor.

Adam

inliyor.

Kadın iç

çekiyor.

Adam

inliyor.

Kadın

kıkırdar.

Çiğnenmiş tırnaklarım avuçlarımın içindeki ete batıyor. İkisini de boğmaktan kendimi alıkoymak için güzel ve akıllı başında bir yol.

"Peki ya ev sahibimiz?" Parlak Erkek Arkadaş mırıldanıyor.

Ev sahibi ahşap döşemenin altından bir silah çıkarıp kafasını uçurmak üzere. Bu plandaki tek boşluk benim silahımın olmaması. Ve zemin halı kaplı. Neyse boş ver. Bu planın işe yaramayacağı açık.

"Uyuyor, muhtemelen. Kapısı kapalı," diye yanıtlıyor.

Onlara gösterme zahmetine hiç girmedığım odalarına doğru ilerlerken, yollarının üzerindeki her bir nesneye çarpmalarını dinliyorum. Sesleri bir enchiladadan daha soslu geliyor. Kapıları tıkırdayarak kapanıyor ama bizi ayıran tek bir ince duvar var ve her şeyi duyabiliyorsunuz.

Öpüşme duruyor ama çok daha kötü bir şey başlıyor. Şimdi inliyor ve numara yapmadığını anlayabiliyorum çünkü boşalırken nasıl ses çıkardığını biliyorum.

"Aşk," diye mırıldanıyor Parlak Erkek Arkadaş.

Bir fermuar sesi duyuyorum. Parmaklarımı kan akana kadar derime batırıyorum. Vücudumun her santimi dikenlerle sarılmış gibi hissediyorum.

"Elbiseni ısır. Bizi duyacak."

Seni zaten duyuyor, seni oksijen israfı aptal.

Yatak yanıyormuş gibi ayağa fırlıyorum, kapımı açıyorum ve kapılarına doğru iki adım atıyorum. Normal bir insan gibi kapıyı çalmak yerine, Aurora'nın aşına olmaya başladığı terbiyesiz bir amcık gibi iterek açıyorum.

Kapıda kollarımı göğsümde kavuşturup tembel tembel onları izliyorum. Aurora duvara yaslanmış, Parlak Erkek Arkadaş ise dizlerinin üzerine çökmüş, halıyı kemiriyor. Aurora siyah dantel sütyeni dışında çıplak ve erkek arkadaşım onun çıplak amının dış hatlarını yalıyor - mükemmel, güzel bir şekilde tıraş edilmiş - ben boğazımı temizleyip kapı çerçevesine yaslandığımda. İkisi de gözlerini araladı.

Aurora bir çığlık atıyor ama adam kızın amcığının hemen yanında durarak onun namusunu koruyor.

Zahmet etme, dostum. O kadar yakından gördüm ki, sıraya girsem tanırım.

"Aynı anda hem klitorisini emip hem de parmaklarını kullanmandan hoşlanıyor." Yumruklarımı ceplerime sokuyorum, uykumdan esniyorum. "Ama klitorisini çimdiklemeye oldukça düşkün. Anla işte."

Aurora yardımsever tavsiyelerimi takdir etmek yerine eğilip ayakkabılarından birini alıyor ve Keltçe bir kükremeyle bana doğru fırlatıyor. Atlatıyorum, iyi bir önlem için tekrar esniyorum. Umarım hedeflediğinden daha iyi fotoğraf çeker, yoksa Ryner'ın başı derde girecek.

"İyi bir gece geçirdin mi?" Etrafıma bakıyorum.

Gerçekten, bu odayla bir şeyler yapmalıyım. Belki de yakıp kül etmeliyim ki mahremiyetleri kalmasın.

"Defol git!" diye bağırıyor.

O kadar kırmızı ki, beyaz yara izi ay gibi parlıyor. Omurgasız erkek arkadaşı koşarak gelir, ona bir elbise uzatır ve ereksiyonunu pantolonunun içinde yeniden düzenler.

"Bence gitmelisin." Dahi adam bana doğru ilerliyor ama yumruk atmadan önce dava açacak bir tip olduğunu söyleyebilirim.

"Aurora." Onu görmezden geliyorum, buz gibi bir sıkıntıyla ona bakıyorum.

Siyah elbisesini çabucak giyiyor, nefes nefese bir şeyler mırıldanıyor, şu ana kadarki misafirperverliğime dair övgü dolu sözler.

"Ben hazırım."

"Neye hazırsın? Hayatın acı gerçeklerine mi? İşte bir tanesi: Sen bir pisliksin, Mal. Bir diğeri de şu: Hâlâ en ufak bir yanını bile sevmiyorum."

Göğsüm daralıyor ama muhtemelen New York'tan beri içki içmediğim içindir. Ve New York'tan önce, aylardır. *Yıllardır*. Her Şeyi Mahveden Gece'den beri alkolü önemli ölçüde azalttım. Aurora'nın babası olmak istemedim Glen.

"İşe." Ayakkabısını alıp eline tutuşturuyorum. Yakalıyor, kaşları şaşkınlıkla dalıyor.

"Mal, saat gece yarısı."

"O saati okuyor; sen sosyal durumları okuyorsun." Parlak Erkek Arkadaş'a coşkulu bir başparmak işareti yapıyorum. "Birlikte, zeka ve kabiliyet açısından nadir bulunan bir güçsünüz."

"Ben ciddiym." Kaşlarını çatıyor.

"İlham beni tuhaf saatlerde vuruyor." Omuz silkiyorum.

"Başka bir uyku krizine girmen için yüzüne vurabilir mi? En azından yarın sabaha kadar?" diye soruyor, yanakları pembeleşmiş bir halde.

Yine de ayakkabılarını giyiyor, yapacağını bildiğim gibi. Gerçek sanatçıların özelliği budur, sanatlarını inkâr edemezler, hatta ve özellikle de acı çekerken.

Parlak Erkek Arkadaş aramızda bakışıyor, belli ki insan duygularının gökkuşağının tamamına aşına değil. İlk kez bir kavgaya tanık oluyor gibi görünüyor. Benden biraz daha uzun ve kesinlikle 1990'lardaki Brad Pitt'in "bu senin hayatın ve her an bitiyor" bakışına sahip. Tyler Durden'ın aksine, büyüteçle arasam da vücudunda bir tane bile alfa kemiği bulamam. Bir tütüde muhtemelen daha fazla feromon vardır.

Rakiplerimden etkilenerek Aurora'ya döndüm ve parmaklarımı şıklattım.

"Bu hayatta, lütfen. Ve bir ceket getirin. Dışarıda yazıyorum ve sizin *Titanik*'i öldüren buzdağından daha soğuk olduğunuz biliniyor."

Aurora kapıya doğru yürüyor.

"Buzdağını suçlama. Gemiği inşa eden İrlandalıları suçlayın..." diye mırıldanıyor.

"Southampton'a gitmek üzere buradan ayrıldığında lanet olasıca çalışıyordu. Kalitesiz işçilik yüzünden suçlanmayacağız."

Gülümsememi bastırıyorum. İçten içe Aurora'nın o kadar da sıkıcı biri olmadığını kabul ediyorum.

"Ayrıca, sen tam olarak nesin? Son baktığımda baban bir Viking değildi."

Ağzını açtı, şüphesiz taşaklarıma sözlü olarak diz çökmeye hazırlanıyordu ki kukla sözümüzü kesti.

"Aşkım?" Parlak Erkek Arkadaşı arkasından seslenir.

Bu lakattan kesinlikle nefret ediyorum. *Aşk*. Bu kelimenin bu kadar hazırlıksız söylenmesi bende onun kafasını çamaşır suyu dolu bir kovaya sokma isteği uyandırıyor.

Aurora arkasını dönüyor.

Komodinin üzerindeki fotoğraf makinesini ona uzatıyor. "Bunu yanına almak isteyebilirsin." Göz kırıyor.

Mümkünse kızarması daha da koyulaşır. Mahcup ve titreyerek elinden kapar.

"Teşekkürler."

"Bir de bardan almakta ısrarcı olduğun peçeteyi düşürmüşsün." Çömeliyor, bir Boar's Head peçetesi alıyor ve ona uzatıyor.

Bak, bir tepkim var. Tabii ki var, sıcak kanlı, kırmızı, erkek arkadaşından şimdi ayrıl çünkü canım sıkılıyor tepkisi.

Ne de olsa ben de bir insanım, her ne kadar son zamanlarda kendimi öyle hissetmesem de.

Ama peçeteyi alıp avucunun içinde toparladıktan sonra komodinin altındaki çöp kutusuna atarken bile yüzümü sabit tutuyorum.

"Bu bir bardan alınacak garip bir şey." Alt dudağıma dokunuyorum, bu alışılmadık olayla çok ilgileniyorum. "Uçakta grip mi oldun? Banyo dolabında mendil ve Advil var."

"Hayır, hayır." Parlak Erkek Arkadaş kıkırdıyor, belli ki ani değişimimden memnun, tam da benim elime oynuyor. "Rory biraz peçete uzmanıdır. Gittiği her yerde peçete toplar. Oldukça aptalca, gerçekten."

"Oldukça," diye taklit ettim onun lüks aksanını.

Duygusal şeyler biriktirmenin aptalca olduğunu düşünen bu adamla yattığına hâlâ inanamıyorum. Ona anlaşılmamızdan bahsetmediğine. Aslında buna inanabilirim. O her zaman yalancı bir pislikti.

"Peçetelere olan takıntısını detaylandırmak ister misiniz?"

Bileğimden tutup beni kapıdan dışarı çekti. " bırak.

Hadi işi bitirelim."

"Oof, onu bu kadar alingan hatırlamıyorum. Onu neyle besliyorsun?"
Dokunuşundan kurtulup Callum'a gülümsedim.

Gülüyor. Arkadaş olduğumuzu sanıyor. Tanrım, adamın işleyen bir beyin hücresi bile yok.

Koridorda, bir amcık olma kararlılığım hataya dönüştü. Ayağım kaydı ve onu duvara yapıştırdım. Beni geri itiyor ama etkisi yok denecek kadar az. Vücutlarımız birbirine bastırılmış, yakın, yuvarlanan ısı ve hormonlar ve geçmiş Prenses Aurora ne kadar kurbağa öperse öpsün silemez.

Göğsümü omzuna dayadım ve kulağına fısıldadım, "*Yakalandım.*"

Dışarıda çimlerin üzerine tünüyorum, defterim önümde açık, yazıyormuş gibi yapıyorum. Bu gece şarkı yazma şansım, kör bir İtalyan rahibe olma daha düşük. Ama Rory bu çatı altında seks yapacaksa, bunu benimle yapacak. Ya da hiç yapmayacak.

Korkarım gri alan yok.

"Hava karanlık." Deri ceketli kollarını ovuşturuyor, gözleri arka bahçemde geziniyor.

"Araştırmacılıkta gerçekten zirvedesin. CIA'e katılmayı düşündün mü? Senin gibi keskin bir zekâ boşa gitmemeli." Kalemi kulağımın arkasına yerleştiriyorum ve ona bakmadan boş sayfaya kaşlarımı çatıyorum.

Deftere papyonlu bir penis çizsem de fark etmez. Zifiri karanlık ve ne o ne de ben görebileceğiz.

"Suí síos le do thoil." Gal dilinde *otur*.

Benim parti bozan yorumumu görmezden geliyor. "Üzgünüm, ölü dilleri konuşamıyorum. Burada bekleyin lütfen."

Aurora hızla eve girer ve plastik bir çantayla geri döner. İki el feneri, bir sürü küçük mum ve bir kutu kibrit çıkarıyor. I

Mumlar narin ellerinden düşerken onu soğukkanlılıkla tarayın. Telaşlı ve her şeyi bir arada tutmak için mücadele ediyor.

"Uzun zamandır kayıp olan, var olmayan ruhunu ruh çağırma seansımla mı çağırmaya çalışıyorsun?" Yüksek sesle merak ediyorum.

Nefes nefese bir kıkırdama çıkarıyor. "Sadece arka bahçenizde gecenin ne kadar karanlık olduğunu hatırlıyorum..." İki el fenerini yakıyor, birini arkama diğerini önüme yerleştiriyor, sonra başını sallıyor.

Eski erkek arkadaşın işi bitiremediği için bilmeden bekaretini aldığım ve karşılığında sana birden fazla orgazm yaşadığım zamandan. Evet.

"Her neyse, mobilyalarınızın bir kısmını buraya getireceğim, böylece mumları yakabileceğim bir yerim . Işık olmadan düzgün bir fotoğraf çekemem."

"Şeref, Captain Obvious." Yüzünü izliyorum, duygu kırıntıları arıyorum.

Aurora cevap vermiyor. Tekrar eve girdiğinde onu takip ediyorum. Ne kadar hıyarlık etmeye çalışsam da -ki naçizane görüşüme göre çabalarım fark edilmiyor- gecenin bir yarısı ağır mobilyaları tek başına dışarı taşımasını izlemekten biraz daha üstünüm.

İşaret ettiği sehpayı taşıyıp dışarı koyuyorum. Üzerine mumları diziyor ve yakıyor. El fenerlerinin arasındaki yerime geri dönüyorum, kulağımın arkasındaki kalemi alıyorum. Deftere tekrar kaşlarımı çatıyorum. Etrafımda Aurora tüp adaptörünü kamerasına takıyor.

Tek ayağının üzerine çömeliyor ve fotoğrafımı çekiyor. Çenemi sıkıyorum, çektiği orijinal fotoğraflara ne yaptığını hatırlıyorum. Acımasız itirafları. Onun güzel, buzul kalbi.

Ama sonra peçete topluyor, dükkândan bir şey isteyip istemediğimi soruyor ve annemle Peder Doherty'yi soruyor. Akla yatmayan bir şeyler var.

"Peçeteler." Kafamı kaldırdım, düşüncelere daldım. Tek bir kelime. İçine beş ton tarih sıkıştırılmış.

"Birbirine karışmama kuralını koyan sen değil miydin?" Kirpiklerini kırıştırıyor, masummuş gibi davranıyor ve bir fotoğrafımı daha çekiyor.

Ayağa kalkıyor ve el fenerlerinin konumunu değiştiriyor, şimdi onları yüzüme doğrultuyor. Gözlerimi kısmıyorum. Bahçede bir defterle oturmak yeterince hadım edici.

"Bu bir açıklama, zeytin dalı değil."

"Bu durumda, açıklamayı ele almamayı ve uzatılmamış zeytin dalının üzerinde tepinmemeyi seçiyorum" diye tersliyor.

Sinirime dokunduğunu bilmekten hastalıklı bir zevk alıyorum. Nefret, ulaşılabilir olandan çıkarabileceğiniz sevgiye en yakın şeydir.

Sırtını incittim!

Başımı kaldırdım ve gözlerimiz buluştu, tıpkı yıllar önce Drury Caddesi'nde olduğu gibi. O zaman bile bu kızın hayatımı değiştirmek için hayatıma girdiğini şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordum. O zamanlar hayatımı raydan çıkarmayı seçeceğini ve değer verdiğim herkesle çarpışma rotasına sokacağını bilmiyordum.

"Er ya da geç ikimiz de uslu durmak zorunda kalacağız. Parlak Erkek Arkadaş yarın gidiyor," diye tıslıyorum.

"Onun bir adı var." Kamerasını indiriyor, gözleri kısılıyor.

Ken. Eminim Ken'dir.

"Umurumda değil." Kalemim defterimdeki sayfaya kanayana kadar bastırıyorum, gözlerim hala ona dikili.

"Callum." Kamerasını indiriyor. "Adı Callum Brooks." Bir omzumunu kaldırıyorum. "Tek duyduğum Shiny Boyfriend."

Deftere bir şeyler karalıyorum.

Lütfen evimin her yerinde sanki evin sahibiymişsin gibi bu kadar güzel, gerçek ve canlı olmayı bırakır mısın?

Yapabilir mi?

Bu planı yaparken aklımdan neler geçtiği konusunda beni aydınlatabilir mi? Onu, üzerinde çok fazla yürüdüğüm sefil bir yola sürüklemekten başka ne elde etmeyi umuyordum?

Rory birkaç fotoğraf daha çeker. Kalemim ucunu çiğniyorum. Yazarların bunu nasıl yaptığını, kelimeleri klinik, plastik klavyeye nasıl akıttıklarını bilmiyorum. Soğuk ve kişilsiz görünüyor. Bir sayfaya zar zor yazabiliyorum. Eminim Rory de yazar olabilir. Eminim tüm teknolojik hastalıkların anası olan MacBook'ta yazabiliyordur. Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Ayrıca, ne zamandan beri ona Aurora demeyi bırakıp Rory demeye başladım?

"MacBook'un var mı?" Pat diye söyledim.

Başını sallıyor ama bana tuhaf biriymişim gibi bakmıyor. Onun bu yönünü hep sevmişimdir. "Neden?"

"Boş . Peçeteler," tekrarlıyorum. İç geçiriyor.

"Hiçbir anlamı yok."

"Hiçbir şey hiçbir şey ifade etmez; aksi takdirde var olmazdı."

"Bazı insanlar bardak altlığı, kartpostal, pul koleksiyonu yapar. Ben peçete topluyorum. Önemli bir şey değil."

Sessizlik.

Not defterine bakıyorum. Tekrar yukarı. "Bunu oldukça tuhaf buluyorum, çünkü benden nefret ettiğin izlenimine kapılmıştım."

Kamerasında taradığı fotoğraflardan başını kaldırıp bakıyor. Kaşları birbirine çarpıyor. "*Senden* neden nefret *edeyim* ki?"

Nedenmiş o?

Neden?

Kendime milyonlarca kez aynı soruyu sordum, Amerika'ya bir bilet alsam mı, ona İrlanda'ya bir bilet göndersem mi, kalbimi söküp kapısına mı bıraksam diye düşündüm.

"O zaman senden nefret etmiyordum," diye fısıldıyor. "Ama şimdi etmeye başlıyorum."

Gözleri yüzümde, tüm dünyam parçalandığında bile neden gitmeme izin veremediğimi hatırlatıyor. Bazı insanlar seni yükseltir, bazıları da aşağı çeker. Peki ya Rory? Beni mümkün olan her yöne ve açığa çekerek paramparça bırakıyor.

Kendime Kathleen'i

hatırlatıyorum. Ailelerimizi.

Şu anda en çok bağlı olduğum kişi Rory olmamalı. Kağıdı yırtıp avucumun içinde top yapıyorum.

"Bekle, bir fotoğraf çekeyim..." Bana doğru ilerliyor ama artık çok geç. Ağzıma attım ve yuttum. Duruyor, gözleri parlıyor, mumların turuncu ışıltısı onu bir ortaçağ cadısına benzetiyor.

"Sen delisin," diye fısıldıyor.

Biliyorum.

Bir cümle daha yazıyorum.

Baktığınız her yerde hayat var. Nesnelerde bile. Ama ölüm de var.

"Gel de bunun fotoğrafını çek."

"Photoshoplu düşüncelerin mi?" Başını sallıyor. "Hayır, teşekkür."

Aurora Belle Jenkins benden nefret ediyor.

Ama *nefret* bir fiildir.

Ve ondan daha çok nefret ettiğimi kanıtlamak üzereyim.

Mevcut

Rory

Güneş gökyüzünü leylak boyuyor, ışığı Mal'ın üzerine damlıyor, yüzünün mükemmel kavislerini ve düzlemlerini vurguluyor.

Bir fotoğraf daha çekiyorum. Pek bir şey yazmıyor ama ben ilerlemesini ya da ilerlememesini izlemek için buradayım.

Ryner kaç tanesini web sitesi, albüm kapağı, belgesel ya da bu proje için aklında ne varsa onun için kullanacak bilmiyorum ama bunları dizüstü bilgisayarına yüklemek ve üzerinde çalışmaya başlamak için sabırsızlanıyorum. Mal'ın yüzünü tek başıma incelemek istiyorum, o görmenin beni ne hale getirdiğine tanık olmadan.

Ayağa kalkıyorum ve arka bahçesinde dolaşıp bir sonraki mükemmel kareyi arıyorum. Mal on dakikadır Alanis Morissette'in "Ironic" şarkısı hakkında konuşuyor, gerçek bir Old Mal tarzıyla.

"...verdiği örneklerin hiçbiri gerçekten ironik değildi. Özellikle de uçmaktan korkan ve sonunda bir uçak kazasında ölen Bay Play it Safe ile ilgili olan. Bu ironik *değil*. Bir araba kazasında ölseydi ironik olurdu. Ironinin tanımı budur. Birinin anlamını, tam tersini ifade eden bir dil kullanarak ifade etmesi. Sanki bir grup insan oturup bu şarkı üzerinde çalışmış ve hiç kimse ona bu şarkıyla ilgili hiçbir şeyin ironik olmadığını söylemeye zahmet etmemiş. Tabii ki, onun bu şarkıyı

ironi hakkında ironik olmayan bir şarkı yazdım. Sanırım bu da kendi içinde büyük bir ironi."

Kendi kendime gülümsüyorum ama ona cevap vermiyorum. Onu kendi halinde görmenin çok tatlı bir yanı var. Bu bana, dönüştüğü acı pisliğin altında hala çocuksu, maceracı, çılgınca yaratıcı ve esprili bir adam olduğunu hatırlatıyor.

Yatakta gerçekten iyi olan biri.

"Yaptığın işi seviyorsun," diyor durup .

Bütün gece konuşup durduk. Kaba -neredeyse medeni- ama ilerleme var. İyimser olmak için henüz erken ve Kathleen Dublin'den döner dönmez dinamikler değişebilir ama sanırım peçete topladığının farkına varması onun buzlarını çözdü. Mal'in neden pislik olmaya çalıştığından bile emin değilim. Bu konuda berbat. O tanıdığım en iyi, en heyecan verici insanlardan biri.

"Var. Ya sen?" Kamerama kaşlarımı çatarak zoom halkasını çeviriyorum. "Onu seviyor musun?" Sorumu duymazdan geliyor.

Nefesim kesiliyor, başparmağım fotoğraf makinesinin halkasında duruyor. Derin bir nefes alıyorum, sonra ona doğru yürüyorum, yakın çekim yapmaya hazırım. Nefesini tenimde hissedebileceğim kadar yakınız. Yavaş. Sıcak. Vahşi.

"Onu seviyor musun?" Ben de fısıldıyorum.

"Sevdiğim şey," diyor yavaşça, "yakında benim için diz çökeceğini bilmenin tadını çıkarmak, Aurora Jenkins."

Önce şaka yaptığını sanıyorum ama sonra bakışlarının ardındaki yoğunluğu görüyorum ve donup kalıyorum. Ciddiydi. Kathleen'den memnun değil. Omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor.

"Onu sevmiyorsun," nefes alıyorum, gözlerimi kapatarak. Sevgisiz bir evliliği var.

Bir şey söylemek için ağzını açtığı anda kapının vurulduğunu duyuyorum.

Başım döndü ve Callum'u eşikte buldum. Duş almış, takım elbiseli, saçları geriye taranmış ve gitmeye hazır. Omzunda deve tüyü renginde, deriden yapılmış bir spor çantası var. Armani reklamı gibi görünüyor.

Callum'un gözleri şaşkınlıkla aramızda gidip geliyor. Mal'a olan yakınlığımı fark edip ateşten kaçır gibi ondan uzaklaştığımda erkek arkadaşımın ifadesi yumuşuyor.

"Ben gidiyorum." Parmağını sallayarak yanına gelmemi ve vedalaşmamı işaret ediyor. Fotoğraf makinemi sehpanın üzerine koyup ona doğru ilerliyorum. İçimden bir ses, gördüklerinin hiçbir anlamı olmadığına dair onu rahatlatmam gerektiğini söylüyor.

Bir şey gördüğünden değil. Omuzdaki el hareketi klasik bir "tamam mısın?" hareketiydi. "Elbiselerini yırtmak istiyorum" diye bağırان bir şey yoktu.

Cal'i eve geri götürüyorum, Mal'in bizim PDA'mızdan hoşlanmadığını çok iyi biliyorum. İtirafından sonra nedenini anlayabiliyorum. Evliliğinde mutsuz ve bu durumdaki aşık bir çiftle aynı çatı altında yaşamak herkesin kâbusudur.

Arkamdan kapıyı kapatıyorum, Mal'ın izlemediğinden emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum, sonra kollarımı Callum'un boynuna doluyorum ve yüzünü ıslak öpücüklerle kaplıyorum.

"Yeni yıl partisine gel," dedim. "Lütfen."

Burnunu benimkine sürtüyor ve kaşlarını çatıyor. "Verimli bir gece geçirdin mi?" Sesinde bir gerginlik var.

Başımı sallıyorum. Yalan değil. Yaptım. Diğer yandan Mal.

"Görünüşe göre ikiniz aranızı düzeltmişsiniz." Başparmağını yanağıma sürtüyor.

"Pek sayılmaz." Çenesinden öpüyorum. "Ama sanırım artık birbirimizi öldürmek istemiyoruz."

"Güzel. Önümüzdeki yetmiş yıl boyunca iyi ve canlı olmanı istiyorum," diyor. "Bunu yapmamda hâlâ sakınca görmüyor musun?" *Oluyor muyum?*

"Elbette. Sadece evli değil, aynı zamanda tam bir ucube. Bir insan neden böyle tuhaf davranışlardan etkilenir ki?"

Homurdanıyor ve ben kendimi tutuyorum, bir şey söylememek için alt dudağımı ısırıyorum.

Omuz silkerek etrafına bakınıyor. "Beşik de biraz elden geçirilebilir. Evet, böyle biriyle gitmemen gerektiğini çok iyi biliyorsun aşkım."

Callum elimi tutarak beni ön kapıya doğru çekiyor. Dışarıda, taksisi motorunu çalıştırmış bekliyor. Şoför iniyor ve Callum'un çantasını bagaja atıyor. Onu tekrar öpmek için parmak uçlarımda yükseliyorum. Her zamanki gibi vedalaşmayı bekliyorum ama Callum ensemden tutup başını eğiyor ve dudaklarını dudaklarıma çarpıyor. Ağzımı onun dili için açıyorum ve her saniye derinleşen ve her zamanki öpüşmelerimize hiç benzemeyen öpücüğün içinde inliyorum.

Dudakları dudaklarımı terk edene kadar ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama şoför kornaya basıyor ve sabırsız bir kolunu camdan dışarı atıyor.

Callum sonunda uzaklaştığında, baktığı ben değilim. Omzumun arkasından bakıyor, yontulmuş yüzünde rahat bir gülümseme var. Dönüyorum, görmek üzere olduğum şeyden şimdiden korkuyorum.

Mal.

Yıllar önce öpüştüğümüzde Kathleen'in yaptığı gibi kapısının önünde duruyordu, sadece onarılamayacak kadar paramparça görünmüyordu.

Umursamaz, kendini beğenmiş ve lezzetli görünüyor ve... *gülümsüyor* mu? Neden Callum'a gülümsüyor?

İtiraf hiç gibi. Sanki bir anı

paylaşmamışız gibi.

Sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi.

Midem sıkışıyor ve bükülüyor. Düğümler dikenlere sarılmış lastik bir top gibi büyüyor.

Mal cebinden bir şey çıkarıyor ve almam işaret ediyor. "Al, ağzını sil."

Hareket etmiyorum. Bu bir numara olabilir. Daha önce de nefret dolu davranmıştı. "Rory," diye kandırıyor. "Ateşkes mi?"

Rory.

Aramız düzeldi mi? Hâlâ bana patronluk taslamasından hoşlanmıyorum. Ona doğru birkaç adım atıyorum ve bana uzattığı şeyi alıyorum, gözlerim yarıklara dönüşüyor. Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor ve bu bana onun bir pislik olmadan önce gitarı ve cazibesıyla bütün bir sokağı ele geçiren bir adam olduğunu hatırlatıyor.

"Oh, siz inançsızlar. Yaşadığınız yerde iyi olmak yasadışı mı?" "Hayır, ama öyle de olabilir. Ben New York'ta yaşıyorum."

Lanet şeyi alıyorum, parlayan ağzımı siliyorum ve ona geri veriyorum.

Başını sallar. "Sende kalsın. Senin olsun."

Omzumun arkasından baktım ve Callum'un taksisinin gittiğini fark ettim. Veda bile edememiştim. Kendimi tokatlamak istiyorum, çünkü bu alışverişin en azından bir kısmına tanık olduğunu biliyorum.

Yere baktım ve tuttuğum şeyin benim *olduğunu* fark ettim. Ya da daha doğrusu, çöpe atmadan önce öyleydi.

Erkek arkadaşımın öpücüğünü Boar's Head peçetesiyle sildim.

CALLUM BROOKS'TAN BİR NOT

Bu noktada, *nedenini* merak ediyorsunuz.

Geçmişlerini düşününce neden bu ikisini yalnız bıraktım? Dünyadaki mantıklı insanların yüzde doksan sekizi bunu yapmaz. Bu uydurma bir istatistik, o yüzden internette aramaya çalışmayın, ama yine de.

Neden ayrıldığım konusunda sizi aydınlatmama izin verin.

Bir keresinde babamın bana anlattığı bir hikayeye göre kar fırtınası nedeniyle Londra'ya giden yollar kapanmıştı ve ben de İngiltere'de adını açıklayamayacağım bir yerin düşesi ile randevumu kaçırmıştım. Beni beklerken başka biriyle tanışmış. Evlendiler. Kraliyet ailesi olma şansımı kaçırdım.

Kar yüzünden.

Hayatımın en kötü günü olduğunu düşünmüştüm.

Hikaye şöyle devam ediyor: Bir çocuk babasına kendisine bir köpek alması için yalvarır. Özel bir köpek değil, fare görünümlü herhangi bir köpek. Çocuk bir köpek sahibi olmayı hayal eder, bu fikri solur ve kafasına takar. Zaman geçer. Babası bir köpeğe sahip olma koşulunu çocuğun kafasına asar. Çocuk babasının her dediğini yapar. En iyi notları alır, sporda başarılı olur, beladan uzak durur. Her şey yolunda gider ve bir köpek sahibi olmak için elinden gelen her şeyi yapar.

Bir Noel'de babası sonunda ona kanlı bir köpek alır.

Çocuk, uygun bir şekilde Köpek olarak adlandırılan köpeğe kendini adamıştır. Köpek onun tüm hayatıdır. Çocuk onu en iyi yiyeceklerle besliyor, yemyeşil kırlarda uzun yürüyüşlere çıkarıyor. Tüyleriyle ilgilenir ve kontrol için veterinerlere götürür. Bir gün yürüyüşleri sırasında fırtına çıkar. Çocuk Köpek'le eve dönemeyeceklerini anlar ve sığınacak bir yer arar. Ormanın ortasında bir mağara bulur ve içeri girer. Şiddetli yağmur yağar. Köpek korkmuş, üşümüş ve titremektedir. Çocuk, kazanmak ve elinde tutmak için elinden gelen her şeyi yaptığı sevgili hayvanını kaybetme fikrine dayanamaz. Fırtına geçene kadar köpeğe sıkıca sarılır. Güneş yeniden ortaya çıktığında, çocuk aşağıya bakar ve dehşet içinde köpeği kurtarma arayışı sırasında onu boğduğunu fark eder.

Kıssadan hisse: Bir şeye umutsuzca sarılmak onu elinizde tutacağınız anlamına gelmez. Sadece onu öldürebilirsiniz.

Ayrıca, bana kibirli bir orospu çocuğu diyebilirsiniz ama Malachy Doherty'yi gerçekten rakip olarak görmüyorum. Özensiz görünüyor, evi tam bir karmaşa ve

hayat daha da kötü görünecek şekilde şekilleniyor. Bunlar kadınların çekici bulmadığı şeyler.

Ve Rory, o biraz vahşi bir ruh, ama aptal değil. Hiç sanmıyorum.

Takside telefonumu cebimden çıkarıp Rory ve Malachy'nin birlikte olduğu fikrini aklımdan siliyorum.

Onu tutabilirim.

Şimdiye kadar yaptım, değil mi?

Ve her zaman bu işin içindeymiş gibi davranmayalım.

Anlaşmayı imzalamadan önce sadece biraz daha var. Sonra Tuhaf Kaçık tekrar uzak bir anı olabilir.

Sekiz yıl önce

Mal

"Gözden ırak olan gönülden de ırak olur" deyimini kim icat ettiyse, belli ki bir akvaryum balığı kadar hafızası varmış. "Gözden ırak olan, gönülden de ırak olur" kulağa daha uygun geliyor.

Onu özlüyorum.

Onu bir çiçeğin güneşi özlediği gibi özlüyorum. Clash'in "Cut the Crap" ile hedefi ıskaladığı gibi. Onu düşünmeden edemiyorum ve bu sözleşme muhtemelen onuncu sınıfta fırından yeni çıkmış bir çoban çöreğinin içine otuzbir çektiğimden beri aklıma gelen en kötü fikir.

Arkadaşım Daniel sırtımı sıvazlarken, ikizi Sean da The Boar's Head'deki masanın üzerinden bir bardak siyah içki uzatıyor. Çeneleriyle içmemi işaret ediyorlar.

"Sözleşmenin canı cehenneme," diye tükürür Daniels. "Telefonu al ve kızı ara." kalın, beyaz köpüğüne bakıyorum. O kadar basit değil. Sadece kontrat kısmı değil, ondan sonrası da var. İşe yarama kısmı.

"Ya hayatına devam ediyorsa?" İçkime soruyorum.

"Üç hafta içinde mi? Pek olası değil." Sean sert bir kahkaha attı.

Sean ve Daniel tek yumurta ikizleri gibi birbirlerine benziyorlar. Kafa derisine yakın kesilmiş aynı sarı saçlar, yeşil gözler ve karını becerdim türünden ukala sırtışlar. Onları ayırt edebilmemin tek yolu, Daniel'in arada bir ağzını açtığında bir anlam ifade etmesi ve Sean'ın

tam bir maymun. Ve bunu çok severek söylüyorum. (Sean'a değil. Maymunlara. Onlar sevimli, zeki yaratıklar.)

"Uzun mesafe yapamam."

Bir parmağımı Guinness'ime daldırıp acı köpüğü emiyorum. Yanımızdaki masadan bir iç çekiş duyuyorum. Kathleen. Arkadaşları Maeve ve Heather ile oturuyor. Düzleştirdiği saçlarını savuruyor, bana utangaçça gülümsüyor ve Maeve'e dönüyor.

"Belli ki öyle olmalısın, çünkü onun hakkında düşünmeden ve konuşmadan duramıyorsun. Sen tam bir korkaksın." Daniel ağzına bir avuç cips tıkıştırır.

"İki kişi yolu kısaltır." Sean şakağına vurur. "Bunu bir düşün."

"Yanlış söz ama duygu doğru kardeşim." Daniel gülüyor. "istemediğini söylediğini biliyorum, ama yaptığın tam olarak bu ve o burada bile değil. Şansını denemek yerine mutsuzluğa razı oluyorsun. O gittiğinden beri kimseyle yatmadın. En azından bir dene. Bunu kendine değilse bile bize borçlusun. Sızlanmalarını daha fazla dinleyemeyiz."

"Mal?" Sean

soruyor. "Hmm?"

"Kathleen... bekar mı?"

"Bildiğim kadarıyla."

"Sence..."

Sorusunu tamamladığından eminim ama aklım Roryland'e geri dönüyor. Telefonumu elime alıp arama motoruna onun adını yazıyorum. Dünyada çok fazla Aurora Belle Jenkins olduğu kesin. Önemli şeylere gelmeden önce bir sürü Disney prensesi resmi ve kendi Disney slime'inizi nasıl yapacağınıza dair makaleler var.

Dışarıda gök gürliyor ve aniden dolu yağmaya başlıyor.

Rastgele mi, kader mi? Bazen Rory'yi düşündüğümde dünya benimle dalga geçiyormuş gibi hissediyorum.

Onu New Jersey merkezli bir lisenin web sitesinde, iki yıl öncesine ait bir makalede buldum. Bir çeşit fotoğraf ödülü kazanmış. Film şeklindeki ucuz heykelini tuttuğu, kameraya baktığı, alaycı bir surat ifadesiyle parmağını çevirdiği bir fotoğrafı var. Eyeliner, file çorap ve Toms giymiş. Beni geride bırakan kız.

Neden senin var olduğunu öğrenmek zorundaydım ki?

"Her neyse..." Başımı salladım. "Ona bir yüzük vermek istesem bile, numarası ya da buna benzer bir şey bende yok."

"Yazık," diye mırıldanıyor Sean içkisine doğru, karşı masadaki kızlara bakarak.

Biraz kızgın görünüyor. Sonra bana Kathleen hakkında bir şey sorduğunu hatırladım. Sean ve Kathleen aynı IQ diliminde değiller. Biraz garip bir eşleşme ama daha garip şeyler de oldu sanırım.

"Bekle, büyükbaban onun annesini tanımıyor mu?" Daniel parmaklarını şıklatır, gözleri parlar.

Evet, evet, biliyor. Ev numaraları onda olabilir. Rory'nin bunu bilmemesi gerekiyor - ne annesini tanıdığını, ne de benim bunu bildiğimi ve ondan sakladığımı. Büyükanne bana numarayı verme ihtimali yok ama onun küçük telefon rehberine bakabilirim. Sorun çözüldü.

Tabii ki Rory'nin geri dönmüş, üniversiteye gitmiş ve hayatının aşkıyla tanışmış olma ihtimali de var. Ama tanışmadıysa...

Eğer yapmadıysa, uzun mesafeyi kabul ederim. Ya da sıradan bir randevuyu.

Ya da herhangi bir şey, gerçekten.

Ayağa kalktım, biramı tek seferde bitirdim.

"Bizi haberdar et." Daniel sırtımı tokatladı.

Sean gömleğinin yakasını gevşetir, boğazını temizler ve kızların yanındaki koltuğa kayar.

Bardan çıkıp yürüyerek büyükbabamın evine doğru gidiyorum. Köyün karşısında oturuyor, çok uzak değil ve zihnimi toparlamak için temiz havaya ihtiyacım var. Arkamda ayak sesleri duyuyorum ama yavaşlamıyorum. Kiki yanımda beliriyor. Hırıltılı nefes alıyor.

"Bunu gerçekten yapacak mısın?" "Neden olmasın?"

Kath'in konuşmalarına kulak misafiri olması beni rahatsız etmeli. Kendimi bildim bileli işime burnunu sokuyor. Bunu Kath'in Kath olmasına bağlıyorum. İnsanların iyisiyle birlikte kötüsünü de alırsın.

İyi yönleri: Çok iyi bir arkadaş, koruyucu ve beni asla yanlış yönlendirmiyor.

Kötü tarafı: Bir kutu sümüklü kurbağa kadar kızgın ve ona karışık sinyallerle işkence etmemden hoşlanıyor. Eğer durursam, çöküyor ve depresyona giriyor.

"Bu çılgınca. Farklı kıtalarda yaşıyorsunuz. Amerika'yı asla terk etmeyecek ve kalıcı olarak buraya taşınmayacak. Onunla nasıl bir geleceğin var?"

onu?"

"Bunu ."

Bir köşeyi döndüm. Topuğumun dibinde.

"Bu sadece insanların bir şeyi nasıl çalıştıracaklarını bulamadıklarında söyledikleri bir şey."

Kath neredeyse benim adımlarıma uymak için koşuyor. Şimdi büyükbabamın kapısındayız. Cebimden anahtarları çıkarıyorum - büyükbabamın kilidi için bir anahtarım var, çünkü kedisi Saoirse'nin bazen bir haftalık kilise gezilerinden birindeyken bakıma ihtiyacı oluyor.

Kath kolumdan tutup beni geri çekti ve kapının önüne atladı. "Yapma!" İrkildi. "Onu arama."

Ona yavaşça bir göz atıyorum. Bisikletli İsa, Kath'in tuhaflığı bugün ekstra bir parıltıya sahip.

Göğsümü büyükbabamın kapısından uzaklaştırıyor, gözleri parlıyor. "O senin için doğru kız değil, Mal. O benim. Ben doğru O'Connell kızıyım." Elini göğsüne vuruyor, artık tamamen ağlıyor. "Ve muhtemelen üvey kız kardeşimle yatmış olman umurumda değil. Ona karşı bir şeyler hissediyor olman da umurumda değil. Bana senin onun için bir kaçamaktan başka bir şey olmadığını söylemesi de umurumda değil. Seni hâlâ istiyorum ve beklemekten yoruldum."

Kathleen'in bana aşık olduğunu hep biliyordum. Onu reddetmeden yapabildiğim her şekilde, müsait olmayarak ve etkileşimimizi kabul edilebilir en düşük seviyeye indirerek cesaretini kırdım. Ama her zaman bunun, penisimin işlemekten daha fazlası için iyi olduğunu ilk keşfettiğimde ortaokul öğretmenim Bayan Flynn'e duyduğum türden bir olduğunu düşündüm - bir kişiye karşı çekim hissettiğiniz, ancak aynı zamanda onunla birlikte olma fikrinin ne kadar derin bir zihinsel olacağını da fark ettiğiniz bir aşk.

Kathleen tanıdığım en derli toplu, hırslı, akıllı başında, motivasyonu yüksek insan. Ben ise bir işportacı, bir serseri ve hafta sonları da lanet bir sarhoşum. İkimizin de nefes alması dışında hiçbir ortak noktamız yok. O konuda bile Kathleen'in daha iyi olduğuna eminim.

Bekle.

Kaçamak mı?

"Geri al. Sana ne söyledi demiştin?" Avucumu yukarı kaldırıyorum.

Bir parçam, Rory'nin yüreği kan ağlarken ve sonsuz aşkını itiraf etmişken onu sorduğum için kalpsiz bir herif olduğumu kabul ediyor ama buna birazdan geleceğiz. Kanayan kalbimi konuştuktan hemen sonra. (*Gördün mü Kath? Ben de bencilim. Gerçekten, bende ne buldun?*)

Dudağını ısırarak ayaklarına bakıyor.

"Evimde tuvalete gittiğin zamanı hatırlıyor musun? Geri Rory ile beni el ele tutuşurken görmüştün. Seninle yatmayı planladığını söyledikten bir dakika sonraydı. Sana olan hislerimi itiraf ettim, o da bana umursamadığını söyledi. Parayı, Da'yı ve mirası benim alacağımı, erkeği de onun alacağını söyledi. Seni benim için mahvedeceğini söyledi. Bu yüzden onunla iletişimde kalmaya çalışmadım, Mal. Çok incindim."

Sindirmek için bir adım geri atıyorum.

Rory'ye hiç benzemiyor. Kurnaz bir inek olmadığı gibi, böyle bir şeyi yüksek sesle dile getiremeyecek kadar da bıkkın. Kulağa bir Disney prensesinin ağzından değil de, *Cruel Intentions*'tan çıkmış gibi geliyor. Yine de Kath bir yalancı değil. En azından ben onu daha önce hiç yalan söylerken yakalamadım ve onu hayatım boyunca tanıdım.

Kathleen'i kollarımın arasına alıp göğsüme doğru çekiyorum. "Kath?"

Kollarımda titriyor. O biliyor. Bilmemesi mümkün değil. Bu köydeki neredeyse her kızla seviştim/seviştim/parmakladım, her zaman ona dokunmamaya dikkat ettim ve sadece babası beni uyardığı için değil.

"Beni dinle. Güzelsin, zekisin, komiksin ve güzel çay yapıyorsun. Ama aynı zamanda bir kız kardeş gibi hissediyorsun. Elimi donuna sokmak isteyecek kadar çok. Ve bunun değişeceğini hiç sanmıyorum. Sana kötü davranan birinin kıcını tekmelemeyi, sana gerçekten kötü davranan bir serseri olmaya tercih ederim. Anlıyor musun?"

Vücudunun kollarımda kaskatı kesildiğini hissediyorum. Şampuanlanmış, özenle taranmış saçlarına bir öpücük konduruyorum, Rory'nin rastgele renklerden oluşan karışık yuvasını özlüyorum -açık kökler, koyu orta kısım, ağartılmış uçlar.

"Sana öyle dediyse özür dilerim," diye ekliyorum.

"Ne demek *eğer*? O yaptı." Kath başını geriye atıyor, gözlerindeki ışık sönmekte olan bir alev gibi titriyor. "Bana inanıyorsun, değil mi? Doğruyu söylediğimi biliyorsun." Gömleğimi çekiştiriyor.

"Sean senden hoşlanıyor." Konuyu değiştiriyorum.

"Gerçekten mi?" Sanki az önce bir kova kayganlaştırıcıyla çıkmasını önermişim gibi somurtuyor. "Şey, ondan hoşlanmıyorum."

"Bu iyi, ama bence sevdiğin birini bulmanın zamanı geldi."

Yara bandı yöntemini deniyorum. Yavaş ve acı verici yerine hızlı ve yakıcı. Eğer kalbini bir kez kırarsam, tekrar yapıştırır ve yoluna devam eder. Eğer her seferinde bir çatlak kırarsam, aptalca bir şeye tutunacak.

Bunun olmasını umuyorum. Ama olmayacak. Rory beni istese de istemese de asla Kath ile birlikte olamayacağım.

Yanından geçip anahtarı kilide sokuyorum ve kapıyı arkamdan kapatıp onu dışarıda bırakıyorum. Sonra büyükbabamın karanlık oturma odasına giriyorum, sehpadan telefon rehberini alıyorum, koltuğuna oturuyorum ve Debbie Jenkins'in numarasını çeviriyorum.

"Alo?"

"Bayan Jenkins?"

"Kim o?"

"Benim adım Mal. Malachy. Peder Doherty'nin torunuyum."

Onu tanıyormuş gibi yapmasını bekliyorum. Büyükbabamı tanıdığını biliyorum. Ama bir tür selam vermek yerine şey söylemiyor. Sessizlik, kara tahtanın üzerinde sürüklenen bir çivi gibi. Çaresizce boşluğu doldurmaya çalışarak içine kelimeler tıktırıyorum.

"Arıyorum çünkü... şey, Rory'nin nasıl olduğunu görmek istedim. O buradayken birlikte takıldık ve oldukça duygusaldı ve..."

Cümleye daha fazla "ve" koy, kukla.

Sanki içeride kask takmam gerekiyormuş gibi konuşuyorum. Benim neyim var böyle? Ama o hala bir şey söylemiyor ve ben de şimdi *onun* sorununun ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Sanki bu bir tür iş görüşmesiymiş gibi, şu anda söylediğim ve düşündüğüm tüm aptalca şeyleri sayıyorum.

"Her neyse, orada mı?" Boğazımı temizliyorum. "Hayır," dedi Debbie Jenkins.

Daha fazla sessizlik. Rory Jenkins annesinden nefret ediyor ve nedenini anlamaya başlıyorum.

"Numarasını alabilir miyim lütfen?"

"Malachy..." Abartılı bir iç çekiş yaptı. "Dinle, kızım ile aranızda bir şey olduğunu biliyorum. İnsanların inanmasını istediği kadar uzak değiliz. Rory deneyimsiz, kolay etkilenen ve umutsuzca romantik biri. Eminim bu ikinizin de kafasında kocaman bir şeye dönüşmüştür, ama kabul edelim, sadece ikimizin arasında, bunun tam olarak bir geleceği yok, değil mi?"

Ona defolup gitmesini söylemekle davamı savunmak arasında kaldım. Bir geleceği olmadığını düşünseydim, aramazdım.

Devam ediyor, ". Üniversitede okuyor. Biriyle çıkıyor-" "Çıkmak mı?" Tersliyorum.

"Mmm-hmmm." Debbie hattın diğer tarafında bir sigara yakar. "Çok da hoş bir adam. Aslında, eminim seninle çektiği fotoğrafları sana göndermeme aldırılmaz. Odasında bir yerlerde duruyorlar. Yanında hiç götürmedi. İster misin? Saklamak için?"

Sözleşmemizin yazılı olduğu peçetenin kotumun arkasında bir delik açtığını hissedebiliyorum. Onu Tolka'da ya da Dublin'de görmeyi umduğum her yere götürüyorum ve yüzüne doğru sallıyorum.

Gördün mü? Hatırladın mı? Birlikte olmamız gerekiyordu.

Gururum Debbie'ye istenmeyen fotoğraflarımı güneş görmeyen bir yere atabileceğini söylememi istiyor ama ego, kırık kalplerin karşılayamayacağı bir lüks.

"Lütfen yap," diye mırıldandım.

Ona adresimi vermeye başladım, ama bana onları Peder Doherty'ye göndereceğini söyledi. Aslında bu şekilde olmasını tercih ederim, çünkü benim evim köydeki diğer yerlerden en uzak olanı ve postalarımın kaybolmasına meyilliyim.

"O nasıl?" Telefonu kapatmadan önce tekrar soruyorum.

Kathleen'e tek gecelik ilişki konusunda inanmaya başlasam da kendime engel olamıyorum. Rory uzun mesafeyi önerdiyse ne olmuş? O ana kapılmıştı. Büyüsü çabuk bozuldu, orası kesin.

"Sana söyledim, Malachy. O iyi."

"Ara sıra seni arayıp iyi olduğundan emin olabilir miyim?" *Kapat telefonu, seni zavallı bok yığını.*

Debbie özür dileyerek, "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyor. "Rory'nin İrlanda'yı ardında bırakması en iyisi olur."

"Tamam."

"Güle güle."

Debbie Jenkins'in bana gönderdiği resimleri bugün erken saatlerde aldım. Telefon görüşmemizden bu yana her gün büyükannemin evine uğrayıp onları bekledim. Gelmeleri iki ay sürdü. İki ay boyunca

bekar, huysuz bir ahmak. İki ay boyunca aptal sözleşmemizdeki her kuralı çiğnedim.

Rory'yi sosyal medyada aradım ama hiç profili yok. Ya da varsa bile gerçek adıyla değil.

Üniversitenin haber bültenine abone oldum çünkü bazen öğrencilere sesleniyorlar ve onun adını görmek beni mutlu ediyor. (İki fotoğraf yarışması kazandı ve kısa bir öğrenci filminin çekilmesine yardımcı oldu).

Ama hiçbir şey beni resimleri ters çevirdiğim (bu arada iyi kalitede) ve arkalarına koyduğu başlıkları gördüğüm ana hazırlayamazdı.

Birinci resim, şarkı söylerken/otobüs kullanırken:

Berbat bir flörtçüydü ve çok sevimsiz olabiliyordu!

İkinci resim, The Boar's Head'in eşiğinde durup ona Marilyn Monroe gibi poz verirken.

Çok fazla konuşuyor ve bazen hiçbir anlam ifade etmiyor.

Resim üç, ikimiz yataktayız, *benim* yatağında, ona üç yüz orgazm ve kalbimin bir parçasını verdikten sonra.

Yatakta çok fazla çabalıyor.

İşin kötüsü, kısa bir süre sonra The Boar's Head'de peçeteyi çıkardım ve sözleşmedeki el yazısını resimlerin arkasındaki kelimelerle karşılaştırdım. Sean, Daniel ve ben hepimiz aynı el yazısı olduğu sonucuna vardık. Yani annesi bunu uydurmuş olamaz.

Daniel masaya vurur. "O zaman artık hayatına devam edebileceğini söylemek yanlış olmaz. Kulağa dünya çapında bir sürtük gibi geliyor."

"Mesele şu ki, o değil," diye geveliyorum.

Beşinci, altıncı biramı alıp fondip yapıyorum. Kathleen yine arkadaşlarıyla karşımızda oturuyor. Sean ona bakıyor, özlemle... *yine*. O da bana aynısını yapıyor. Keşke sevişseler de ben de mutsuzluğumun içinde boğulsam.

"O hiç de cüruf değil."

Ama zaman geçtikçe, onun bir cüruf olmadığına dair keskin hatıralar daha da azalıyor. Resimlerin üzerindeki yazılar artık kafamda onun masum gülümsemesinden daha canlı.

"Annesini arayacağım," diye anons ediyorum.

"Bir süredir aklına gelen en aptalca fikir." Daniel elini masaya vururken ıslık çalarak başparmağını aşağı indiriyor. "Ve sen bunlardan hiç eksik olmazsın."

"Sınırdaki intihara meyilli." Sean başını sallıyor, gözlerini Kath'ten kaçırıyor. Büyükbabamın kapısının önündeki konuşmamızdan beri evime sık sık uğruyor; her zaman üzerinde çok tuhaf duran daracık elbiseler giyiyor ve her zaman elinde yemem için güzel bir şeyler hazırladığı taze bir tabak, bir şişe şarap ya da birkaç kutu Guinness ile geliyor. Onu içeri davet ediyorum, o bana hayatında olup bitenlerle ilgili hikayeler anlatırken yemek yiyorum ve sonra onu gönderiyorum. Görünüşte, sadece benimle olmaktan memnun görünüyor.

Arkadaşlar. Bir dom-kız arkadaşı, sanırım, bu tür kıyafetlerle.

"Hayır, doğrudan Rory'yle konuşmam gerek." Başımı sallıyorum ve ayağa kalkıyorum. Peçeteyi hâlâ saklıyorum elbette, dikkatlice cebime geri koyuyorum ama güneşin altındaki her kuralı çiğnedim.

Şimdi , Debbie'nin numarasını çeviriyorum. Tekrar arıyorum.

Üçüncü zil sesinde açtı. Saat farkı var ve onu sabahın erken saatlerinde yakalayacağımı biliyorum.

"Alo?"

"Debbie?"

Sarhoş Mal'in Rory'nin annesiyle çok iyi anlaştığı açıktır. Ancak Ayık Mal, Sarhoş Mal'in taşakları için endişeleniyor.

"Evet?" Sesi zaten gergin geliyor. "Ben Mal, Peder Doherty'nin torunu." "Ne istiyorsun?"

Kızınız. Şimdiye kadar acı verici, acınası bir şekilde açık değil mi?

"Resimler için teşekkürler." Telefona hıçkırarak cevap veriyorum. "Bizim Rory çok yetenekli, değil mi?"

Bir sapık gibi göründüğümü biliyorum. İlk arama karanlıkta bir atıştı. İkincisi ise ayağıma sıkılmış bir kurşun. Hayatlarında istenmiyorum - bu çok açık - yine de geri gelmeye devam ediyorum.

"Ne. Ne. Sen. İstiyorsun?" diye tekrar sorar.

Zorlu kalabalık. , doğrudan konuya girelim.

"Rory'ye bir mektup yazmak istiyorum ama sana göndermek istemiyorum. Doğrudan ona göndermek istiyorum. Hangi okula gittiğini biliyorum, yani kendim bulamayacağım gibi bir şey değil. Şimdi tek sorun bunu benim için kolaylaştırman ya da zorlaştırman. Bu başlıkları görmemi planlamadığını hissediyorum ve eğer bana posta kutusunu verirsen bunu küçük sırrımız olarak saklamaya hazırım."

Müstakbel kayınvalideme şantaj yapıyorum. Bu, Rory'ye onu her yıl Noel'e davet etme sözümü zorlaştıracak.

Debbie birkaç şey mırıldanıyor ama şaşırtıcı bir şekilde bana adresi veriyor. Adresi önce elimin arkasına, sonra bir kâğıda, sonra da telefonuma not olarak yazıyorum. Bilirsiniz, *her ihtimale karşı*.

"Bunun sana hiçbir yararı olmayacak," diye mırıldandı acı acı. "Kızım seni istemiyor, Malachy."

"Gelecek Noel'de görüşürüz Bayan Jenkins."

Sadece kurtçuk gibi davranıyorum, sanki o bir eşmiş gibi, ama bir parçam söylediklerime inanmak istiyor. Bu da tabii ki sarhoşluk seviyem hakkında çok şey söylüyor. Onu Noel'de gördün mü? Ha.

"Cheerio," diye şarkı söylüyorum. Telefonu yüzüme kapattı.

Umarım Debbie gelecek Noel'de annesinin özel kıymalı turtalarından almayı planlamıyordur.

Onları hak etmiyor.

Mevcut

Rory

Dün bütün gün odamdan çıkmadım, Mal'dan uzak durmaya kararlıyım.

Aslında bu doğru değil. Bir keresinde Mal'ın eski arabasının egzoz dumanını duyduğumda ve gittiğini anladığımda bırakmıştım. Nereye, hiçbir fikrim yok. O zaman dışarı çıktım, Toms'larımı giydim ve yağmurdan sırlıklam olmuş bir halde Ana Cadde'ye doğru yürüdüm, su birikintilerine bastım ve yolumdaki koyun ve inekleri tersledim. Granola bar ve şişe su stokladım, ardından kendime bir fincan kahve, kafam büyüklüğünde çikolata parçacıklı kurabiye ve yerel bir kafede güzel, içsel bir erime yaşadım.

Kulübeye döndüğümde Mal'ın arabası ön kapının önüne park edilmişti. Çöplüğün Efendisi odasıdaydı. Kapalı kapının arkasından gelen fısıltıları duyunca yanında biri olduğunu fark ettim, bir kadın.

Lastik top kalbim göğsümde zıpladı. *Kathleen*. Parmak uçlarımda kapıya doğru yürüdüm ve kulağımı kapıya dayadım. Bazı kelimeleri deşifre ettim ve bunun *Kathleen olamayacağını* anladım. Her şeyden önce, sesi üvey kardeşime hiç benzemiyordu. İkincisi, güçlü bir kuzey İngiliz aksanı vardı, İrlandalı değil ve üçüncüsü, konuşmalarından anladığım buydu:

Mal: "Sadece birkaç aylığına."

Kadın: "Sonra ne olacak?"

Mal: "Sonra onu alıyorum ve gidiyoruz. Kumsalı seviyor, o yüzden belki bol güneşli bir yere gideriz. Yunanistan ya da İspanya. Fransa'nın güneyi,

belki."

Kadın: "*Onu* burada tuttuğun için sana kızgın değil mi?"

O olduğumu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu ve ayrıca bel soğukluğu kadar hoş karşılanıyordum.

Mal: "Rory hakkında hiçbir fikri yok ve ben de kalmasını planlıyorum. İşleri basitleştiriyor. Basitliği severim."

Kadın: "Senin için basit olabilirim, Mal."

Mal: "Kesinlikle olabilirsin ve öylesin."

Her kimse hakareti anlamamış. Yazık oldu. Taşaklara inen bir yumruk Mal için tam da doktorun istediği şeydi.

Sonra sesler başladı. Diller, itiş kakışlar ve tenin teni tokatlaması. Kalçalarım sıkıştı ve aralarındaki çukur yer sızladı. Onun da sözünü kesmeyi düşündüm -bilirsiniz, göze göz ve benzeri şeyler- ama ona duyduğumu bilmenin tatminini yaşatmak istemedim.

Önemsediğimi.

Hayır.

Odama geçtim, kendimi yatağa attım, bir kolumu gözlerimin üzerine attım ve başımı salladım.

Aşağı, kızım.

Ama bu çok fazlaydı ve ben çok güçsüzdüm. Elimi kotumun içine soktum ve Mal'in başka bir kadınla seks yaparken çıkardığı ses eşliğinde kendimle oynadım.

Bu aldatma değil, kendime hep söyledim. Ona dokunmuyorum. Asla dokunmayacağım. Callum ve ben bir gece önce başladığımız şeyi bitiremedik.

Mal beni işe çağırmadığı sürece odamdan çıkmamaya karar verdim. Aramızı düzeltebileceğimizi düşünmek aptalcaydı. O farklı bir insandı ve zihnimde onun için bahaneler üretmeyi bırakmam gerekiyordu.

Callum'a onu özlediğimi belirten bir dizi mesaj attım, dizüstü bilgisayarımı açtım ve gece boyunca çalıştım. Annem birkaç kez aradı ama onu telesekretere yönlendirdim. Mal ve kadın sonunda Cal ve benim bir gece önce yapmak üzere olduğumuz şeyin aynısını yaptılar, hem de daha yüksek sesle, şüphesiz ben duyabileyim diye.

Ne tür acımasız, merhametsiz, ahlaksız bir canavar karısını aldatır ve aynı zamanda üvey kız kardeşinin ve bir zamanlar aşık olduğu kişinin iki ay boyunca onunla birlikte yaşadığı gerçeğini gizler?

Karısı olmayan bir kadını delip geçmesini dinlemek Mal'ın onaylamadığını gösterdi ve bu çok iyi bir haber.

Artık Kathleen'i kıskanmıyorum ya da kocasıyla medeni bir ilişki kurmakla ilgilenmiyorum.

Her neyse, bu dündü ve bugün hafif bir müzik sesi ve güçlü bir yemek kokusuyla uyandım: pastırma, yumurta, taze demlenmiş kahve ve muzlu ekmek.

Ağzım sulanıyor ve tükürüğümü yutmak için mücadele ediyorum. İyi bir fincan kahve için adam öldürebilirim. Ayrıca, Mal'a karşı olumsuz duygulardan başka bir şey hissetmediğim için, onunla yüzleşmek çok zor olmamalı.

Kapımı aralayıp yalınayak salona giriyorum, kırmızı ekose pijamalarım bacaklarımı zar zor örtüyor ve dağınık saçlarım yüzümün etrafında yabani dallar gibi dolanıyor. Oturma odasıyla koridor arasındaki boşlukta duruyorum, adımlarımla birlikte kalbim de yavaşlıyor.

Ashton Richards (evet, *o* Ashton Richards) Mal'ın oturma odasında oturmuş esrar içmekte, göğüs cebinde adının baş harflerinin yazılı olduğu altın rengi bir cübbe ve içeride güneş gözlüğü takmaktadır. Kahvesini yudumlayıp Mal'ın not defterindeki bir şeyi okurken, çalışanları da arka planda koşuşturup Sindirella'nın baloya hazırlanmasına yardım eden sihirli çizgi film hayvanları gibi temizlik ve yemek yapıyor.

Medyanın söylediklerine inanırsanız, Richards'ın görünürdeki pek çok kusuruna rağmen inkar edilemeyecek kadar muhteşem olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum. İsa'nın gerçekten seksi bir versiyonuna benziyor - uzun saçlı, kayıp bir Hemsworth kardeş.

Mal karşısındaki koltukta oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, yanmayan bir karanfil sigarasını çiğniyor ve tavana bir rugby topu fırlatıyor. Taşınabilir bir radyodan The Cure'un "Boys Don't Cry" şarkısı çalıyor ve Mal'in kasetlerini ya da eski tip radyosunu saklamasının onu bana sevdirmesine izin vermeyeceğim. O romantik biri değil.

Açık mutfakta, kahvaltı köşesinde ve masanın üzerinde her yerde tabaklar var. İçlerinde hamur işleri, meyveler, tam İngiliz kahvaltısı ve kola var.

Dur bakalım. *Kola mı?*

Üzerinde beyaz çizgiler olan gümüş tabağı yakınlaştırdığımda gözlerim açılıyor. Richards okuduğu not defterinden başını kaldırıyor ve bana doğru el sallıyor.

"Biri şu hatuna bir gizlilik sözleşmesi versin. Burada çalışmaya çalışıyorum."

Ryner'ın asistanı Whitney'e ürkütücü bir şekilde benzeyen sarışın bir kız, elinde kalın bir kağıt yığını ve bir kalemle bana doğru koşuyor.

Mal varlığını görmezden geliyor. Elmacık kemikleri kızarmış, pembeleşmiş ve bunun soğuktan mı yoksa dün geceki orgazmdan mı kaynaklandığını merak ediyorum. O kayıp Peter Pan bakışına sahip - karizmatik ve alçakgönüllü, yine de çok kolay yıkıcı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ondan tamamen nefret edemiyorum.

"Kimmiş bu seksi olan?" Richards kendi bacağıyla Mal'in bacağına dürterek çenesini bana doğru eğiyor.

"Seks kölem," diye mırıldanıyor Mal, topu yakalayıp bir profesyonel gibi parmağında döndürürken gözleri hâlâ tavanda.

Bu adamın yapamayacağı bir şey var mı?

Evet, sadık kal.

"Gerçekten mi?" Ashton güneş gözlüklerini yüzünden çıkarıyor ve öne doğru eğilerek beni daha yakından kontrol ediyor.

Ellerimi göğsümde kavuşturuyorum, meme uçlarımla soğuktan büzüşüğünün farkındayım.

"Biraz az giyinmiş gibi değil mi?" Kristal mavisini, Karayip Denizi gözlerinin üzerinden kalın bir kaşını kaldırıyor.

Mal'ı öldüreceğim.

Onu doğrudan boğmak. Uykusunda bile. Bu gerçekleştiğinde onun tam olarak orada olmasını istiyorum.

Mal, Richards'ın bakışlarını takip ederek gözlerini benimkilere dikeyyor. Hâlâ sessizim çünkü bu tuhaf hikâyeyi ne kadar ileri götüreceğini görmek için bekliyorum.

"Hobo fetişi var, bu yüzden moda seçimlerini görmezden geliyorum," diye açıklıyor Mal, top çevirmeye devam ederek. "Onunla dalga geçiyorum ama herkesin içinde işlemek ve rastgele teşhircilik yapmak konusunda sınırı çiziyorum."

Başımı sallayarak Ashton Richards'a şekerli bir gülümseme gönderiyorum. Sarışın kız bana bir sözleşme ve bir kalem uzatıyor, ben de bakmadan imzalıyorum, bakışlarım hâlâ patronunda.

"Mal sadece alçakgönüllü davranıyor," diye başlıyorum. "O serseri fantezileri olan biri. Aslında çöpleri *çok sever*. Şuraya bir bakın." Kıza kalemi uzatıyorum ve etrafımızı gösteriyorum. "Bazen burası çöplük olana kadar rahat etmeyeceğini düşünüyorum. Bir keresinde onu boş bir kuru fasulye kutusuyla sevişirken yakalamıştım."

"Domates çorbası aslında," diye düzeltiyor Mal, yüzü asık ama mor gözleri muziplikle parlıyor. "Ve o kutunun bir adı var. Laura."

Ashton şu anda aramıza bakıyor, o kadar çok gülüyor ki gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor - Büyük Lebowski'nin genç ve ateşli bir versiyonu.

"Genç aşk. İlham verici. Senin adın ne, tatlım?" Bana sırtıyor.

"Rory," diyorum Mal tam adımı gönüllü olarak söylerken.

"Aurora Belle Jenkins. Annesinin tüm kültürel eğitimi belli ki Disney'den geliyor. Bence Cruella de Vil ona daha çok yakışıyor."

"Şahsen, karılarını aldatan ve onlardan sır erkeklerin bir beyzbol atıcısı sürüsü tarafından taşlanarak öldürülmesi gerektiğini düşünüyorum," diye karşılık veriyorum ve mutfığa doğru ilerleyip dünden beri kurulu olan yeni makineden kendime bir fincan kahve ısmarlıyorum.

Kahvaltı köşesindeki kocaman tabaktan bir poğaça kapıyorum ve dişlerimle bir parça koparıyorum.

Mal, "Suudi Arabistan'a taşınmalısın" diyor. "Zina yapanlar ölüm cezasına çarptırılıyor. Tabii bu sizi de risk altına sokar."

"Ben hiç aldatmadım," diye
homurdanıyorum. "*Henüz*,"
diyor kesin bir dille.

Piç kurusu.

"Neden bana çalıştığınızı söylemediniz?" Mal'ın üçüncü sınıf alaylarına aldırmandan ağzım dolu bir şekilde soruyorum.

Richards şu anda parmaklarıyla bir şeyler *saymaya* çalışıyor ya da belki de parmaklarını *sayıyor* ve tamamen kendinden geçmiş görünüyor. Kokainle arasının iyi olduğu ve birçok başka maddenin etkisi altında olduğu çok açık.

Tanrı yardımcım olsun, Mal'in sorumlu yetişkin olduğu bir evde yaşıyorum.

"Çünkü burada tüm Çin'i uyutmaya yetecek kadar uyuşturucu var," dedi Mal bana inanmaz bir ifadeyle bakarak. "Bunu belgelememenin akıllıca olacağını düşündüm."

"Yapmam gereken bir iş var," diyorum dişlerimi sıkarak.

Mal'in gözleri parlıyor. "Gerçekten mi? Yani elinde kamerayla dolaşıp surat asmak, düşünceli ve aptal görünmek dışında gerçek bir tane mi?"

Birbirimize bakakalmış durumdayız ve ben kopmak istiyorum.

Yan odada biriyle yattı diye sinirlenmek.

Çünkü kendisinin en kötü versiyonu ve daha fazlası oluyor. Çünkü o bir hilekar, bir alet ve bir yalancı.

Ama en önemlisi, işimi yapmama izin vermeyerek bu fırsatı benim için mahvettiği için sinirlenmek.

"Konuşmamız gerek." Öne atılmamayı ve onu boğmamayı başarıyorum.
Zar zor.

"Seninle birçok kez konuşmayı denedim ve cevabım hep hayır oldu. Kendi ilacına hoş geldin, Rory. Tadı bir yıllık kullanılmış prezervatif gibi, değil mi?"

Neden bahsediyor bu? Benimle konuşmaya mı çalıştı? Ne zaman? Nerede? Ben hep buradaydım. Kapımı çalmaya çalışsa bilirdim. Adamın akli dengesi yerinde değil. Belki o da iyi maldan biraz koklamıştır.

"Dostum, seks kölenin ağzı iyi laf yapıyor." Richards Mal'in koltuğuna yayılır, yapay penis şeklindeki nargileyi kapıp yakar, gözlerini dikmiş nargileye bakar. "Umarım ona para vermiyorsundur." Öksürerek bir duman bulutu çıkarır.

"Sadece iltifatlarda," diye mırıldanıyor Mal.

Ashton bana bir bakış fırlatarak, "Ne kadar arsız olduğuna göre hâlâ çok pahalı," diye mırıldandı. "Yine de sikilebilir. Paylaşıyor musun?"

Mal omuz silkiyor, çakmağının dibini çiğniyor. "Bazı delikler." "Sağ ol, bunu övgülerine ekleyeceğimden emin olabilirsin. cinsel taciz davası," diyorum neşeyle.

Bu Ashton'ın öksürmesine ve öne eğilmesine neden oluyor. Sonunda kendine geliyor.

"Hadi ama, Seks Kölesi. Bu kadar gergin olma." Kendi kendine kıkırdıyor. "Sadece sıkı kelimesini söyledim."

Buradan çıkmam gerek.

Yapmak zorundayım. Hayatımın geri kalanını hapiste geçirmek istemiyorum ve beni çifte cinayet noktasına getirebilirler. Etrafta çok fazla tanık var. Hayır, teşekkür ederim.

Hışımınla odama dönüyorum, giyiniyorum, sırt çantamı ve fotoğraf makinemi alıyorum ve Aralık sonunun acı soğuğuna doğru yola çıkıyorum. Yosunların, yeşil tepelerin ve çıplak ağaçların arasına dalıp Mal'ın kulübesinden Ana Cadde'ye uzanan taşlı patikadan aşağıya doğru ilerlediğimde hala kanepede ve koltukta bıraktığım yerde duruyorlardı.

Kulaklıklarımı takıyorum ve Flogging Molly'nin "Drunken Lullabies" şarkısının sözlerinin içime işlemesine izin veriyorum. Köye inerken boş cips poşetlerini ve ezilmiş gazoz kutularını tekmeliyorum. *Bu yerden nefret ediyorum. Bir bilet alıp İngiltere'ye Cal'a katılmalyım.*

Bu düşünce lastik top kalbimin etrafındaki ilmiği daha da gevşetiyor. *İşte bu* umut verici bir ihtimal. Callum'un ailesinin evinde kalmak. Virginia Water, Surrey'de yaşıyorlar. Evlerinin resimlerini görmüştüm.

Buckingham Sarayı Williamsburg'daki bir stüdyoya benziyor. Gerçi *orada* olmak

kariyerim için hiçbir şey yapmıyor.

Annesiyle telefonda konuştum. Kız kardeşi Lottie ile de. Hepsi iyi, nazik, neşeli ve *aklı başında* görünüyor.

Aklı başında. Summer beni Callum'un kollarına iterken bunu kastediyordu. Onunla konuşmak için aklıma bir not aldım. Her gün arayacağıma söz vermişim ama şimdiye kadar sadece birkaç kez mesaj atabildim. Şimdiden sözümü bozuyorum.

Şu anda konuşacak birinin olması için çok şeyden vazgeçerdim ama Callum'u boş yere endişelendirmek istemiyorum. Sakinleşmeli, biraz daha kahve içmeli ve sonra geri dönüp bu palyaçoların fotoğraflarını çekmeliyim (Richards'ın uyuşturucu kullandığına dair kanıtları fotoşopla temizleyerek).

Telefonum cebimde titriyor ve onu çıkarıyorum, sadece annemin adının yanıp söndüğünü görüyorum. İç çekerek ceketimin içine geri sokuyorum. Belli ki ben iyiyim. Ona bunu bildiren iki e-posta gönderdim. Onunla konuşmak istemediğim için beni gerçekten suçlayabilir mi? Tek yaptığı buraya geldiğim için kendimi suçlu hissettirmek.

Köye vardığımda bir gazete bayiinden bir paket sakız alıyorum. Para üstünü atmak için elimi cebime attığımda, arkamdan gelen konuşmaları duyuyorum

-Benim yaşlarımda, belki biraz daha yaşlı iki kız. İçlerinden birinin Kuzey İngilizcesi aksanı olduğu belli olsa bile arkamı dönmüyorum. Uzman olmasam da tahminim Liverpool.

"...o olamaz."

"Yara izine bak Maeve. Bu o."

"Amerikalı olması gerekiyordu."

"Amerikan aksanı duydum."

"Saçmalamay! Neden o..."

Neye benzediklerini görmek için hızlıca bir bakış atıyorum. Belki Kathleen'in arkadaşlarıdır. Belki de beni Mal aracılığıyla tanıyorlardır, o da doğum lekem konusunda ne kadar bilinçli olduğumu bildiği halde insanlara bundan bahsetmiştir. Her iki durumda da, bu hiç hoş değil ve en azından içlerinden biri - tanıdık İngiliz aksanıyla konuşan uzun bacaklı sarışın - evli bir adamla yattığı için beni yargılayamazsın.

Kasadan bir peçete alıp cebime koyuyorum, arkamı dönüyorum ve onlara gülümsüyorum.

"Size doğrudan bir cevap vereyim: evet, ben oyum. Ne duydunuz? Mal'ı Kathleen'den çaldığımı mı? Annemin bir sürtük olduğunu mu? Rahmetli babamın

sarhoş olduğunu mu söylüyorsun? Bunu duymuştum, o yüzden karışıma söylenti daha ekleyeyim. Bu da doğru, o yüzden dikkatli dinleyin. Önümüzdeki iki ay boyunca Malachy ile birlikte yaşayacağım. Aynı çatı altında. Ama arkadaşının kocasıyla takılmayacağım. İkişisiyle de hiçbir şey yapmak istemiyorum, bu yüzden mesajınızı Kathleen'e iletmekten çekinmeyin."

Ve görünüşe göre, bu köydeki herkes. Artık resmileşti, sevgili ev sahibim sayesinde bu lanet kasabanın dışlanmışım.

Yüzlerinden şaşkınlık damlıyor, ağızları gevşek, gözleri komik bir şekilde geniş. Sarışın olan dar, beyaz bir kot pantolon ve kocaman pembe bir suni kürk mont giyiyor. Arkadaşı ise çiftçi çizmeleri ve neon yeşili bomber ceketle minyon, kıvrımlı bir esmer. İkişinin de elinde dumanı tüten kahve fincanları var.

"Kathleen hakkında böyle konuşmaya nasıl cüret edersin!" Sarışın, yaşadığı şoktan sıyrılarak teatral bir şekilde soluk soluğa kalır.

Kathleen'in kocasıyla *yattığı* gerçeğini boş verin. "Dur tahmin edeyim, babandan kalan miras için mi buradasın?" *Ne için?* Babam öldükten sekiz yıl sonra neden buraya geleyim ki?

"Rahmetli babamın parasıyla ilgilenmiyorum," diye kestirip .

Keşke beş parasız olsaydı da insanlar beni onun servetinin peşine düşmekle suçlamasaydı. Mal'in paradan bu kadar nefret etmesine şaşmamalı. İnsanların düşündüğü her şey para.

"Doğru," diye homurdanıyor sarışın. Esmer başını sallayarak arkadaşına dirsek atıyor.

"Kes şunu Maeve. Bence gerçekten bilmiyor. Ben Heather, bu da Maeve."

İsteksizce ikisinin de elini sıkıyorum. Maeve hala varlığımdan dolayı üzgün görünüyor ve dün arkadaşının önünde yaptığı iğrenç şeyleri ortaya çıkarmamak için gerçekten çok uğraşıyorum.

"Ben Rory."

"Biliyoruz," diyorlar hep bir ağızdan.

"Bu kadar güzel olacağını düşünmemiştim. Kath sadece iyi olduğunu söyledi," diye homurdanıyor Maeve, sonra bunu yüksek sesle söylediğini fark ederek dudağını ısıyor.

"Buralarda mı yaşıyorsun?" Aralarına bakıyorum, aralarındaki Buz.

Heather başını sallar. "Sokağın hemen aşağısında. Christchurch Grove'da. Bizimkiler

Mavi ve kırmızı evler birbirine bakıyor. Biz O'Leary ikizleriyle evliyiz. O Sean ile evli, ben de Daniel ile evliyim."

Bu istediğimden çok daha fazla bilgi. Gülümsüyorum ve caddeye doğru uzaklaşıyorum.

"Eğer aranızda bir şey yoksa Mal ile birlikte yaşayarak ne yapıyorsun?" Maeve gözlerini bana dikti.

Yüzündeki her şey sanki hayatı bir sonraki sözlerime bağlıymış gibi konsantre olmuş durumda.

"Birlikte çalışıyoruz. Kath ile evlendiğini sanıyordum."

"O yaptı." Heather, sanki herkes bunun nasıl sonuçlandığını biliyormuş gibi iç geçiriyor.

Ben bilmiyorum. Bir cevap için adam öldürürüm. Belki öldürmezdim ama birini ciddi şekilde yaralayabilirdim. Tercihen Mal'in kendisini.

"Boşandılar mı?" Delirdiğimi düşünmeye başlıyorum. Ya Mal ve Kathleen'in çok açık bir ilişkileri var ya da ben burada çok önemli bir şeyi kaçıyorum.

"Mal asla yapmaz." Maeve'in acı tonu kaçmıyor. "Hatasına sadıktır."

Evet. Sadık. Çok, çok sadık. "Kath onu terk etti o zaman?"

Gözleri o kadar büyüyor ki, yuvalarından fırlayacaklar diye korkuyorum. Bunun çıkmaz bir konuşma olduğunu anlayınca bir veda mırıldanıyorum ve geri dönüp uzaklaşmaya başlıyorum.

Biriyle konuşmam gerek, tamam mı? Peder Doherty. Evet, bana tüm bu miras ne olduğunu söyleyebilir ve belki Mal ve Kathleen'in durumuna ışık tutabilir. Tanrı biliyor ya, Mal bu konuda hiç yardımcı olmuyor.

Peder Doherty'nin bu köyde yaşadığını biliyorum. Tek mesele onu bulmak. Gerekirse kapı kapı dolaşırım.

Mal'ın kulübesine doğru ilerliyorum ve arpa ve buğday tarlaları arasındaki uzun yoldan yukarı çıkıyorum. Hava temiz ve buğdaylar kahverengi ve soğuktan dövülmüş, rüzgarda ipek gibi ileri geri sallanıyor. Kulübeyi gördüğümde kalp atışlarım normale dönmüştü.

Kapıyı iterek açıyorum ve Mal'ı şezlonglar, yemek masası, iki ateş masası ve süslü bir ızgarayla tamamen döşenmiş arka bahçede otururken buluyorum. Tüm ev farklı görünüyor. Derli toplu değil ama yeni, parlak şeylerle dolu. Oturma odasının penceresinden Mal'ın dışarıdaki masalardan birine oturuşunu izliyorum. Richards'ın ekibinden iki Amerikalı kızla flört ediyor. Yine iyi biri, Yaşlı Mal. Aşık olduğum kişi. Başımı sallıyorum, gözlerimi deviriyorum ve eşikten adımımı atarak odama gidiyorum.

Göz kırpıyorum.

dön.

Koridora geri dönün.

Gerçekten benim odam mı diye kontrol ettikten sonra tekrar içeri girip etrafa bakıyorum.

Ne. İçinde. Ne. Adında. Adına. İsa'nın. Ve Onun Kutsal. Ekibi?

Birisi yattığım yatağı kaldırmış ve yerine üzerinde AR yazan beyaz bir karyola üzerine devasa, pelüş, kral boy bir yatak koymuş. İki komodin, merkezi bir ses sistemi, bir televizyon, güneşin altındaki her oyun cihazı ve bornozların, süslü paltoların ve renkli blazer ceketlerin bulunduğu bir elbise askısı var.

Ayaklarım yerdeymiş gibi hissederek arka bahçeye çıkıyorum. Kızgın değilim. Hayır. *Öfkeliyim*. Nabzımı göz kapaklarım ve ayak parmaklarım dahil her yerde hissedebiliyorum. Vahşi bir çığlık boğazıma düğümleniyor.

Arka kapıyı açıyorum ve kapı çarpmanın etkisiyle duvara çarpıyor.

"Bu ne cüret?" Kollarımı Mal'a doğru savuruyorum. Amerikalı kızlardan birinin telefonunda gösterdiği bir şeyden başını kaldırıyor -kızın poposu ayaklarını dayadığı masanın kenarına tünemiş- ve üçü de bana bakıyor.

Sessiz bir eğlenceyle beni izliyor. "Daha açık konuşmak ister misin? Geçen hafta zihin okuma işimden ayrıldım."

Kızlar kıs kıs güler, bakışlarını değış tokuş ederler.

"Odam! Eşyalarım! Her şey gitmiş."

Ayağımı yere vurup sinir krizi geçirmemek için kendimi zor tutuyorum ve Mal bunun farkında, çünkü ben ne kadar telaşlanırsam o da o kadar sakin görünüyor. Tahrik edici bir şekilde esniyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor.

"Bu konuda. Richards'ın taşınmasıyla biraz yer sorunumuz oldu, bu yüzden eşyalarını kendi odama koymak zorunda kaldım. Hey, ev arkadaşım." Göz kırpıyor, gözleri ışı l ışı l ve muziplik dolu.

Kızlar onun yanında sesli bir şekilde iç çekiyor. Kusmak üzereydim. "Seninle aynı odada kalmayacağım." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Oturduğum yerden öyle görünüyorsun. Ama yine de çok kısasın. Bazen resmin tamamını göremiyorsun."

Hayır, yapmadı.

"Seninle aynı yatağı paylaştığımı düşünüyorsan hayal tahtında oturuyorsun demektir."

"Kimse yatağı paylaşmakla ilgili bir şey söylemedi, aptal. Sana yerde bir uyku tulumu açtım. Centilmenlik ölmedi, Rory. Ben bunun canlı kanıtıyım."

"Yerde uyumamı mı istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "İstersen yerde uyanık kalabilirsin. Boş zamanlarında -
yerde- ne yaptığın beni ilgilendirmez."

Daha fazla kahkaha.

Benimle dalga geçiyor olsa
iyi olur. "Kalk," diye
bağırdım.

Kadınlar birbirlerine deli gibi bakıyorlar. Haksız değiller. En azından
şimdi değil.

Mal onlara anlamlı bir bakış atıyor, ne yapmam gerektiğini gördün mü?
Ayağa kalkıyor, hareketsiz durmadan olabildiğince tembelce bana doğru
geliyor. Bana ulaştığında gömleğinin yakasından tutup onu içeri çekiyorum.
Kızlar dışında herkes gitmiş, ev Richards için tamamen hazırlanmıştı ama
duyulma riskini göze almadım. Richards muhtemelen köyü geziyor, yerel bira,
tereyağı ve hatunları deniyordur. Mal'ı banyoya itip kapıyı kilitliyorum.
Makyaj masasına yaslanıp bana tapılası biriymişim gibi sırtıyor.

"Mal," diye başlıyorum, temiz bir nefes alarak. "Aynı odada uyuyamayız.
Benim bir erkek arkadaşım var. Senin bir karın var. Onun ne düşündüğünü
önemsiyorsun. Önemmediğini biliyorum."

Onu mu ikna etmeye çalışıyorum yoksa kendimi mi bilmiyorum. "Dün o
İngiliz bayanla konuştuğunu duydum..."

Bu söz üzerine Mal'in dudakları memnuniyetle kıvrıldı. Tabii ki, Maeve'i
şilteye, zemine ve cehennemin alt bölümlerine çivilediğini, ona dört orgazm
ve İsa, Tanrı, Meryem ve İncil'deki her aziz için üç övgü verdiğini duymam .

"Tüm bunlar bittikten sonra Kath'i güneşli bir yere götürmek istediğini
söylemiştin.

Belki ikiniz de zor bir dönemden
geçiyorsunuzdur." "Geçiyoruz," diye araya
girdi. "Korkunç, gerçekten."

Başımı sallıyorum, meramımı anlatmaya hevesliyim.

"Evet. Bütün çiftler yapar. Anlıyorum. Belki de ara verdiniz ve bu yüzden
başka biriyle birlikteydiniz. Seni yargılamıyorum. Ama aynı odayı paylaşırsak
Kathleen seni asla ama *asla* affetmeyecek, bunu ikimiz de biliyoruz. Ve ben
de kız kardeşimle ilişkiyi asla düzeltmeyeceğim."

Bunu özellikle istediğimden değil... ama yine de. Bu güzel olurdu
seçim.

Alt dudağını çekiştiriyor, mor gözleri yüzümü tarıyor. O çok acı verici,
haksız bir şekilde güzel. Onu kötüye kullandığı için ona saldırmak istiyorum.

bakışlarının gücünü bu kadar imkânsız hale getiriyor. Dudaklarını yalıyor, gözleri ağzıma kayıyor. Ne düşündüğünü biliyorum ve damarlarımda öfkeyle uğuldayan kan, şimdi beklentiye ölümcül derecede yakın hissettiren bir şeyle tam anlamıyla uğulduyor. Tanıdık soğukluk tekrar sıcaklığa dönüşüyor ve onun benim çakmağım olduğunu biliyorum. Bir parmak hareketiyle beni ateşe vermeye hazır.

Boğazımı temizleyerek bir adım geri çekiliyorum. "Başka bir seçenek daha var," diyorum.

"Otele gidemezsin. Yılbaşı yaklaşıyor ve her yer dolu."

"Hayır." Gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Koridorun sonunda başka bir oda var."

Odanın neden kilitli olduğunu öğrenmek için can attığımdan bahsetmiyorum. Sadece yüz ifadesinin sakın halden korkutucu derecede ölü hale dönüşmesini izliyorum. Kalın kaşları çatılıyor, gözleri kararıyor ve çenesi geriliyor. Bu konuyu açmanın bir hata olduğunu anlamak için ağzını açmasına gerek yok, ama şüpheyi yer bırakmamak için makyaj masasını itip üzerime geliyor, uzuvları rahat, uzun ve yasaklayıcı.

Yutkunuyorum ama sinmiyorum. Çenemi yukarı kaldırıyorum, gözümü bile kırpmıyorum - boynumun yan tarafını avuçlamak için uzandığında bile, bakışları ruhuma doğru bir yol açarken ve onu bir hayır kurumundaki ikinci el kıyafet yığınıymış gibi karıştırırken başını yana doğru eğiyor.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım: o oda hakkında konuşmayacak, atıfta bulunmayacak ya da *düşünmeyeceksiniz*. Aslında o odanın var olma sebebi sizsiniz. Uyku tulumunda uyuyacaksınız ya da hiç uyumayacaksınız. Eğer zatürreye gerçekten meraklıysanız kanepeyi alın. Gerçi merkezi ısıtma yok ve çalışan tek ısıtıcılar benim ve Ashton'ın odalarında. Oturma odasındaki o küçük numaradan sonra yatağını ısıtmaya izin vereceğinden şüpheliyim. Ve her şeyi açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, benim odamda istenmiyorsun."

Ona gidip kendini becermesini söylemek üzere ağzımı açmıştım ki kapıya vuruldu. Şaşkınlıkla sırıyorum ve o bir adım geri çekilip elini mürekkep rengi saçlarında gezdiriyor. Bakışlarımı indiriyorum ve onun sertleştiğini görüyorum. Kaya gibi sert, tamamen gergin ve tahrik olmuş. Yüzüm kızarıyor, dışarı çıkmak için çaresizce kapı koluna uzanıyorum.

Mal beni durdurmak için elini benimkinin üzerine koydu. Gözlerimiz kilitlendi.

Flick. Ve işte böyle, yanıyorum.

"Mal! Biz gidiyoruz. Ashton'ı otuz dakika içinde uyandırmayı unutma, tamam mı? Ryner ile sizin saatinizle akşam altıda bir görüşme ayarladı. Görüşürüz."

Yarın. Ya da istersen daha erken. Numaram sende var." Kızlardan biri kıkırdıyor. "Ciao, yakışıklı!"

Ön kapı çarptı. İlk hareket eden Mal oldu. Kapıyı açıyor ve ikimiz de dışarı çıkıp farklı odalarda kayboluyoruz. Eşyalarımı oturma odasına götürmek için Mal'ın odasına giriyorum -ısıtma eksikliğine lanet olsun- ve Mal da Ashton'ı uyandırmak için benim eski odama giriyor.

Mal yüzü kül rengi olmuş bir halde ön odaya girdiğinde çarşafı kanepenin yastığının kenarlarına sıkıştırıyordum. Ona sorunun ne olduğunu sormuyorum, çünkü açıkçası artık umurumda değil.

"Richards gitmiş," dedi bana. "Odasında değil."

Bakışlarımız birleşti ve ikimiz de hep bir ağızdan

"Siktir" dedik.

MAEVE'DEN BİR NOT

Merhaba! Benim, Maeve.

Günlük programınıza geri dönmeden önce sadece küçük bir şey.

Açık konuşmak gerekirse, Mal yıllar süren sessizlikten sonra birdenbire beni aradığında, onu görmezden gelmeyi çok istedim. Görmezden geldim. Son birkaç yıldır bana korkunç .

Bana yeterli bir sebep göstermeden, durup dururken veda ettiğinde kalbim kırıldı ve paramparça oldum.

Yine de uzak duramadım. Bir parçam -küçük, aptal bir parçam- fikrini değiştirmiş olabileceğini, belki de ışığı gördüğünü ve benim bir sevişmeden daha fazlası olduğumu fark ettiğini düşündü. Ruh ikizi falan olduğumuzu.

Yatak odasına gider gitmez yanıldığımı kanıtladı. Yemin ederim, beni bağışlamakla ve yatağı gıcırdatmakla şeyden daha çok meşguldü. Belli ki bir intikam sevişmesiydi ve şanslıydım *ki o* sevişirken ben tam ortasıdaydım. Yan kapıyı dinliyordu.

Biliyorum, çünkü o da nefes nefese kalmış ve inliyordu.

Bu da beni her zamankinden daha güçlü ve hızlı sikmesini sağladı.

Kendimi prezervatif gibi hissediyordum, sanki onları birbirinden ayıran tek şey bendim. Aslında yattığı ben değildim. Onunla yatıyordu. Ve o da onu hayal ediyordu.

Bu da bana, aptal bir kız olmadığım halde, Mal bana her yüzük verdiğinde neden gidip kocamı aldattığımı hatırlattı. Mal'in *neden* benimle yatmaya başladığını biliyordum: kocamı incitmek için.

Ve dün gece bunu neden yaptığını: Aurora'yı incitmek için.

Kendi aileniz varken başka bir adamla yatmanın alçakça bir şey olduğu bir gerçek. Peki ya ben ne olacağım? Benim duygularım ne olacak? Benim varlığım?

Tüm hayatımı yıkayarak, temizleyerek, besleyerek ve yemek yaparak mı ge irmeliyim?

Sevgisiz, yalnız, umursamayan çocuklara ve yüzüme bile bakmayan bir kocaya k le olmak mı?

Aileme zarar vermek

istememi tim. Sahip olduğum

 eyi tehlikeye atmak.

Ula ılmaz olana kapılmak istememi tim.

Yol boyunca pek çok şeyi mahvetmek.

Sean'ım biliyor ama bo anmayacağız.

Hayır. O bundan daha iyi. Benden daha iyi. Mal'i bir daha özel olarak g r sem, çocukları alacağını söyledi.

Mal'ı öldürmek istediğini

biliyorum. Ben de Mal'i

 ld rmek istiyorum.

Ama farklı bir nedenden dolayı. Az önce açık olduğu kızı gördüm ve hiç  ansım olmadığını fark ettim.

Peri masallarının prens prensesi kurtardıktan hemen sonra bitmesinin bir nedeni vardır. Kimse onun doğum sonrası depresyonu ve sarhoş bir kocayı çamaşır katlarken görmeyi sevmez.

Peki ya Mal? O, bir atın üzerinde farklı bir yöne doğru hızla ilerleyen prensti.

Mevcut

Mal

Rory titriyor.

Ona gelmemesini söyledim. Dinledi mi? Hayır, dinlemedi. Hiç dinledi mi? O da olumsuz. Fotoğraf makinesini kapıldığı gibi kapıdan çıktı ve bunu çalışmak için bir fırsat olarak değerlendirdi.

Elbette, şu anda adı umursamazlıkla eşanlamli olan bir rock yıldızına ev sahipliği yapıyor olmam, kafamı bir kayaya çarpmaya hazır olmamın nedenlerinden biri. Ashton Richards, ne kadar sinir bozucu olduğunun farkında olmaması anlamında fena bir adam değil. O, dünyanın kendilerine bir şeyler borçlu olduğunu ve başkalarının onlar için bu işi yapması gerektiğini düşünen doğuştan amcık insanlardan biri. Kokain bağımlılığı bir anlık rock yıldızı olmanın yan ürünü. Eğer Mick Jagger ve Steven Tyler isyankar bir tavırla haftada dört gün tek ayak üzerinde sekmeye karar verselerdi, aşırı gelişmiş baldırları olurdu ve her yere geç kalırdı.

Telefonum dakikada bin kere çalıyor. **10**

Cevapsız Arama Bigwig Cokehead'den.

Ryner'a taktığım lakap bu.

Kulübenin yanındaki tarlaların yanından geçiyoruz ve teknik olarak izinsiz girdiğimiz gerçeğini atlıyorum. Tarlalar artık benim değil. Her Şeyi Mahveden Gece'den sonra yazlık hariç her karış toprağımı sattım. Sorumluluk almak istemedim ve yeni bir ev almak için paraya ihtiyacım vardı.

Annem, Peder Doherty ve Kathleen'in annesi Elaine. Bir de Amerika'dan doktor getirmek zorunda kaldığımız o acil ameliyat vardı. O da bana epey bir paraya mal oldu.

Benimkine uzaktan yakın olan tek ev olan baraka benzeri bir kulübenin önünde duruyorum, parmaklarımı kıvırıyorum ve kapıyı yumrukluyorum. Ev Smith'lere ait (grup değil, aile) ve Smith'ler Rory'nin şeyleri biliyorlar, bu yüzden elbette değış tokuşa temkinli yaklaşıyorum.

"Merhaba." Altmış küsur yaşında bir ev kadını olan Brenda kapıyı açar. Arkasından sıcak, sarımsı bir parıltı ve pişmiş turta kokusu yayılıyor.

Şişmiş, damarlı ellerini iri gövdesine önlüğün eteğıyle siliyor. Beni gördüğü anda yüzü rahatlıktan acımaya dönüşüyor.

"Sevgili Tanrım, Malachy. Nasılsın? Gelip seni kontrol etmek istiyordum-"

"Etrafta tuhaf görünüşlü bir adam gördün mü acaba?" Sözü nü kestim. Tüm köyün bana Nil Nehri'nin sazlıklarına bırakılmış Musa gibi davrandığı gerçeğini düşünmedim - belki hayatta kalmak için, muhtemelen yavaş, yalnız bir ölüm için.

Eminim Rory acıklı hikâyemi yakında anlayacaktır, tabii henüz anlamadıysa.

Brenda'nın kaşları burun kıvrırır. "Nasıl demek istiyorsun? Tehlikeli mi görünüyorsun? Şüpheli mi?"

"Daha çok deli gibi görünüyor. Altın cüppeli, uzun saçlı. İsa Mesih'in Kardashian versiyonu gibi"

Öpüyor. "Özür dilerim canım."

." Arkamı döndüm. "Şerefe."

"Bekle! İçeri gel! Biraz turta al!"

Brenda arkamdan sesleniyor, zavallı, kayıp çocuğa yardım etmek için can atıyor ama soruları, yakarışları ve taziyeleri dinlemeden önce Rory'nin eline sarılıyorum.

"Her zaman bataklık yaratıkları tarafından yetiştirilmiş gibi davranmak zorunda mısın?" Rory elimi bırakıp yumruklarını ceplerine sıkıştırıyor.

Dişleri takırdıyor. Bu gece oturma odasında uyumaya çalışırsa kız ölecek. Ona cevap vermiyorum.

"Ryner telefonumu patlatıyor." Konuyu değıştirmeye çalışıyor. "Seninkini de mi?"

"Evet."

"Cevap vermeli miyiz?"

"Biz bir şey değiliz. *Ben* ne yapmak istersem onu yaparım ve *siz* de aynısını yapmakta özgürsünüz."

Bugün Rory'yle banyoda vücudumdaki tüm kanın sıkıme hücum etmesine neden olan tartışmayı yaptığımızda, neredeyse ona yatağımı alabileceğini, benim de uyku tulumunu alacağımı söyleyecektim. Sonra gidip kilitli odayı getirmek zorunda kaldı ve tüm karanlık anılar içeri doldu, sahip olabileceğim tüm iyi niyetleri yıkadı.

"Nereye gidebilir ki? Arabayı almadı." Benim davranışımından etkilenmeden ısınmaya çalışıyor.

Araba hala evimin önünde park halinde. Ayrıca, bırakın gerçek bir aracı, bir elektrik düğmesini bile kullanabileceğinden şüpheliyim. Hayır, Richards yakınlarda bir yerde olmalı. Telefonum tekrar çaldı. Ryner. Aramayı kaçırmış olmamız umurunda değil. Bu iş Madagaskar'daki nesli tükenmekte olan hamamböceklerinin iyiliği kadar umurunda değil. Sorunu olan Richards.

Rory de.

"Ryner çok kızgın." O *ughs*. "Bu proje kariyerimi mahvedecek." "Onu bulacağız," diyorum.

"Evet." Vücudunda garip şeyler yapıyor, ısınmak için dönüyor ve sıcıyor. "Belki. Bu ev dışında her yer açık arazi. Buraya posta gelmesine bile şaşırdım."

Sen bilirsin.

Bana harika bir mektup göndermişsin.

Smith'lerin evini geçip bir vadiye doğru ilerliyoruz. Hava ve önümüzdeki yarım saat içinde onu bulamazsak bir sorun yaşayacağımızı biliyorum. Polisi arayıp kayıp ihbarında bulunmak istemiyorum. Cüzdanını kaybetmek bir şeydir, ama dünyanın en büyük rock yıldızını nasıl kaybedersin?

Diğer haberlere gelince, Rory kulaklarım kopana kadar konuşmayı görev edinmiş.

"Sanırım şuradan bir ses geliyor." Bize beş dakikalık yürüme mesafesindeki sol taraftaki barakaları işaret ediyor. "Gidip kontrol edelim. Her neyse, bunun nasıl olduğunu bilirim. Üniversitedeki ilk iki yurtlar doluydu, bu yüzden kampüs dışında kısmen sübvansiyonlu bir ev tuttum. Çok büyük bir yerdi ama medeniyetten çok uzakta bir çiftlikteydi. İnsanlar mektuplarını belki haftada bir alıyorlardı. Fatura ödemelerini sürekli geciktiriyorduk. Sonunda

Kampüste bir posta kutusu kiralamak zorunda kaldık ama aileler çocuklarına para ve pek çok değerli şey gönderdikleri için bu kutular sürekli kırılıyordu. Tam bir kabustu."

Saçmalıyor. Posta kutusu umurumda değil. Eski evi de.

Yurtlar ve rastgele insanların aileleri hakkında ve sekiz yıl önce hangi faturaları ödediği kesinlikle umurumda değildi.

"Sonunda," diye devam ediyor, "tüm postalarımı annemin evine yönlendirmeye karar verdim. Onun hakkında ne hissettiğimi biliyorsun ama bu riski göze alamazdım. Zaten borç içinde boğuluyordum. Faiziyle ödenmemiş faturalara ihtiyacım yoktu. Ayrıca her şeyi ödemeyi teklif etti ve kendisi halletti, bu da bir bonus oldu. İşte, bu taraftan gidelim." Ahırın arkasını göstererek durdu. "Sanırım sesin geldiği yer orası."

Kaşlarını çatarak onu takip ediyorum. Sanırım onun sözel ishali hakkındaki görüşlerim değişti.

"Demek postanız New Jersey'e yönlendirildi," diyorum sesimdeki ilgi düzeyini kontrol ederek.

"Evet. Issız bir yerde yaşamak posta için kötüdür, dostum." "Ne zamandan beri?"

"Ben taşındıktan üç ay sonra falan mı? Onun gibi bir şey."

"*Huh.*" Zihnim *NE* diye bağırır da sıkılmadan devam ediyorum. *NE. FECK.* Hepsi büyük harflerle.

Bulmacanın parçaları yerine oturuyor gibi görünüyor, ancak genel resim tamamen çarpık ve yanlış. Düşündüğümde farklı. Rory'yi kötü adam, beni de umutsuz kahraman olarak resmetmiyor.

"Yine de ev temizdi. Sekiz kızla daha paylaşıyordum. Onlardan biri en iyi arkadaşım Summer'dı. Sana ondan bahsetmiş miydin hatırlamıyorum. Broadway dışı bir filmde oyuncu oldu."

"Demek ki annen mektuplarını senin için açmış," diye araya giriyorum, beynim erime tehlikesi geçiriyor.

Hâlâ zıplıyor ve titriyor. Ona dokunarak acıma son verebilirdim - onu tahrik etmek ve rahatsız etmek hiçbir zaman sorun olmadı - ama onun tarafından reddedilmek beni mahvederdi.

"Evet. Ama *mektup* almadım, bilirsin işte. Sadece faturalar falan. Kredimi oluşturmaya başlamıştım. Geç ödemeleri göze alamazdım." Boynundaki bir kayışa takılı olan fotoğraf makinesiyle oynuyor.

Özenle hazırladığım dış görünüşümün içinden bana bir ton tuğla gibi çarpıyor.

Tüm bu gerçeklerin büyük bir kısmını kaçıırıyordum. Konuşulmayan. *Onun Gerçek.*

Olayları ona sorma zahmetine hiç girmedim, zaten fırsatım da olmadı. Yine de. *Yine de.*

Hikâyenin iki tarafını da dinledim ama ikisi de ona ait değildi. İkisi de onun ağzından çıkmadı.

Biri Kathleen'den geldi.

Diğeri de annesi Debbie'den.

Bunca zaman Rory'nin haberi yokmuş. Mektupları New Jersey'e gidiyordu.

Elbette, birkaç yarım kalmış iş var, ama içimde ezici bir ağırlıkla, bunca zamandır inandığım her şeyin bir yalan olduğunu biliyorum. Onun hakkında inandığım her şey. Rory asla beni yok etmek istemedi. Rory *bilmiyordu*. Bunun sorumlusu annesiydi. Bütün bunlardan.

Rory beni reddetmedi.

Bana ihanet etmedi.

Olanlar için benden nefret etmedi.

Muhtemelen *hiç olmayan şey* için.

Hala konuşuyor, umursamaz bir şekilde. Belki de beni kazanmaya çalışıyor. Burnundaki çemberle oynuyor. Gergin.

Tanrım, Rory. Tanrım.

Ayaklarımın altındaki toprak hareket ediyor. İçimdeki şeyler de değişiyor. Bu her şeyi değiştiriyor.

Rory hâlâ saf, iyi ve benim olması gereken biri. Ve ben de onu öyle yapacağım. Callum, annesi ve tüm köy ile savaşmak zorunda kalsam bile.

Ki öyle yapacağım.

(Tüm evrenle tam kapsamlı bir savaş başlatmayı planlıyorsam sabah sınavlarıma devam etmem gerekebilir).

Şu anda boynunu bükmüş Ashton'ı arıyor, kafamın içinde kendime yaptığım hayatımı değiştirecek moral konuşmasından habersiz. Tüm dünyanın son bir dakika içinde değiştiğinden haberi yok.

"...Manhattan'a, beş bin metrekarelik bir evden beş yüz metrekarelik, tek yatak odalı bir daireye taşındık. Summer derme çatma odalarımızı ayırmak için boncuktan bir perde yaptı. Ama sana söyleyeyim, erkekleri geri getirdiğinde garip oluyor..."

Yürümeyi bıraktım.

Sonunda o da durdu. Yanında olmadığımı fark etmesi beş adımını aldı. Dönüp bana bakıyor, kafası karışmış bir şekilde başını eğiyor.

Bunca

zamandır.

Tüm bu öfke.

Hiçbir şey

için.

Ona sarılmak istiyorum.

Dizlerimin üzerine çöküp ondan af dilemek istiyorum.

Ağlamak.

Ona ne olduğunu anlatmak için.

Ondan saklamak için, böylece ne kadar korkunç olduğunu bilmeyecek.

Onu öpmek istiyorum. Parmaklarımı uzun, şu anda kar beyazı olan saçlarına daldırmak. Dudaklarımı gözlerinin ve kalçalarının arasına ve avucumun altındayken her zaman daha hızlı atan güzel, kusursuz kalbinin üzerine bastırmak. Onu sıcak tutmak istiyorum. Sonsuza kadar.

"Ne?" Rory boş yere azarlanmış küçük bir çocuk gibi kaşlarını çatıyor. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Ne gibi?" Gülümsüyorum, karanlıkta gözlerimdeki parıltıyı göremediği için mutluyum.

"Sanki... Bilmiyorum. Sanki hayatını kurtarmışım gibi. Üzgün ama mutlu görünüyorsun."

"İkisiyim de," diye itiraf ediyorum. "Ve yaptın," diye fısıldıyorum usulca, duyamayacağını bilerek.

"Lütfen yanlış anlama Mal, ama sen hayatımda gördüğüm en kafa karıştırıcı, en çileden çıkarıcı, en asabi adamsın..."

Ona doğru bir adım atmak ve onu cehennemden öpmek üzereyim - lanet olsun Parlak Erkek Arkadaş ve onun parlak ailesi ve Domuz Kafası'nın peçetesini çöp kutusundan almak için geri döndüğümde odalarındaki komodinin çekmecesinde bulduğum parlak nişan yüzüğü (oops).

Ben onu işe çağırmadan önce evlenme teklif etmek istediğini asla bilemeyecek, nişan yüzüğünü orada unuttuğunu asla bilemeyecek, çünkü bir Benadryl tüpüyle aynı miktarda beyin hücrelerine sahip.

Rory hiçbir yere gitmiyor. Benimle kalacak.

Konuşmayı kesiyor, ama bu neredeyse öpüşmemi karşılamak için değil. Avucunu kaldırıyor ve başını eğip dinliyor. Ahırın arkasından bir çığlık geliyor.

"Sakın çekip cüret etme. Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Bir inek yüksek sesle homurdanıyor. Rory'yle kaşlarımızı çatarak ahırın arkasına doğru ilerliyoruz, çimler ayaklarımızın altında çamurlu ve kaygan.

Büyük ahırın etrafından dolanıyoruz ve öpüşmeyi engelleyen Ashton Richards'ı, hala altın rengi cübbesi içinde, oldukça hüzünlü ve tam anlamıyla çılgın görünürken buluyoruz.

Kollarını havaya kaldırıyor. Önünde bir inek var ama geri çekiliyor, belli ki aralarında daha zeki ve sorumlu bir yaratık olduğunun farkında.

Ashton ineğin peşinden tökezleyerek giderken bir bacağını havaya kaldırır ve ineğin üstüne çıkmaya çalışır. Lanet olsun. Ona binmeye çalışıyor.

"Gel buraya. Kendilerine binmem için kaç kadının ailesinden vazgeçeceğini biliyor musun? Biliyor musun?" diye soruyor, yarı gülerek, yarı ağlayarak.

Gerçek gözyaşları, fark ettim, bu da durumu çok daha tuhaf hale getiriyor.

Ezilmiş görünüyor. Yıkılmış. Çöküşün eşiğinde.

Rory fotoğraf makinesini kaldırıyor, flaşı ayarlıyor ve sessizce bir dizi fotoğraf çekiyor. Bence çok *havalı*. Sadece işini ön planda tuttuğu için değil, yüzündeki metanetli ifadeden dolayı da. Çektiği fotoğraflardan memnun kaldıktan sonra kamerayı sessizce bana uzatıyor ve cüppesinin arkasından çekiştirerek ona yaklaşıyor.

"Ashton!"

Dönüyor ve alnını tokatlayarak ona göz kırptıyor. "Seks kölesi! Kahretsin kızım, erkek arkadaşın sen beri çok suratsız. Umarım aranızdaki her şeyi düzeltmişsinizdir."

Göğüs cebini yokluyor ve yumuşak bir Lucky Strikes paketi çıkarıyor. Birdenbire tekrar gülümsemeye başladı. Bu adamda kesinlikle bir şeyler var.

Aptal haksız olmasa da, Rory benimle ilgili bilgileri görmezden gelmeyi seçiyor ve sırtını sıkıyor. Elini onun üzerinde görmek hoşuma gitmiyor ama onu hemen eve götürmezsek, önümüzdeki haftayı hastanede, kötü bir akciğer enfeksiyonu ile savaşıyor geçirecek.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

diye sorar. Avucunun içine doğru omuz silkiyor.

"İneklere binemezsin Ash."

"Bu bir inek değil." Yarı yanan sigarasıyla ineği işaret ediyor, sanki bir şeyi kanıtlıyormuş gibi sallıyor. "O bir at, ballı börek."

Gülümsememi bastırmak için yumruğumu ağzıma götürüyorum. Rory sabırla başını sallıyor. Avuç içiyle sırtında daireler çizerek onu bana doğru yürümesi ve tarladan çıkması için nazikçe ikna ediyor.

"Bunun bir at olduğunu nereden çıkardın?" diye soruyor sohbet edercesine. "Tamamen kahverengi. İnekler sadece siyah ya da beyaz ya da her ikisi birden olabilir."

"Hmm..." Sanki onun argümanının değerini düşünüyormuş gibi bir hali var. "Başka ne var?"

"Yanından geçerken ahırdan kaçtığını gördüm. İnekler koşmaz. Şişman ve tembeller."

Bu doğru değil. İnekleri çok koşarken gördüm. Kabul, tuhaf bir görüntü ama mümkün. Kalkan bir otobüsü yakalamaya çalışan yaşlı kadınlar gibi ağır koşarlar.

"Burada ne yapıyordunuz?"

Onu konuşturmaya devam ediyor. Üzerinde durduğum çakıllı patikaya ulaşıyorlar. Kulübeye doğru ilerliyoruz, Ashton'ın herhangi bir noktada U dönüşü yapıp ineğe geri dönecek kadar yüksekte olduğunu ve arabasını talep ettiğini çok iyi biliyoruz. Evin içindeyken kapıyı kilitleyene kadar onu meşgul tutmamız gerekiyor.

"Ben de *seni* arıyordum." Rory'ye doğru dönerek sigarasıyla kolunu dürttü.

Neyse ki düzgün yakamadığı için söndü. Çenem seğiriyor ve aralarına girip sırtını destekleyerek temaslarını kesiyorum. Rory'ye karşı koruyucu olmak içimi rahatlatıyor. Ondan nefret etmeye çalışmak yorucu ve boşunaydı.

Bir kere benim saçmalıklarına hiç aldırmazdı. Ve bir diğeri, onu üzmeye çalışırken kendimi hep boktan hissederdim.

"Neden beni arıyordun?" Rory şaşkınlıkla gözlerini kırıştırır.

"Çünkü ev sahibimiz asık suratlı bir orospu çocuğu gibi davranıyordu. Biliyor musun, senden istediği şeyin sadece seks olduğunu sanmıyorum, . Onun gülümsediğini gördüğüm tek zaman sen etrafındayken oldu."

"Ev sahibimiz evlendi," diyor Rory, üçümüz yola çıkıp kulübeye doğru yürürken. "Başka biriyle. Beni aramanıza gerek yoktu."

"Hayır, değil." Ashton çılgınca, yüksek sesle ve yasal olarak izin verilenden daha sinir bozucu bir şekilde gülüyor, eminim.

"Sen de ineğin at olduğunu sanıyordun Richards. Herhangi bir şey hakkında fikir beyan edebilecek konumda olduğundan emin değilim, hele ki benim askeri statüm hakkında," diye mırıldandım.

Bunu öğrenmesine hazır değilim. Bu şekilde değil. Bunu doğru yapmak istiyorum, böylece bir şansımız olur.

Yalnız kalmaya ihtiyacımız var. Sessiz bir yerde. Sıcak bir yerde. Açıklayabileceğim bir yerde.

"Bu bir fikir değil." Işık çalıyor, yolda zikzaklar çiziyor. Omzunu sıkıca kavıyorum. "Sen evli değilsin dostum. Ryner bana hikâyeyi anlattı."

Bu sik kafalının boyu kaç?

Rory, "Alyansı var," diye dikkat çekti.

"Çünkü o evli," diye hıçkırıyor Richards. "Richards," diye başlıyorum.

"Evlenmek diye bir kelime yok," diye araya giriyor

Rory. "Elbette öyle. Evli demek. Ama geçmiş zaman gibi."

"Kapa çeneni," diye tıslayarak omzunu mengeneyle kavıyorum ama o bunu fark edemeyecek kadar yüksekte.

"Boşanmış gibi mi?" Rory bir taşı tekmeliyor. Çakıllı yola girdiğimizden beri tekmeliyor.

"Hayır, dul bir adam gibi. Karısı ölmüş falan. Bunu nasıl bilmezsin? Sen onun seks kölesisin. Seviştikten sonra sohbet etmiyor musunuz? O seni kırbaçlarken ya da göğüs uçlarına kelepçe takarken?" Başını sallayarak susuyor. "Bugünlerde çocuklar."

Rory donuyor ve bu üçümüzün de durması anlamına geliyor, çünkü birbirimize sokulmuş durumdayız, ben de onların arasında sıkışmışım. Botlarıma bakıyorum.

Başını salladığını görebiliyorum. Dudağını sertçe ısırıyor. Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. *Lanet olsun, Richards.*

Adamcağız elimden kurtulup tökezliyor ve sigarasını tekrar yakmaya çalışarak aramıza bakıyor. Sigara, çevirdiği çakmakla aynı yarım kürede bile değil.

"Oh, anlıyorum." Ellerini dizlerinin üzerine koyarak histerik bir şekilde gülüyor. "Neler olduğunu çok iyi anlıyorum."

İkimiz de sessiziz. Ona yalan söylemediğimi söylemek istiyorum. Kathleen'le evliydim. O öldü ama biz evliydik. Ve bu acıttı. Hem de her şeyiyle.

Evlilik kısmı. Ölüm

kısmı.

Kathleen'in bir gün onu öldüreceğimi söylediği

kısım. Ve öldürdüğüm gerçeği.

"Siz ne bir seks kölesi ne de bir efendisiniz." Sonunda sigarayı bir kenara atarak pes ediyor. "Siz şey gibisiniz... Bilmiyorum. Berbat geçmiş sevgililer ya da öyle bir şey."

Daha fazla sessizlik.

"Ona aşıksın." Parmağını göğsüme doğru itiyor. "Dostum, sen öylesin. Ve sen..." Ona döner. "Sen... Ne olduğundan emin değilim. Kafam çok karışık, orası kesin."

"Benim bir erkek arkadaşım var," diye mırıldanıyor ve küçük taşı öyle sert tekmeliyor ki, taş tarlanın diğer tarafına uçuyor.

Ses tonunu algılayamıyorum ve bu beni öldürüyor, çünkü o beni öldürüyor. Bu gece benim için her şeyi değiştirdi, ama ya tamamen aynı kalırsa? Ya artık çok geçse?

Ya sonunda o çıbanbaşıyla evlenirse?

"Erkek arkadaşın başka bir adama, döllerini tanrıların nektarıymış gibi baktığını biliyor mu?" Richards soruyor.

Ona doğru ilerliyorum ve parmaklarımı boynuna dolayarak sıkıyorum.

"Onun söz konusu olduğu yerde ağzından çıkana dikkat et," diye uyarıyorum, "yoksa tekrar yapmak için dış yok."

Boynundaki morartıcı tutuşumu bırakıyorum. Richards gülüyor ve neredeyse kemiklerini kırmamışım gibi yürümeye devam ediyor. Rory'yle ben de onun birkaç adım gerisinde, aynı tempoda yürüyoruz. Şimdi kendi kendine şarkı söylüyor, bizim varlığımızdan habersiz. Ne içtiğini bilmiyorum ama umarım siyanürlüdür, çünkü onun yaşadığı her yıl bizim neslimiz daha da aptallaşüyor ve bir (Victoria's Secret) melek kanatlarını kaybediyor.

Sonunda Rory konuşuyor.

"Mal."

Özür dilerim. İşte başlıyoruz.

"Kaybınız için çok üzgünüm."

En azından yalan söylediği için kızgın değil.

"Ayrıca o kadar kızgınsın ki seni şu anda öldürebilirim." Sözümü geri alıyorum.

Bir elimi saçlarımın arkasında gezdirip onları çekiştiriyorum. "Neden bir şey söylemedin?" diye fısıldıyor.

Ashton önümüzde kollarını sallayarak bir melodi tutturmuş gidiyor. Kuşlar ve arılar hakkında bir şeyler. Umarım bu gebe kalma biçimine gerçekten inanmıyordur, çünkü bu gezegenimizin geleceğinde bir sürü denetlenmeyen bebek Richardses anlamına geliyor.

"Gerçeği bilseydin gelmezdin." "Aynen öyle."

Burnundaki çemberle oynuyor.

"Aynen öyle." Öğrendiğinden beri ilk kez gözleriyle buluşmak için bakışlarımı kaldırıyorum. "Bu şansı hak ediyorsun. Neden bir peçeteye imzalanmış bir sözleşme yüzünden bu fırsatı tepsin? Eski bir aşk yüzünden?"

"Çünkü hala yanıyor. Eski alevler seni hep aynı şekilde yakar." Başka tarafa bakıyor.

Hafifçe yağmur yağmaya başlar.

Peçeteyi saklayıp saklamadığımı sormadı. Ona şimdiye kadar nasıl davrandığımı göz önünde bulundurarak, peçeteye mikrop bulaşmış gibi davrandığımı ve mümkün olan en kısa sürede ondan kurtulduğumu düşündüğünü tahmin ediyorum.

"Nasıl?" diye mırıldanıyor.

Kathleen'den bahsediyor ama ben bu konuşmaya hazır değilim. Önce dört sert içkiye ve onun yatağında çıplak olmasına ihtiyacım var. İkisi de bu gece olmayacak.

Yutkunuyor. Uzaklara bakıyor. Üvey kız kardeşiyle bir daha asla aralarını düzeltmeyecekleri gerçeğiyle yüzleşmek için biraz zaman ayırdığından . Bu şekilde kalacak. Sonsuza kadar kırık.

"Hazır olduğunda." Elimi kendi elinin içine alıp sıkıyor. "Ve tabii ki daha az pislik olduğunda," diye ekliyor, muhtemelen tam olarak şaka yapmıyor.

Bunu hak ediyorum.

Dostça olduğunu biliyorum. Rahatlatıcı olması gerektiğini biliyorum. Ama içimde bir zevk ve kararlılık zonklaması hissetmekten kendimi alamıyorum.

Ashton Richards yağmurda takla atıyor ve "Hepimiz bir gün öleceğiz ve kendimizi o kadar önemsiyor ve önemsiz şeylere kafayı takmış durumdayız ki" diye bağırıyor.

Ona dikkat etmiyoruz.

"Neyi bekliyorsun Tanrım?" diye bağırıyor gökyüzüne, kollarını açarak.

Rory ve ben bakıştık.

"Ryner'a bu iş biter bitmez onu rehabilitasyona yatırmasını söyleyeceğim," diyor.

"İyi fikir."

ÖLÜ KATHLEEN'DEN BİR NOT

Bakın, hemen itiraf . Bu hikayedeki kötü adam benim.

Yalan söyledim.

Aldattım.

Durumu kendi lehime çevirdim.

Duymak istediğiniz şey bu ve ben de size bunu söylüyorum, ama ben Tek boyutlu değilim ve kesinlikle Glen kadar kötü değilim.

Mal'i en başından beri seviyordum. İki yaşından beri diyorum, Tolka'daki diğer kızların tuhaf Doherty'nin artık o kadar da tuhaf olmadığını, aynı zamanda heyecan verici ve havalı olduğunu, arazi motosikletine binmeyi ve kendi burnunu ve kulaklarını delmeyi bildiğini fark ettikleri on dört yaşından beri değil.

Onu, doktoru oynamama izin verdiğinden ve o yaşta bilmem gereken yerlere dokunmamı esprili bir şekilde isteyerek hastayı oynadığından beri seviyorum.

Sürekli sıkıldığımız için Pazar ayinine gizlice atıştırmalıklar soktuğundan ve bunları benimle paylaştığından beri.

O gitar çalarken ve ben odamda dikiş dikerken onu seviyordum ve ikimiz de berbattık.

Olan hiçbir şeyden pişman değilim. Hepsini onu mutlu edebileceğimi düşündüğüm için yaptım.

Okumaya devam ederken bunu hatırla, tamam mı? Rory'nin burada olmasının bir sebebi olduğunu unutma.

Ve üvey kız kardeşimden nefret etmeden önce, hala dünyada olan kocamı seviyorum. Hem de çok.

Aslında, onu *ölesiye* sev.

INEKTEN BİR NOT

Bu arada, yaşadığım barakada çalışan çiftçiler her zaman soft rock radyo istasyonunu açıyorlar, bu da onlara karşı tutmamak için gerçekten çok uğraştığım bir şey. Her , bu Ashton Richards'ın çalışmalarına aşina olduğum anlamına geliyor ve kendimi herhangi bir uzman olarak görmesem de, onun hiç de iyi olmadığını söyleyebilirim.

Bir sanatçı olarak iyi değil, bir şarkıcı olarak iyi değil ve muhtemelen Dünya'da birlikte geçirdiğimiz ilk ve son saate bakılırsa bir insan olarak da iyi değil.

Ashton Richards insan çabasına benden daha az katkıda bulunuyor. En azından ben süt üretiyorum, bu da size kalsiyum vererek kemik gücünüzü arttırıyor. Onun gibi bazı insanların, kendilerine bahşedilen üstün zekayı kullanmayı reddettikleri iç karartıcı bir şekilde ortadadır.

İki ayağının üzerinde yürüyebiliyor. Yabancı bir dil öğrenebilir.
Sudoku oynayabilir. Yine de hayvanlarını zar zor tanıyor.
Yani, hayır, bana binmesine izin vermezdim.
Bir at, bir araba, bir kadın ya da bir uzay gemisi
olarak. Kesinlikle bir inek olarak değil.
Sadece, hayır.

Mevcut

Mal

Evime döndüğümde Richards hâlâ Empire State Binası'ndan daha yüksekte ve keyfi yerinde görünüyor. Yine de dokunaklı bir ruh hali içinde, ellerini evimin içindeki her şeyin üzerine koyuyor. Bana ait olan şeylere dokunduğunda sanki bana dokunuyormuş gibi hissediyorum ve bu günlerde dokunulmaktan pek hoşlanmıyorum, tabii Rory tarafından dokunulmadığı sürece.

"Dostum, dur, olur mu?" İç çekiyorum.

Radyoyu açıyor ve George Michael'ın geçen Noel'de kalbinin kırıldığını söylemesinin neşeli bir yanı olmamasına rağmen oturma odasında dans etmeye başlıyor. Noel'den sonra neden Noel şarkıları çaldıkları, sanırım herkesin tatil sonrası çözemeyeceği kadar şişmiş olduğu bir gizem.

Rory banyoda dişlerini fırçalıyor ve yatmaya hazırlanıyor.

Richards'a dönüp baktığımda, kahvaltı köşesinde kendine bir martini hazırlıyor, zeytin yerine salamura yumurta koyarak doğaçlama yapıyordu. Temizlenmek için duşa girmek üzereyim ve kafamda Rory'ye söylemeyi planladığım senaryoyu gözden geçiriyorum. Kendi kendime biraz gülüyorum, çünkü onu buraya tek bir şey için getirmiştik ve şimdi yeni bir bebeğin gelmesine saatler kala ona hoş geldin demek için çabalıyor gibiyim. Her şey farklı, heyecan verici ve yeni.

Şarkı biter ve bir başkası başlar.

"Belle's Belle," Glen O'Connell tarafından yazılmış ve seslendirilmiştir.

Hayır. Hayır. Hayır. Bunu duyamaz.

"Kapat şunu," diyerek Richards'ın bugün getirdiği rugby topunu ("Dostum, bu futbol topu çok acayip. Satın almak zorunda kaldım.") kaptığım gibi gerginlikten kurtulmak için sertçe sıkıyorum.

"Neden? Bu şarkıya bayılıyorum! Bu O'Connell denen adam tek hitlik bir mucizeydi ama ne hitti ama." Yavaş, akustik melodiyi baştan çıkarıcı olarak algıladığımı düşündüğüm bir şekilde hareket etmeye başlıyor. Pratikte, eve dönüş yolunda sallanan bir sarhoş gibi görünüyor.

Buna razı olmayacağını anlayınca topu kolumun altına sıkıştırıyorum ve Rory banyodan dönmeden önce kahvaltı köşesindeki radyoya doğru ilerliyorum.

"Kapatın dedim." Radyoya uzandım ama Richards elimi itti.

"Yağmur ya da güneş, kar ya da güneş, sen her zaman tek olacaksın..."

"Hayır! Bana ilham veriyor."

"Ne ilhamı? Kendi şarkılarını bile yazmıyorsun - muhtemelen cahil olduğun için."

Doğruyu söylemek gerekirse, Kathleen'i ağzından kaçırıldığı için ona çok kızgınım. Ve ben Instagram değilim. Rory dışındaki insanlar söz konusu olduğunda filtrelerim yok. Aklıma bir şey gelirse söylüyorum. Bugünlerde kaybedecek hiçbir şeyim olmamasının bir yan ürünü.

"Çanlar çalıyor, korolar şarkı söylüyor, Noel günü olmalı..."

"Sert." Richards suratını astı. "Sözünü geri al, dostum." "Kapat şunu."

"Hayır."

"Senin kadar güzel, veda etmek zorunda kaldık, yükseklerden uzaklaştık, sadece dibe vurmak için..."

Telsize uzandım, aynı anda o da kapmaya çalıştı. Rugby topunu suratına çarpıp cihazı kapıyorum. Richards burnunu tutarak tökezliyor, duvara çarpıyor ve kış üstü düşüyor. Kapatma düğmesini bulmaya çalışıyordum ama yanlışlıkla sesi açtım. Hem de çok. Şimdi Glen'in sesi her yerde yankılanıyor, duvarları ıslatıyor.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Bir şeyin yere çarptığını duyuyorum. Kafamı kaldırdığımda Rory karşımda duruyordu, gözleri yaşlıydı.

Sonunda kapatma düğmesine bastım ama artık çok geçti. Duymuş. Belli ki duymuş. Tanrım.

Şu kukla, Richards. Her şeyi mahvetti.

Ön kapıya koşuyor, kapıyı açıyor ve .

İçgüdüsel olarak peşinden gittim, kapıyı arkadan kilitleme zahmetine bile girmedim.

Ben.

Bazı insanlar dramatik olmaya eğilimlidir. Rory değil. Fiziksel olarak babasının şarkısını duymak onu sarstı.

Onun peşinden bana başka bir zamanı hatırlatıyor, başaramadığım bir zamanı. Bu sefer değil. Bu sefer kızı alacağım.

Yağmur yağıyor. Rory ince pijamalarını giymiş, yalınayak ve kesinlikle donuyor. Onun hiçbir şekilde rahatsız olduğunu düşünmeye dayanamıyorum.

O senin değil. O başkasının, kendime hatırlatıyorum.

Ama parlak erkek arkadaşım burada değil. Omzumdaki şeytan Salvador Dali bıyığını parmaklıyor.

Ayrıca, onu senin yapmak başından beri planımdı. Meleğim beyaz bornozunu düzeltiyor, bacağını diğer omzumun üzerinden sarkıtıyor.

Bekle, meleğimin beni ilişkimi yok etme çıkmazından kurtarması gerekmiyor mu?

Meleğim omuz silkiyor. *Eğer evlenirlerse, onu plastik, ruhsuz bir banliyöye taşıyacak ve daha kırkına varmadan üniversiteden yeni mezun olmuş sekreteriyle aldatacak. O filmi görmüştüm. Sonu hoşuna gitmeyecek.*

Haklısın. Hızlanıyorum.

Sırılsıklamım, çakıllar ayaklarımın altında çıtırdayarak batıyor. Kovalamaca sadece bacaklarım hareket ettiği için değil, zihnim tek bir yönde yarıştığı için de bir kovalamaca.

Benimkini.

Bu ilkel, bedensel, mağara adamı ve aptalca bir şey ama ben kendimi hiçbir zaman zeki biri olarak görmedim.

New York'taki o balo salonunda avizelerin altında efsanevi bir peri gibi kıpırdandığında, onu tekrar gördüğüm anda hoşuma gitse de gitmese de hayatını mahvedeceğimi biliyordum.

Ama onun için daha fazlası olmak tamamen başka bir konu. Yapabileceğimi düşünmemiştim. Şimdi düşünüyorum.

Rory'ye yetişiyorum ve ana caddeye giden yolu kapatıyorum. Her yer kapalı ve kilometrelerce uzakta ve zaten sorunlarınızdan kaçmak biraz da onları kovalamak gibidir. Nereye gidersen git, hızın ne olursa olsun onlar da seninle birlikte.

"Bırakın beni!" diye kükrüyor, burnunun kenarından, kirpiklerinden, güzel, hüznü ağzının köşelerinden yağmur damlaları damlıyor. "Lütfen, beni yalnız bırakın. Canım acıyor. Her şey çok kötü acıyor." Gözyaşlarına boğuluyor, dizlerinin üzerine çöküyor, başı yenilgiyle eğiliyor.

Elimi başına koyuyorum, bir şekilde dokunulmaya ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Rory ile sadece yapıyorum.

Onu New York'ta gördüğümde ilk içgüdüm paltomu ona giydirmek olmuştu çünkü her zaman çok üşüdüğünü biliyordum. Şimdi de aynısını yapıyorum. Mumlu av ceketimi çıkarıp omuzlarına sarıyorum, ıslak saçlarını geriye itiyorum çünkü onu rahatsız ediyor olmalı.

"İşler nasıl bu kadar sarpa sardı?" Sesi çatlıyor. "Sen dul bir erkeksin. Kız kardeşim öldü. Benden nefret ediyordu ve hayatımın sonuna kadar bununla yaşamak zorundayım. Ve kurdeşen dökmeden babamın sesini bile dinleyemiyorum. Baktığımız her yerde ölüm var. Seninle tanıştığım gün bile bir mezarlıktaydım. Sanki acıya bağlıymışız gibi. Senin çatın altında geçirdiğim her dakika beni paramparça ediyor ve ben paramparça hissetmekten yoruldum."

Direnip yere doğru sarksa da onu kollarından tutup kaldırıyorum. Yağmur yüzümüze vurmaya devam ediyor. Üzerimde V yakalı bir tişörtten başka bir şey yok ve bunun bedelini yarın sabah ödeyeceğimi biliyorum ama şu anda umurumda değil.

"Öyle söyleme." Sıcak gözyaşlarını parmaklarımla siliyorum, sanki yağmurda bir önemi varmış gibi. Ama önemli. Benim için önemli.

"Neden olmasın?"

Çünkü beni hayatta hissettiren tek şey sensin.

"Baktığınız her yerde ölüm var, evet. Ama hayat da var. Sadece fark etmeniz gerekiyor."

"Birdenbire bunu umursamaya mı başladın? Bana onun Dublin'de olduğunu söylemiştin," diye suçluyor, geri çekilmeye çalışarak.

"Öyle," diye homurdanıyorum, kulaklarımın ısındığını hissederek. "Az önce bahsettiğin mezarlıkta gömülü. Babanın hemen yanında."

"Mal, Mal, Mal."

Her şeyi içine atıyor ve bu çok fazla.

İçinde boğuluyor ve ben onu geri çekemiyorum. Bunu sadece zaman yapabilir. "Yapma. Sekiz yıl oldu. Hayat devam ediyor."

"Buradan gitmem gerek." Çılgınca etrafına bakınıyor, dudağını kemiriyor.

Bana bakması için çenesini yukarı kaldırıyorum. "Bu işin sonunu görüyorsun, Prens." "

"Şimdi de prenses mi oldum? Burada neler oluyor? Bu... bu yanlış. Bu Callum için adil değil."

"Bundan vazgeçmek *senin* için adil olmaz."

"Bana uslu duracağına söz ver," diyor. "Bana bu kadar nefret dolu olmayı bırakacağını söyle. Ama aynı zamanda..." Burnunu kıvrıyor. "Ama *çok* da nefret dolu olmayacağına da söz ver. Bana tüm bu peçete anlaşmasının çocukça bir hata olduğunu anladığını söyle ve beni takip etmeye çalışma. Callum bunu hak etmiyor."

Başımı salladım. "Özür dilerim."

Bunların hiçbirine katılamayacağımı ya da katılamayacağımı ya da Callum'un onun için doğru erkek gibi görünmediğini eklemiyorum. Onun için fazla kusurlu.

Ama bunu asla yüzüne karşı söylemem. Ve kötü anlamda kusurlu değil. Evcilik oynayabileceği bir Barbie'ye ihtiyacı var. Rory başa çıkılamayacak kadar büyük.

"Hemen geri dönmeliyiz."

"*Neden?*" diye çığlık atıyor.

"Çünkü Richards'a bakıcılık yapacağımız iki ay daha var ve dağılmak bir seçenek değil. Özellikle de bunun nedeni, ortalıkta görünmeyen, vasat yetenekli rahmetli babanızın, kanalın Noel'in bittiğini anlayamaması dışında iyi bir neden olmaksızın radyoda ortaya çıkmasıysa."

Şimdi bana bakıyor, dünyanın tüm sefaletinin ağırlığı yeşil gözlerinde yüzüyor.

"Neden buradayım?" diye sorar. Sessizce. Karanlık bir şekilde. Bir gibi.

Sesinde bir tehdit var ve ben bunu ağzından emmek ve dilimle zehrinin geri kalanını toplamak istiyorum. Ama onu öpmek beklemek zorunda. Şimdi yaparsam duramam ve yarın sabah erkenden kalkacağım. Tutmaya niyetli olduğum bir söz verdim -Rory, Ashton, Ryner ve dünyanın geri kalanı lanetlensin.

"Bu nasıl bir soru böyle?" Başparmağımı yanağından ağzının köşesine doğru gezdiriyorum.

Bana izin veriyor. Gerçi izin farkında değil. Güle güle, parlak erkek arkadaşım.

"Yani, bunun olmasına neden izin verdin? Beni o balo salonunda gördüğünde neden birlikte çalışmanın iyi bir fikir olduğunu düşündün? Ve neden bana bu kadar kızgınsın? Benden ne istiyorsun, Malachy?" Yumruklarını göğsüme vuruyor, beni itiyor ve aramızdaki su birikintisini tekmeliyor.

Hala yağmur yağıyor ama ikimizin de umurunda değil. Yine titriyor ama bu sefer soğuktan değil. Sırtı kıvrılıyor, ağzı gevşiyor ve onunla ilgili her şey *seks, seks, seks* diye bağıyor. Orada öylece duruyorum, bana tekrar saldırırken küçük yumruklarını emiyorum.

"Teslim ol," diye fısıldıyorum. "Yıllar önce söz verdiğin gibi buna teslim olmamızı istiyorum Rory." Hayat sahip olduklarımızı lekelemeden önce.

"Ama sözleşme gitti. O öldü!" diye karşılık verir.

"İhtiyacınız olan şey bu mu? Bir kağıt parçası mı?" diye soruyorum.

"Kağıt önemlidir. Evlilik bir kağıt parçasıdır." "Evet, ama insanlar boşanıyor."

Başını sallıyor. "Sözleşme gitti." Onu

kaldırdım ve sözsüz bir şekilde eve götürdüm.

Rory

Gecenin bir vakti, değişiklik olsun diye sıcak hissederek uyanıyorum.

Şişmiş gözlerimi kırıştırıyorum ve etrafıma bakıyorum. Zifiri karanlık. Altımdaki yüzey alçalıyor, yaylar sızlanıyor. Bir yataktayım. Mal'ın yatağında. Vay be.

Panik boğazımı kurutuyor ve aniden her yerim terliyor. Ben *yapmadım* babam yüzünden yıkıldıktan sonra onunla yatmak. Hayatta olmaz.

Arkamdaki şilteyi okşuyorum ve yatağı boş buluyorum. Vay be.

Hâlâ ikna olmamış bir halde, açık kapıya bakan tarafa doğru yuvarlanıyorum, komodinin üzerindeki telefonumu yokluyorum -Mal oraya koymuştu; bir şekilde koyacağını biliyordum- ve el fenerimi açıp oturma odasına doğru tutuyorum.

Mal'ın kanepedeki silüetini aydınlatıyor, yırtık, pürüzsüz sırtı bana dönük, gömleğinin ince kumaşı altında tüm kemerler ve kas yayları.

Yağmurdaki kokusunu hatırlıyorum: erkek ve deri ve karanfil sigaraları ve *Mal*.

Sonra onun sözleri aklıma geldi.

Teslim olmamızı istiyor.
Buna rağmen... Bununla savaşmam
gerektiğini biliyorum. Onu unutmak için
çok çalıştım.
Oyunun sonu beni ateşe vermek, tıpkı yıllar önce onun yaptığı gibi.
Feneri kapatıp telefonumu komodinin üzerine geri koyuyorum ama
yüzeyde bir şey var - yumuşak ama keskin bir şey. El fenerini tekrar açıp
telefonu elime alıyorum.
Görür görmez kalbim duracak.
Olası bir durumda.
Kontratımız.
Peçete.
İşte burada.
Sağlam.
Onu sakladı.
Başladı.

PEÇETEDEN BİR NOT

Biliyorum, değil mi?

Buraya kadar gelebileceğimi ben de düşünmemiştim - biraz daha fazla
yayına çıkmaktan bahsetmiyorum bile. Ama işte buradayız. Ve dostum Mal
bana çok iyi baktı. Merak ediyorsanız, ketçap lekesi daha da derinleşti ve
sonunda soldu.

Bunun dışında kendimi oldukça iyi hissediyorum. İki yıl önce Mal'ın
annesi beni bulup çöpe attığında (tam da tahmin ettiğim gibi - o gün bir
piyango bileti almalıydım) bir an için biraz korkmuştum. Mal eve döndüğünde
her yerde beni aradı. Onu duydum, çılgınca, hayır, hayır, *hayır* diye
mırıldanıyordu. O sırada çöp torbasının dibindeydim. Ters çevirdi ve
karıştırmaya başladı. Metaforik gözlerime inanamadım. Beni almak için
resmen çöpe dokunmuştu. Hem de herhangi bir çöp değil: yemek artıkları,
ıslak kağıtlar, keskin kenarlı ambalajlar ve çöp suyu. *Hayır, hayır, hayır* diye
mırıldanıp durdu. Ağlayacak sandım.

Tam açıklama: Daha önce çok sıcak kokmuyordum, ancak çöp olayından
beri gerçekten yanan bir koltuk altı gibi kokuyorum.

Mal umursamıyor gibi
görünüyor. Umarım
delikanlı onu yakalar.
Gerçekten istiyorum.

Sekiz yıl önce

Mal

Sevgili New Jersey Prensesi Aurora, bu

çok garip.

Çünkü sana bu işi kadere bırakmamız gerektiğini söylemiştim ve işte sana yazıyorum, bu da aslında dolabını dağıttıktan sonra evinin önünden yavaşça geçerken kadere parmak sallamak anlamına geliyor.

İşleri kadere bırakmak istemediğime karar verdim. Kahrolası kader. Onu şahsen tanımıyorum. Neden ona güveneyim ki?

Her neyse, sana kontratımız hakkında yazmıyorum. Unut gitsin. Belli ki unutmamışsın. Hâlâ bende. Ama kadere doğru yönde bir dürtme vermeye çalışıyorum.

Düşündüm de, belki de bu uzun mesafe olayını denememe kararında biraz aceleci davrandım. Ne zararı olabilir ki? Hadi deneyelim.

Ayrıca, son zamanlarda pek flörtöz olmadığımı da belirtmek isterim. Hiç alakası yok. Sanırım o heyecan gitti ve her neyse, bu hiçbir zaman seksle ilgili olmadı, umarım biliyorsundur. Bu daha çok bir onaylama meselesi. Zeki ve fantastik olduğun, üniversiteye gittiğin ve harika göğüslere sahip olduğun için sanırım bunu anlamayacaksın.

Hâlâ babanı mı düşünüyorsun? Aptalca bir soru. Tabii ki düşünüyorsun. Sen gittiğinden beri babanı çok düşündüm. Garip bir şekilde falan değil. Annem vefat eden sevdiklerimizin bizi izlediğini söyler,

Şişman bulutların üzerinde oturmak, bildiğiniz gibi, bir uçakta ve bulutların üzerinde olduğunuza göre, son derece yanlış ve olanaksız. Ama özellikle sizin için (ve biraz da benim için, çünkü konu kendi rahmetli babam olduğunda tamamen kalpsiz değilim) bizi izlediklerini düşünmek istiyorum.

Ama her zaman değil, çünkü seyirci olmadan mastürbasyon yapmaktan ve sıçmaktan hoşlanıyorum ve bunun yakın zamanda değişeceğini düşünmüyorum.

İşportacılık iyidir. İngiltere'den iki müzik yapımcısı şarkılarımı satın almaya çalıştı ama fakir, yetenekli ve mücadele ediyor olmanın çok acı tatlı bir yanı var. Paranın tadını bir kez aldıktan sonra gidici olacağım ve yine de yaptığım işten zevk almak istiyorum.

Boşboğazlık etmek istemiyorum, o yüzden bu kadarla bırakıyorum. Nasılsın bakalım? Üniversite nasıl? Tatil için bir planın var mı? Noel için?

Hiç kıymalı turta yediniz mi? (Aslında içinde kıyma yoktur.)

Bana mektup göndermek için kullanabileceğiniz pullar ekte. Öğrenci hayatının mali açıdan zorlayıcı olabileceğini biliyorum.

*Seviy
orum*

*,
seviy
orum*

*,
Sadakatle,*

Mal

Sevgili Rory,

Bir önceki mektubumda biraz fazla sert çıkmış olabileceğimin farkındayım. Belki de babalarımızın hayaletlerinin beni mastürbasyon yaparken görmesinden bahsetmek bir sohbet başlatmak için en iyi yol değildi. Bilemiyorum. Bu mektup arkadaşlığı olayında yeniyim.

Sadece sen gittiğinden beri işler biraz ters gitti. Onları daha iyi hale

getirmeye çalışıyorum.

Kız kardeşim Bridget düşük yaptı. Hamileliğinde yedi aylıktı. Hepimiz yıkıldık. Annem ona yardım etmek için bir aylığına Dublin'e gitti. Ben hala iş yapıyorum ve eve bakıyorum. Bridget'le birlikte olmak için çalışmayı bıraktığından beri anneme yardım edebilmek için çiftlikte ek bir iş aldım. Bridge'in depresyonda olduğunu söylediler ve ona bazı haplar verdiler ama bence annemin de bir şeye ihtiyacı var.

Diğer herkes iyi. Kathleen çok kısa etekler giymeye ve yemek yapmaya başladı. Sanırım arkadaşım Sean ondan çok hoşlanıyor, belki yakında evlilik çanlarını duyarız.

Dinlemenizi çok istediğim birkaç şarkı yazdım, ama meşgulseniz endişelenmeyin. Eğer değilseniz, bana her zaman telefon numaranızı gönderebilirsiniz. Ayrıca, daha kolaysa e-posta ile cevap vermekten çekinmeyin (evet, daha fazla peçete kuralını çiğnediğimin farkındayım):

Malachydoharrr1989@gmail.com

Ya da postayla bir şeyler gönderebilirsiniz. Ya da telepatinin gücüyle cevap verebilirsiniz.

(Şaka yapıyorum. Bunu yapmayın. Bu güvenilir bir iletişim şekli değildir.)
Öncekileri kaybetmiş olma ihtimalinize karşı ekte daha fazla pul var.

Öpücükler ve
kucaklamalar, Mal

Sevgili Rory,

Fotoğrafçılık ödülü için tebrikler. Üniversitenizin bülteninde gördüm.

Çok gururluyum.

(Ve aynı derecede

acınası.) Mal

Sevgili Rory,

Hâlâ hayatta olduğunu de seni rahat bıraksam nasıl olur?

Şerefe,

Mal

Sevgili Mal,

İyi haber: Hayattayım.

*Kötü haber: Bazen keşke olmasaydım
diyorum. Sana bu mektubu yazmak
istemedim.*

*Aslına bakarsanız, sizi asla şu anda incitmek istemedim. Okumaya devam
ederken lütfen bunu hatırlayın.*

*Bana yazmayı kesmeni istiyorum. Adını görmenin ne kadar acı verici
olduğunu bilemezsin. Birlikte olamayız. Ben yoluma devam ettim ve hayatımı
yeniden kurmaya çalışıyorum.*

*İrlanda'dan döndükten sonra hamile olduğumu öğrendim. Korkmuştum,
yalnızdım ve üniversitedeydim. Bebeğe bakmak için hiçbir imkanım yoktu.
Yardım isteyecek kimsem yoktu. Yalnız ve maddi açıdan zor durumda olan bir
anne olmak, çok aşına olduğum bir kabus gibi geliyordu. Annemin hayatını
yeniden yaşamak söz konusu bile olamazdı.*

Sizinle birkaç kez iletişime geçmeyi düşündüm ama ne diyebilirdim ki?

Sen oradasın, ben buradayım ve bebeğe ve bana bakabilecek durumda değilsin.

Kürtaj yaptırdım. Pişman değilim, ancak bir parçam her zaman bu çocuğun kaybının yasını tutacak. Her yıl uyandığımda şu anda kaç yaşında olacaklarını düşünüyorum. Neye benzeyeceklerini. Ne yapıyor olurlardı.

Çok güzel bir hataydın ama bu senden pişmanlık anlamına gelmiyor.

Bana her yazdığında, yapmamam gereken şeyleri hatırlatıyorsun.

Durdur şunu.

Eğer beni biraz olsun önemsiyorsan, isteklerime saygı gösterir ve beni rahat bırakırsın.

Senin değil,

Rory.

Mektup beni keskin bir bıçak gibi kesip açıyor, içimde bıraktığı parçaları parçalıyor ve yere atıyor. Bununla ilgili her şey isteği uyandırıyor bende.

İçerik.

İtiraf.

Kürtaj.

Hata.

Mektubun el yazısıyla değil de basılı olması -ona yazdığım tüm mektupları el yazısıyla yazmıştım- mürekkebin kurummasına bile fırsat vermeden, aceleyle yazıcıdan çıkarıp zarfa tıktırdığını tahmin etmeme yetecek kadar lekeli. Bu da acıtıyor.

Sesi buz gibi, duygusal olarak ayrılmış ve farklı geliyor - bana Tanrı'yı soran ve yağmurda benimle koşan kız değil.

. Sonunda-sonunda-kırıldım.

Yıkıcı bir bükücüye işaret et.

Annem uzakta, Bridget berbat durumda, Rory çocuğumuzu aldırđı, bana hata yaptığımı söyledi ve bittiğimizi açıkça belirtti.

Uğruna yaşayacağım, ya da dört gözle bekleyeceğim hiçbir şeyim yok.

Arabayla köye gidiyorum. Planım alabildiğim kadar alkol almak, ki Mam'ın çalışmadığı ve benim de tüm faturaları ödeyip tüm yiyecekleri aldığım düşünülürse çok da fazla değil. Kasaya gidip kasiyerin önüne iki şişe votka koyduğumda, ceplerimi karıştırıp boş olduklarını fark ediyorum. Yavaş bir gün geçirdim. Hava berbattı ve elimde ne varsa evsiz bir adamın kavanozuna attım çünkü ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Cüzdanım da boş. Kasiyerin dikkati altında diğer ceplerime bakıyormuş gibi yapıyorum ve lanet şişeleri çalmayı düşünürken arkamdan narin bir el kayıyor ve bayana bir banka kartı uzatıyor.

Kathleen, göğüs dekoltesini kesen minicik, dar elbiselerinden biriyle öne çıkıyor ve bana baştan çıkarıcı bir gülümseme gösteriyor.

"Mal," diye mırıldanıyor.

Bugünlerde hep mırıldanıyor.

Alkolümün parasını ödemesini izliyorum ve tartışmaya kalkışmıyorum, lanet olası centilmenim. Karşıma bir paket cips ve naneli sakız atıyor, gülümsemesi hala büyük ve göz kamaştırıcı.

"Şerefe." Şişeleri boyunlarından tutuyorum. Ona borçlu olduğumu söylemeyi düşünüyorum ama onu içmeye götürmek istemiyorum. Notları posta kutusuna atmayı tercih ederim.

"Size katılmamı ister misiniz? Biraz sertleşebilirim."

Bahse girerim yapabilirsin, zihnim hırlıyor.

Tanrım, bir pislik gibi düşünmek istemiyorum. Arkadaşlarımla birbirlerine kız arkadaşlarının çıplak fotoğraflarını gösterdiğini görmek yeterince kötü. Böyle biri olma fikri tüylerimi diken diken ediyor.

Kiki saçının bir tutamıyla oynuyor ve -şok edici bir şekilde- mırıldanıyor,

"Uzun bir hafta.

Bir sürü final var."

"Alınma ama bu gece yalnız olmayı tercih ederim. Bak ne diyeceğim, sana bir şişe vereyim de başka zaman içelim. Bektan bir arkadaş olacağım zaten."

Bu milenyumun yetersiz ifadesi olabilir de olmayabilir de. Bir şişe aldım ve doğruca arabama gittim. Motoru çalıştırdım ama öksürüyordu. Bu harika. Tamirciye gitmek tam da kredili mevduat hesabımın emrettiği şeydi. Camdan Kath'in arabama doğru geldiğini görüyorum.

ikinci şişeyi havaya kaldırdım ve ayağımı gaz pedalına vurarak arabayı çalıştırmaya çalıştım.

Hadi, hadi, hadi.

Eli kapının kolunda. Korku filmlerindeki gibi. Yapacak mı, yapmayacak mı? O kapıyı açıp içeri girerken ben anahtarları kontakta ileri geri çeviriyorum.

"Yine ben," diye şarkı söylüyor, şişeyi denge için çıplak bacaklarının arasına sıkıştırıyor.

İleri bakarak direksiyonu yumrukluyorum. "Dedim ki-"

"Umurumda değil," diye tersliyor. "Sefil bir herif olacağını biliyorum. Yine de senin yanında olmak istiyorum."

Evimde bir şişe açıyorum ve yemek masamda çay bardaklarımızı ağzına kadar doldurarak aramızda içiyoruz. Dışarıda yağmur yağıyor ve aniden Tolka'dan, İrlanda'dan ve kendimden nefret ediyorum. Rory'nin bizimle hiçbir şey yapmak istememesine şaşmamalı. Hepimizle. Babasının nasıl biri olduğunu bilmemesi daha iyi. Öldüğünde Kathleen'in kalbinin kırılmamasının bir nedeni var diyelim.

Rory için bahane üretmeyi bırak. Çocuğunu aldırmadan önce sana söylemeyen birinci sınıf bir amcık o.

Onun vücudu, onun seçimleri, kendime hatırlatıyorum. Yine de bir uyarı olurdu. Durumumu savunabilirdim. Seçeneklerimizi tartardım. Soruyu patlatırdım.

İçkiyi bırakma vakti geldi.

"Bir taneye daha ihtiyacın var gibi görünüyor. Bırak ben halledeyim." Kathleen kolumu okşuyor, bardağımı üçüncü kez dolduruyor, votka taşıyor.

Kendininkini içmediğini fark ettim. Hiç şaşırmadım. Kiki hiçbir zaman içki içen biri olmadı. Durup neden içkiye ihtiyacı söylediğini merak ediyorum, sonra da kendine acımak ve alkolün içinde boğulmakla meşgul olduğum için davranışını çözemeyeceğime karar veriyorum.

"Bana ne olduğunu sormayacak mısın?" Zaten yarısı boş olan bardağıma doğru homurdandım. İlk iki porsiyonu su gibi içip bitirmiştım.

Karşımda oturuyor, başını sallıyor.

"Sanırım ne hakkında olduğunu biliyorum ve daha fazlasını öğrenmek beni sadece cesaretlendirir. Kendimi kontrol etmeye çalışıyorum."

"Birimizin yapabildiğine sevindim," diye mırıldanıyorum, aptal mektupları düşünerek.

Onları asla unutmayacağım. Artık gerçekten biliyorum ki asla bir şarkı satamayacağım. Tanınma ve o mektupları sızdırma riskini göze alamam.

"Bunu hak etmiyorsun." Kiki öne eğildi ve omzumu ovdu. "Güven bana, hak ediyorum." Tavana doğru gülüyorum. "Kendimi aptal durumuna düşürdüm. İşte bu bana."

"Sen asla aptal olamazsın, Mal. Sen tanıdığım en zeki, en yetenekli adamsın."

"O zaman sosyal çevrenizi değiştirmelisiniz leydim." Kupayı havaya kaldırıp kalanını tek seferde ağzıma atıyorum.

Her şey dönüyor - beyaz, yavaş ve halsiz. Hava ağır, havasız, boğucu. Bulanık bir havuzun dibindeymişim gibi hissediyorum.

Kath'in kucağıma kaydığını ilk başta fark etmiyorum. Ancak kolları boynuma dolandığında, bir ilmik gibi ağırlaştığında gözümü kırıpıyorum ve başımı geri çekip ağzından uzaklaştırıyorum.

"Kiki," diye inledim. "Hayır."

"Şşşt, Mal. Bırak seninle ben ilgileneyim."

Boynumun arkasını kavırıyor ve yüzümü göğsüne bastırıyor, göğüslerini birbirine bastırıyor. Bu çok hoş. Büyük göğüsleri var. Rory'ninkilerden daha büyük. Burnuma ve ağzıma karşı yumuşak ve sıcaklar. Çiçekli bir parfüm ve biraz da ter kokuyorlar.

Kath parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, başımın tepesini öpüyor. Kulağımı. Yanağımı.

"Kız kardeşin. Onu seviyorum," diye .

Göğüs dekoltesi benim için ardına kadar açık. Dilimi göğüslerinin arasındaki çatlağa daldırıyorum, tuzlu teninin tadına bakıyorum, ağzımda ne kadar yanlışı olduğunu ve Rory gittiğinden beri neden kimseyle yatmadığımı hatırlatıyor.

Kathleen tek kelime etmiyor. Göğüslerinden birini sutyeninden çıkarıyor ve çakıllı meme ucunu yanağımda gezdiriyor.

"Seni becermek istemiyorum," diyorum açıkça, başımı geriye çekerek.

Gerçek bu, ama hala sertim. Çünkü o burada, yumuşak ve arzulu; New Jersey Prensesi Aurora'nın sahip olmadığı bir şey. Kathleen'in her parçası sıcaktır, Rory gibi soğuk değil, ama yediğinde bunu görmezden gelmek kolaydır. Özellikle de Kathleen'in bir parçası da Rory olduğu için.

-Rory'nin bu köyden asla alamayacağı bir DNA ve gen parçası. Benden de. Kiki burada, Tolka'da, onu ölümüne becermem için hazır. Ve ben sertleştim, o kadar sertleştim ki Dickie'lerime karşı zorlanıyorum.

Keşke Daniel, Sean, Jake ya da Kiki burada olduğu için onunla yatabilen diğer arkadaşlarım gibi olsaydım.

"Çekil üstümden," diye homurdanıyorum, başımı sallayarak. "Lütfen sevgilim. Sen şu anda yaptığından daha iyisin."

Ama Kathleen'in elleri her yerde. Göğsümde, omuzlarımda, sırtımda ve yüzümde. Çenemi kavıyor ve eğilip beni öpüyor, derin, cezalandırıcı ve zalimce. Diliyle, nefretiyle ve hüsraniyla. Sanki ona korkunç bir şey yapmışım ve şimdi bedelini ödemem gerekiyormuş gibi öpüyor beni.

Başım bozuk bir kavşak gibi dönüyor. Mırıldanıyorum, "*Dur. Dur. Dur. Dur.*" diye mırıldanıyorum.

Avucunu aletimin üzerine bastırıyor ve sıkıyor. "Eğer istemeseydin, sertleşmezdin."

"Durmalıydın," diye .

Kemerimi çözüyor, emrimi görmezden geliyor. Zihnim uçuşan düşüncelerden oluşan gri bir sise bürünmüş durumda ama yine de bir şeyleri bir araya getirmeyi başarıyorum. Kısa eteklere ve elbiselere olan yeni düşkünlüğü kolay erişim sağlıyor. Başından beri bunu planlamıştı. Ve eve geldiğinde zaman yiyecek bir şeyler ve alkol getirir. Tesadüf mü? Bence değil.

Sıcak, ıslak amının zonklayan sikimin üzerine indiğini hissediyorum.

"Kathleen, seni becermek istemiyorum," diye tekrarlıyorum, olabildiğince tutarlı bir şekilde mümkün olabilir.

Bunun olacağı düşüncesi beni hasta ediyor. Çünkü Rory'nin kız kardeşiyle yattığımı bilse beni asla kabul etmeyeceğini biliyorum. Bencilce, bu ilk neden, ikincisi ise Kiki'yi incitmek ya da kandırmak istememem.

"Beni beceriyorsun," diye tıslıyor, boynumun uzunluğunu yalıyor. "Ve boşalana kadar devam edeceksin."

Önce yukarı, sonra aşağı kayarak sürtünme yaratıyor ve taşaklarım geriliyor. "Hayır."

"*Evet.* Mal, senin için çok ıslandım," diyor.

Ve bu doğru. Sanırım şimdiye kadar sahip olduğum en ıslak kız. Sikeyim Rory'yi.

Sadece sikiştığımızı düşünerek beni siken Rory'sikeyim.

Şimdi kız kardeşini beceriyorum ve intikamın tadı tatlıdır derler, ama dilimde patlayan acı o kadar somut ki kusmak istiyorum.

Ancak Kathleen'in amcığı hiç de acı değil. Şimdi bana tamamen sarılıyor, yavaşça ve lezzetli bir şekilde şaftımda yukarı ve aşağı hareket ediyor. Kalçalarımızın birbirine vuruşunu duyuyorum. Islaklığının kayganlığını hissediyorum, suları nemleniyor

Kasık kıllarım. Ağzımın içinde inliyor, dudakları tatlı ve keskin. Dudağımı ısırıyor ve etrafımda kenetlenirken beni kanatıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı dudaklarını dudaklarıma değdiremeyeceği bir açıyla geriye . Öpüşme kısmı benim favorim değil. Diğer yandan sevişme kısmı...

"Daha hızlı git, Rory."

Kathleen dilimin sürçtüğünü fark ederse, kaymasına izin verir. Daha hızlı hareket ediyor, toplarım sıkılaşıyor ve yakın olduğumu biliyorum.

Her zaman iyi bir aşık olmaya çalıştım. Kızın içine girmek, derinlere inmek, nelerden hoşlanıp hoşlanmadığını hissetmek. Ama şu anda tek istediğim, Rory'nin kız kardeşinin içinde olmanın, onun haberi olmadan bir şekilde ona tükürmenin kişisel hazzını yaşamak.

Yine de gözlerimi kapatıp siktiğimin o olduğunu hayal ediyorum.

"Rory, Rory, Rory," diye bağıryorum utanmadan, iyi olamayacak, adil olamayacak, var olamayacak kadar kendimden geçmiş bir halde. "Geliyorum."

"Gel," dedi Kathleen.

Ve o anda, sesinin tıpkı Rory'ninki gibi gırtlaktan ve alçak olduğuna yemin edebilirim. Hayal kırıklığı ve zevkle homurdanarak yükümü içine boşaltıyorum.

İçine doğru fışkıran dölleri hissedebiliyorum ve işte o zaman prezervatif takmadığımı fark ediyorum.

İşte o zaman pek de umurumda olmadığını fark ediyorum.

Rory ile sadece bir kez eysiz gitmişim, o da iyi bitmemişti.

Ama Kath, Kath Rory'ye hiç benzemiyor.

Kendini bana adanmış. O avcı değil, istekli bir av.

"Benim için sakıncası yok, biliyorsun," diyor bana sessizce. "Eğer onun adını söylersen. Gerçekten umurumda değil. Bence bu biraz sapıkça. Hoşuma gidiyor."

Bir elimle belini, diğer elimle çenesini kavırıyorum ve aramızdaki kanın kucağıma dolmasına aldırmadan ağzını sertçe öpüyorum.

Bu ne anlama geliyor.

Bana yaptığı şey. İstemeyerek

aldığım şeyi.

Ve köşede bizi bekleyen felaket.

Mevcut

Rory

musun?

Summer: Sürtük, bu nasıl bir soru böyle? Kim sebepsiz yere ayağa kalkıyor? ²¹. yüzyıldaız. Spor salonunda ya da Jamba Juice kuyruğunda olmadığımız sürece oturuyoruz.

Mal dul bir adam.

Summer: ???

Hangi kısmını anlamadın?

Yazın: Aslında ortada hiçbir neden yokken bana karşı kısa ve çabuk davrandığın yer.

Üzgünüm. Özür dilerim. Sadece şok oldum. Kathleen bir süre önce öldü. Bana detayları . Yıkıldım, Summer. O benim kız kardeşimdi.

Summer: Üvey kardeş. Olman gerektiği gibi. Ama unutma ki o senin için bir azize değildi.

Yine de. Ben ne yapacağım?

Yaz: Çantayı topla ve Cillian Murphy Junior'a veda et. Bunun her yerinde sorun var. Şu anda müsait ve senin kıçının peşinde.

A. Birlikte çalışıyoruz ve B. Cillian Murphy'ye hiç benzemiyor. Summer: A. Umurumda değil ve B. Utanç verici, değil mi?

Cidden, ne yapacağım? Summer: Mal.

Mal'i yapmak üzeresin.

Onun ölümü hakkında nasıl bu kadar duygusuz olabiliyorsun?

Summer: Gitmeden önce sana söylediği şeylerden sonra nasıl yapmazsın? Sana başka bir şey söylemem gerek.

Yazın: Daha kötüye gideceğini biliyordum. Biliyordum.

Anlat bana. Peçeteyi saklamış.

Yazın: Nereden biliyorsun?!?!

Dün gece komodininin üzerine bırakmış. Summer:

\$#%\$%&^*#%!!%&^%&%^

Rory: Birbirimize verdiğimiz sözlere sadık kalmamızı istediğini söyledikten sonra.

Summer: <Amerika'nın Yeni Top Modeli jürisi J. Alexander'ın skandala uğramış

görüntüsünün GIF'i> Rory: Bu durumla dalga geçtiğine inanamıyorum. Bu ciddi bir durum.

Yazın: Dul olması ciddi bir şey. Sana bunun iyi bir şey olmadığını söylediğim için ciddiylim.

Fikir. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca bir orgazm bulutu üzerinde yaşamak üzere olmanız ciddi DEĞİL, bu da size mükemmel erkek arkadaşınıza mal olacak.

Callum'u aldatmayacağım.

Yazın: Sözlerimi bir kenara yaz. Bugünün sonunda, onun yatağında çıplak olacaksın.

YAZDAN BİR NOT

Bir itirafta bulunacağım, ama çocuklar, bu korkunç bir itiraf olacak.

Kötü bir insan olduğumdan değil. Gerçek olduğum için. Keşke daha az gerçek olabilseydim. Keşke her zaman yardımsever, nazik ve sadık olan şen şakrak bir televizyon ya da kitap karakteri olabilseydim. Ama değilim.

Hepimizin bir bagajı var ve benimki birkaç ay önce başımı derde soktu.

Bu noktada bilmenizi istediğim tek şey, en iyi arkadaşımı çok ama çok sevdiğim ve her zaman seveceğim.

Ancak aşk farklı boyutlarda ve şekillerde ortaya çıkar ve her zaman düşündüğünüzde hayal ettiğiniz olumlu duyguların tamamı değildir.

Rory'yi seviyorum ama bazen gelmesini istiyorum. O

kadar saf, o kadar bencil, o kadar bilgisiz ki.

Kim hayatının aşkıyla iki aylığına çalışmak için İrlanda'ya gider ve açıkça sevmediği erkek arkadaşını geride bırakır?

Öyle.

Bu iş gözyaşlarıyla bitecek.

Umarım onları silmek için orada olurum.
Oh, ve itiraf için? Görürsünüz.

Mevcut

Rory

Ertesi sabah uyandığımda taze pişmiş kek kokusu burnuma doluyor ve bir çizgi film karakteri gibi onu takip ederek oturma odasına doğru süzülüyorum. Kakao ve şeker ve sıcak, gevrek güzellik. Mal'ı mutfakta sırtı bana dönük halde buluyorum. Nemli, dağınık saçları yeni duş aldığını gösteriyor ve koyu gri kazağı kıvrak vücuduna ve koyu renk kot pantolonuna yapışıyor. Kirli Blundstones'larının içinde hareket ediyor, yanındaki tezgâhta kek soğuyor. Göz göze geldiğimiz anda gülümsemem kayboluyor.

Bok gibi görünüyor.

Bronz teni solgun, gözleri sarkık ve sulu, burnu kırmızı ve tamamen bitkin görünüyor. Yüzünü ve boynunu kaplayan soğuk bir ter sisi var. Pastayı soğuması için kahvaltılık köşesine yerleştiriyor, ardından köşenin arkasından küçük bir hediye poşeti çıkarıp tezgâhın üzerine koyuyor.

"Ben gidiyorum," diyor kesin bir dille.

Sert sesi ekstra çakıllı, ekstra gırtlaklı, ekstra *farklı*. Dün geceyle şu an arasında bir şeyler oldu ve ben ne olduğunu anlamak için beynimde avlanıyorum.

"Sen hastasın." Doğum günü görmezden geliyorum. Kimin kutladığı umurumda değil, bu haldeyken evden çıkmak kötü bir fikir. "Kal."

Başını sallıyor. "Bu önemli." "Kimin doğum günü?" Ben soruyorum.

"Lütfen sorma." Kaşına dokunuyor, aşağı bakıyor.

Garip bir yanıt, ama yine de Mal garip bir insan. Sonra buradaki varlığımın hoş karşılanmadığını hatırladım.

birinin doğum gününü kutluyor ve beni davet etmek istemiyor. Bu düşünce kalbimi utanç ve acıyla delip geçiyor, ama buna izin veriyorum.

"Ashton nerede?" Homurdanan midemi sesimle için soruyorum.

"Eh." Bana yorgun bir gülümseme fırlatıyor, kırışmış, gülümseyen gözlerinde Fun Mal'ın izleri beliriyor. "Bizim iyi delikanlı gecenin bir yarısı, biz uyurken havalanmış. TMC, Dublin Havaalanı'nda özel jetine bindiğini ve fillere binmek için Tayland'a gittiğini bildirdi."

"Şaka yapıyorsun." Gözlerimin yuvalarından fırladığını hissedebiliyorum.

Mal başını sallar, sonra öksürür. Kuru ve gürültülü bir öksürük ve neredeyse omzunu patlatacak. "Ryner az önce beni arayıp işin özünü anlattı."

"Çıldırılmış olmalı."

Mal omuz silkiyor. "Eroin kullanan, kokain çeken, LSD meraklısı bir rock yıldızıyla kırk milyon dolarlık bir sözleşme iki ay boyunca İrlanda'da kalmasını beklersen olacağı budur. Al bakalım. Şuna bir bak."

Açık dizüstü bilgisayarını bana doğru çeviriyor ve bir TMC bağlantısına tıklıyor. Ashton bir filin üzerinde oturmuş, kollarını ileri geri sallıyor, bir rehber ve on sekiz yaşından büyük olmayan muhteşem bir kadının arasına sıkışmış.

"Filler, orospu çocukları! Dinozorlardan beri doğanın en büyük gücü! Woo-hoo!" diye bağırıyor.

Gülmemek için kendimi zor tutarak ağzımı kapatıyorum.

"Aslında sen mavi balinaları düşünüyorsun. Onlar Dünya'daki en büyük hayvanlar," diye mırıldanıyor Mal'a numarasını veren asistanı, Ashton'ın maiyetinin geri kalanıyla birlikte yürürken filin yanından.

"Evet, ama memelileri kastediyorum," diye homurdanıyor Ashton. "Balinalar memelidir."

Ashton delici bir çığlık atıyor. "İşte bu harika. Beni hemen bu kokuşmuş göt deliğinden indir. Zaten hepsi buruşuk, mor toplara benziyor."

Videoyu kapatmak için X simgesine tıklıyorum ve kenar çubuğundaki iki milyon görüntülenme sayısının beni korkutmasına izin vermemeye çalışıyorum.

Mal'a döndüm. "Ölü gibi görünüyorsun."

Peçete konusunda onu biraz rahat bırakmaya ve konuyu daha sonra açmaya karar verdim. Şu anda bunu tartışmaya istekli görünmüyor. Benim ilk önceliğim

Bu kapıdan yakın zamanda çıkmayacağından emin olmak için. Dışarıda şimşekler çakıyor, yağmur çatıya sertçe vuruyor. Işık bir saniyeliğine söner.

Yine şu doğaüstü saçmalığı.

"Şerefe." Çay bardağını havaya kaldırıp bir yudum alıyor.

Kahvaltı köşesini dönüyorum ve avucumu alnına bastırıyorum. Yanıyor.

"Gitmiyorsun," diye fısıldıyorum.

"Korkarım izin istemiyorum, Rory."

"Değilsin," diye ısrar ediyorum, alnındaki teri silerek. "Orada öleceksin. Ve ben de burada yapayalnız kalırım ki bu çok kötü olur."

Şaka olsun diye söyledim ama Kath'i unuttum. Ağzım açık kaldı. *Nasıl öldü? Hasta mıydı? Ona sen mi baktın?* Öğrenene kadar, sözlerime daha dikkat etmeliyim.

"Yalnız değilsin." Alnıma dostça bir öpücük kondurdu. "Tavan arasında fareler var."

"Mal," diye uyarıyorum, bakışlarını takip ederek aramızdaki araba anahtarlarına bakıyorum. Başımı iki yana sallıyorum. "Gitmeyeceğine söz ver."

"Sözler hakkında ne demiştin, Rory? Onları sadece tutmaya niyetliysen veririm. Peki ya sen?" Daha fazla öksürük.

Şu anda olması gereken tek bir yer var. Yatakta.

Mal haklıydı. Oturma odası uyunacak bir yer değil ve onun bu durumda olması benim suçum. Isıtılmalı odasındaki uyku tulumunu kabul etmeliydim. Yine de aynı yeri paylaşmamakta ısrar ettim. Beni memnun etmeye çalıştığı için şimdi bir köpek kadar hasta.

Anahtarlarını alıp arkamı dönüyorum ve Ashton'ın odasına koşup kendimi içeri kilitliyorum. Mal peşimden geliyor ve ben kapıyı çarptıktan sonra hırlayarak avucunu kapının üzerine vuruyor.

"Rory!"

"Yatağa gir!" Ben

bağırıyorum. "Gitmem gerek."

"Bu durumda olmaz. Kim olduğu umurumda değil, Mal. Sen gitmiyorsun. İstersen arayıp senin için bir mazeret uydurabilirim."

Muhtemelen ayakta duramayacak kadar bitkin bir halde çömelirken alnının ahşap kapının üzerinde kaydığını duyuyorum. Acı acı kıkırdıyor. "Senden haber almak isteyeceklerinden çok şüpheliyim."

Ahh. Ve işte yine o pislik.

"Kim o?" Etkilenmemiş gibi görünmeye çalışarak soruyorum. Yine de sesim kenarlarından yıpranmış, cümlelerin ortasında çatlıyor.

"Rory, hayatım, bu bir şaka değil."

"Acil gitmediğin sürece evden çıkamazsın Mal, ki bu durumda arabayı ben kullanacağım."

Diğer uçtan sessizlik geliyor. İlk dakika, teklifimi düşündüğünü tahmin ediyorum. İkinci dakika, bayılmış olabileceğinden şüpheleniyorum. Kapıyı ürkekçe açıyorum, sağa sola bakıyorum ama orada değil.

Kaşlarımı çatarak dışarı

çıktım. "Mal?"

Oturma odasına doğru ilerliyorum. Ön kapı hafif aralık. Eminim, o...

Anahtarlar elimde ve dolu yağıyor, yani gitmiş olma ihtimali yok. Gözlerim kahvaltılık köşesine kaydı. Pasta gitmiş. Küçük hediye çantası da.

Tanrım.

Hâlâ pijamalarımın arabaya atlayıp yolda ilerliyorum. Onu yolda yakalıyorum, elinde plastik bir poşete sarılmış kek var. Sırılsıklam olmuştu. Yavaşladım ve camı indirdim.

"Mal!" Bağırıyorum.

Saçlarından yüzüne su damlıyor. Kaşları kararlılıkla kırışmış. Ayrıca mavinin çok doğal olmayan bir tonunda. "Atla! Nereye gitmek istersen seni oraya götüreceğim."

"Hayır, teşekkür."

"Mal!"

"Evine dön, Rory." "Lütfen.

Bilmiyordum..."

"Ev." Durdu, arkasını döndü ve bana baktı.

Bu kelimenin kesinliği beni derin bir yerden vuruyor. Her nereye gidiyorsa, orada gerçekten hoş karşılanmıyorum.

"Benimle gelemezsin ve ne pahasına olursa olsun gidiyorum. Yani en iyi seçeneğin beni evde beklemek. Sadece zamanımı boşa harcıyorsun ve sağanak yağmurun altında seni beni takip etmekten vazgeçirmeye çalıştığım her dakika, aslında hala yağmurun altında durduğum ve durumumun kötüleştiği bir dakika. Mantiğimi anlıyor musun?"

Neden bu kadar sert? Bu kadar kırgın? Yani... *kızgın* mı? Dün tamamen farklıydı ve ben tüm bunların uyandığında

Grip.

Ama kafam karışık, öfkeliyim ve bu sabah işlerin gidişatından dolayı biraz da umutsuzum, bu yüzden ona doğru suçlayıcı bir parmak fırlatıyorum.

"Yürümeye devam et, ama sana bir taksi çağırıyorum ve saat bire kadar evde olsan iyi olur, yoksa yemin ederim annenin ve büyükbabanın numaralarını bulup onları ararım."

Ayağımla gaz pedalına basıp onu orada bırakıyorum, ıslak bir kek, bir hediye çantası ve ne zaman onun hoşuna gitmeyecek kadar uzaklaşsam çekiştirip durduğu aramızdaki o görünmez kordonla.

Arabayı almasına izin verirdim ama araba kullanacak durumda değil ve direksiyonda bayılmasından korkuyorum.

Bir sonraki durakta Tolka'nın dış mahallelerindeki bir taksi şirketini Mal'ı bıraktığım yerden almalarını rica ediyorum. Önümüzdeki beş dakika içinde bu gerçekleşirse onlara Venmo ile yüz avro göndereceğimi söylüyorum. Sonra ana caddeye doğru yoluma devam edip gazete bayii'nin önüne park ediyorum, tam olarak açıklayamadığım bir utançla titriyorum.

Gerçekten, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece Mal gizemli doğum günü partisinden dönmeden önce en azından birkaç saatim olduğunu biliyorum. Torpido gözünü açtım ve elli avro buldum. Mal'ı randevusuna götürmek için bundan daha fazlasını harcadığımı düşünürsek, sanırım ödünç alabilirim. Arabadan inip markete giriyorum, küçük bir sepet alıp içine grip ilacı, bitki çayı, süslü bir Cadbury çikolatası, cips ve homurdanan midemi yatıştırmak için üçgen şeklinde bir sandviç atıyorum. Güzel, esmer kasiyere notu uzattığımda, notu çevirip başını sallıyor ve özür dileyen bir gülümsemeyle bana geri veriyor.

"Bunu kabul edemem. Para mahvoldu."

"Nasıl mahvolmuş?" Kafam karışmış bir şekilde göz kırpmıyorum. Bu kasabada herkesin benden nefret ettiğini düşünmeye başlıyorum. Artık paramı bile almıyorlar mı?

"Birisi her yerine yazı yazmış."

Notu alıp çeviriyorum. Üzerinde adımı ve bir tarih görüyorum. Mal'ın gitar kutusuna attığım tarih.

Onu sakladı. İyi şans için. Kader için. Nedeni ne olursa olsun, onu sakladı ve

peçete, ve bu ne anlama geliyor?

Kalbim huzursuz, kafese kapatılmış bir hayvan gibi çarparken notu tekrar pijamamın cebine sokuyorum.

Sen de benim gibi hissettin mi, Mal? Göğsünde bir delikle mi dolaştın?

Ama öyle olsaydı, Kathleen'le evlenmezdi. Olayları yorumluyorum. Bunu ilk kez yapmıyorum. Ayrıca, Callum. Callum gibi seviyorum.

Callum, Callum, Callum.

"Bakın, sahip olduğum tek para bu. Ana caddenin yukarısında, Doherty'nin kulübesinde kalıyorum. Birkaç saat sonra parayı alıp gelsem sorun olur mu? Açlıktan ölüyorum. Ayrıca, ev sahibim hasta ve ben-"

"Kim olduğunu biliyorum." Kadın sesini alçaltıyor, gözleri yumuşuyor. İrlanda ve Hint aksanlarının garip bir karışımına sahip, tatlı, yuvarlak ve sıcak, baharat ve bal gibi.

"Öyle mi?" Sesli bir iç geçirdim.

Küçük köylerde haberler çok hızlı yayılıyor. Acaba insanlar bu yüzden mi taşra yaşamına bu kadar önem veriyor? Çünkü sizi çok derinden tanımlıyor, kimliğinizin bir parçası. Öte yandan, Maeve ve Heather ile kırk sekiz saat önce burada bir gösteri yaptık.

Eşyalarımı çizgili, naylon, beyaz ve mavi bir çantaya tıkıştırmaya başladı. "Tolka'ya annen gittikten üç yıl sonra geldim. Bana yaranın nasıl olduğunu anlattılar. Çok üzgünüm Aurora."

"Ha?" Ona bakıyorum, artık gülümsemiyorum.

Annem en başından beri burada değildi -İrlanda'ya hiç ayak basmadığını söylemişti- nasıl gidebilirdi ki? Ve ben bu doğum lekesiyle doğmuşum. O da böyle söyledi. Bu, yara izinin daha derin bir anlamı olduğu bir Harry Potter senaryosu değil. Neyse o: bir doğum lekesi. Beni tanıyorsan, muhtemelen kazayla rahmine yumruk atmışımıdır.

Kasiyer çantamı verdi.

"Evin üzerine. Hayatta kalmana sevindim." Başını hafifçe sallıyor, uzun yan örgüsü ileri geri hareket ediyor.

"Neyi atlattın?" Sabrımı kaybetmemeye çalışıyorum. "Benim hakkımda ne duydun? Annem hakkında?"

Kapının üstündeki zil çalıyor ve biri dükkana giriyor. Işık titriyor, sadece bir saniyeliğine. *Açık. Kapandı.* Evren bana bir şey söylemeye çalışıyor. Evren gidip kendini de becerebilir. Şimdiye kadar hiç yardımcı olmadı. Sadece benimle uğraşıyor.

Kadın kim olduğunu görür görmez gözleri açılıyor ve ağzı kapanıyor. Arkamı döndüm. Bu Peder Doherty ve elinde bir şişe şarap var, belli ki ödemeyi yapıp gitmek için acele ediyor.

Herkesin bir parti verdiğini ve Batı'nın Kötü Cadısı'nı davet etmediğini hayal edin.

Keşke onu gördüğüme sevindiğimi söyleyebilseydim ama her şeyden çok panik kaplıyor içimi. Mal'in hasta olmasından ve yağmurda dolaşmasından panikliyorum, Callum'la olan ilişkiyi kaybetmekten panikliyorum ama en çok da hakkımda bilmediğim büyük bir sır olmasından korkuyorum.

Ve tüm cevaplar etrafımda, şeytani bir çemberin içinde, ritüel bir şekilde dans edip gülüyorlar. Sadece görünmezler ve ben onları göremiyorum.

"Rory," diye soludu Peder Doherty, geriye doğru sendeleyerek. Sırtı dergi rafına çarptı.

Kaşımı kaldırıyorum. Torununun ona burada olduğumu söylememiş olmasına imkan yok.

"Ben de gelip merhaba demek istiyordum." Boğazını temizliyor ve mahcup bir gülümseme takınıyor.

Sekiz yıl öncesine göre daha da yaşlı görünüyor. Zayıf da. Trajedinin yüzünüzü farklı bir tona boyamak gibi bir huyu vardır. Kederli insanları ağızlarını açmadan önce fark edebilirsiniz.

"Eminim öyledir." Onunla yüzleşmenin bir anlamı olmadığını bilerek sabırla gülümsüyorum.

"Yerleşmen için sana zaman vermek istedim. Nasılsın?"

"Oh, biliyorsun." Çantanın sapını yumruğuma doladım. "Şuradaki hoş hanımefendi bana bir hikâye anlatıyordu, değil mi hanımefendi..."

Arkamı döndüm ve gözlerinde saf bir dehşetle onu izlediğini gördüm.

Ne haltlar dönüyor burada?

"Patel," diyor. "Divya Patel. Aslında ben... Ben..." Özür dileyerek gülümseyerek bana bakıyor. "Ne düşünüyordum bilmiyorum. Seni başka biriyle karıştırdım. Her şey biraz bulanık. Tolka'ya ilk geldiğimde çok şey oldu."

Aralarına baktım. İnanılır gibi değil. Bir bakıştan fazlası olmadan onu susturdu.

Peder Doherty benim bilmediğim bir şey biliyor. Divya da öyle.

"Lütfen." Kibarlık numarasını bırakıp ona dönüyorum. "Yara izimin nasıl oluştuğunu bilmeyi hak ediyorum."

Benimle Peder Doherty'nin arasına bakıyor. Boğazıma bir çığlık düğümlendi. Ondan izin istiyor. Buna hakkı yok. Başını sallıyor ve ona uzattığı şarap şişesini alıyor.

"Özür dilerim." Sesi sessizdi.

Gözlerimdeki acıyı görmezden gelerek dükkândan hışımla çıktım. Bir süre etrafta dolaşıp her şeyi bir araya getirmeye, annemin Tolka'da olmaktan bahsedip bahsetmediğini anlamaya çalışıyorum. Ama bahsetseydi, kesinlikle hatırlardım. Tolka hakkında hiç konuşmazdı. Öğle yemeği vakti geçtiğinde, nihayet kulübeye dönmeye karar verdim. Ama yemek yerine, içinde yemek olan çantayı tezgâha bırakıp onu aradım.

"Rory!" İlk zil sesinde telefonu açtı. "Tanrım, sabahın dördünde arayacağını biliyordum. *Günlerdir* sana ulaşmaya çalışıyorum. Kısa mesajlar işe yaramıyor, genç bayan. Peki ya annen? İki gün önce iğne yaptırdığımı biliyordun."

"Bu botoks, kemik iliği değil. Bu da geçecek." dedim. *Altı ay kadar sonra, nerede yaptırdığınıza bağlı olarak.*

"Kendi iyiliğin için fazla alaycısın, kızım." "Öyle bir şey yok anne."

"İrlanda nasıl? Zavallı üvey kardeşin nasıl?"

Öldü, çılgılık atmak istiyorum. Alacakaranlık Kuşağı'ndayım ve parıltılı vampirlerden bahsetmiyorum. Kathleen'le ilgili haberleri vermek, cevaplamaya hazır olmadığım trilyonlarca soru sormasına neden olacağından, bu bilgiyi kendime saklıyorum.

Onun yerine, "Hiç Tolka'ya gittin mi anne?" diyorum.

"Hmm, ne?"

"Beni duydun."

"Bu nereden geliyor?"

"Bu basit bir soru. Kökeni önemli değil. Tolka'yı ziyaret ettiniz mi, etmediniz mi?"

"Baban bir ara orada yaşıyordu, biliyorsun." Çakmağını çıkıp sigarasının ilk nefesini içine çektiğini duyuyorum. "Üvey kız kardeşin daha küçükken."

Tabii ki. Tabii ki Kathleen'e asla ismiyle hitap etmez. Elbette, çocuğuna yaklaşıp iyi bir baba olmaya çalıştığında bile babama karşı düşmanca davranıyor.

"Soruma cevap vermiyorsun."

Bir duvarı yumruklamak istiyorum. Sanırım yapabilirim. Ama korkarım hastaneye gidersem daha fazla şey ortaya çıkacak. Belki bazı testler yaparlar ve yarı cin olduğumu anlarlar. Kim bilir?

"Hayır," diyor sonunda. "Hayır, yatmadım. O sinir bozucu İrlandalı ile hâlâ yatmadın mı? Onarılamaz olanlara karşı her zaman bir zaafın olmuştur."

"Tamire ihtiyacı yok." "O bozuk."

"Herkes kırıktır. Bazıları bunu diğerlerinden daha fazla gösterir."

İrlanda'dan döndüğümde anneme Mal hakkında hissettiklerimi anlatmak gibi bir hata yaptım - ona bir erkek hakkında ilk ve son kez açıldım. Çok sinirlendi, özellikle de banyodaki çöp kutusunda rulo yapılmış hijyenik pedleri bulduktan ve regl dönemimin neden bu kadar erken olduğunu sorduktan sonra. Sonra ona ertesi gün hapı aldığımı söylemek zorunda kaldım ve çılgına döndü ve beni kolumdan tutup cinsel yolla bulaşan hastalıklar için test yaptırmaya sürükledi.

Kendimi hiç o zamanki kadar aptal bir çocuk gibi hissetmemiştim ve o zamandan beri onunla hiçbir şey paylaşmadım.

"Bir erkek arkadaşım var, o yüzden tabii ki hayır. Onunla yatmadım ve yatmayı da düşünmüyorum."

"Asla bilemezsin. Sen ve ben, aynı kendine zarar veren malzemeden yapılmışız. Glen'le tanıştığım da benim de bir erkek arkadaşım vardı."

"Yaptın mı?" Hafifçe sordum.

Gerçekten umurumda değil. Ben o değilim.

Callum ve ben ileride ayrılacak bile fark etmez. *Kendime* yapmadığım için ona da yapmayacağım. Ben aldatan biri değilim.

"Evet." Bir nefes daha çekerek P'yi patlatıyor. "İyi bir İtalyan çocuğu. Polis akademisine gitmiş. İyi bir hayatım olabilirdi Aurora. Onun yerine burada sabun için kupon kesiyorum ve Hussey's Pizza'da çift vardiya çalışıyorum. Tanrı'nın bana Tony'ye yaptıklarını hatırlatmak için burayı iş yerim olarak seçtiğine eminim."

Tam ona yara izimi soracaktım ki ön kapının arkasından gürültülü bir gümbürtü duydum.

Toynak.

"Sonra konuşuruz, anne."

"Bekle! Seninle konuşmam gerek-"

Konuşmayı kesiyorum ve telefonu bumerang gibi kahvaltı köşesine fırlatıyorum. Kapıya doğru ilerlerken, bu ıssız kulübenin kapısının arkasından gelen garip, yabancı, korkutucu sesi duyduğumda telefonu yere bırakmam için bana neyin ilham verdiğini merak ediyorum. Eğer fotoğrafçılık bir işe yaramazsa, kesinlikle

B sınıfı bir korku filminin ilk beş dakikasındaki gibi. Yine de telefonda kalmanın bir faydası olmazdı.

Bırak hayatımı, cüzdanımı bile anneme emanet edemem.

Lütfen Callum ol, beni İngiltere'ye götürmek için şaşırt, baltalı bir katil değil.

Kapıyı açtığımda her zamanki tarlalar, gri gökyüzü ve bitmek bilmeyen yağmurla karşılaşıyorum. Önce sola, sonra sağa baktım ama hâlâ hiçbir şey yoktu. Tam kapıyı kapatmak üzereydim ki ayaklarımın dibinde alçak, sert bir inilti duydum. Gözlerim aşağı kayıyor. Mal yerde yatıyor, iliklerine kadar ıslanmış, yemyeşil görünüyor.

Nefesim kesiliyor, ceketinin yakasından tutup onu içeri sürüklüyorum. Cehennem gibi ağır ve dokununca buz gibi soğuk. Sırılsıklam kıyafetlerini çıkarmaya başlamadan önce onu ancak oturma odasının ortasına getirebiliyorum. Ellerimin altında gevşek ve çoğunlukla bilinçsiz. Ona neden taksi çağırmak ya da -Allah korusun- beni aramak yerine yürümeye karar verdiğini sormuyorum. Nerede olduğunu da sormuyorum. Asıl endişem şu anda onu hayatta tutmak.

Onu külotuna kadar soymayı başardıktan sonra, ağır kolunu omzuma atıyorum ve sahip olduğum tüm gücü kullanarak onu yukarı çekiyorum. Onu yatak odasına götürürken ağırlığının altında kaslarım yanıyor. Yolda bir şeylere çarpıyoruz ama fark edecek kadar bilinçli olduğunu sanmıyorum. Donuyor ve her zaman çok sıcak. Bu beni korkutuyor.

Yatağa girdiğinde radyatörü açıyorum ve koşarak banyoya gidip bir havluyla geri dönüyorum. Her yerini kurulamaya başlıyorum, sonra onu bir burrito gibi yorganın altına sokup bir mumya gibi sarıyorum.

"Çay ve grip ilacı yolda. Hiçbir yere gitme," şaka yapıyorum - çünkü bilinci yerinde değil ve hiçbir şey duyamıyor - başsız bir tavuk gibi mutfağa koşuyor.

Su ısıtıcısını çalıştırıyorum, şişeleri söküyorum, sonra su ısıtıcısını açıyorum. (Yine mi? Yine mi!) Bir bardak suyla yatak odasına dönüp mutfaktaki suyun kaynamasını bekliyorum.

"Isıt, ısıt, ısıt," diye kendi kendime söylenirken avucumu radyatöre yaklaştırıp sıcaklık kontrolü yapıyorum. Hiçbir şey yok.

"Tüm köyde elektrikler kesik." Mal öksürüyor, yatağında yuvarlanıyor. Sesi o kadar zayıf ki onu zar zor duyabiliyorum. "Zahmet etme."

Su ısıtıcısı bu yüzden çalışmadı. Hissettiğim kadar yıpranmış görünmemeye çalışarak hapları ve suyu yüzüne çarptım.

"İç."

Yatak başlığına tünüyor ve suyla uğraşmadan hapları yutuyor. Yeşil olduğundan bahsetmiş miydim? Evet. Çünkü öyle. Titriyor da. Ve ben, her zaman üşüyen kız, onu bir buz saçağı yapmaktan sorumluyum. Gecenin bir yarısı yalınayak ve çırılçıplak kaçmak istediğimde sağanak yağmurda bana ceketini verdi. Onu soğuktan koruyacak hiçbir şey olmadan benim için oturma odasında uyudu.

"Seni hastaneye götürmeliyiz."

"Bu fırtınada mı? Hiç şansın yok, Rory. Zaten muhtemelen aşırı kalabalıktır.

Noel tüm sarhoşların canına okur, gerisini kış halleder."

"Neden gitmek zorundaydın?" Öfkemi kontrol altına almaya çalışarak öfkeleniyorum. "Ne tür bir salak sabah köpek gibi hasta uyanıp yağmurda uzun bir yürüyüşe çıkmaya karar verir?"

New Jersey kökenli kötü polisim konuşmama karışıyor ve ona dişlerimi gösteriyorum. Battaniyesinin kenarlarını yatağın altına sıkıştırarak onu tekrar yatağa hapsediyorum.

Cevap vermiyor, sadece gözlerini kapatıyor. Göğsü zar zor hareket ediyor. Ayağa kalktım ve Richards'ın yatak odasına gidip ona bir yorgan daha aldım.

Geri döndüğümde baktı:

1. Kül
2. Ölü

Parmağımı burun deliklerinin altında gezdiriyorum. Hâlâ nefes alıyor ama zorlukla. Soğuk sis tenini kaplıyor. Tüm vücudum kaskatı kesiliyor.

İyi ol. Seni de kaybedemem.

"Siktir git." Soyunmaya başlarken gözlerimden yaşların süzüldüğünü hissediyorum.

Vücut ısisına ihtiyacı var. Vücut ısisına ihtiyacı var ve uzun zamandır ilk kez gerçekten üşümüyorum. Kendine yaptığı şey yüzünden kanım öfkeyle kayıyor. Ona yaptığım şeye. Kıyafetlerimi yatağının yanına bırakıyorum, üzerimde sadece beyaz pamuklu külotum var -sutyen giymeye ya da dişlerimi fırçalamaya zahmet etmedim, bugün işler çok yoğun- ve yanına kayıyorum.

Sanırım o kadar kendinde değil ki, yan yatırıp kolumu ve bacağımı üzerine koyduğumu fark etmiyor bile. Kalbi benimkine karşı atıyor, donuk ve zayıf, vücudunun geri kalanına ayak uydurmak için mücadele ediyor. Sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı akıyor.

Her şey dağılıyor. Summer haklıydı. Onunla yatakta çıplak yatıyorum ama onun düşündüğü sebepten değil. Onun ölmesine izin veremem.

Callum'a sadakat. Richards bir kaçak, erkek arkadaşım başka bir ülkede, Mal dul (ve muhtemelen bipolar?)-artı, sürpriz! Peçeteyi sakladı ve başımın üzerinde dolaşan büyük bir sır var ama İrlanda'da attığım her adımı takip eden yalan ve aldatma bulutundan bu sırrı bir türlü çözemiyorum.

Şişkin kollarının uzunluğunu aşağı yukarı, yukarı aşağı ovuyorum. Nefesini ve ateşini kontrol etmek için alnımı dudaklarına bastırıyorum. Nabızı yavaş, nefes alış veriş zor. Acaba telefonunu alıp birini mi arasam diye düşünüyorum.

Çocukken uykuya dalmama yardımcı olması için annemin bana söylediği bir ninniye ona söylüyorum. Gerçekten. Benim için yaptığı tek güzel şey buydu. Beni hep rahatlatır ve sakinleştirirdi.

"Rüzgarlar esiyor okyanusun üzerinde/ ve ağaçların ve denizlerin/ ve hiç uyumayan küçük güvercinin."

Mal inliyor, gözleri hâlâ kapalı. Bir yaşam belirtisi.

"Rory."

"Evet?" Umutla soruyorum.

", sevgilim. Lütfen dur."

Sonra tamamen kendinden geçiyor ve beni onun yanında kahkahalarla sarsılmaya bırakıyor, o kadar sarmaş dolaşız ki onu vücudumun her yerinde hissedebiliyorum.

"Tam bir baş belasısın Doherty," diye mırıldanıyorum göğsüne doğru.

Pürüzsüz, bronz teni boyunca tüylerim diken diken oluyor ve gülümsüyorum. Beni duyduğundan şüpheliyim ama tüylerinin diken diken olmasının söylediklerime verdiği tepkiden kaynaklandığını biliyorum.

"Her şeyi çok zorlaştırıyorsun." İçimi çektim ve bunu söylerken onun Sert.

Bacaklarımdan biri onunkinin üzerine atılıyor ve penisi kasıklarına bastırılıyor. Sıcak, kadifemsi ve şortunun arkasında bile şişmiş. Ürperiyorum, gözlerimi kapatıyorum, içimde lezzetli bir sıkışma hissediyorum. Ona bakmak için gözlerimi tekrar açıyorum. Ama rol yapmıyor. Gerçekten dünya için ölmüş.

Ve gittikçe ısınıyor. Benim sayemde. Buz kraliçesi.

"Bunu söylediğimde tabii ki sertleşirsin. Her zaman bir lahana kadar espri anlayışın vardı," diye ekliyorum sonradan.

Yumuşak bir horlama sesi çıkarıyor, vücudu benden uzaklaşıyor, uykuyla ağırlaşıyor ama ben bırakmaya hazır değilim. Kalçamı ona doğru daha sert bastırıyorum, kavramamı sıkılaştırıyorum.

"Lütfen iyileş, Mal. Lütfen, lütfen, böylece sana nefret ettiğin ninnileri söyleyebilir, şarkılarını okuyabilir, peçete hakkında saçmalayabilir ve sana milyonlarca soru sorabilirim."

Neden konuştuğumu bilmiyorum. Mal'ın cevap vermeyeceği çok açık. Bir şekilde onun kollarında uyuklamayı başarıyorum, artık tezgahta bıraktığım yemeği yiyemeyecek kadar yorgunum.

Birkaç saat sonra uyandım. Kış gökyüzünü örtüyor, loş ve siyah, ama hala gece değil. Mal'ın yüzüne bakıyorum. Huzur içinde uyuyor gibi görünüyor ve yüzüne biraz renk gelmiş. İyi olan bir şey varsa o da bana karşı çok ama çok sıcak ve terli olması. Ateşiyle savaşıyor, saçları alnına ve ensesine yapışıyor.

Aleti hala harika bir şekilde dik. Tamam, çözme zamanı, Callum'u ara ve İngiltere'ye geleceğimi söyle. Ashton bir kıta uzaktayken ve Mal sert, güzel ve müsaitken ve peçeteyi saklamışken burada kalmamın imkanı yok. Annem ele avuca sığmıyor olabilir ama bu haklı olmadığı anlamına gelmez. Mal bir bela ve ben artık belaları pek sevmiyorum.

Vücudundan çekilmeye çalışıyorum, ancak şimdi kolunu üzerimde tutan kişinin o olduğunu, tersi olmadığını fark ediyorum. Yatağın kenarına doğru kayıyorum ama Mal kolumu tutuyor. Nefesim kesiliyor ve dönüp ona bakıyorum.

Sırıttıyor, gözleri hâlâ kapalı.

Piç kurusu.

"bir yere mi gidiyorsun?" diye soruyor, sesi derin, zengin ve çakıllı.

Suratsız, kırık çocuk cazibesi her zaman benim kriptonitim olmuştur ve Kusurlu Mal olduğunda, onu sevme dürtüsü beni eziyor.

Yine de düşünmek için yiyecek: Kriptonit aynı zamanda Süpermen'i tamamen yok etme gücüne de sahiptir.

"Evet," dedim. "İngiltere. Erkek arkadaşımın ailesiyle tanışmak için."

Bu planlar bir süredir kafamda dönüp duruyordu ama henüz konuda bir şey yapmamıştım. Şimdi bir şey bana yapmam gerektiğini söylüyor. İlişkimi kurtarmak istiyorsam *yapmalıyım*.

Gözleri hâlâ kapalı, gülümsemesi genişliyor.

Az önce söylediklerimi dinledi mi? Belki de beyin hasarı ile uyandı. Zavallı ruh. Ama eminim onun berbat haliyle ilgilenmek için sıraya giren kadınlar vardır. İki tür kadın vardır; kurtarmak isteyenler ve kurtarılmak isteyenler. Birincilerin tamamı Mal'i ve onun sorunlarla dolu çantasını mutlulukla kabul edecektir.

"Gülümsemeyi kes."

İnledim. "Neden? Hayat çok güzel."

"Öyle mi?" Bir kaşımı çattım. Sanırım -sanırım- kalçalarını kasıklarımın doğru yuvarladı, aslında aletini bacaklarımın arasına itti, ama emin olamıyorum, çünkü hareket çok nazik. Emin *olduğum* şey, iliklerime kadar sırlıklam olduğum ve şu anda rahmimi sıkarak zonklayan aletin tünelimde olmasını dilediğim gerçeği. Ve evet, az önce kafamda *zonklayan penis* dedim, çünkü bariz olanı kabul etmek - ona delicesine, çılgınca şehvet duyuyorum - yutmak zor.

Karnımın alt kısmında bir sıcaklık dönüyor ve eğer bu yataktan hemen kaçmazsam, kendimi affedemeyeceğim bir şey yapacağım.

Gözleri açıldı, mor, parlak ve yaramazlık dolu. Sanki yeni, sağlıklı bir adam olarak uyandı. İşler yine tersine döndü ve şimdi onun merhametine kalan benim.

"Hâlâ bir erkek arkadaşım var rutinini mi yapıyoruz? Çünkü Parlak Erkek Arkadaş, sen peçeteyi bulduğun anda kızı kaybetti."

Yataktan kalkıp odasından çıkıyorum ve arkamı dönmeden ona parmak sallıyorum. Onun da Tolka'nın da canı cehenneme. Lanet olası büyükbabasının (pardon, Tanrı'nın), ne yapacağı belli olmayan Ashton Richards'ın ve Jeff Ryner'in da canı cehenneme.

Oturma odasına gidiyorum, bavulumu açıyorum ve uygun bir uçuş kıyafeti bulmak için eşyalarımı karıştırıyorum.

Bir süre sonra Mal'ın tembel ve kendinden emin bir şekilde oturma odasına girdiğini görüyorum ve *AMAN TANRIM, NEDEN ÇİRKİN OLAMIYORSUN?*

"Bunu tekrar düşünmek isteyebilirsin." Sigaradan delik deşik olmuş Joy Division beyaz tişörtünü yerden alıyor ama giymiyor.

"Ah, öyle mi?" Belime bir yumruk indiriyorum. "Neden?"

"Çünkü çıplaksın ve seni o tutmak için şahsen iyi para ödeyecek olsam da, bu harika ülkede uyulması gereken kurallar var." Önce çıplak bedenime, sonra da kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. Etrafımdaki ilk şeyi, hiç yemediğim üçgen sandviçi alıp fırlatıyorum.

ona. Bir eliyle yakalıyor, açıyor ve bir ısırık alıyor. *Lanet olsun.*

"Peçeteyi saklamışsın ve bana söylemedin!" Bu aşamada iç organlarıma yapışmış olan ve yemek için çılgılık atan midemi görmezden geliyorum. Sanırım duygusal taşma nedeniyle üç içsel erime ve bir anksiyete atağı geçirmekle çok meşgul olduğunuzda böyle oluyor. Yemek yemeyi unutuyorsunuz.

Mal omuz silkiyor, gömleğini giyiyor ve ağzı doluyken konuşarak bir ısırik daha alıyor. "Gelmiş olsaydım buraya gelmezdin."

"Çünkü sözleşmemizden çıkmak istedim!" Elimdeki çikolatayı ona fırlatarak bağıyorum.

Bunu yapmayı gerçekten bırakmalıyım. Gerçekten açım ve elektrikler hala kesik ve Richards'ın buzdolabını tıka basa doldurduğu gösterişli, organik, glutensiz, şekersiz, tatsız şeylerin hiçbirine güvenmiyorum.

Mal çikolatayı boşta kalan eliyle yakalıyor, düz beyaz dişleriyle ambalajı yırtıyor ve bir parça ısırıyor.

"Kontratlar böyle yapılmaz, sevgilim," diye belirtiyor, kuvvetle çiğneyerek. "Nerelerdeydin?" Tekrar soruyorum. "Kimin doğum gününe gittin?"

Çenesini aşağı eğiyor ve bana ciddiyetle bakıyor. "Hazır olduğunda öğreneceksin."

"Peki. Sıradaki soru. Maeve'i neden beceriyorsun? O evli bir kadın."

"Aynı cevap. Bir nedeni var ama seni hayatıma geri döndürmem gerekiyor. Çok şey değişti ve seni bunaltmak istemiyorum."

"Senin hayatında olmak istemiyorum!" Sadece ben istiyorum ve kalbim ile beynim arasındaki söylemden nefret ediyorum. "İstesem bile, Maeve'i becermen sana brownie puanı kazandırmadı."

"Şey..." Duvarı itip bana doğru yürüyor ve adımlarını bozmadan sandviçi sehpanın üzerine bırakıyor. "Birlikteyken onunla yatmak hiçbir zaman planımız olmadı. Dürüst olmak gerekirse, o biraz tek seferlikti. Ben..." Duraksıyor, alt dudağını dışarı çıkarıyor, nasıl söyleyeceğini bulmaya çalışıyor. "Uzun zamandır kimseyle birlikte olmamıştım. Öyle biri olsam bile aldatan biri değilim."

Başımı salladım. "Ben de öyle, şimdi başlamayı da düşünmüyorum."

"Oh..." Gülümsemesi azalır. "Ama sevgilim, sen zaten yaptın."

Ona deliymiş gibi göz kırpyorum. Çünkü öyle. Ormanın bu tarafında dedikleri gibi, tamamen *deli*.

"Sen neden bahsediyorsun?" Bavulumun fermuarını çılgınca açıp kıyafet arıyorum. Ellerimin titrediğini hissediyorum ve onları nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Ayağını üstümdeki bavula koyuyor, bir gümbürtüyle kapatıyor ve giyinmemi engelliyor ve işte o zaman anlıyorum ki

Hala pantolonsuzdu. Sadece gömleği ve külotu vardı ve devasa ereksiyonu onlara baskı yapıyor, beni işaret ediyordu.

"Zaten benimle yataktaydın. Çoğunlukla çıplaktın. Çoktan ıslak külotunu sikime bastırdın ve evet, fark ettim, çok teşekkür ederim. Maeve'in içine daldığımda çıkardığım sesle çoktan mastürbasyon yaptın - bu arada, sonsuza dek romantik olanın sen olduğunu hayal ederek. Kabul et, Rory. Duygusal olarak Parlak Erkek Arkadaşını aldatmakla kalmadın, onun tüm yakın ailesini, evcil papağanını ve kaba komşularını da becerdin."

Ayağa kalkıyorum ve kulaklarımın arasından öfkeli kan fışkırıyor. Artık üşümüyorum. Yanaklarım utanç ve mahcubiyetten alev alev yanıyor. Yan odadan geldiğimi duydu. Tabii ki duydu. Callum ve benim konuşmamızı bölmesinin tek nedeni duvarlarının kağıt kadar ince olmasıydı.

"Mal..." Bir adım geri atıp parmağımı kaldırarak uyarıyorum. "Seni istemiyorum."

"Beni istemiyor musun?" adım öne çıkıyor, beni mutfığa doğru sıkıştırıyor. "Yoksa beni istemiyor musun? Arada fark var."

"Ne farkı var?" Onun oyununa geliyorum, özellikle de konuşsun ve bana durduramayacağım başka bir şey yapmasın diye.

"Eğer beni istemiyorsanız, buna saygı duymaktan başka seçeneğim yok."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve sırtım soğuk buzdolabına çarpıyor. Çıplak vücudu benimkiyle aynı hizada ve kalbim o kadar hızlı ve sert çarpıyor ki, bana dokunmamasını söylemek için ağzımı açarsam, bir balık gibi ağzımdan fırlamak üzere olduğunu düşünüyorum.

Ama Mal bana dokunmuyor.

Neredeyse bana dokunuyor, bunun beni daha da sinirlendirdiğini biliyor.

Yüzüme bakıp sırtıyor. "Ama beni istemiyorsan, üzgünüm ama kimsenin umursamadığı bir noktayı kanıtlamak için emin olmadığın bir adama kendini adadığını düşünerek ikimizin de hayatını mahvetmene izin vermeyeceğim."

"Seninle yatağa girdim çünkü donuyordun. Callum'u aldatmadım." Başımı sallıyorum, ona hatırlatıyorum. Kendime hatırlatıyorum.

Gözlerim dudaklarına kayıyor ve karnımın alt kısmında bir ateş topu büyüyor, daha önce hiç yaşamadığım bir his.

Kendini asla affetmeyeceksin.

Öne eğilmiş, üstü örtülü bir eğlenceyle bana bakıyor. Konuştuğunda sıcak nefesini yüzümde hissediyorum. "Benim için doğru olanı yaptın, değil mi?"

"Doğru." Zevkle başımı salladım. "*Aynen öyle.*"

"Bu söylentiye biliyor musun?" Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor, eli yumuşak bir hareketle külotumun içine giriyor.

Nefes nefese koluna uzanıyorum ama bileğimi kavırıyor ve bir eliyle duvara sabitliyor, yüz ifadesi direncim karşısında değişmiyor.

"1967'de Mick Jagger ve Marianne Faithfull hakkında mı? Bir uyuşturucu baskını sırasında Keith Richards'ın malikanesinde yakalandıkları iddia edildiğinde, onun amından bir Mars bar yerken?"

İçime bir şeyin itildiğini hissediyorum ve "*Tanrım*" diyorum. *Oh, Tanrım.* Çikolata içimde. O kadar pis ve kaba ki yüzüne tükürmek istiyorum ama elimde olmadan zevkten titriyorum, o şeyin etrafında kenetleniyorum.

"Sence bu söylentide doğruluk payı var mı?" Mal'ın dudakları artık neredeyse benimkilerin üzerinde hareket ediyor.

Büzülmüş meme uçlarımın vücuduna sürtündüğünü hissedebiliyorum. Nefesim o kadar daraldı ki, resmen kabarıyorum. Sanki devasa bir şeyin kenarından devriliyor gibiyim, sanki bir daha asla eskisi gibi olamayacakmışım gibi.

"Sanırım-" diye başladım.

Çikolatayı içeri ve dışarı itiyor, içeri ve dışarı, içimde daha derine ve daha hızlı itiyor ve gözlerimi sıkıyorum ve kendimden nefret ediyorum çünkü boşalmak üzereyim.

Erkek arkadaşını aldatıyorsun, diye içimden bağıriyorum. *O bir şey anlatmaya çalışıyor ve sen de buna kanıyorsun. Ona durmasını söyle.*

"Cevap?" Mal kayıtsızca soruyor, dudakları hâlâ benimkilere değiyor.

"Evet mi?"

Hayır mı? Belki mi?

Emin değil
misiniz?"

"St...st...sto..."

"Söyle," diye ısrar ediyor, dudakları dudaklarımı eziyor ama öpmüyor, daha çok cezalandırıyor. "Bana durmamı söyle, duracağım."

Bunu yapamam.

Bunu yapamıyorum ve tepeden tırnağa zevk dalgaları üzerime çökmeye başladığında gözyaşlarına boğuluyorum ve çikolata barına sertçe boşalıyorum. Bu zevk ve acının en üst düzey hissi, ama bunun içine atılan suçluluk duygusu onu bir şekilde, utanç verici bir şekilde daha da erotik hale getiriyor.

Dizlerimin bağı çözülüyor ama Mal beni ayakta tutuyor, çikolatadan kalanları yavaşça çekerken eliyle enseme kavırıyor. I

yapışkan kalçalarımın birbirine yapıştığını, erimiş sütlü çikolatanın etimin üzerinde yoğunlaştığını hissedebiliyorum.

Mal aramızdaki çubuğu kaldırıyor ve çubuk mahvolmuş, erimiş, beyaz waffle dışarı çıkmış.

"Aç mısın?" diye soruyor soğukkanlılıkla.

Başımı sallıyorum, gözyaşlarımın her yere uçuştüğünü hissediyorum.

Callum'u aldattım, tıpkı annemin Glen için geride bıraktığı adamı aldattığı gibi. Ondan daha iyi değilim.

Mal omuz silkerek çikolatadan bir ısırık alıyor ve birden ağzım sulanıyor. Çok ama çok acıktım. Bana tekrar sormadan çikolatayı ağzıma doğru uzatıyor.

"Tadı senin gibi." Dudaklarını yalıyor.

Belirsiz bir ısırık aldım, sonra bir tane daha. Çubuğu bitirdim. Dudakları dudaklarıma çarpmadan önce yutkunmak için zar zor zamanım oluyor ve çaresizce ağzına doğru inliyorum.

Keşke düşüncelerimi erkek arkadaşına geri döndürebilseydim. Ya da Callum'un kötü niyetli, korkunç bir adam olduğunu ve bunu hak ettiğini. Ama durum böyle değil.

Ama gerçek şu ki, yapamam.

Gerçek şu ki, Mal ile New York'ta tekrar karşılaşmadan önce bile bunu yapabileceğimi hiç sanmıyordum. Callum ve ben normal sorunlar yaşayan normal bir çift olduğumuzda bile çatlaklar hep oradaydı, aralarından otlar kayıyordu. Onu hep Mal ile kıyaslardım. Mal'ın dudaklarını dudaklarımda hissetmeyi, baş döndürücü kokusunun beni bir tasma gibi sarmalamasını, hiç denemeden bana sahip olmasını arzuluyordum. Aradaki fark, kendimi suçlu hissetmememdi, çünkü bunun gerçekleşme olasılığı pek mümkün görünmüyordu.

Olası bir durumda.

Mal yüzümü iki elinin arasına alıp öpüşmeyi derinleştirirken inliyorum, bir canavar gibi hırlıyor. Dili benimkiyle yarı yolda buluşuyor ve göz kapaklarım kapanıyor.

Telefonum çalıyor ve ağzımı onunkinden ayırıp o anın dışına çıkıyorum. Kahvaltı köşesine doğru koşarken yüzümü avuçluyorum. Ekrandaki numarayı görmek için .

Callum.

Sanki altıncı hissi varmış gibi. Nasıl bildi?

"Selam aşkım," diyor, cevap verdiğimde sesi neşeli geliyor. "Summer beni aradı. Richards'ın söyledi. Ne salak ama. Bana Richards'ın

Sana eşlik etmek için uçağa atlarım. Ne dersin? Hâlâ yılbaşında gelmemi istiyor musun?"

Kafamı kaldırıp baktığımda Mal'ın dirseğini buzdolabının kenarına dayadığını ve kaşlarını kaldırarak "*Gerçekten mi?*" der gibi baktığını görüyorum. Başımı sallıyorum. Kalçalarım kurumuş çikolatayla birbirine yapışmış. *Ne yaptım ben?*

Boğazımı temizleyerek Mal'den uzaklaşıyorum.

"Evet!" Onun neşeli tonuna uymaya çalışarak "Evet!" diyorum. "Lütfen gel. Burada olmanı çok isterim."

Görüşmeyi sonlandırdığımda alnımı kahvaltı köşesine dayayıp gözlerimi kapatıyorum. Bu kadar aptal olduğum için özel bir ödül mü alacağım? Yerel kütüphanemde indirim mi? Herhangi bir şey? Böyle bir şey yaptıktan sonra kendi halime bırakılmam biraz gerçeküstü görünüyor.

Ona söylemem gerek. Callum'a söylemeliyim.

"Sadece bilmeni istiyorum ki," diyorum titreyerek, dudaklarım tezgâhın yüzeyinde kıpırdarken, "bunun kesinlikle *hiçbir* anlamı yoktu."

"Bunu büzülmüş meme uçlarına ve ıslak amına söyle, sevgilim." Mal ısıklık olarak yatak odasına giriyor, yolda yarısı yenmiş üçgen sandviçi alıyor.

Evdeki tüm ışıklar aynı anda yanıyor. Mikrodalga'nın *sesi duyulur*. Televizyon açılır ve takım elbiseli iki adam hararetli bir şekilde futbol hakkında konuşur.

Elektrik geri geldi. Mal küçümseyen bir iç çeker.

"Gerçekten komik, Kiki. Ben de çabalıyorum ama görüyorsun ki o inatçı."

Başımı ona doğru çevirip kaşlarımı çatıyorum. "Ölü karının benimle takılmanı istediğini mi sanıyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum," diyor, benim gürleyen bakışıma karşılık vererek. "Nasıl yani?"

"O beni , ben de..." diye ediyor ve başını yana eğiyor. "Çikolataları seviyorum. Aşk böyle bir şey, hissetmiyor musun? Ölümcül, bir bakıma. Onu deri bir tasma gibi ne kadar uzatır ve gerersen, sonunda kopup sana çarptığında o kadar acı verir. Cevaplar için hazır olduğunda bana haber ver."

ÇIKOLATA BARINDAN BİR NOT

En iyisi. Gün. Hiç.

Mevcut

Mal

Tepkisini tahmin etmediğimden değil.

Ama yine de beni şok ediyor, çünkü Rory Parlak Erkek Arkadaş'a yaptıkları için bir noktada kendine saygı duyup duyamayacağı ve kendini affedip affedemeyeceği gibi ebedi bir sorunun içinde yüzerken (ya da boğulurken, bilmiyorum), ondan henüz ayrılmamış olmasının yasını tutuyorum.

Şu anda odamın dışında kilitliyim, Rory içeride ve benimle konuşmayı reddediyor. Dilimde hâlâ çikolatayla birlikte onun tatlı, topraksı amının tadı var.

Bu durum çok saçma, tabii buna dikkat çekmiyorum.

Bunu bir oyun haline getirdim. Sanki bir mahkummuş gibi kapısına tepsiler dolusu yemek koyuyorum. Arada bir kapısını çalıp bir şeye ihtiyacı olup olmadığını soruyorum.

Ne yazık ki, Rory zor bir mahkum.

Yatmadan önce Ryner'dan bir telefon aldım ve Rory ile bavullarımızı toplayıp Yunanistan'a gitmemiz gerektiğini söyledi. Neden? Nedenini söyleyeyim. Çünkü Richards Tayland'dan Spinalonga Adası'na gidiyor.

"Spinalonga?" Telefonu omzumla kulağım arasında tutuyorum, lavabonun üzerinde lolipop çubuklarını pembeye boyamanın tam ortasındayım. Yapay renk kıyafetlerim de dahil olmak üzere her yere damlıyor ama yine de çubukları titizlikle boyaya batırıyorum çünkü bu çubukların parlak pembe, ışıltılı ve kullanıma hazır olması gerekiyor.

Bana gelince? Ben rock-n-roll hayatı yaşıyorum, çok şükür. "Cüzzamlı kolonisi. Bu konuda bir kitap okumuş." Ryner diğer tarafa *bakıyor*.

Hat.

"Yani bir video izledi," diye kestirip attım.

Ryner mizahsızca güler. "Muhtemelen, dostum.

Muhtemelen." "Ona orada hiç cüzzamlı olmadığını *söyledin* mi?" diye sordum.

Belli ki Ashton Richards ile ilgili bir şeyler oluyor ve kimse bir şey söylemiyor, çünkü herkes onun yeni albümünü yapma yarışına girmiş durumda.

"Dinlemiyor. Rehabilitasyona gitmesi gerek."

"Hadi canım."

Ama Richards'ın katılması fikrini daha fazla desteklemiyorum, çünkü bu tüm Rory Projesi'ni öldürür. Şarkıları bitirip Jeff'e vermem gerekir. Bu da biz durumumuzu çözmeden Rory'nin Amerika'ya geri döneceği anlamına gelir. Böyle bir ihtimali düşünmek istemiyorum.

"Hâlâ onu koltuğuma zincirleyip bu işi yürütebileceğimizi düşünüyorum," diyorum.

"Öyle mi? Git onu al o zaman. Her şey bittiğinde sana güzel bir ikramiye vereceğim."

"Ryner." Parmak uçlarımı göz kapaklarıma bastırıyorum ve yüzüme pembe boya bulaştırıyorum. "Tolka'yı terk edemem. Sözleşmemizde böyle yazıyor. Nedenini çok iyi biliyorsun."

Ryner, hayır dersem çok şey kaybedeceğimi ima eden o kendini beğenmiş tavırla Callum'un nasıl olduğunu sormadan önce birkaç dakika daha gidip geliyoruz. Ona Callum'un kim olduğunu soruyorum, da bana Rory'nin erkek arkadaşı olduğunu söylüyor. Bunu biliyorum ama benim için o kadar az şey ifade ediyormuş gibi davranmayı seviyorum ki adı aklıma bile gelmiyor.

Ryner'ın burada ne yaptığını biliyorum. Bana Yunanistan'ın, Rory'yi yarın, yılbaşı gecesi buraya gelmeyi planlayan Callum'dan uzaklaştırmak ve ikisini kurtarmak için harika bir fırsat olduğunu hatırlatıyor.

Relationshit.

Yani, *gemi*. İlişki. Üstüne sıçtığımdan falan değil. Bak, ilişkilerini bilerek sabote etmekten daha iyi olmak istiyorum.

Aslında...hayır. Bu doğru değil. *Kulağa* onurlu bir şeymiş gibi geliyor ama gerçek şu ki, bu düello konusunda onurlu olmak istemiyorum. Rory'ye sahip olmak için tekme atar, ısırır ve tüm erkek kurallarını çiğnerim. Gözlerine kum atarım. Kazanmak için her şeyi yaparım.

Gerçek bu ve en kötüsü de geceleri hala bir bebek gibi uyuyor olmam. (Gerçi neden böyle dediklerini bilmiyorum. Bebekler korkunç uyurlar.

Sarhoş bir sersem gibi uyumak kulağa daha doğru geliyor).

Ryner'la anlaşmaya vardığımızda, Rory'ye haberlerin yazılı olduğu bir peçeteyi yatak odamın kapısının altından atıyorum ve yirmi dört saatliğine de olsa Tolka'dan ayrılmadan önce vedalaşmak için evden sığıyorum.

Döndüğümde Rory toparlanmış, suratı asık ve gitmeye hazırdı. Onu çikolatayla becerdiğimden beri ağlıyormuş gibi görünüyor.

Kendimi çok kötü hissediyorum ama Prens Preppy Pants'le birlikte olursa daha da kötü hissedeceğim.

Onu ölene kadar sıkacak ve ben onun ölümünü vicdanımda istemiyorum.

Bizi havaalanına tam bir sessizlik içinde götürdüm. Uçakta birinci sınıf koltuklarımıza yerleştiğimizde Rory yine ağzını açıyor. Bana bir amcık olduğumu söyleyeceğini sanıyordum ama beni şaşırttı.

"Yara izim nasıl oldu?"

Gazozumu kucağıma tükürdüm. *Cehennemde* içten bir *yanma* bu yüklü sorudan daha iyi olurdu. Zaman kazanmak için kaşlarımı çatıyorum ama kalp atışlarım hızlanıyor.

"Bana mı soruyorsun?"

Bana bakarak başını sallıyor.

"Bununla doğduğunu söylememiş miydin?" Kafamda kendimi süpermarketteki reyonlar arasında el arabasıyla koşarken, umutsuzca daha fazla zaman için alışveriş yaparken hayal ediyorum.

"Bu annemin anlattıkları ve ben bundan şüphe duymaya başladım. Gazete bayiindeki Bayan Patel bana yara izimin ardında korkunç bir hikaye olduğunu söyledi. Bana anlatmaya fırsat bulamadan deden içeri girdi."

"Bayan Patel ayrıca hayaletlere ve mavi gözlü insanların her şeyi mavi renkte gördüğüne inanıyor."

Aslında bu düpedüz bir yalan, ama gerçeği söyleyerek onu incitmektense Rory'nin külotunu paraşüt olarak kullanarak bu uçaktan atlamayı tercih ederim.

Ona gerçeği söylemek istemediğimden değil, ancak bu kadar çok şey açığa çıkmak üzereyken, beklemek, onu bir duruma alıştırmak ve sonra onu düzgün bir şekilde oturtmak en iyisi.

"Hâlâ söylentinin ne olduğunu bilmek istiyorum," diye ısrar ediyor.

"Evet, elbette, sanırım. Mesele şu ki, küçük kasaba dedikodularına pek alışkın değilim."

Tolka'daki dedikoduların çoğunun benimle ilgili olduğunu eklemiyorum.

"Ama büyükbaban biliyor," diye ısrar ediyor. "Neden bunu benden saklasın ki?"

"Seni korumak için mi?" Elime bir seyahat dergisi alıyorum ve karıştırıyormuş gibi yapıyorum.

Kafamın içinde, her yerde kırmızı sirenler çalıyor. *SIKTIR, SIKTIR, SIKTIR*. Mini Mals etrafta koşuşturuyor, saçlarını çekiyorlar.

Peşimizde! Biri bir şey yapsın!

"Ona soracağım." Parmaklarıyla dizine vuruyor, dudağını ısırıyor.

"Bunu sen yap."

Bana şüpheyle bakıyor. Sanırım bildiğimi biliyor ve ona karşı tamamen dürüst olamamak beni öldürüyor. Keşke ona yakında açıklayacağımı telepatiyle söyleyebilseydim. Aşamaları olduğunu. Henüz benim hakkımda her şeyi bilmediğini ve kararını vermeden önce gerçekten anlaması gerektiğini.

Hepimiz sırt çantalı, kameralı ve hayalleri yıkılmış Amerikalı kıza acıdık.

Onu becerdim, öptüm, evlilik sözü verdim ve tüm sırlarını aldım, ama ona önemseydiği ve uğruna İrlanda'ya kadar geldiği tek gerçeği vermedim.

Rory ağzını kapatıyor, sonra tekrar açıyor.

"Bana kimin doğum günü olduğunu söylemiyorsun ve etrafımda dönen dedikoduları anlatmayı reddediyorsun. Kath'in ölümü hakkında konuşmayacaksın. En azından bana bir şarkı gösterebilir misin? Böylece projem için fotoğrafını çekebilirim. Bu arada iyi gidiyor. Sorduğun için teşekkürler."

Tolka'da yaşamanın onun için bir kabus olduğunu biliyorum.

İnsanlar ya Kathleen'in terk ettiği kız olduğu için ondan nefret ediyor ya da Glen'le olan o şeyin gerçekleşmesini sağlayan kız olduğu için ona acıyor. Benim kocaman, mor bir sik olmam ve Richards'ın Richards olması arasında, bu projeyi ciddiye alan tek kişi olan Rory çaresiz.

Kıçımı koltuktan kaldırıyorum ve arka cebimden not defterimi çıkarıp ona uzatıyorum. Rastgele bir sayfayı açıyor, yeşil gözleri satır satır metnin üzerinde gezinirken dudaklarını kelimelerin şeklinde hareket ettiriyor.

Sana aşk diyor.

Sana sevgilim

diyorum.

Mutlu olduğunu .

Bence boğuluyorsun.

*Birbirimize çok şey için söz verdik.
Artık ne anlama geldiklerini bildiğini bile sanmıyorum.*

Basını ara.

Berbat

durumdasın.

Beni çok depresif yapıyorsun.

Her şeyi doğru, parlak, güzel ve sıkı yapmaya çalışıyorum.

Işığı görmeni beklemekten çok yorulдум.

Sana aşk diyor.

Sana sevgilim

diyorum.

Güvende olduğunu söylüyorsun.

Bence sarmal oluyorsun.

Gerçeği istiyorsan, beni sertçe öp.

Ya da en azından gardınızı düşürün.

Onu bana geri veriyor ve pencereye doğru bakıyor. Gökyüzü yünlü ve gri.

"Kendi gerçeğimi bulacağım, Mal. Bulacağım." Az önce okuduğu kelimeleri görmezden geliyor.

Göğsüm sıkışıyor. Parlak Erkek Arkadaş'ın onun üzerindeki etkisini cidden hafife almışım. Belki de sorun o değildir. Belki de onun fikridir. Benim fikrim. Belki de son on yılını onun hakkında nefret şarkıları yazarak geçiren bir aptalla çıkmak kulağa pek hoş gelmiyordu.

Zıt yönlerle bakıyoruz.

"Benim doğrularım şarta bağlı olmamalı," diye fısıldıyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Senin sözün de öyle."

Girit'e indiğimizde Richards Spinalonga'dan dönmüş ve başkanlık süitinde bir parti veriyor. Daha önce şehirde olduğuna dair bir tweet atmış ve bir grup yıldız avcısı otelin cam kapılarını kırarak lobide paramparça bir halde bırakmıştı. Sonra Richards bazı arkadaşlarını

personeli en ateşli grup kızlarını seçip süitine davet ediyor ve girişte telefonlarını atmalarını sağlıyor.

Rory ve ben, bir yandan arkadaşının kışını parmaklarken bir yandan da bir genç kıza sakso çekerken içeri girdik. Bu da doğal olarak Rory'nin gözlerini devirmesine ve avucuna el dezenfektanı sıkıp bana uzatmasına neden oldu. Başımı salladım.

"Bir dahaki sefere senin üzerinde olana kadar ellerimi yıkamayacağım." "Yani, asla mı?" diye soruyor kuru bir sesle.

Ona küçük bir gülümseme veriyorum. Bazen kulağa doğru geldiği için bir şeyler söyleriz. Şu anda onun yaptığı da bu. Sanırım ikimiz de ikinci bir sefer olacağını biliyoruz, hem de yakında.

Titriyor ama soğuktan değil, çünkü İrlanda'ya geldiğinden beri hiç üşümemişti, umarım bunu fark etmiştir. Richards'ın işbirliğinin tüm Rory Projem için önemli olduğunu çok iyi bildiğimden içeri giriyorum, pisliğin omzunu kavriyorum ve onu sakso çekmekten alıkoyuyorum. Richards'ı duvar kenarındaki pelüş deri koltuğa itip kollarımı göğsümde kavuşturarak onu sıkıştırdığımda kız hâlâ O şeklinde bir ağızla başını sallıyordu.

"Parti bitti. İşe geri dönüyoruz." Sürgülerinin tabanını tekmeliyorum.

Hareketlerimi taklit ediyor, kollarını birbirine düğümlüyor, suratını asıyor. "Hiç Tayland'a gittin mi, Mal?"

"Gördüğümü söyleyemem."

"Daha yeni döndüm ve size söyleyeyim, burası büyüü bir yer. Bir şeyler düşünmek için çok zamanım oldu."

Tayland'da tam yirmi dakika kaldı, bu süre zarfında bir file bindi, utanç verici bir video çekti ve bir hevesle Yunanistan'ı ziyaret etmeye karar verdi.

"Kız arkadaşımdan ayrıldım -ki kendisi bir düşes bu arada- ve şimdi tek derdim aradığım kişiyi bulmak."

"Onu bir yabancıнын göt deliğinde bulacağını mı sanıyorsun?" Eşit bir şekilde soruyorum.

Rory arkamdan kakhaha ve korku karışımı bir sesle neredeyse öksürüyor.

"Bak," Richards güzel çocuk, mavi gözlerini deviriyor, "bu şarkı yazma işini kontrol altına aldın. Bana şarkıların tamamlandığını ve okunduğunu kendin söyledin-"

Bu sefer ciddi bir hasar vermeden önce kaval kemiğine tekme atarak önünü kestim. Sustu.

"Patronun bu belgesel projesini yapman için sana fazladan para ödedi," diye hatırlatıyorum ona. "Bana ödedi. Rory'ye de ödedi. Onun işini de mahvediyorsun. Bu iş bittikten sonra istediğin kadar para, içki ve kadın harcayabilirsin. Dünya kadar zamanın var."

Acı acı gülüyor. "Kimsenin dünya kadar zamanı yok."

Ona konuşma şekillerini açıklamaya başlamak istemiyorum. O benim yavrum değil. Bu yüzden ona bakıp bekliyorum.

"Her neyse, İrlanda beni depresyona sokuyor," diye mızımlanıyor ve sevgilisinin de sık sevdiğini yeni öğrenmiş bir genç kız gibi kolunu yüzüne atıyor. "Hiçliğin ortasında yaşıyorsun dostum. Alınma ama gerçekten öyle. Bu bilimsel bir şey."

"*Bilim* kelimesinin ne anlama geldiğini biliyor musun?" Tam Rory konuşmaya diplomatik bir şekilde dahil olurken soruyorum.

"Eğer projeye iyi çentik atarsak, hepimiz bir süreliğine başka bir yere gidebiliriz." Ellerini birbirine çırpıyor ve yanımda beliriyor. "Bir tatil."

"Gerçekten mi?" Richards kolunu indirdi, gözleri parlıyordu.

Sanki biz onun anne babasıymışız da, iyi notlar alırsa Disneyland'e gezi sözü veriyormuşuz gibi hissediyorum. Ama onun gibi birine hamile kalmamızın imkanı yok, çünkü bu adamdan daha sofistike keçilerle tanıştım.

Rory'nin yakında bozacağı sözünü düzeltmeyerek bir omzumu kaldırıyorum.

Richards kaşlarını çatar. "Seks kölesi hatunun bunu bana yazılı olarak vermesi gerekiyor. Erkek arkadaşıyla kaçıp her şeyi berbat etmesini istemiyorum."

Rory'ye dönüyorum ama artık yanımda durmuyor. Sanırım bir telefon geldi. Muhtemelen erkek arkadaşı onu göremediği için sızlanıyordur.

Richards'a döndüğümde ayağa fırlıyor, kot pantolonunun düğmelerini ilikliyor ve ağzının kenarına bir esrar sıkıştırıyor. Sırtımı tokatlıyor.

"Sağ ol dostum. Beni almaya geldiğin için minnettarım. Garip bir his vardı içimde. Sanki benden pek hoşlanmıyormuşsun gibi. Sanki birbirimize uymuyormuşuz gibi."

O *jel* kelimesini benim *amcık* kelimesini söylediğim gibi söylüyor.

Elini üzerimden çektim. "Gerçeklerden daha uzak olamazdı."

Rory

Bokun yanında çifte bok.

Callum burada. Bu binada. Resepsiyonistle birlikte bir odaya yerleşiyor.

Yaz işi, eminim.

Mal bana yeni gelişmelerin ve ani Yunanistan seyahatimizin yazılı olduğu peçeteyi uzattıktan sonra Summer'ı acil bir sinir krizi geçirmesi için çağırdım. Ona çikolata olayını anlattım, bu da Mal'ı Mal-Teaser takma adıyla tokatlamasına neden oldu. Ayrıca vibratörünü şarj aletine taktığını duydum ve Tinder'da sağa sola kaydırarak gece için bir oyun arkadaşı bulmaya çalıştığından oldukça eminim.

"Lütfen aptalca bir şey yapma." Gözlerimi kapattım ve başımı gökyüzüne kaldırarak sessizce dua ettim.

"Tatlım, İrlanda'da bir haftadan kısa bir süre sonra bir avokadoyu alt ettiğin düşünülürse, bu çok zengin" dedi. İşleri senin için daha iyi hale getirmeye çalışıyorum. Güven bana, tamam mı?"

Yapmalı mıyım bilmiyordum. Hâlâ da bilmiyorum.

Summer'ı seviyorum ama hayatımla ilgili çok kesin, çok net fikirleri var ve hepsine katılmam gerekmiyor.

Callum'a nerede olduğumu söylemiş ve onu İrlanda'ya yapacağı seyahatten Yunanistan'a yönlendirmiş olmalı. O da, ne kadar çekici bir erkek arkadaş olsa da, bana sürpriz yapmaya karar verdi. Ondan bir mesaj aldığımda, Mal ve Ashton arasındaki yüzleşmeyi izlemek için odada kalamazdım. Lobiye koştum, kollarımı Callum'un boynuna doladım ve onu gördüğüme sevinmiş gibi davrandım.

Olmam gerektiği gibi.

"Seni özledim, aşkım. Biraz kilo mu verdin?" Kaşlarını çatıyor, kıkırdıyor.
"Sana yakışıyor,"

Eğildi ve her zamanki gibi dudağıma bir öpücük kondurdu. Bu öpücük suçluluk duygumu kapalı bir zarf gibi dudaklarıma mühürlüyor.

Mal dün öğleden sonra o dudakları öptü.

Diğer çift dudağımın arasına sıkıştırdığım çikolatayı içlerine soktuktan hemen sonra.

"Hadi seni yerleştirelim!" Elini tuttum.

Callum'a olanları anlatacağımı zaten biliyorum. Ve onun da muhtemelen - haklı olarak- benden ayrılacağını biliyorum. Henüz öğrenemediğim şey ise Callum'a yaptığım şeyden sonra kendimle yaşamamanın mümkün olup olmadığı.

Onu asansörlere doğru çekeştiyorum, yıpranmış bir halde düğmeye beş yüz kez basıyorum ve kocaman, sahte, plastik bir gülümsemeyle ona geri dönüyorum.

"Yaşasın!" sallıyorum. "Yeniden birleştik. Tekrar. Harika."

Kapa , seni aptal. Durumu daha da kötüleştiriyorsun.

"Rory." Callum'un sesi endişeyle karışık, kaşları birbirine yapışmış. "Sarhoş musun sen? Toplum içinde ahlaksızlığı hoş karşılamadığımı biliyorsun."

"Tamamen ayık." Gergin bir kahkaha attım.

Asansörün kapıları kayarak açılır ve tabii ki Mal diğer tarafta durmaktadır, bir yuva yıkıcı için şeytani derecede muhteşem görünmektedir.

"Ben de seni arıyordum." Arkamdaki Callum'u fark edene kadar ifadesi yumuşuyor.

Tüm yüzü tekrar değişir. İzlemesi acı verici. Hayal kırıklığına uğramış görünüyor. Buna hakkı olduğundan değil.

"Malachy," diye selamlıyor Callum arkamdan, asansöre adım atarken. Ben de içeri giriyorum, elektronik kartı ekrandan geçiriyorum ve Callum'un katının düğmesine basıyorum.

"Parlak Erkek Arkadaş," diye cevaplıyor Mal, sesi buz gibi. "Yazma işi nasıl gidiyor?" Callum soruyor.

Mal, Callum'u gücendirmeye fırsat bulamadan ben konuşmaya dahil oluyorum.

"Richards İrlanda'ya geri dönüyor, böylece Mal onun gelişiyile ilgilenebilir. Sen ve ben burada kalabiliriz."

Sadece yüzümü kurtarmak istiyorum. Gerçek şu ki, yaklaşık on dakika içinde Callum'a bazı acı gerçekleri söyleyeceğim ve sonrasında ikimiz de varlığımı hazmedemeyeceğiz.

Bu gece Yeni Yıl Arifesi ve Ashton'ın İrlanda'da Mal ile birlikte planladığı parti iptal edildi. Harika bir parti olacaktı.

Fotoğraf çekmek için fırsat var, ancak Cal ile havayı temizlemek daha büyük önem taşıyor.

"Bu harika bir fikir." Callum bana gülümsüyor ve kalbim trilyonlarca parçaya ayrılıyor.

Bunu sen yaptın. Mal'ın sıcaklığının tadını çıkardınız, etrafınızdaki her şeyi yaktığını fark etmediniz bile.

"Gerçekten de öyle," diye onaylıyor Mal, bana doğru kayarak. "Önümüzde sadece küçük bir engel var."

"Hangisi?" Gözlerimi kısıyorum.

"Gerçeklik," diye mırıldanıyor. "Richards ve ben de pazartesiye kadar burada kalmaya karar verdik. Bilirsiniz, manzara değişikliği falan. Yaratıcılığı harekete geçirmek için harika bir yol." Mal bana kurt gibi sırtıyor.

Olma

lı.

Hayır

.

Öldü

rün.

O.

Muhteşem.

Şair.

Çenem o kadar sert kilitleniyor ki kırılmak üzere ve aklıma Mal'in Callum'a olanları ben söylemeye fırsat bulamadan anlatacak kadar deli olduğu geliyor. Mal muhtemelen aklımdan geçenleri okuyor, çünkü bana bakışı *belayı* işaret ediyor.

"Biz yolundan çekilelim, Malachy. Rory ve benim arayı kapatmamız gereken çok şey var."

Callum bana dönüyor ve başıma bir öpücük konduruyor, şüphesiz cinsel niyetini üstü kapalı bir şekilde gizliyor.

"Bu asansörde daha doğru bir söz söylenmemiştir." Mal sırtarak gökyüzüne bakıyor ve başını sallıyor.

Piç kurusu. Neden aklı başında olanı sevemiyorum? Neden mi?

Mal'a uyarıcı bir bakış atmak için başımı çeviriyorum ama o benimle göz teması kurmayı reddediyor, dümdüz önüne bakıyor.

Asansör çalışıyor ve Mal iniyor, hemen arkamızdan yürüyor, hatta Callum'un bavulunu alıp koridor boyunca yuvarlıyor. "Unutmadan söyleyeyim, planlarda bir değişiklik oldu," diyor. "Richards bu gece çatı katında bir parti veriyor. Avrupa'nın dört bir yanından yıldızlar geliyor. Sanırım Alex Winslow karısı ve çocuklarıyla birlikte tatilini kısa kesip

Fransa'nın güneyine sadece merhaba demek için. Vahşi bir yer olacak ve dolayısıyla bizim Rory gibi *tatlı* bir bayana göre bir yer değil."

Şu anda otelden ayrılma şansımın olmadığını biliyor. Bu Ryner'ın hayalini kurduğu şey. İnsanların avizelerden sallandığı, odanın köşesinde şarkılar yazdığı, alçıdan penis kalıpları yaptığı ve Rolls Royce'ları yüzme havuzlarına sürdüğü, tanıdık yüzlerle dolu çılgın, eski tarz, rock yıldızı partisi.

Callum'un kapısında duruyoruz. Ona bakıyorum ve burun halkamla oynuyorum.

Gülümseyerek başını sallar.

"Kalalım ve partiye gidelim. Senin içinde olduğum sürece nerede olduğumuz kimin umurunda?"

Mal önümüzde durmuş, tüm değiş tokuşu izliyor. Kusmak istiyorum. Callum'un az önce söylediği şeyi neden söylediğini bilmiyorum ama bu beni bir saniye öncesinden daha da kötü hissettiriyor.

Parmak uçlarımda yükseliyorum ve Callum'un yanağına iffetli bir öpücük konduruyorum. "Hadi içeri girelim," diye fısıldıyorum kırık bir sesle.

Kapıyı Mal'in suratına çarpıp onu dışarıda bıraktım. Fiziksel olarak. Mecazi olarak. Onu yalanlarla baş başa bırakıyorum.

Sırlarla birlikte.

Evli Maeve ile olan ilişkisinin ağırlığıyla. Ve

Kath'in ölümünü benden saklamanın suçluluğuyla.

Günahlarımızla.

Kapıdan dönüp Callum'la yüzleştüğimde, maskaralığı bırakıyorum.

"Konuşmamız gerek."

Mevcut

Rory

Callum'a Mal ile olanları hiç anlatamadım. Kapıyı arkamızdan kapatır kapatmaz, cevaplaması gereken bir telefon alıyor ve kendini dışarıda balkona kilitliyor. Tüylerimi diken diken eden o sessiz, senden köfte yapacağım, hedge-fund-analisti tonunu kullanıyor.

Telefon görüşmesi neredeyse iki saat sürüyor ve ormana daha uygun oktavlara ulaşıyor. Yılbaşı gecesi çalışmak zorunda olduğu için onun adına üzülüyorum. Ama o bitirdiğinde, ben partiden önce duşa girmeye hazırlanıyorum.

Yüzü kızarmış ve asık bir şekilde içeri girdiğinde, yarı çıplak halime bakıp neşeleniyor ve saniyeler önce kaşlarını çattığı yere tembel bir gülümseme yerleştiriyor.

"Ben. Sen. Duş. Seks. Hadi gidelim." "Konuşmamız gerek."

"Hiçbir şeyin hızlı bir sevişmeden daha önemli olduğunu sanmıyorum, özellikle de kalça kemiklerin Bella Hadid tarzı çıkarken. Umutsuzluk sana yakışıyor." Dilini üst dişlerinin üzerinde gezdiriyor. "Devam et. Bunca zamandır sikimi arzulamadığını söyleyemezsin bana."

Yatağın kenarına oturmuş, kambur ve yenilmiş bir halde, haberi nasıl vereceğimi, bizi mumyalanmış bir ceset gibi nasıl parçalayacağımı ve tüm iç organları nasıl atacağımı düşünüyorum.

Summer'ın tahmininde haklı çıkmasından nefret ediyorum. Peçete bir şey ifade etmiyordu.

Her şey demekti.

Mal beni yıllar önce, eğer tekrar karşılaşırsak başka biriyle olan ilişkiimi bozacağı konusunda uyarmıştı.

Ve sözünü tuttu.

Callum kolumu çekiştiriyor ve yüz ifadesindeki bir şey kalbimin kaburgalarımı metal çubuklarmış gibi titretmesine neden oluyor.

Gözyaşlarına boğuldum, yüzümü kapattım, sadece ona, *bana* yaptıklarım için değil, aynı zamanda böyle bir korkak olduğum için de utandım. Bir yetişkin gibi itiraf edemediğim için. Orada durmuş, yüzündeki yaz kızarıklığı kaybolmuş, beni izliyordu.

"Tamam o zaman, sevişmek yok. Bu fikrin seni bu kadar üzeceğini düşünmemiştim..." Başını kaşıyarak durumu hafifletmeye çalışıyor. "Eğer perişan olmanızın sebebi buysa, pipi buklelerimi güzelce düzelttim."

Onu daha iyi hissettirmek için gülmeye çalışıyorum ama gerçek şu ki, şu anda yapmamız gereken konuşmayı yapmak için vaktimiz yok. Duşa giriyorum ve suyu cızırtılı sıcaklığa getiriyorum, önümdeki toz mavisi fayanslara bakıyorum, küçük yaşlılık çatlaklarıyla, her şeyin ne zaman bu kadar yanlış gittiğini merak ediyorum.

Tam olarak ne zaman olduğunu biliyorum. Bu işi kabul ettiğim anda.

Çünkü Mal'in etrafında olup da onu istememek imkansız.

Kendimi pek çok şeyden mahrum bırakabilirim ama o asla bunlardan biri olmadı. Mal beni yakıyor. Çatırdatıyor. Eritiyor. Ona olan aşkım kalın ve sağlam.

Metalik ve canlı. Kalbimle birlikte atan bir organ.

Duştan çıkıyorum ve her yere yanında götürdüğü küçük kadife kutusundan kol düğmeleri seçen Callum'la yüzleşiyorum.

"Geri döndüğümüzde gerçekten konuşmamız gerek," diye mırıldandım.

Bana dönüp bakmadan cevap veriyor, sesi şaşırtıcı derecede ölü.

"Patron sensin."

Şişeyi çevir.

Şişe çevirmece oynuyoruz. Bu parti tam bir saçmalık.

Ve Alex Winslow hiç ortaya çıkmadı.

"Winslow mu?" Richards şüpheli görünen bir sigarayı üfledi ve ben sorduğumda güldü. "Onun parti anlayışı karısıyla televizyon karşısında köri gecesi yapmak. Tam bir dümdüz herif," dedi Dünya gezegeninde kaydedilmiş en kötü Cockney aksanı taklidiyle.

Bunun yerine müzik berbat (çoğunlukla Ashton'ın parçaları), mekânın yüzde doksan dokuzu togalı yarı çıplak kadınlardan oluşuyor ve Richards'ın dönen yatağı üzerinde dönerken spontane müşteriler alan, kendini dövme sanatçısı ilan etmiş biri var ki üç beyin hücresi olan herkes bunun yüzyılın en iyi fikri olmadığını görebilir.

Süitin etrafında üzüm, peynir, kraker, şampanya ve schnapps tabakları sunan hizmetliler dolaşıyor. Yılbaşı balonları odayı altın, gümüş ve siyah renklerle süslüyor.

Ve bahsettiğim gibi, bir daire içinde oturmuş, büyük, berbat, işlevsiz rastgele insanlar yığını gibi şişe çevirmece oynuyoruz.

"Kurallar." Sahte göğüslü ve röfleli saçlı bir İngiliz hatun kirpiklerini her yöne savurarak odanın içinde bir peri gibi dönüyor. "Burada düzgün bir çiftimiz olduğuna göre, her ikisinin de sevgililerini başkalarının öptüğünü görmekten rahatsız olmadıklarından emin olmamız gerekiyor."

Büyük, ela gözlerini bana diyor ve cüretkâr bir kaşını kaldırıyor. Callum'a bakıyorum, tamamen onun konuyu kapatmasını bekliyorum. Görüşmeye başladıktan sonra ondan ayrılmak istediğimde Summer'a hep bu konuyu açmıştım - onun beni deli eden muhafazakâr, geleneksel çizgisi.

"Ben her zaman biraz eğlenmeye hazırım." Gülümsüyor, beni çok şaşırtıyor.

Bakışlarını bana doğru kaydırıyor, dar gözlü, sanki bu bir tür testmiş gibi.

Herhangi bir şüphe uyandırmamak için karşımdaki Mal'a kısa bir süre bakıyorum. Yüzü soğukkanlı, gözleri aramızdaki boş şampanya şişesine odaklanmış. Belki de sonunda anlıyor. Birlikte olma fikrini reddetmemin tek nedeninin Callum olmadığını.

Çünkü o Glen.

Babamın hayal ettiğim gibi sevimli, köy sarhoşu bir şehit olmadığını görmeye başlıyorum. Tolka'nın etrafını saran sırların ve yalanların bir kökü var ve bu kök onun mezarı olabilir.

Şimdi herkes bana bakıyor, tepkimi değerlendiriyor. İşler hızla kötüye gidebilir ve ben akran baskısına boyun eğmek için çok yaşıyım. Öte yandan, iffetli biri gibi davranamam. Cal oyundayken olmaz.

"Devam et. Bana her zaman neşelenmemi söyleyen sensin." Callum kıkırdayarak bana dirsek atıyor.

Onu tanıdığımdan beri sesinde ilk kez bir tehdit var ve şu anda zaten çakırkeyifken onu açıp içini inceleyecek ne zamanım ne de yeteneğim var.

Kabul ederek omuz silkiyorum ve çemberdeki tüm kızlar kızıışmış kediler gibi *miyavlıyorlar*. Callum bu testosteron yoksunu ortamda birinci sınıf bir et. Ayrıca, Ashton çok bitkin ve Mal da herhangi bir gerçek aksiyon vaat edemeyecek kadar ulaşılmaz görünüyor. İngiliz hatun Callum'a doğru göğüslerini sallayıp göz kırpmaya kadar gidiyor. Çok abartısız.

"Rory'nin başka erkeklerle öpüştüğünü görmek hoşuna gidiyor mu?" diye alay ediyor.

"Kimse onu benim öptüğüm gibi öpemez, aşkım." Ona yırtıcı bir sırıtış fırlatıyor.

Sevgi. Herkese aşk diyor. Mal haklı. Romantik değil. Biraz sinir bozucu.

"Peki ya diğer kuşlar?" diye dürtüyor.

İçtiğim bira boğazımda düğümleniyor ama hiçbir şey söylemiyorum, "Özellikle de kuşlar." Callum gülüyor.

"Peki ya sen? Bir erkeği öpmeye açık mısın?" Callum'u sorguya çekmeye devam ediyor.

Erkek arkadaşım la firtına gibi flört ediyor. Aklıma kızmam gerektiği geliyor, ama tek yapabildiğim rahatsız edici bir ilgisizlik, tıpkı internette birinin bağınazlık yaptığını gördüğünüzde, ama tek yapabildiğiniz onunla tartışan yorumu *beğenmek*, aslında değiş tokuşa girmemek gibi.

Callum boğazını temizler. "Düz tatalım, tamam mı?"

Tabii ki. Benim kızları öpmem harika ama onun erkekleri öpmesi söz konusu bile olamaz.

"Peki ya sen?" İngiliz Bomba, Mal'in yanında oturan Ashton'a dönüyor.

"Bir erkekle öpüşmek senin için sorun olur mu?"

Ashton kısa, umursamaz bir baş hareketiyle bakışlarını Mal'e kaydırır. Mal, İngiliz Bomba ile Ashton'ın arasına bakıyor, yüzü bomboş. Fark ettim ki

Nefesimi tutmuş, cevabını bekliyorum, ağzını açtığında. "İş nefret etmeye ve sevişmeye geldiğinde ayrımcılık yapmam."

"Hallelujah!" Bombshell kıkırdıyor.

Kot pantolonlu bacaklarımı çaprazlayarak külotumun ıslandığını hissediyorum. Onun Ashton'ı öpmesi fikri bana neden bu kadar erotik geliyor bilmiyorum. Belki de ikisi de estetik açıdan çok güzel oldukları içindir. Belki de Mal'in Ashton'dan nefret ettiğini bildiğim ve Mal'in eksantrik, çelişkili doğasına rağmen herhangi birinden nefret ederek onu komaya sokabilecek türden bir adam olduğu içindir. Birden Mal'in Ashton'ı arkadan becerdiğini hayal ediyorum ve hava ciğerlerimde ısınıyor, ağırlaşıyor ve inanılmaz derecede yoğunlaşıyor.

"Rory?" Callum bana döndü.

"Hmm?"

"Kendini yelpazeliyorsun. Klimayla ilgili bir sorun mu var?"

Kahretsin. Elimi bırakıyorum ve Mal'a tekrar bir bakış atıyorum. Mor gözleri göz bebeklerime lazer tutarken parlıyor. *Yakalandım.*

Ashton şişeyi ilk çeviren kişi. Şişe Yunan bir esmerin üzerine düşer. İkisi de dört ayak üzerinde sürünerek on iki kişilik çemberin ortasında buluşuyor. Geri kalanımız için çıtayı belirlemek üzere olduklarını bildiklerinden, birbirlerine komplocu bir şekilde sırtıyorlar ve tüm güçleriyle dalıyorlar.

Callum ve ben bunun öpüşmekten çok daha fazlası olduğunu anladığımızda bakışlarımızı değiştiriyoruz. Richards'ın eli gömleğinin içine kayıyor ve derin bir şekilde öpüşürken kot pantolonunun üzerinden ereksiyonunu kavıyor. Bacaklarından birini kaldırıyor ve çemberin ortasında onun üzerine oturuyor.

"Pekâlâ," diyor Callum neşeli ses tonuyla. "Biri hamile kalmadan bu ilişkiyi bitirelim."

Herkes gergin bir şekilde gülüyor ve yüzü kızarmış esmer koşarak yerine geri dönüyor. İngiliz Bomba şişeyi çeviriyor, Callum'a ketozis hastasına pizza yedirir gibi bakıyor ve tabii ki Karma yüzüme tükürmeye karar veriyor ve şişe onun üzerine düşüyor.

Belki de kızmaya hakkım olmadığı içindir, ama bu sonuçla tuhaf bir şekilde iyiyim. Beni çok şaşırtmadı bile. Mal, Kathleen'in öldüğünden beri hayatıyla dolambaçlı yollardan oynadığını söylüyor ve belki de haklıdır. Biz birlikteyken çok fazla tesadüf oluyor. Sanki tek parça halinde dikilmişiz, aynı desende, aynı yolda ilerliyoruz ve ne zaman başka biri bize yaklaşmaya çalışsa, hayat onu paramparça ediyor.

Callum yüzümü arıyor; onay mı kıskançlık mı, hiçbir fikrim yok. Nabzım yükseliyor. Boğazıma yumruğum büyüklüğünde bir suçluluk yumağı düğümleniyor.

Ona küçük bir baş selamı verdim. "Elinden gelenin en iyisini yap, aygır."

İkisi de ayağa fırlıyor ve çemberin dışında, yatağın yanında buluşuyorlar. Seks yapmak istediğinde bana yaptığı gibi onun yanağını okşuyor. Bu teknik, tanıdık.

"Merhaba." Adam ona gülümsüyor. "Merhaba," diye nefes alıyor.

Gülümsediğimin farkındayım, çünkü birlikte çok sevimliler. Ama böyle düşünmemeliydim. Dudakları kızın kilerle buluştuğunda, çemberdeki kızların yarısı beni izlemek için başlarını çeviriyor. Kendimi Callum ve kıza bakmaya zorluyorum, bir şeyler hissetmek için kendimi zorluyorum -herhangi bir şey- ama bu anlamsız. Bir televizyon programı izliyor gibiyim, hem de yarı ilgi çekici bir program. On saniye süren yavaş, şehvetli, dilli, beceriksiz ve sağlıklı dozda endişeli bir Fransız öpücüğünden sonra ayrılıyorlar ve havada bir şeyler gerginlikle çatırdıyor. Adam bir adım geri çekilip bunu yaptığına inanamıyormuş gibi başını sallarken kadın hâlâ adamın vücuduna yapışmış durumda.

Bana bakıyor. Kalbim kırılıyor ama yanlış sebeplerden dolayı. Onu mutlu edebilir ve ben onun önünde duruyorum.

Uzun sürmeyecek, kendime söylüyorum. Callum daha fazlasını hak ediyor ve bunu elde etmesinin zamanı geldi.

o.

"Tamam, özensiz birinci PG-13 sergisi için teşekkürler." Ashton esniyor. "Bir dahaki sefere Ed Sheeran kilise dostu bir şarkı yazmaya ihtiyaç duyduğunda kışkırtıcı tavsiye edeceğimden emin olabilirsiniz. Brandy, sıra sende."

Brandy'nin onun asistanı olduğunu keşfettim. Tolka'da Mal'a numarasını veren kişi. Evet, uzun, bronz bacakları ve güzel kiraz şarabına benzeyen alevli kıvılcık saçlarıyla aynı kişi. Öne doğru eğiliyor, göğüs dekoltesi Oprah Winfrey'in hayır işlerinden daha cömert ve şişeyi çeviriyor. Nereye düşeceğini zaten biliyorum. Kalbim, göğüs kafesimin kemikli duvarını kırmaya çalışan demir bir yumruk gibi hissediyor.

Thud, thud, thud.

Ve sonra... *olur.*

Şişe Mal'ın üzerine düşüyor ve Brandy'nin gülümsemesi o kadar geniş ki, içine rahatça bir beyzbol sopası sığdırabiliyorum. Yatay olarak. Bunu yapmayı düşündüğümünden *değil.*

Belki birazcık.

Çemberin ortasına doğru sürünür, muhtemelen Ashton'ın Yunan tanrıçasını tartaklama şeklinin tekrarlanması ister, ama Mal ayağa kalkar, ona doğru yürür ve onu yukarı çeker. *At kuyruğundan*. Bunu o kadar rahat, o kadar zahmetsizce yapıyor ki, odadaki tüm kadınların toplu bir iç çekişini duyuyorum ve kendi küçük inlememle buna katkıda bulunduğumu fark ediyorum.

Mal ona bakar. Başını eğiyor, dudaklarında baştan çıkarıcı bir gülümseme beliriyor.

"Tuhaf olan ne-" Dudakları ağzına çarpmadan önce S'yi bile telaffuz edemiyor ve o kadar derinden, o kadar acımasızca, o kadar zalimce öpüşüyorlar ki ağlamak istiyorum. Sanki bir kaplan sivri pençeleriyle göğsümü kesiyor, kalbimden kan fışkırıyor.

Ben iyi değilim.

Aslında, nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

Dili dudaklarının arasından kayarak ağzını fethettiğinde, keskin bir şekilde nefes alıyorum ve gözlerimi kapatmamak için kendimi zorluyorum. İnemeleri ve zevk çılgınlıkları zehir gibi içime sızıyor.

Sonunda birbirlerinin yüzlerini emmeyi bitirdiklerinde Callum boğazını temizliyor. Dönüyorum ve tüm zaman boyunca bana baktığını fark ediyorum.

"Gösterinin tadını çıkardın mı?" Dudakları sıkıntıyla seğiriyor. "Şirketten daha çok," diye mırıldanıyorum.

Onun pasif-agresif saçmalıklarından bıktım. Ancak İrlanda'da Mal ile aramızda geçenleri anlatmamanın benim hatam olduğunu da kabul ediyorum. Gerçi bir iş görüşmesi için eve kapanmak zorunda kalması benim suçum değildi. Denedim. Partiye gitmeden yirmi dakika önce bunu yapamazdım.

Mal ve Brandy yerlerine dönüyorlar ve ben yanlış bir şey yapmışım gibi yüzümün ısındığını hissedebiliyorum.

Callum, "Rory, sıra ," dedi.

Şişeyi alıp tavana bakarken ve sessiz bir dua ederken ses tonunu duymazdan çalışıyorum.

Lütfen Mal olmasın.

Başka biriyle iyiyim. Tercihen bir kızla. Ashton'ı öpmek bile olmaz. O sevimli, bir rock yıldızı ve yarın bunu hatırlayacak kadar bilinçli değil.

Parmaklarım şişeyi sıkıyor.

"Onu döndürmeyi mi planlıyorsun, tatlı turtam, yoksa telepati gücüyle dönmesini umarak sadece ona bakmayı mı?" Ashton kıs kıs gülerek soruyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve doğduğumdan beri ilk kez gelmeyen babamı içten içe azarlıyorum.

Hey... Birbirimizi pek tanımıyoruz, ama eğer oradaysan, beni bu gariplikten kurtar. En azından bunu yapabilirsin.

Şişeyi döndürüyorum, derin bir nefes alıyorum ve izliyorum. Dönüyor ve bir, iki, üç, dört kez döndükten sonra...

"Mal," diyor Callum inançla.

"Ashton," diyor Brandy aynı anda.

Tabii ki, aşık olduğu kişiyi öpmemi istemezdi. Bu arada, *teşekkürler Glen*.

"Sanırım Ashton'ın üzerine düştü," diye katkıda bulundum.

Glen'in yukarıda, şişeyi Ashton'a doğrultarak kendini affettirmeye çalışıyor olma ihtimaline karşın, cennette ayık kalamadığını söylemeliyim, çünkü şişe Ashton ve Mal'in arasına doğrultulmuş gibi görünüyor.

Callum pürüzsüz çenesine vurarak, "Kesinlikle Mal'i işaret ediyor," diye karşı çıkıyor.

Ne halt ediyor bu? Misafirlerimiz varken bunu soracak kadar aptal değilim.

"Sanırım bunun tek bir anlamı olabilir." İngiliz Bomba sırtlan gibi kıkırdıyor ve Callum'a şehvet dolu bir bakışla bakıyor.

Buradaki herkesin bu kavgada bir köpeği var ve onunki en aç, en hırçın olanı gibi görünüyor.

"Peki bu ne olabilir?" Callum sabırsızlıkla ona döner.

"Üçlü bir öpücük," diye mırıldanıyor, saçının bir tutamını parmağının üzerinde döndürüyor. "Evet!" Ashton yumruğunu havaya kaldırıyor.

"Fuck yes. Seks Kölesi ve Suratsız

Aynı kapta şair. Beni de yaz."

"Seks kölesi mi?!" Callum soğukkanlılığını kaybeder.

"Chillax, bu bir evcil hayvan ismi." Ashton kıvrılan bir duman şeridi çıkararak gülüyor. Yemin ederim onu öperken bile kafayı bulacağım.

"Bana uyar," diyor Malachy sessizce.

Callum'un beni çemberin ortasına doğru ittiğini hissediyorum.

"Devam et o zaman," diyor.

"Bekle, bunu bilmiyorum," diye mırıldanıyorum.

"Bu konuşmayı yapmıştık!" diye haykırıyor İngiliz kız. "Bizi yüzüstü bırakma."

Callum, "Evet, parti bozanlardan olma Rory," diye bastırıyor.

Ona doğru dönüyorum, kaşlarımı çatıyorum.

Omuz silkiyor, dudaklarında özel, gizli bir gülümseme. "Paylaşma konusunda iyi olan tek kişi sen değilsin. Bu iyi haber, değil mi?"

Avuçlarımın nemlendiğini hissederek Mal ve Ashton'a doğru yürüyorum.

"Bunu nasıl yapacağız?" Ellerimi belime koydum. "Sadece iki kişi mi öpüşmeye başlayacağız, üçüncü kişi de katılacak mı, yoksa..."

Daha fazla uzatmadan Ashton başımın arkasından tutup beni kendine çekiyor ve aptalca öpüyor. Sıcak, alkole bulanmış dilini ağzıma sokuyor ve işte o zaman hepimizin sarhoş olduğunu fark ediyorum - bu sefer Callum da dahil.

Boktan müzik bir yana, Ashton Richards öpüşebiliyor. İkinci bir dilin karışma girmeye çalıştığını hissettiğimde bundan zevk almaya başlıyorum ve şimdi ağzımda *iki* dil var. Biri Malachy'ninki ve hangisinin hangisi olduğunu çok iyi biliyorum.

Yavaşça ve tutkuyla öpüşürken klitorisimin şiştiğini, karnımın alt kısmının beklentiyle karıncalandığını hissedebiliyorum, Ashton ağzımın köşesini kemiriyor ve Mal beni unutup geri dönene kadar Fransızlaştırıyor. Bunun üçlü bir öpüşme olmadığı, iki erkeğin bir kızı öpmesi olduğu anlaşılıyor. Birbirleriyle çok az temasları var ve bana hizmet etmek için buradalar.

Tam da bu duruma kendini kaptıran tek kişi ben miyim diye düşünmeye başladığımda, Ashton bir elini belime koyuyor ve beni vücuduna yapıştırıyor.

Kalın, zonklayan ereksiyonunu kalçamda hissediyorum ve bir inilti çıkarıyorum. Mal hiç orali olmuyor ve diğer tarafımdan çekistirerek beni kendine yaklaştırıyor. Aralarına sokuluyorum, sıcak, sıvı şehvetin külotuma kadar süzüldüğünü hissediyorum. Utanmam, kendimden utanmam ya da mahcup hissetmem gerekiyor ve hissediyorum da - yemin ederim üçünü de hissediyorum. Ama en çok kıyafetlerimi beni iki yanımdan becerene kadar vücutlarının her santimini öpmek istiyorum. Benim

Ağzım dolu, meme uçlarım dik ve acı verecek kadar hassas.

Bana öyle geliyor ki bu, Ryner'ın *Rolling Stone'un* kapağında görmek istediği, rock yıldızı, söz yazarı ve fotoğrafçısının hararetle öpüştüğü, hayatının karesi. Ama bu kareyi çekemiyor, çünkü üç sanatçısı da haydutluk yapıyor ve fotoğrafı çekecek kimse yok.

Birinin beni tişörtümden çektiirdiğini hissetmeden önce uzun dakikalar boyunca öpüşüyoruz. Gözlerimi açıyorum ve Ashton olduğunu görüyorum. Ayrıca bizden bir adım uzakta olduğunu da fark ediyorum. Artık öpüşmenin bir parçası değil. Öpüşmemizin bir parçası değildi.

Bir süre öpüştükten sonra, zihnim ağzımda dakikalar olmasa da birkaç saniye boyunca sadece bir dil olduğu gerçeğine alıştığında fark ediyorum. Bacaklarım Mal'ın kalçasının etrafında kenetlenmişti. Ona biniyordum. *Tanrım.*

"Hadi," diye fısıldıyor çoğunlukla kapalı olan ağzından ikimize de. "Tam bir dakikadır solo atıyorsun. İnsanlar inmek için cinsel organlarını yere sürtmeye başladı."

Gözlerim parlıyor ve çemberden kalkıp kapıya doğru dönen Callum'a bakıyorum. Dışarı fırlamadan önce fotoğraf makinemi kapıyor ve içinde bulunduğum kalın, kırmızı şehvet bulutu buharlaşıyor. Ani bir tepkiyle kendimi onun peşine atıyor, koridorda onu kovalıyorum.

"Callum, bekle!"

Asansörlere doğru gürüyor, kamerayı bir oraya bir buraya sallıyor. Onu asansör düğmesine basarken yakaladığımda nefes nefese kalmıştım. Elimi omzuna koyuyorum ama arkasını dönüp elimi itiyor.

"Dokunma bana."

"Lütfen," diye
yalvarıyorum.

Ne için yalvardığımı bile bilmiyorum. Orada olanların kontrolden çıktığı çok açık, Mal ve ben bir öpücükten daha fazlasını paylaştık. Orada duygular da vardı.

"Lütfen, ne? Lütfen, seni aptal yerine koymama izin ver, Callum? Lütfen, gidip başkasının sikini yalamama izin ver? Lütfen, beni yalnız bırak ki beni *bırakmaya* çok istekli bir adamla kaldığım yerden devam edebileyim?"

Yüzüme bağıyor, kıpkırmızı ve öfkeli, artık tanıdığım ve yanında kendimi rahat ve güvende hissettiğim Callum değil. Asansör çaldı ve içeri girdi. Onu takip ediyorum.

"Gitmene izin vermeyecektim, Rory. Ayakta kalan son adam olmam gerekiyordu. Saçma sapan kıyafetlerine, aptalca tuhaf hayallerine ve sıkıcı iş arkadaşlarına katlandım."

Koridora bakıyor, asansör kapıları hâlâ açık. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Olanları itiraf etmeye değil değmeyeceğini bile bilmiyorum, çünkü bu bir ayrılık ve ben aşağılık bir şey yapmış olsam da o daha az aşağılık davranmıyor.

O gece balkonda, o Noel partisinde Mal'a bir kez baktım ve söylediklerinin doğru olduğunu kesinlikle anladım.

Birini sevmek, onun sizi mahvedebileceğini isteyerek kabul etmektir. Mal beni mahvetti.

Callum'u mahvettim.

Bence sen bu dünyaya beni yok etmek için geldin, demişti Callum aylar önce.

Gerçek bu muydu, yoksa Callum sadece yok edilmek mi istiyordu?

"Nasıl tepki vereceğini görmek için bu aptal oyunu oynamak istedim. Şuradaki ineği öptüğümde umursamamıştın." Yan tarafa, başkanlık süitinde olduğumuz yeri işaret etti.

Kaba hakareti karşısında irkildim. Kapılar kapandı ve odasına doğru yol almaya başladık.

"Ama Mal o kuşu öptüğünde neredeyse patlayacaktın. Sonra Richards çekildikten sonra da gidip onu öpmeye devam ettin."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, tüm bu karmaşayı yarattığım için içimden Summer'a lanet okuyorum, her ne kadar bundan herkesten çok benim sorumlu olduğumu bilsem de. "Tanrım, Callum, seni asla incitmek istemedim."

Kulağa ne kadar ezik geldiğimi *ben* bile biliyorum. Keşke zamanı geri alabilsem.

Bir şeyi değiştirirdim, sadece bir şeyi. Cal'den ayrılmadan önce Mal'e dokunmazdım.

Asansör çalışıyor ve Callum dışarı çıkıp bana doğru dönüyor.

"Bu arada, biraz daha bekleseydin, kalbimi ve banka hesabımı kırabilir, eşyalarımın yarısını alıp gidebilirdin." Elini ön cebine sokup küçük, kadifemsi siyah bir kutu çıkarıyor ve bana doğru fırlatıyor. Yakalıyorum ama açmıyorum, içinde ne olduğunu zaten biliyorum.

Tanrım, Callum.

"Londra'da bir tane daha aldım, çünkü ilki İrlanda'daki o lanet olası çöplükte kalmıştı ve bir an önce evlenme teklif etmek istedim." Durdu, yere baktı. "Ama görünüşe göre yeterince erken değil."

Gözlerim yaşla doldu. Başım ağrıyor. Kendimi kaybediyorum. Parçalanıyorum ve aniden tek istediğim ne pahasına olursa olsun onu daha iyi hissettirmek oluyor. Ona doğru bir adım atıyorum ama o başını sallıyor. Kapılar kapanmaya başladığında asansörü çağırmak için düğmeye basıyor, beni incitmeyi henüz bitirmemiş.

"Sıra burası." Çenesini asansör ile koridor arasındaki eşiğe doğru uzatıyor. "Artık onu geçemezsin. Burada işimiz bitti, Rory. En başından beri bitti. Ben hep geçiciydim, başlangıç yemeği gelene kadar zaman geçirmek için bir başlangıç."

Dizlerimin üzerine çöküp hıçkırıklara boğuluyorum.

Kamerayı asansöre fırlattı ve düştü.

"Her zaman mükemmel fotoğraf çekmeye takıntılısın. Ben de senin küçük üçlünün fotoğrafını çektim. Bu iğrenç patronunu mutlu edecektir. Bir şey değil."

Başımı kaldırıyorum, gözlerim utanç ve öfkeyle parlıyor. Çok uzağa gidiyor.

Çok uzak.

Bıçağı göğsüme saplayıp, kanamamı izliyor. Yine de suçluluk duygusuyla doluyum.

"gerekliğini biliyorum. Biliyorum. Ama eğer yapılacak doğru şey buysa, neden bu kadar acıtıyor?" Ağzımdan sümüğün aktığını hissederek soruyorum.

Bu durumla ilgili hiçbir şey hoş değil, ben de dahil.

"Hiç var olmamış bir şeye tutunmak çok daha acı vericidir," tükürdü. "İnan bana Rory, denedim."

A NOTE FROM SUMMER

Kirli çamaşırları ortaya dökme zamanı geldi ve vicdanımda Alabama büyüklüğünde şüpheli görünen bir leke var.

Tamam, derin ve temiz bir nefes alın. İşte başlıyoruz.

Rory ve Callum çıkmaya başladıktan bir ay sonra, Rory isteyken Callum habersizce çıkageldi. Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu. Çiçek, şampanya ve Rory'nin en sevdiği suşi restoranından sashimi getirmiş, papyon takmıştı, hem de öyle hipster, dar kot pantolonla iyi görünen bir tarzda değil. Rory'nin evde olması gerekiyordu ama Ryner onu aramıştı -bir pop yıldızının çok kilo vermesi ve albüm kapağının yeniden çekilmesini istemesiyle ilgili acil bir durum.

Rory asla işi geri çevirmez. Bence kamerasını kalbine bastırarak ölecek.

Her neyse, Callum elinde bunca şeyle kapıyı çaldı ve ben de açtım. Üç yıldır çıktığım ve *o gün* beni aldatan adamdan yeni ayrılmıştım. Kafamın iyi olmadığını söylemem yeterli.

Callum kekeledi, özür diledi ve iş yerine uğrayacağını söyledi. Bunu yap muhtemelen onu terk etme fırsatını değerlendireceğini bildiğim için güldüm.

Callum'un getirdiği bir řiře şampanyayı paylaştık. Pek ićen biri değildi. Bana söylediği buydu ama kendini çok gergin hissettiğini söyledi. Rory'nin ondan ayrılacağını bildiğini söyledi. Rory'nin onu sıkıcı, fazla düz ve ařırđ düzgün bulduğunu düşünüyordu.

Doğru düşünmüş.

Rory onu sıkıcı buluyordu. Ve onu hep Mal'le kıyaslıyordu. Bu da sinirlerimi bozuyordu, çünkü evet, Mal harikaydı, muhteşemdi ve harikaydı, ama o iş bitmişti ve artık devam etme zamanıydı.

Yıllar nce İrlanda'dan döndüğünde bana onun çektiği fotoğrafları gösterdi. Onu unutmamasına nasıl yardımcı olabileceğime dair parlak bir fikrim vardı. Ona Mal hakkında olumsuz şeyler bulmasını ve bunları resimlerin arkasına yazmasını söyledim, böylece ne zaman bir uçağa atlayıp onunla birlikte olmak için yalvarmayı düşünse (ki bu mantıken kabul edilebilir olandan sık oluyordu), hatırlayacaktı.

Ama aklımıza gelen tek şey onun bir flrt olduğu ve yatakta gerçekten iyi olmaya çalıştığı (ve bunu başardığı) oldu. İşe yaramazdı. O mükemmeldi. Tabii ki onun gitmesine izin vermesi dışında.

Neyse, Callum ve bana dönelim. O gece, bir şişe şampanya diğer iki şişeğe yol açtı.

"Anlamıyorum. Benim de şeytanlarım var, biliyor musun?" dedi. "Ben onun sandığı gibi tertemiz bir piç . Korkunç bir insan olabilirim, Summer."

"Buna inanmıyorum," dedim.

"Ben bencilim," diye cevap verdi.

"Hepimiz yleyiz."

"Ben çoğundan daha fazla."

Dudakları ağzıma inmeden önce bana söylediği son şey buydu. Birlikte uyuduk.

Onu aldattı.

Onu aldattım.

Kısa, hızlı, dört dakika ve o geldi seksiydi. Kelimenin tam anlamıyla anti-klimaktikti. Hala yaptığım en kötü şey olduğunu düşünüyorum. Ve doruğa ulaşmaya yakın bile değildim. Hoşuma gitmemişti ama Callum her zaman bir fanteziydi - iyi yetiştirilmiş, iyi donatılmış ve iyi asılmış. Takım elbiseli bir adamın dünyanın sekizinci harikası olduğunu söylememe gerek yok sanırım. Bir zayıflık anıydı.

"Gördün mü?" dedi ayakkabılarını aceleyle giyerken. "Sana söylemiştim. Bencilce."

Buna bir şey demedim.

"Ama onun farklı olacağını düşünmüştüm, anlıyor musun? Beni bu davranış kalıbından çıkaracağını düşündüm. Bilmiyorum. Belki de seks bağımlılığım vardır."

Ona cevap vermeyi bıraktım çünkü ona acımıyordum. Benim de kendi sorunlarım, hayatla ilgili kendi meselelerim vardı.

Mesele şu ki, eve geri döneceğini, kanepede yanıma oturacağını, tezgahdaki gülleri ve sashimi'yi, geride bıraktığı erkeksi kolonyanın izlerini fark edeceğini ve şöyle diyeceğini bilmiyordum: "Haklısın. Ben çok aptalım. Mal'ı unutmalı ve Callum'la olan bu şey için elimden geleni yapmalıyım."

Duş aldıktan sonra bile pijamalarımın erkek arkadaşının prezervatifinin lastik kokusunu alabildiğimde böyle demişti. Callum da suçluluk duygusu açısından pek iyi durumda değildi. Yarım saat önce hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak kendini bir Uber'in arkasına atmasını pencereden izlemiştim.

"Bence yapmalısın," Rory'ye, *"ama lütfen yapma."*

Şimdi neden omuzlarımda beş ton suçluluk duygusu taşıdığımı anlıyorsunuz.

Bu şekilde sonuçlanacağını hiç düşünmemiştim. Ve her ne kadar üçümüz aynı odada bir araya geldiğimizde kusmak istesem de (ki bu pek sık olmuyor), Callum'dan ayrılmasına izin veren kişi ben olamam.

Vicdanım, sebebi ne olursa olsun, ilişkilerinin başarısızlığını kaldıramıyor. Ama gizlice? Eğer bana kapalı bir odada -yastıklı ve ses geçirmez- ne düşündüğümü sorsaydınız, ölesiye sevdiğim en iyi arkadaşımın bir velet olduğunu söylerdim.

Sadece bir erkek seçmeli ve herkesin acısına son vermeli.

Keşke benimle birlikte olmak için dünyayı parçalayacak suratı asık bir peçeteci çocuğum olsaydı.

Keşke benim de zengin, bencil ama karşı konulmaz bir oğlum olsaydı ve Peçeteci Çocuk'un bunu yapamaması için elinden geleni yapsaydı.

Mevcut

Mal

Başlangıçta insanların şarkılarımı satın almak için yalvarmasını bir çeşit rekabet sporu haline getirmişken, yaşamak için şarkı yazmaya nasıl başladığımdan bahsetmeye değer.

Cevap, birçok soruda olduğu gibi Rory.

O gittikten sonra, acıyla başa çıkmaya çalıştım. Aşk hakkında, nefret hakkında ve kayıtsızlık hakkında şarkılar yazdım. Yalnızlık, alkol ve ruhumun, vücudumun geri kalanına sık sık düşmanca bir esinti gönderen karanlık köşeleri hakkında.

Yüzlerce şarkı binlerce şarkıya, binlerce şarkı da benden daha büyük bir şeye dönüştü. Dolabımda her gece pusuya yatan bir canavar gibi. Her şarkı bir şeytana dönüştü ve her şeytan benim kanımı istiyordu.

Yazılacak kelime kalmayana kadar sayfalara kan akıttım. Yine de onları satmadım. Onları satamazdım çünkü koşullarımı değiştirmek istemiyordum. Büyük, ünlü ve zengin olmak istemiyordum (olacağımı düşündüğümünden değil, ama insan her şeyi şansa bırakamaz). Ashton Richards ve onun gibilerle omuz omuza olmak istemedim. Ölene kadar çalmak, evime, küçük kulübeme dönmek ve ilhamı kovalamadığım, onun beni kovaladığı bir hayat yaşamak istiyordum. Sanatım daha büyük bir eve, daha güzel bir arabaya ya da bankada daha fazla paraya sahip olma ihtiyacından kaynaklanmıyordu. I

Bunu istediğim için yaptım, bu pek çok ücretli sanatçının sahip olmadığı bir lüks. Hiçbir zaman özellikle materyalist bir insan olmamamın yardımı oldu.

Ama sonra kaza oldu.

Katherine öldü. Ama ölmeden önce, İsviçre ve Amerika'dan uzmanların gelmesini gerektiren bir dizi ameliyat yapıldı. Tıbbi faturalar birikmeye başladı. Annem ve Kathleen'in annesi Elaine'in yaşayacak bir yere ihtiyaçları vardı. Alınacak bir şeyler ve ödenecek insanlar vardı ve dünyanın beni içinden çıkamayacağım bir yere sıkıştırdığını hissediyordum.

Ben de sattım.

Şeytanlarımın zincirlerini çözdüm ve onları evcil hayvan olarak başkalarına sattım. Bu insanlar o şeytanlara tasma taktılar, onları neşeli bir melodiyle tokatladılar ve Billboard hitleri olarak kitlelere sattılar.

Rory'nin duyacağını, dinleyeceğini, bağlantı kuracağını ve umarım beni bulacağını umarak sattım.

Bu, kurgusal, umutsuz bir karakterde hayranlık duyduğum ama kendimde nefret ettiğim türden aptalca, çocuksu bir umuttu. Yine de, açık kelimeleri deşifre etmeme ihtimali neydi ki?

"...Drury Caddesi'nde yaz yağmuru. Aptal ben, senin benim olduğunu sanmıştım."

"...yıldızların altında soruyorsun, Tanrı'ya inanıyor musun? Bazen inanıyorum, bazen inanmıyorum ama işimiz bittikten sonra sanırım inanmayacağım."

"Okyanusun ötesinde, hatmi, siyanür ve parlak çiyden yapılmış bir kız var."

Sonra düşündüm, bilmiyorum, belki de radyoya, YouTube'a, TV'ye ve Batı kültürüne karşı olduğu için BU ON YILIN EN BÜYÜK BILLBOARD HIT'lerinden bazılarını dinleme şansı olmadı.

Ama kendime kızmayacağıma söz verdim, özellikle de Rory'nin aslında bana o resimleri ve mektubu göndermediğini öğrendikten sonra. Fotoğrafların arkasına o iğrenç şeyleri yazmış olabilirdi -tamam, tamam, kendi el yazısıydı, yazmıştı- ama onları görmemi istememişti. Onları *okumamı*.

Kürtaja gelince, o hâlâ bir muamma. Ona bunu sormak istiyorum - eğer doğruysa bile - ama bu onu annesiyle Üçüncü Dünya Savaşı'na sürüklemek anlamına geliyor. Her ne kadar Debbie Jenkins'in bir amcık olduğunu düşünsem de - ve inanın bana, hiçbir parçam böyle düşünmüyor - Rory'nin annesinden zaten nefret ettiğinden daha fazla nefret etmesini istemiyorum.

Kapımın çalındığını duyuyorum ve hâlâ tavana bakarak duymazdan geliyorum. Eğer gelen Richards'sa, hayal kırıklığına uğrayacak demektir. Bir erkekle öpüşmeyi gerçekte olduğumdan daha çok istiyormuş gibi davranmış olabilirim. Erkekleri öpmenin yanlış bir tarafı olduğundan değil ama sikimi sertleştirmiyor.

Rory'nin bundan hoşlanacağını biliyordum ve geri kalanını yatağa atmadan önce onun aklını sikmek istiyordum.

F-kelimesinden bahsetmişken, muhtemelen şu anda Parlak Erkek Arkadaşıma uzun dakikalar boyunca ağzına sahip olmama izin vermemi telafi etmek için arka kapı erişimi veriyordur. Onu sadece öpüşerek hamile bırakırsam (muhtemelen yine) hiç şaşırımam.

Bam, bam, bam. Kapıyı çalmaya kadar ilerledi.

İnliyorum, kendimi şilteden kurtarıyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. Bu otel kapılarında neden gözetleme deliği yok? Ne tür bir saçmalık bu? Kaşlarımı çatarak kapıyı açıyorum.

Rory eşliğimde duruyor, gözleri şişmiş, burnu kızarmış. Ağlıyordu, onu kollarıma alıp sıkıca sarılmak isterdim ama neden burada olduğunu, artık ne olduğumuzu bilmem gerekiyor. Bir gün amına çikolata sokmama izin veriyor ama diğer gün (haklı olarak) bana kızıyor. Umutlarımı yüksek tutmak kalp kırıklığı için kesin bir reçetedir. Üç-dört parçalık bir kırılmadan bahsetmiyorum. Rory hem Callum'u hem de beni terk etmeye karar verirse kalbim tamamen paramparça olur.

Sanki erkekler Mars'tan, kadınlar Venüs'ten ve Rory de Plüton'dan gelmiş gibi; uzak, gizemli ve geri kalanımızın yakınında bile değil.

Bir şey söylemesini bekliyorum. Tercihen Parlak Erkek Arkadaşım sonunda ipucunu aldı, Prada çantalarını topladı ve aynı değerleri paylaşan botokslu bir bayan arkadaş bulmak için eve koştu. Üçünü de.

Bu arada, onu elde etmek için yaptığım onca boktan şey arasında -ki bu liste kendini psikopat olarak görmeyen biri için oldukça etkileyici- bugün onun önünde yaptığım gibi onu öpmek bunlardan biri değildi.

İkimiz de o öpücükte kaybolmuştuk. Bulunduk

da. Dışarıda duruyor.

İçeride duruyorum.

Ve aramızda, geçecek kadar cesur olmasına gerçekten ihtiyacım olan küçük, önemli bir mesafe var.

"Peçete nerede şu anda?" Burnunu çekiyor, ayaklarının arasında kayıyor.

Arka cebimde arıyorum - hala gittiğim her yere götürüyorum - ve tutuyorum. Bu anı pek çok kez hayal ettim. İçimden zafer ve kesinlik duyguları akıyordu. Ama şimdi, gerçekte, kendimi... hastalıklı derecede acınası hissediyorum.

Hala bende . Her zaman. Benimle birlikte. Üzerimde.

Hışımınla içeri giriyor, kapıyı arkasından bir tekmeyle çarpıyor. Filmlerdeki gibi olmasını bekliyorum: öğrenmesini istediğimden biraz daha geç öğreniyor -O kişi benim ve şimdi *Kama Sutra*'daki her pozisyonun elli tonu olacak.

Ancak olan bu değildir.

Kendini bana doğru fırlatıyor, kollarını omuzlarıma atıyor ve hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlıyor. Rory hıçkıran bir tip değil, bu yüzden kollarımı ona doladım ve alnından öperek onu dünyanın geri kalanından korudum. Eğer Arsehole Boyfriend onu geri istiyorsa, onu elimden almaya çalışabilir.

"Her şey bitti," diye omzuma doğru nefes alıyor.

Kalbim çok büyük bir karmaşa içinde. Onun için acıyor ama benim için de heyecan verici. Gözyaşları ve sümüşü yüzünden gömleğimin ıslandığını hissedebiliyorum. Tüm vücudu dalga dalga gelen ısırapla titriyor ve başlangıçtaki zafer duygum yerini dehşete bırakıyor.

"Sevgilim, böyle olması gerekmiyordu." Parmaklarımı saçlarında gezdirdim. "Hiç şansı yoktu. Her zaman biz vardık."

Başını omzuma yaslayıp daha da sert bir şekilde ağlıyor. "Sadece bu değil. Callum'a yaptıklarından dolayı dehşete düştüm ve yaptıklarımızdan utanıyorum..." *Hiccup*. "Uzun zamandır sahip olduğumuz şeyle savaşmaya çalıştım Mal. Kendimi bırakmanın ve beni tavşan deliğinden aşağı çekmene izin nasıl bir his olduğunu artık hatırlamıyorum."

Yüzünü ellerimin arasına alıp gözlerimin içine bakabilmesi için onu uzaklaştırıyorum. "Flaş haber, Rory: Sen zaten oradasın. Tanıştığımız andan itibaren benim olmadığın tek bir an bile olmadı. Tıpkı benim her zaman senin olduğum gibi."

Bir trenin yolcuları gibi gözbebeklerinin içinde ve dışında yüzen duygularla bana bakıyor. Hepsini görebiliyorum.

Utanç. Öfke. Korku. Sevinç. Heyecan.

"Peçeteyi sakladım, değil mi?" Saçının bir tutamını parmak uçlarımda arasında döndürüyorum.

Evlen benimle, Rory.

Sonra o kadar beklenmedik bir şey yapıyor ki neredeyse dilimi yutacaktım.

Dizlerinin üzerine çöküyor ve cılgınca hareketlerle kemerimi çözüyor. Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü duygusal bir sakso çekmenin üstünde değilim ve çünkü garip, berbat, son derece uygun bir parçam, kendine bir şey kanıtlamak için sikimi emmesi gerektiğini düşünüyor.

Külotumu indirdiğinde, beyzbol sopası gibi sertleşmişim. Sikim komik bir coşkuyla dışarı fırladı. Yumruklayıp inliyor, gözlerini kapatıp ağzına sokuyor. Gözlerim yuvalarında geri dönüyor ve bir elimi saçlarına sokup moral desteği için çekiştiriyorum. Dilinin ucumda döndüğünü hissediyorum ve hangi gezegende olduğumu unutuyorum.

"Aurora Belle Jenkins," diye homurdandım, "bir gün benim ölümüm olacaksın.

Ama gitmek için ne lanet bir yol."

Yirmi dakika sonra (tamam, altı), izin istedikten sonra ağzının içine sertçe boşaldım ve onu saçlarından tutup yukarı çektim. Richards'ın asistanı kız gibi tartaklanmak için bana "şimdi sikilebilir miyim?" bakışını attığında başından beri istediği şeyin bu olduğunu anladım.

Bazen onu kazanmak için sergilediğim davranışlarla gerçek benliğim arasındaki uyumsuzluk, bir sosyopat olup olmadığımı merak etmeme neden oluyor.

"Burası tatlı bir sevişme yapmamız gereken kısımdı." Gülüyor, dudakları kızarmış ve şişmiş.

Yatağıma daldı. Ben hâlâ ayaktayım, bir omzumu duvara dayamış onu izliyorum.

"Dizlerinin üzerine çöken sendin Prens."

"Onu özledim ve artık bekârim." Omuzlarını silkiyor, asi bir genç kız gibi kollarını göğsünün üzerinde bağlıyor.

"Hayır, değilsin."

Kızarıyor. "Brandy'yi öpmek hoşuna gitti mi?"

"Evet," diye dürüstçe yanıtlıyorum.

Bakışları bana yöneliyor, fırtınalar kopuyor.

Gülüyorum. "Gözlerinin onun kafatasında delikler açtığını hissetmek hoşuma gitti. Hala yarışta olduğum anlamına geliyordu."

"Yarışı sen kazandın."

"Bir yarışma olmamalıydı."

Ağır göz kapaklarıyla bana bakıyor, becerilmek için yalvarıyor. Onu reddediyorum.

Elimdeki tek koz bu.

Kalbim onda. Benim aletim var.

Arkamı dönüp komodinden çantasını aldım ve çıktım. On dakika sonra Callum'un odasından onun kartını kullanarak aldığım valiziyle geri döndüm ve valizi boşaltmaya başladım.

Bana sorular soruyor, ama ben cevap veremeyecek kadar kafamın içindeyim.

İşim bittiğinde banyoya giriyorum, yüzüme su çarpıyorum ve aynadaki yansımama bakıyorum.

Gözlerimi kısarak kendimi gösteriyorum. "Oraya gideceksin ve onun canına okuyacaksın. O kadar sert olacak ki hangi gün olduğunu hatırlamayacak. Hangi yılda olduğumuzu. Parlak eski erkek arkadaşının adını. Ama bu sefer, bu konuda sakın olacaksın. Onu becermek *istemiyormuşsun* gibi becermelisin. Yapacaksın-"

"Mal?" diye seslendi dışarıdan.

Duruyorum, gözlerim açılıyor.

"Duvarlar biraz ince ve zaten seninle daha önce de yattım. Malları teslim edebileceğini biliyorum."

Kapıyı açarken boğazımda bir kahkaha patlıyor. Kollarını açmış diğer tarafta duruyor.

Bana doğru atlıyor ve bacakları belime dolanıyor, ellerim kıkırda sıkıca duruyor ve o kadar uzun ve yoğun öpüşüyoruz ki oksijen kaynağımızın azaldığından eminim. O kollarımdayken yatağın uzunluğuna doğru ilerliyorum - bunu destansı ama sıradan yapmak istediğimi hatırlamadan önce ve hiç de zorlamıyormuş gibi görünüyorum - ve önünü boydan boya pencereye doğru itiyorum. On beşinci kattayız ve başka bir otelde bizimkine bakan başka bir oda var.

Kotunu o kadar hızlı indiriyorum ki yırtılma sesi havayı dolduruyor ve külotunu yana çekiyorum.

"Mal," diye inliyor.

"Kapa çeneni," diye homurdanıyorum, fotoğrafın üzerindeki yazıyı hatırlayarak.

Çok çabalıyor.

Çok konuşuyor.

Sikimi prezervatifle kapladım, sargıyı saçlarına tükürdüm ve içine daldım.

"Ahhh," diye tıslıyor, pencere pervazına tutunuyor. Ama ben orada öylece duruyorum, sikim içinde, kıpırdamadan.

"Mal?" diye soruyor, hâlâ Akdeniz manzarasına ve karşıdaki otel odasına bakarak.

Balkonun sürgülü kapıları ardına kadar açık. Odanın içinde dolaşan insanların gölgeleri var. Zahmet edip baksalar her şeyi izleyebilirler ve bu bana sahiplenici bir heyecan veriyor.

"Evet?" Konuşarak soruyorum.

"Sahne korkusu mu yaşıyorsun?" diye soruyor, ses tonu benimkine uyuyor.

Gülmek için dudağımı ısıyorum. Kahretsin, onun tatlılığını ve şımarıklığını özlemişim. "Hayır. Sadece manzaranın tadını çıkarıyorum."

"İçime girerken zevk alabilir misin?"

"Pas. Becerilmek mi istiyorsun? Bütün işi sen yap. Hadi o zaman. Becer *beni*. Ne zaman hazır olursan." Kıçına küçük bir tokat atıyorum. "Sadece ileri geri hareket et. Tam olarak astrofizik değil."

"Sen gerçek misin?" Başını çevirip bana bakıyor. Hâlâ sertim, hâlâ içindeyim ve çok ciddiğim. Berbat bir flörtçü olduğumu ve yatakta çok çabaladığımı söyledi. İşte buradayım, tamamen ulaşılmazım - Rory'nin kendisini saymazsanız - ve dünyanın en tembeliyim.

Parmaklarımın ucunu sırtında gezdirerek her titremesini sağlıyorum.

"Sürtünme kendi kendine oluşmayacak, sevgilim."

Arkasını dönüyor ve ileri geri itmeye başlıyor, tüm işi o yaparken kıçının yanakları lezzetli bir şekilde sallanıyor. Aşağı bakıyorum, pornoya layık görüntünün tadını çıkarıyorum. Hızını artırıyor ve taşaklarımın sıkılaştığını hissediyorum.

İnledim. *İyi değil*. Yani, *çok iyi*. Çok iyi. Yine de beş dakika sonra boşalamam. Özellikle de banyodaki moral konuşmamı dinledikten sonra.

Kendimi durdurmak için uyarıda bulunmadan ondan çekiliyorum ve o da burnunu kıvrarak arkasını dönüyor.

"Mal!" diye bağırıyor.

"Bullocks." Sikimle kıçına vuruyorum. "Sanırım çok *zorluyorsun*."

Kızmaya fırsat bulamadan onu yatağa fırlatıyorum, baş aşağı ve dizlerimin üzerinde ona doğru ilerliyorum. Onu karnından tutup kaldırıyorum, böylece dört ayak üzerinde duruyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan tekrar içine dalıyorum.

"Tanrım." İç çekiyor. "Bu konuda iyi olduğun için ."

Deniyorum.

Onu iyice, hızlı ve derin bir şekilde beceriyorum, klitorisiyle oynuyorum ve kalçalarının titrediğini ve nefesinin kesildiğini hissettiğimde tekrar duruyorum, onu sırt üstü çeviriyorum.

Hırlıyor, "Senin derdin ne? Bırak geleyim!"

Burada deniyorum. Ama senden önce ben patlamak üzereyim.

"Gelmek çok abartılıyor, sevgilim. Sevişmek *vermekle* ilgilidir." Sikimi yumrukladım ve yavaş daireler çizerek amını okşadım, içine daldım.

"Bu durumda, bavulumu toplayıp Ashton'ın odasına gitmeden önce bana bir orgazm *yaşat*. Eminim o bu daha cömerttir."

Elimde değil. Gülmeye başladım. Havayı bozduğumun farkındayım ama *çok* komik. Bacağını omzuma atıyorum ve tekrar içine pompalamaya başlıyorum, bunu yaparken başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. Gözlerini kapatıyor -siki ve parmaklarımın bağlı olduğu adamı görmezden geliyor- ve yumuşak bir şekilde inliyor, göğüsleri itişlerimin ritmine göre sallanıyor. Onu böyle görmeye bayılıyorum. Benim merhametimle.

"Daha hızlı." Dudağını ısıırıyor.

"Çok tembel." Hızımı koruyorum, daha derine ve daha derine itiyorum, onu parçaladığımı hissetmediğim sürece tam olarak tatmin olmuyorum.

"*Mal*," diye yalvarıyor, her ne kadar gerçekten sert ve pek de hoş olmayan bir şekilde beceriliyor olsa da. "Sadece biraz daha."

Onu lezzetli bir işkenceye sokarak kasten yavaşlatıyorum. Bacaklarının tekrar titrediğini hissedebiliyorum ve yavaş yavaş gelirse doruk noktasından çok daha fazla zevk alacağını biliyorum. İçine girip çıkıyorum, O şeklindeki ağzına bakarak ona hayatının en iyi orgazmını yaşatırken teninin tüylerinin diken diken olmasını izliyorum.

Malları teslim etmeyi bitirdiğimde, sonunda bırakıyorum, ona birkaç kez daha pompalıyorum ve kendi serbest bırakmamı buluyorum.

çöküyorum, tavana bakıyorum, klimanın ölü uğultusunun ve senkronize nefeslerimizin tadını çıkarıyorum.

"Bütün hafta burada kalalım." Rory tavana bakarak sırtıyor, gözleri parlıyor.

Yuvarlanıyorum ve bir kolumu karnına atıp şakağını öpüyorum.

"Yapamam."

"Neden?"

"Çünkü balkabağı arabam gece yarısı toza dönüşüyor." "Bu durumda Honda'mla gezmene izin veririm." Gülüyor.

"Çünkü Tolka'da halletmem gereken işler var," diye , sırtarak.

"'Bok' kelimesini tanımla," diye bastırıyor.

Hafif tutmaya çalışarak cızırtılı, tavada biftek sesi çıkarıyorum ama yine de cevap vermekten kaçınıyorum.

Bilmeye hakkı var. Bunu artık inkar edemem.

"Hayır, beni karanlıkta tutuyorsun. *Yine.*" Kolumu hemen bedeninden ayırıyor. "Tolka'da ne var, Mal? Neden geri dönmek istiyorsun? Rastgele ortadan kaybolduğunda nereye gidiyorsun?"

Gerçeği kaldırabileceğini düşünseydim, ona söylemeyi düşünebilirdim. Ama biliyorum ki, içimde kusma isteği uyandıran bir netlikle, bunu öğrenirse arkasını dönüp gidecektir. Ve ben onun gitmesine hazır değilim. Henüz hazır değilim.

Belki sonunda beni terk eder.

Kendimi bunu kabullenmeye zorlasam da, bu pek de hevesli olmadığım bir seçenek.

Ama yine de içimde birkaç iyi hafta var - onu becermek, tuhaf, biraz çarpık beynini karıştırmak ve verebileceği her şeyin tadını çıkarmak için birkaç hafta. Hayatta olmanın ne demek olduğunu hatırlayacağım birkaç hafta. Yıllarca ayık kaldıktan sonra en sevdiğim uyuşturucunun bir vuruşu. Tekrar soğuk hindiye dönmenin bana neler yapabileceğini boş verin.

"Cevap ver, Mal."

Ayağa kalkıyorum ve çırılçıplak banyoya doğru yürüyorum. "Sen bir pisliksin," diye homurdanıyor yataktan.

"Belli ki," diyerek kapıyı arkamdan çarpıp .

"Benden sonsuza dek bir şeyler saklayamazsın," diye sesleniyor. "Gerçek her zaman seni yakalar."

Banyo aynasına gülümsüyorum, haklı olduğunu ama aynı zamanda çok yanıldığını bilen hüzünlü bir gülümseme. Çünkü o hala bazı şeylerin farkında değil.

"Bavullarınızı toplayın, Prenses. Eve gidiyoruz."

16

Mevcut

Rory

Bir pervanenin ateşe, bir keşin en sevdiği uyuşturucuya, baba sorunları olan bir kızın yıkıcı bir kötü çocuğa bağlanması gibi, tekrar bağımlı oldum.

Mal ile çarşafar arasında beş tur ve üç özür e-postası
Callum daha sonra -kimseyi şaşırtmayacak şekilde cevapsız kalan- Mal yanımda uyuyor. Hâlâ suçluluk duygusu içindeyim ve Callum'la ilgili kötü hissediyorum ama bir şekilde burada Mal'le birlikte olduğum için kafam iyi. Bu beni dağınık hissettiren aşırı dozda bir duygu. Coşkuya batırılmış acı tatlı bir pişmanlık.

Summer'a aşk hayatımdaki son gelişmeleri bildiren kısa bir mesaj gönderiyorum ve yargısını kapıda bırakmasını rica ediyorum. Telefonuma mesajlar ve aramalar yağdırmaya başladığında, telefonumu ters çevirip yataktan çıkıyorum. Asansörle Ashton'ın odasına çıkıyorum.

Mal'ın doğrudan isteğini atladığımı biliyorum ama bir plan yaptım. Peder Doherty, Bayan Patel, Maeve ve Heather gibi Tolka'da olup bitenler konusunda o kadar ketum ki, onu kendi oyununda yenmeye karar verdim.

Ashton'ın kapısını çalıyorum ve bir dakika sonra açıyor, altın rengi cübbesi ardına kadar açık ve kıpır kıpır bir kuyruk gibi bir o yana bir bu yana sallanan gevşek anakondasını ortaya çıkarıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, yüzüne odaklanıyorum ve kızarmamaya çalışıyorum.

"Bir dakikan var mı?" Soruyorum.

Başını sallıyor, seks kölesi esprilerini benden esirgiyor -her ne kadar tanıştığımızdan beri ilk kez tamamen mahvolmuş gibi görünsem de- ve beni içeri almak için kenara çekiliyor.

Tahmin ettiğim gibi, yatağında mışıl mışıl uyuyan iki kız var. Kızlardan biri Brandy ve onu orada bulmak bir tür kaba düşüncenin doğrulanması gibi geliyor. Beni ayrı bir odaya -bir tür oturma odası- götürüyor ve karşılıklı oturuyoruz. Ona fikrimi anlatıyorum - Yunanistan'da kal, güneşi ve kültürü içine çek ve albümü yaz. Büyük silahlarımı ve satış noktalarımı ortaya koyuyorum: burası çok daha sıcak, büyük şehirlere ve denize yakın. Örnek alabileceği bronz tenli, muhteşem turistlerle dolu. Ayrıca, tüm projenin sadece bir haftası için. Kısa sürede Tolka'ya döneceğiz. Acelen ne?

Ashton şiddetle başını sallıyor, ancak biraz dalgın görünüyor, yüzünde uzaklara dalmış bir ifade var. "Evet. Harika bir fikir. Evet."

Onu ilk kez yarı ayık yakaladığımı fark ettim. "İyi misin?" Kaşımı kaşıdım.

Gülüyor ve bir şişe viskiye uzanıyor. "Neden olmayayım ki, tatlım?"

Başımı sallıyorum. *Seni* , *Rory*. Ama insanlar dünyada olan gerçekten yıkıcı şeyleri görmezden geldiklerinde böyle demezler mi? Ashton'ın uyuşturucu sorununu Ryner'a bir sonraki e-postamda (ki bu yarın olmalı) dile getirmeyi aklıma not ediyorum.

Odaya dönüp Mal'in yanındaki battaniyenin altına girdiğimde, onu istemediği bir pozisyona nasıl soktuğumu düşünüyorum. Tolka'da onu bekleyen her neyse o kadar önemliyse, kalkıp gitmemiz için tükürmesi gerekecek. Eğer bir şey çıkmazsa, güneşte bir hafta geçirmeyi hak ettim.

Gözlerimi kapatıp uykuya dalmaya çalışıyorum ama rüyamda tek görebildiğim Tolka'nın ana caddesinde koşan, kollarında benimle histerik bir şekilde ağlayan annem. Rüyalarımda küçücüküm. Hala bir bebeğim. Ve her kanıyor. Tüm köy koşarak bizi takip ederken kan izi bırakıyoruz.

Bizi *kovalıyorlar*.

Ve biz kaçıyoruz.

Soğuk terler içinde uyanıyorum ve tanıdık bir soğuğun beni sardığını hissediyorum. O kadar çok titriyorum ki dişlerim takırdıyor.

Mal'in kolları arasında manevra yapıyorum ve onun sıcaklığını ödünç alıyorum, ama uyku beni tekrar ziyaret etmiyor.

A NOTE FROM ASHTON RICHARDS

Hepinizin düşündüğünün aksine, ben dünya çapında bir aptal değilim.

Hugh Cunt'tan ayrıldığını söyleyebilirim ya da o uygun İngiliz adamın adı her neyse. Demek istediğim, Pissy Poet ile aynı odadayken, cinsel gerilimi bir tereyağı bıçağıyla kesebilirsiniz. Ayrıca Pissy Poet ve Sex Slave'in önümüzdeki birkaç günü dünyanın sonu gelmiş gibi sevişerek geçirmek istediklerini de biliyorum.

İster inanın ister inanmayın, medyanın beni nasıl tasvir ettiğine rağmen oldukça iyi bir insanım. Yani, tabii ki uyuşturucularımı seviyorum. MDMA beni mutlu ediyor, renklerle ve ilhamla dolup taşmamı sağlıyor ve ben bu tür şeylerle tanınıyorum. Ben gülen, kaygısız bir adamım.

Ot bu noktada bir gereklilik - bugünlerde kim içmiyor ki? Ağrı kesicileri de doktorum reçete ediyor, yani Tanrı'yı oynayıp kendi isteğimle onları vücuduma tıktırmaya karar vermiş değilim.

Ayrıca, kokain kullanımımı savunacak değilim. Ama on yedi yaşından beri halkın gözü önünde yaşamaya çalışın ve bunun özgüveninize ne yaptığını görün. Yaptığınız her hata kaydediliyor, belgeleniyor, TMC'de yayınlanıyor ve her an yüzünüze vurulmaya hazır bir şekilde saklanıyor.

Sakın beni penis resimlerinden, herkesin gözü önünde yaşanan ayrılıklardan ve yatakta ne kadar kötü olduğuma dair şarkılar yazan Taylor Swift benzeri yıldız adaylarından bahsettirmeyin. (Kayıtlara geçsin, o hatunla denemedim bile. Bok ye, Jordan Jackson. Düşündüm de, muhtemelen sen de bu saçmalığı seviyorsundur. Sen her zaman benim zevkime göre fazla sapıktın.)

Ama konudan sapıyorum.

Yani, evet, yani, tamam. Seks Kölesi ve Pissy Poet'in seks macerasıyla hiçbir ilgisi olmayan tüm bu Yunanistan'da kalma olay örgüsü için kendi motivasyonum olabilir.

Ana planım için mükemmel bir anlam ifade ediyordu.

Birbirlerini meşgul etmeleri = benim davamda daha az insan.

Benim davamda daha az insan = uyuşturucu almak ve sarhoş olmak için daha fazla zaman.

Daha fazla uyuşturucu ve alkol zamanı= bu albümün asla gerçekleşmeyeceğini düşünmek için daha az zaman, çünkü onu asla kaydetmeyeceğim, çünkü Mart ayına kadar hayatta olmayacağım.

Çünkü ölümcül kanserim var. Vücudumun her bir parçasına yayılmış, milyarlarca evre kanser. Ve ben burada sadece sürekli akşamdan kalma olduğumu sanıyordum, parti yaparken vücudumun kendi kendini yiyerek öldürdüğünü öğrenmeyi hiç beklemiyordum.

Ta ki şişman kadın -bu durumda doktorum- bana üzücü haberi verene ve ben de eski halimin solmuş bir versiyonu gibi değil de, bir darülaceze yatağında yatan, duvardaki hoş, genel bir resme bakan üzgün, kemikli, kendimin bir gölgesi gibi patlayarak gitmeyi seçene kadar her şey eğlenceli ve oyundan ibaret.

Evet, TMC'nin çekmesine asla izin vermeyeceğim para vuruşu bu: hastane önlüğü içinde, bir ceset gibi görünerek ölüyorum.

En iyi kısmı duymak ister misin? Kullandığım uyuşturucu miktarıyla, insanlar benim aşırı dozdan ölen yirmi yedi yaşında bir rock yıldızından başka bir şey olduğumdan asla şüphelenmeyecekler. Çok çalışıp daha da çok eğlenen trajik bir efsane. Amy Winehouse ve Brian Jones kulübüne sahte bir kimlikle gireceğim.

Etrafımdaki lanet olası aptallardan herhangi biri yakından baksaydı - çok yakından bile değil, sadece hasta insan nefesimi koklayacak ve gözlerimin arkasındaki tüm çürümeyi görecektik kadar - yaptığım hiçbir şeyin mantıklı olmadığını fark ederlerdi.

İneklere binmek mi? Tayland'a seyahat etmek? Diğer tüm *Jackass* saçmalıkları?

Her seferinde bir saniye olmak üzere günü yakalıyorum, çünkü yılları, ayları ya da günleri saymıyorum. Saniyeleri sayıyorum.

Hendrix, Morrison, Cobain, sizin için geliyorum. Kanepede yer açın ve iyi bir plak koyun.

Bitti ve bitti.

Rory

Soğuktan titreyerek uyanıyorum ve Mal'ın yatakta olmadığını hemen anlıyorum. Odamızın dışındaki koridorda telefonla konuştuğunu duyabiliyorum. Onun

Yakınımda olmamasına rağmen kısık sesi tenimin üzerinde geziniyor ve meme uçlarımın büzülmesine neden oluyor. Yataktan fırlıyorum ve kulağımı kapıya yapııştırıyorum, içimdeki her kemik cevaplar için ağrıyor.

Mal'ın mahremiyetine saygı duymadığımdan değil; o benim hayatımla ilgili her şeyi biliyor ve ben onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Aramızda büyük bir uçurum var ve ben sadece bunun üzerine bir köprü inşa etmek, ikimizi de ışığa çıkarmak istiyorum.

Kulaklarımı zorluyorum ama hiçbir şey duymuyorum.

Kapı aniden açılıyor ve suratıma bir yumruk yiyerek kığımın üzerine düşüyorum. Kulaklarımın kızardığını hissederek kış yanağımı ovuşturuyorum.

"Oh, kahretsin. Özür dilerim." Mal kapıya doğru koştu ve kaşlarını çatarak beni yukarı çekti. "Kulak misafiri mi oldun?"

Hmm?

"Hayır," diye inleyerek yüzümdeki saçları sildim. "Seni aramak için kapıyı açmak üzereydim. Neden, gizli sevgilinle mi konuşuyordun?" Beceriksizce şaka yapıyorum.

"Hayır, ama yakın. Ryner," diye kestirip attı. "Senin tarzın olduğunu düşünmemiştim."

Ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. Onu dinlemeye çalıştığımı unutturacak herhangi bir şey.

"Richards'ın Yeni Yıl haftasının geri kalanında burada kalmamızı istediğini biliyor muydun? Bu serserinin yüzüzlüğü."

"Oh, öyle mi?"

Oldukça güzel bir şekilde biriken yalan kovamıza bir yalan daha. Bu sefer o kadar da kötü hissetmiyorum, çünkü Mal birlikte geçirdiğimiz her gün yalan söylüyor.

"Bu bir sorun mu?" Bir kaşımı , açması için cesaretlendiriyorum.

"Öyle olduğunu biliyorsun," diye karşılık veriyor, hışımila odaya giriyor ve kıyafetlerini açık valizine tıktırıyor. "Yunanistan'da iki gece için anlaşmıştım. Sadece iki. Bu bile biraz fazlaydı ve Ryner'la yaptığım sözleşmeye aykırıydı. Burada işim bitti."

Nedenini tekrar sormak isterdim ama cevap vereceğini sanmıyorum.

"Eşyalarını topla, Prenses. Ayrılıyoruz. projesi."

"Nasıl yani?"

Bana doğru döndü, kaşlarını çattı. "Yani, bu albüm umurumda değil, senin de olmamalı. Hadi geri dönelim."

O kalmaz.

Ama kesinlikle yapabilirim. Ve yapmalıyım. Bu benim işim. Saf, keskin bir berraklık anında, hiçbir şeyin değişmediğini fark ettim. Mal hâlâ dengesiz ilişkimiz adına devasa fedakârlıklar yapmamı istiyor. Ve ben hala ona şaka yapıyorum çünkü... neden? Güzel mor gözleri mi? Şişkin pazuları? Külot eriten şarkıları?

On sekizinde İrlanda'ya taşın.

Üniversiteden vazgeç.

İşimi bırakacağım.

Hala ayakkabılarını yalayıp temizlememi istememiş olması iyi bir şey.

Çantamı alıyorum, askısını omzuma atıyorum ve kapıya doğru ilerliyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Bileğimi tuttu.

Acı acı gülerek onu . "Emin değilim, ama her neredeyse, orada olmayacaksın, dünyayı ona borçlu olduğumu düşünen bir pislik gibi davranmayacaksın. Senin yüzünden erkek arkadaşımından ayrıldım. Beni acımasızca takip ettin, peki ne için? Sırf sen öyle dedin diye işimi bırakıp gitmem gerekiyormuş gibi davranmak için mi?"

Mal'ın yüzü acıyla buruşur. Ne kadar kötü batırdığını anlıyor. Başını sallıyor, iç çekiyor ve dizlerinin üzerine çökerek alnını karnıma bastırıyor. Bu bir yalvarma ya da diz çökme hareketi değil, basit, tatlı bir jest.

"Özür dilerim. Pislik gibi davranıyorum ama bunu yapmak istememiştım. Yapacağım son şeyin seni hafife almak olduğunu söylediğimde bana güven. Bugün eğlenceli bir şeyler yapalım. Birkaç telefon görüşmesi yapıp İrlanda'ya dönmeyi ertelemek için ne yapabileceğime bakacağım. Sen ne yapmak istersin?"

Sen, bıkkınlıkla düşünüyorum. Beni bu duruma sokan da buydu zaten.

Yüzümü okuyor ve yanağını ovuşturarak gülmeye başlıyor.

Yüzü kızarıyor. Tüm çabalarımın rağmen eriyor. Bu hep böyle olacak.

"Bariz, karşılıklı cevap dışında." Sıcak dudaklarını pijamalarımın arasından göbeğime bastırıyor.

"Şaşırt beni," diye fısıldıyorum. "Şaşırtmak mı?"

Sırıttırıyor, kurdun ağzını açıp Kırmızı Başlıklı Kız'ı bütün olarak yutmadan önce sırtıttığı sırtıttırışın aynısı.

"Dileğiniz benim için emirdir, Prenses."

Düğün günümde sarı bir yazlık elbise giymiştim ve yüzümde hafif bir gülümseme vardı. Damat alnında kırmızı bir bandana, Blundstone botları, kargo şortu ve sıcak bira kokan siyah V yakalı bir tişört giymişti.

Çok genç, çok sarhoş ve çok dikkatsiz görünüyorduk ama ikimiz de bir şekilde bunun bir hata olmadığını biliyorduk.

Sırlara rağmen bunu yapabilmek için sıvı cesaretine ihtiyacımız vardı.

Mal ve ben sekiz saat sonra peçete anlaşmamızın şerefine Kıbrıs'ta evlendik.

Küçük tartışmamızın hemen ardından sabah ilk iş olarak bir feribota bindik ve zamanımızı istiridye yiyerek ve beyaz şarap içerek geçirdik. Kıbrıs'a vardığımızda Mal'ın burnu güneşten yanmıştı ve ben de çakırkeyif ve sersemlemiştim - ama kan dolaşımdaki alkol bana öyle söyledi diye bunun iyi bir fikir olduğunu düşünecek kadar değil.

Gerçek şu ki, Mal ile evlenmek istedim.

Onunla ilk tanıştığım andan itibaren hep onunla evlenmek istemiştim. On sekiz yaşındayken imkânsız derecede çocukça ve başarısızlığa mahkûm görünen şey, şu anda, neredeyse yirmi yedi yaşındayken de pek olası görünmüyordu ama sözleşme harika bir bahaneydi ve büyük bir parçam ona sonsuza dek söz vermek ve her seferinde bir gün almak istiyordu.

Larnaka Belediye Başkanı'nın nikâhımızı kıymasının ardından (şaka yapmıyorum), etrafımız evlenmeye gelen diğer üç çiftle çevriliyken Mal bana yakındaki bir İngiliz barında içki ısmarladı.

Şimdi burada oturmuş, gerçeküstünün tadını çıkarıyoruz ve bu biraz da hiç çıkmak istemediğim paralel bir evren gibi geliyor - annemin, Ryner'ın ya da Callum'un olmadığı bir evren.

Kendime bunun işe yarayabileceğini söylüyorum. İşe *yarayacağını*.

Bir okyanus uzakta yaşıyorsak ne olmuş yani? Onu uzun süreler boyunca ziyaret edebilirim. O da aynısını yapabilir. Evden çalışıyor, Tanrı aşkına. Onu New York'a aşık edip yanıma taşınmasını sağlayabilirim.

New York'a aşık olmak ne kadar zor olabilir ki? Bütün iyi sanatçılar öyle yapardı. "Ryner'da karşılaşmamız sence de garip değil mi? birkaç hafta önceydi ve şimdi evli miyiz? Aslında hiç düşünmemiştim

tekrar görüşmek üzere."

Martini zeytinimi ağzıma attım. Güneşte kızarmışım, kafam iyi ve cinsel olarak tatmin olmuşum.

"Kesinlikle akıl hastası," diye kabul ediyor ve burnumu öpüyor.

Tüm yüzü sıcak ve deniz meltemi, kum ve buz gibi bira kokuyor. "Sanki kader araya girmiş gibi."

Summer on yıl önceki İrlandalı kaçamağımla evlendiğimi öğrenince beni öldürecek, annem sonunda beni tehdit ettiği kalp krizini geçirecek ve Callum... Onun tepkisini düşünmek bile istemiyorum. Asla öğrenmemesini umuyorum. Bizi birbirimize bağlayan bir şey yok. Farklı sosyal çevrelerde takılıyoruz ve farklı işlerde çalışıyoruz. Evimde hiçbir şey bırakmadı. Buraya gelme konusunda hep garip davrandı. Düşündüm de, Summer'ı pek sevdiğinden emin değilim.

"Nerede yaşamak istediğimizi konuşmadık. Evlilik sözleşmesi bile imzalamadım," diye belirtiyorum.

Mal'ın yaşam tarzı, para içinde yüzdüğü izlenimini vermiyor - ki bu umurunda değil - ama yüzlerce şarkı satma geçmişiyle ilgili her şey - yıllar boyunca dinlediğim ve tanıdık geldiğini düşündüğüm, ancak onunla tekrar yüz yüze gelene kadar nedenini anlayamadığım şarkılar - bana paranın onun için bir endişe olmaması gerektiğini söylüyor.

Mal omuz silkiyor. "Neden yapasın ki?"

"Resmen senin olanın yarısını almaya hakkım var," diye şaka yapıyorum.

Kazandığı tek kuruşa bile dokunmam, o da bunu biliyor. Glen'den gelen paraya bugüne kadar annemin banka hesabında dokunulmadı.

"Paramı alabilirsin. Hiç umurumda olmadı." Başını eğip boynumun kenarını öpüyor.

"O halde neyi önemsiyorsun, Malachy Doherty?"

Gülümsüyor, ellerimi avuçlarının arasına alıyor ve parmak eklemlerimi öpüyor, mor, muhteşem gözleri hâlâ benimkilere dikili. "Sen."

Sabahın üçünde, hiç misafir beklemeden odamıza geri dönüyoruz. Kendime bir cin tonik hazırlamak için penceremizin yanındaki küçük bara yöneliyorum. Mal mini buzdolabından bir şişe su almak için yanıma eğilmişti ki süitimizin kapısı açıldı.

"Mal? Orada mısın?" diye seslenir yumuşak bir ses.

Brandy. Kanım hemen sağlıklı bir sıcaklığa yükseliyor, çünkü:

A. Bu odada ne işi var ve dijital anahtarı nasıl aldı?

B. Daha yirmi dört saat önce başka biriyle -patronuyla!- yattı, Tanrı aşkına.

Her neyse. Ona kızmak için bir nedene ihtiyacım yok. O benim kocamın peşinde. *Kocamın.* Bugün erken saatlerde yerel bir kuyumcudan benim için aldığı yüzüğü sallamak istiyorum - yakında bana daha büyük ve daha süslü bir şey alacağına dair içten bir sözle birlikte.

Sanki yüzüğümün büyüklüğü umurumdaymış gibi.

Ayağımın dibindeki su şişesini tutan Mal'a bakıyorum. Kapağını açıyor, büyük bir yudum alıyor ve işaret parmağını dudaklarına bastırarak sırtıyor, çocuksu bir yaramazlık içinde.

Ona haberi kesintisiz vereceğim. Güzelmiş.

"Bu tarafa," diye şarkı söylüyorum barın arkasından. Bulunduğu yerden Mal'ı göremiyor.

Brandy yüksek sınıf bir sokak çalışanı gibi görünerek içeri girer: kırmızı mini elbise ve fönü saçlar bozulmamış, hepsi mükemmel makyaj ve kızıl-kırmızı dudaklarla sarılmıştır.

"Oh, seni burada görmeyi beklemiyordum." Gülümsemesi düştü.

Bardan birkaç adım ötede durdu. Cin toniğimden bir yudum alıyorum. "Size bir şey ikram edebilir miyim?" Kirpiklerimi kırıştırıyorum.

"Mal yolda mı? Duşta mı?" Etrafına bakınıyor. "Buralarda."

Bunu söyler söylemez Mal'ın parmaklarının çıplak kalçamı sardığını hissediyorum. Başını kasıklarımın önünde hizalıyor ve başparmaklarını iç çamaşırlarına geçirerek yavaşça aşağı çekiyor.

O ne yapıyor? Misafirimiz var.

"Sabahın üçünde burada ne yapıyorsun?" Sıcak nefesini açıkta kalan hissettiğimde mümkün olduğunca sıradan tutmaya çalışarak soruyorum,

Şimdi külotum yok. Nabzım hızlanıyor ve içimi kaplayan o tanıdık arzu havuzunu hissediyorum.

"Sadece düşündüm... Yani..." Sanki Mal her an kapalı televizyondan çıkıp gelecekmiş gibi tekrar etrafına bakınıyor. "Ashton gece boyunca çalıştığını söyledi, ben de belki bir şeye ihtiyacı vardır diye düşündüm."

Tek gecelik kirli bir ilişki gibi mi?

"değil. Yakın çalışıyoruz. geldiğinde ona yardım ediyorum."

Cin tonik bardağımın kenarını izliyorum. Parmağımdaki yüzüğün ağırlığına hâlâ alışamadım ama kendimi güçlü hissettiriyor. Sanki dünyayı fethedebilirmişim gibi. Mal'in aşkı bana bunu yapıyor. Kelimeleri yüksek sesle söylememiş olsa da, bana baktığında onların tenime işlediğini hissedebiliyorum.

"Hiç aşık oldun mu?" Bunu ona tekrar sormalıyım, hem de hemen.

Mal dilini -hâlâ sudan soğuk- yarığımın üzerinde gezdiriyor ve ben kontrolsüz bir arzuyla şiddetle titriyorum. Brandy bana doğru bir adım atıyor ve dirseklerini barın kenarına dayıyor.

"Alınma ama ona, benim ona yardım etmemi istediği şekilde yardım ettiğini sanmıyorum."

"Alınmadı," diyebiliyorum boğuk bir iniltiyle, tam da dili duvarlarımın arasına derinlemesine girerken.

Dilinin üzerinde ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyorum ve gülümsemesini, onun son aptalca yorumuna karşılık olarak çıkardığı gürültülü, karanlık kıkırdamayı da hissedebiliyorum. Kız bana yatmak istediği kişinin kendisi olduğunu söylerken o beni çiğ çiğ yiyor.

İşte bu ironik. Gerçi Alanis Morissette'in bunu şarkısında kullanmak isteyeceğinden şüpheliyim.

"Ona iletebileceğim bir şey var mı? Adamımız her an gelebilir gibi görünmüyor-" Mal dilini içime sokup çıkarırken nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum, bana (bana) ne geleceğini hatırlatmak için ara sıra klitorisimin etrafında döndürüyor.

"Şey, ben..."

"Ohhh, Tanrım," diye feryat ediyorum, elim ayağım birbirine dolanmış bir şekilde barın kenarlarına tutunuyorum ve başımı utanmazca arkaya atıyorum.

Hassas yumrularıma masaj yapmak için burnunu kullanıyor ve dilini içime öyle bir sokuyor ki yıldızlar görüyorum. Yol boyunca bir yerde gözlerimi açık tutma yeteneğimi kaybediyorum.

"Her şey yolunda mı?"

Neredeyse kaşlarını çattığını duyabiliyorum.

"Hastalanıyor gibi görünüyorsun."

Mal'ın elinde değil. Beni yerken, dudaklarımı kemirirken, emerken, acımasızca dillerken amımın içine kahkahalar atıyor. Yüzüne ve onun yüzüne boşalmamı istiyor. Ve . Sert bir şekilde orgazm oluyorum, elbisem çoğunlukla yukarı kaldırılırken bacaklarımı ayırıyorum ve parmaklarımı barın üzerine yayarken alt dudağımı ısırıyorum, cin toniğim yere düşüyor.

Birkaç saniye sonra gözlerimi açıyorum ve kirpiklerimi Brandy'ye fırlatıyorum. "Evet, ben iyiyim. Biraz..." Boğazımı temizliyorum. "Bir kasımı çektim ya da başka bir şey."

Brandy bana doğru son bir adım atıyor ve aşağıya bakıyor, kaşları hâlâ sıkıntıyla birbirine yaklaşmış.

"Mal!" diye soluk soluğa bağılıyor, peçete kadar kısa bir elbise giyerken görünmez incilerini tutuyor.

Kocamdan uzaklaşıyorum, ona son derece çekici, rahat bir gülümseme atıp ayağa kalkışını izliyorum. Kargo pantolonunun içinden kocaman bir ereksiyon görünüyor, dudakları şişmiş ve sanki az önce sırlı bir çörek yemiş gibi görünüyor ve saçları dağınık, lezzetli ve çiçek yaprakları gibi ipeksi.

Şu anda o kadar keyifli görünüyor ki, ondan asla vazgeçemeyeceğimi biliyorum.

"Hey, Britney."

"Brandy." Dişlerini gösteriyor, yanakları öfkeden kıpkırmızı.

"Doğru." Ellerini kalçalarının üzerine koyar. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bu bir kaçamak mı yoksa...?" Parmağıyla aramızdaki mesafeyi işaret ederek gözlerini Mal'e diyor.

Sert bir şekilde nefes veriyor, bandanasının üzerine düşen parlak, fazla uzamış saçlarından bir tutamı üflüyor ve düşünüyor gibi yapıyor.

"Bu sabah ona evlenme teklif ettim. Aslında bu tam olarak doğru değil. Sekiz yıl önce de teklif etmişim ama hayır demişti. Bu sefer evet dedi. Ve böylece, son birkaç saattir yasal olarak evliyiz, bu da beni ciddiyete yöneltiyor. Siz ne dersiniz, Bayan Doherty?" Dönüp bana bakıyor, çenesini sıvazlıyor. "Arkadaşlık bilezikleri değil ama doğru yönde atılmış bir adım, değil mi?"

Ona kayıtsız bir omuz silkme öneriyorum. "Görünüşe göre seni şimdilik tutacağım. *Alınma* Brandy," diyerek onun küçümseyici tonunu taklit ediyorum.

Bir odadan bu kadar hızlı çıkan birini hiç görmemiştim. Dehşete düşmüş görünüyor. Onun için yarı üzgünüm. Ama kendim için tamamen mutluyum, çünkü

Mal beni kollarına alıp havaya kaldırıyor ve ikimiz de yerçekimine, mantığa ve son on yılda inşa ettiğimiz dünyalara meydan okuyoruz.

Yemin ederim beni tekrar yere bıraktığında fark etmiyorum bile. Kalın, cennet gibi bir bulutun üzerinde süzülüyorum.

Ama hâlâ karanlıkta olduğum, bilinmezlik içinde yüzdüğüm ve gerçeği ondan zorla öğrenmeme bir dakika kaldığı için, balonun patlayacağını biliyorum.

A NOTE FROM BRANDY

Mikrofona dokunur

Bu şey açık mı?

Oh. Merhaba. Ben Brandy. Sanırım kendimi açıklamalıyım.

Şunu söyleyerek başlayayım, değersiz kız rolünü oynadığını asla *bilmez*, biliyor musunuz?

Kimse bu rol için seçmelere katılmazdı bile. Bana sorarsanız, işkence görmüş şairin peşinden gitmeye hakkım vardı. Her zaman Onu garip gümüş saçlı kızla gördüm, ya birbirlerini öldürmek üzereymiş gibi görünüyorlardı ya da aktif olarak birbirlerinin hayatlarını bir şekilde sabote *etmeye çalışıyorlardı*. Aralarında geçinemeyen iki profesyonelden daha fazlası olduğunu nereden bilebilirdim ki?

Sakin bana patronumla yatma olayını anlatmaya kalkma.

Evet, evet, bekar, müsait, cömert, rock yıldızı patronumla yatıyorum. Kocaman aleti ve Instagram'da otuz iki milyon takipçisi olanla. Kim yatmaz ki? Adam Ashton Richards!

Ayrıca, bekar ve seksi bir erkeğin peşinden gitmek ne zamandan beri yanlış oldu? Ve adam Malachy Doherty'ye benziyorsa, onu baştan çıkarmaya çalışmak benim *görevim*.

Ayrıca, dünyanın en kötü, en korkunç insanı olmadığım da kayıtlara geçsin.

Ryner için çalışan kız kardeşim Whitney'e sorun.

Bana bu işi o ayarladı ve beni muhteşem işverenimden uzak tutması gerektiğini çok iyi biliyor.

Çünkü ben patronumla yatıyor olabilirim (teknik olarak yatmıyorum, çünkü onun müdürü tarafından işe alındım), ama görünüşe göre kız arkadaşı olan bir İngiliz bankacıdan bebek sahibi olan o.

Süslü, seksi, fotoğrafçı bir kız arkadaş ve onun arkasından aylardır iş çevirdiğine dair hiçbir fikri yok.

Bankacı Whit'i *sevmiyor* bile, ama Whit'in umurunda mı? Hayır. Çünkü önümüzdeki on dokuz yıl boyunca onun parasını ödeyecek.

Şimdi düşündüm de, Callum Brooks tam olarak uyuyor.

Whitney'e bunu sormak için aklıma bir not almalıyım. Belki o kadar duygusal olmadığına ve ağrıyan göğüslerinden şikayet etmediğinde.

Oh, pekala. Mükemmel koca çizim tahtasına geri dönüyorum.

Mevcut

Rory

Mal Yunanistan'da iki gün daha kalmayı kabul etti ama bu konuda Bitter Betty gibi davranmadı. Bütün gün yatakta kalarak, daha fazla seks, daha fazla deniz ürünü ve balkonumuzda daha fazla güneş yakalayarak elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz.

Benim hakkımda yazdığı şarkılar hakkında konuşuyoruz ("Nasıl bilmezsin?" "Nasıl ki? Bana onları asla satmayacağını söylemiştin. Ayrıca, hit bir şarkıyı dinleyip benim hakkımda olduğunu varsaymak? Ne kadar kalın kafalı olduğumu düşünüyorsun?" "Kafan biraz orantısız büyük ama tüm film yıldızlarının böyle olduğunu duymuştum, o yüzden sanırım iyi bir şirkettesin."), müzik dinler ve oda servisi ile aldığımız her peçeteyi aramızda daha fazla sözleşme imzalamak için kullanırız.

Olası bir kavga durumunda... birbirimizi terk etmeyeceğimize söz veriyoruz.

Olası bir durumda üç oğlumuz olur ve hiç kızımız olmazsa... evdeki her şeyi maviye boyamayacağımıza ve tüm hafta sonu futbol maçı izlemeyeceğimize söz veriyoruz.

Mal'ın New York'a taşınması gibi beklenmedik bir durumda... tüvit ceket giymesine ve klişe işkence görmüş sanatçı olmasına izin vermeyeceğime söz veriyorum.

Tüm bu şeyler önemli görünüyor, ancak hala yıldızlar gibi havada asılı, ulaşılamaz ve . Önemli olan şeyler hakkında konuşmuyoruz. Onun sırları hakkında. Koridorda birkaç saatte bir yaptığı gizemli aramalar hakkında.

Benim İrlanda'ya taşınmak istemediğim, çünkü hayatımın Amerika'da olduğu ve onun da Amerika'ya taşınmak istemediği, çünkü kalbinin Tolka'da olduğu gerçeğinden bahsetmiyoruz.

Kathleen hakkında
konuşmuyoruz. Ya da Peder
Doherty.

Kabusum hakkında konuşmayacağız.

Bir ara Mal başka bir telefon görüşmesi yapmak için koridora kaçıyor ve ben de Callum'a mesaj atıp nasıl olduğunu sormak için telefonumu elime alıyorum.

Mesajla işim bittikten sonra, Yaz müziğiyle yüzleşmek için açılmamış mesajlarıma göz atıyorum. Eğer doğru anladıysam, daha çok bir çığlığa benziyor ve gördüklerim kasma isteği uyandırıyor.

Yaz: Lütfen cevap verin. Summer:

Sanırım sana söyledi.

Summer: Onunla asla yatmak istemedim, Rory. Bana inanmak zorundasın.

Yazın: Ve seni çok sevdiğini biliyordum. Lütfen, lütfen beni affet.

Summer: Omg, dur! Zaten ondan ayrılacaktın. Bana milyon kere söyledin. Aklımda, tam olarak birlikte bile değildiniz. İstedğin hep Mal'dı. Aç şunu.

Mal odaya dönüp etrafına bakınmaya başladığında ağzım açık kalıyor. "mı?" diye soruyor yumruklarını belinde birleştirerek. Onu zorluyorum başımı kaldırıp kalbimin camlar gibi kırılmasını görmezden geliyorum.

Boom, boom, boom.

"Üç gün daha." Yine aptalı oynayarak zayıf bir gülümseme takınıyorum.

Ashton da öyle dedi. Üç gün daha. Ve aslında burada kalışımızı haklı çıkarmak için Mal'i bugün bir saatliğine onunla çalışması için gönderdi. Fotoğraf çekmek için Mal'e katıldım ve düğün haberini Ashton'a verdik, Ashton çok sevindi. Ama aynı zamanda kafası da çok ama çok iyiydi. Yerel pazardan Hephaistos Tapınağı'nın yeni bir anahtarlığını aldığımı söyleseydim de aynı şekilde heyecanlanacağından şüpheleniyorum.

Evet. Ashton bir uçaktan daha yüksek görünüyordu. Ryner'a bu proje bittikten sonra Ashton'ı rehabilitasyona göndermesi gerektiğini söylemeyi kendime bir kez daha hatırlatıyorum. İşlerin kontrolden çıktığı çok açık.

Mal her zamanki mantrasını tekrarlayarak, "Geri dönmem gerek," diyor.

"Öyle mi? Harika. Üç gün içinde orada buluşuruz."

Summer'ın son mesajlarını tekrar tekrar okudum. Karanlıkta kalmaktan bıktım. Mal bana vahşi, beyaz bir öfkeyle bakıyor.

daha önce onda görmemiştim. Vücudundan yayılan sıcaklık dalgalar halinde ayaklarıma çarpıyor.

"İyi," diye

tükürür.

"Tamam."

Hazırladığı ve fermuarını çektiği bavulunu kaptığı gibi kapıya yöneliyor. Durup iç geçirerek geri döndüğünde ben hâlâ yataktaydım, bitkin ve boş görünüyordu. Sanki benden uzakta attığı on adım onu tamamen tüketmiş gibiydi.

"Lütfen," diyor sessizce.

Ne istediğini biliyorum.

Benden bunu onun için daha da zorlaştırmamamı istiyor. Sorgusuz sualsiz gelmemi.

Callum'un Summer'la yattığını düşünüyorum.

Cal ile birlikteyken Mal'in bana kötü şeyler yapmasına izin verdiğim için.

Aldatmak ve hakkında. Bunların ikisinin de başıma geleceğini hiç düşünmemiştim.

Ama bunların bir sebebi olduğunu da biliyorum.

Bir kere aldatan, hep aldatır derler.

Ama bence bazen bir şeyler kırılmış gibi görünmez ama kırılmıştır ve bu çatlaktan kötü şeyler içeri sızar.

Mal çaresiz bir durumda olduğu için her şeyimi mahvediyorum. Ona karşı adil olmadığımı görmeye başlıyorum.

"Mal," diye nefes alıyorum.

Yavaşça yukarı bakıyor. İçine kötü şeylerin çoktan girdiğini görüyorum.

"Hiç aşık oldun mu?" diye sordum.

Yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. Gerçek, büyük ve gerçek ve beni sonsuza dek yakabilir. Bu gülümsemeyi her gün gördüğüm sürece asla üşümeyeceğimi biliyorum.

"Bunu sormanız komik. Evet, evet, öyleydim. Hâlâ da öyleyim. Sekiz yıl önce, en beklenmedik olayda başladı ve son kullanma tarihi yok."

Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. Sakallı yanağını okşadım.

Başını iki yana sallar. "Gitmemiz gerektiğini söylediğimde bana güven Rory, benim için bir şeylerden vazgeçmen gerektiğini düşündüğüm için değil, bana bir şey borçlu olduğun için değil. Ama Tolka'da olmadığım zamanlarda sadece yarı canlı olduğum için ve sen benim sadece bir parçamı değil, tüm deneyimimi hak ettiğin için."

Ağız benimkiyle buluşuyor ama beni öpmüyor. Sadece benimle konuşurken dudaklarını dudaklarımda gezdiriyor.

"Seni seviyorum, New Jersey Prensesi Aurora Belle Jenkins Doherty, seni küçük kalp avcısı."

"Seni seviyorum Tolka Kralı Malachy Doherty, benim ortalamadan büyük ama rahatsız etmeyecek kadar da ruh kırıcı. Şimdi, gitmeden önce Ashton'a veda edelim."

Bir şeylerin ters gittiğini ilk anladığım şey koku oldu. İdrar ve çürümüş et gibi kokuyor. Mal kapıda durup mesajlaşırken kapıyı itip açıyorum.

Brandy ve Ashton'ın ekibinin geri kalanı görünürde yoklar, muhtemelen alt katta barda içiyorlar ve ben de parmak uçlarımla onun muhtemelen bulunduğu ana yatak odasına doğru ilerliyorum.

Bingo.

Ashton' uyrurken buluyorum, bornozu açık -tabii ki çıplak- etrafında bir sidik havuzuyla kestiriyor. ederim, Ryner ne kadar para kaybedecek olursa olsun, tüm bu projeyi havaya uçuracağım ve onu hemen şimdi burada rehabilitasyona attıracağım. Yanına gidip omzunu hafifçe sarsıyorum.

"Uyan. Hemen duşa girmeli ve kendini toparlamalısın."

Etrafa bakındım ve komodinin üzerinde ezilmiş hap ve kokain izleri buldum. "Siktir et" diye mırıldanarak hepsini topladım ve tuvalete gidip üzerlerine sifonu çektim.

Odaya geri döndüm ve akla hayale gelmeyecek bir şey yaptım. Ashton'ın komodininin cep telefonunu alıp yere koyuyorum ve ayağımla eziyorum. Bu şekilde yakın gelecekte hiçbir şey kaydedemeyecek.

Şansı olacağından değil. Bana kalırsa bu dibe vurmak demek. Bizimle İrlanda'ya dönüyor ve ben de onu

Bu iş bitene kadar Mal'in evinde. Bu albümü ayıkken ve yoksunluk yaşarken kaydedecek.

"Ashton!" Omzunu şimdi daha agresif bir şekilde sarsıyorum. "." Bir şey yok.

Mal, telefonunu arka cebine sokarak yatak odasına gelir. "Neden o otuzbirinci odanın her yerine işemiş gibi kokuyor? tavan ve komşu ülkeler?"

"Çünkü o yaptı." Gözlerimi devirerek ona döndüm. "Uyanmayacak. Bana mini bardan bir şişe soğuk su getirebilir misin, yüzüne dökeyim?"

Mal kaşlarını çatır ve yatağa yaklaşır. Ashton'ın çıplaklığını görmezden gelir ve elini Ashton'ın burnunun altında gezdirir. Yüzü kül rengine döner.

"Sevgilim, bana bir iyilik yap ve dışarıda bekle, tamam mı?" "Ne? Neden?"

"Çünkü." Kocam bana dönüyor, mor gözleri acı dolu. "O öldü."

Ambulans iki dakika içinde burada olur. Kısa bir süre sonra da polis gelir. Nasıl öğrendiler bilmiyorum ama tüm büyük dedikodu siteleri haberi yapmaları için yerel gazeteciler gönderiyor ve okyanus ötesinde kalp krizi geçirip hastaneye kaldırılan Ryner, Tolka'ya dönmemizi, kimseyle konuşmamamızı ve ikinci bir emre kadar orada kalmamızı emrediyor.

Polisle yapılan kısa bir görüşmenin ardından serbest bırakıldık ve otele geri götürüldük. Hala şok içinde eşyalarımızı topluyoruz ve Brandy ile diğer personeli gözyaşları içinde arkamızda bırakıyoruz. Burada kalıp insanları teselli etmekten ve neler olduğunu anlamaktan daha fazla yapmak istediğim bir şey yok ama Mal'in eve dönmeyi ne kadar çok istediğini biliyorum ve şimdi Ryner'a karşı gelmenin zamanı değil.

Uçakta hiçbir şeye bakmıyoruz ve sessiz kalıyoruz. Sessizliği ilk bozan Mal oldu.

"Ona öyle davrandığım için kendimi bok gibi hissediyorum, biliyorsun."

"Senden gerçekten hoşlanıyordu." Yutkunuyorum.

Bu hafta adamı öptüm. Ağzı sıcak ve canlıydı, kalbi benimkine karşı atıyordu. Daha birkaç saat önce onunla konuştum; komik, tatlı ve rahat biriydi; deli dünyasında umurunda bile değildi. Onun hayatını kaybetmesi beni neden bu kadar derinden yıktı bilmiyorum ama içime kapanıp ağlamak istiyorum.

"Bunu önleyebilecek olmamızdan nefret ediyorum,"
diye mırıldanıyorum. "Engelleyemezdik."

"Her zaman kafası iyiydi. Bunun olmasına izin verdik."

"Belli ki daha önce bir bağımlıyla tanışmamışsınız. Senin ya da benim onun kullanmasını engellemek için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Bu senin suçun değil, Rory." Omzumu öptü.

Gözlerimin yeniden yaşlarla dolduğunu hissediyorum. "O zaman neden bu kadar üzgünüm?"

"Çünkü sen iyi bir insansın. Çünkü aslında *o* da öyleydi."

Proje hakkında, albüm hakkında, asla gerçekleşmeyecek bir şey üzerinde çalışmak için yeniden bir araya gelmemizin saçmalığı hakkında konuşmuyoruz. Artık proje -yıldızıyla birlikte- resmen öldüğüne göre, birlikte yarattığımız dünyada temel bir şeyler kırıldı ve değişti. Artık üzerinde çalışabileceğimiz bir zeminimiz yok. İrlanda'da bir teslim tarihim yok.

Dizimin üzerinde duran telefonuma dokunarak Summer'ın durmaksızın cevapsız kalan aramalarını ve annemin korkunç bir şey olmadan önce eve dönmem için yalvaran kitap dolusu mesajlarını uzaklaştırıyorum.

"Ağlıyorsun." Mal omzumu sıktı. Ağladığımı fark ettim.

Başımı salladım. "Özür dilerim. Daha önce ölümle hiç bu kadar yakından ilgilenmemiştim. Büyükanнем ve büyükbabam ben üç yaşına gelmeden ölmüşlerdi ve Glen ben ergenlik çağındayken ölmüş olsa da onu tanıımıyordum ve buna hiç tanık olmadım. Kulağa saçma geliyor. Neredeyse yirmi yedi yaşındayım ama şimdiye kadar ölüm bana belirsiz, soyut bir fikir gibi geliyordu. Oradaydı ama gerçek değildi. Şimdi onu her yerde hissediyorum."

Mal elimi tutuyor ve öpüyor. "Öyle,"
diye onaylıyor.

"Muhtemelen Kathleen'i her zaman özölüyorsunuzdur," diyorum.

"Öyle," diye itiraf ediyor ve düşünmek için duraklıyor. "Ama sonra düşünüyorum da, birini gençken ve en iyi döneminde kaybettiğinizde, bu size hayatın gerçekten ne kadar kırılgan olduğunu hatırlatıyor. Size bu dünyaya çalışmak için gelmediğinizi hatırlatır. Bu dünyaya bulaşıkları yıkamak ya da vergilerinizi ödemek için gelmediniz.

ya da ne bileyim, haftalık alkol ünitelerinizi ya da lanet olası kalorilerinizi saymak için. Ödül kazanmak ya da para kazanmak için burada değiliz. Bunun sizin için son olduğunu, ölmek üzere olduğunuzu anladığınız o kısacık anda aklınızdan geçen şey, yaşlı meşe ağacının altında ilk aşkınızdan çaldığınız öpücüktür. Mükemmel güneşli bir günde kardeşlerinizle sahilde attığınız taklalar. Yeğeniniz adınızı ilk kez söylediğinde, gidici olduğunuzu biliyordunuz - ona istediği her şeyi verecektiniz, uzuvlarınız dahil ama bunlarla sınırlı değil. Birini gençken kaybetmek, ölümcül bir hastalıktan kurtulmak gibidir. Hayat size her şeyi berbat etmemeniz için ikinci bir şans verir. Bu sizi karartabilir ya da daha parlak hale getirebilir. Bu, sahip olduklarımızın nadir ve geçici olduğunu ve dikkatsizce harcanmaması gerektiğini hatırlatan harika bir şey. Richards'ın mirasını onurlandırmak mı istiyorsunuz? *Yaşayın.*"

"İşte bu yüzden büyük işler yapmak istemedin." Burnumu çektim. "Sen hep aile hayatını istedin. Dünyadaki küçük köşeni."

Kath ile de neredeyse başarıyordu. Ama sonra Kath öldü. Bir parçam İrlanda'ya geri dönüp Mal ile hemen bebek yapmaya başlamak istiyor. Oraya ilk seyahatimden sonra İrlanda'dan eve döndüğümde aklımdan geçenleri kimseye itiraf etmedim.

Bir parçam -ve küçük bir parçam değil- ertesi gün hapi aldığım için ne kadar da pişmandı. Çünkü bu, her şeyi bırakıp onunla birlikte olmak için harika bir bahane olabilirdi. Annemin yapmadığını yapardım. Yürütmeye çalışırdım.

Mal kaşlarını çatarak başparmağını yanağıma sürüyor. "Şimdi anlıyorsun, Prenses."

Sonraki birkaç gün bulanık geçti.

Mal ve ben uzun, duygusal, yorucu bir seks yapıyoruz. Saatlerce konuşuruz, birbirimize sarılırız. Ben çok ağlıyorum, o da beni çok dinliyor. Mal evliliğimizi ailesine anlatmak için ayrıntılı planlar yapıyor, ben de aynısını annemle yapıyorum.

Ancak gerçekte ben telefonu açmıyorum, o da ailesiyle herhangi bir görüşme ayarlamıyor. Onları her gün ziyaret ediyor ama asla kulübeye uğramalarına izin vermiyor. Benimle tanışmalarından vebadan kaçır gibi kaçıyor diyebilirim ama veba bile ben etraftayken ailesine davranış biçimine kıyasla kraliyet muamelesi görüyor.

Bir sabah, ben hâlâ yataktayken ön kapıdan yükselen fısıltıları duydum.

Bu Mal kırılmış, pislik, evlendiğim adam bu değil Mal. "...kötü zamanlama. Seni birazdan ararım."

"Tam olarak ne zaman biraz?" diye soruyor yaşlı bir kadın sesi, kırılgan ve temkinli. "Sonsuzluk ve ötesi, anne."

"O geldiğinden beri böyle hissediyorum."

Kapının diğer tarafından sessiz, hararetli bir cevap geliyor. Kavgı ediyorlar.

"Hayır. Kesinlikle olmaz," diye gürleri Mal. "Her şey kontrolüm altında. Sadece git."

Bazen Mal ortadan kayboluyor. O kaybolduğunda, zamanımı Yaz ve Anne müziğiyle yüzleşmek yerine Ryner ile telefonda tartışarak geçiriyorum.

"Sadece bana lanet olası materyali gönder. Onun için özel bir anma töreni düzenliyorum, tamam mı? Bu arada gözünden kaçmış olabilir, sen benim için *çalışıyorsun!*" diye bağırdı bana hastaneden taburcu olduktan kısa bir süre sonra.

"Daha dinlenmeye bile çekilmedi," diye belirttim. "Bu da şu soruyu akla getiriyor: Üzerinde çalıştığınız şey merhum Ashton Richards'a bir övgü mü yoksa cebinize ve plak şirketinize bir övgü mü? Bana öyle geliyor ki, bu korkunç durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalışıyorsunuz."

"Az önce kalp krizi geçirdim." Suratını astı. Sanki bu başlı başına tüm dileklerini yerine getirmek için bir sebepmiş gibi.

"Doğru, ve ikinci bir tane almanı istemiyorum, bu yüzden senden bırakmanı istiyorum. Proje için bana ödeme yapma. Bırak Ashton huzur içinde yatsın."

Ryner'ın onun ölümünden faydalanmasına izin vermeyeceğim. Tek umursadığı birkaç poster satmak ve birkaç dolar kazanmak için yarım kalmış şarkılar yayınlamak.

"İşsizliğe hoş geldin, tatlım. Bu sefer gerçekten başardın," diye bağırdı Ryner kulağıma.

"Sıcak karşılama için teşekkürler. Bundan en iyi şekilde yararlanacağımın emin olabilirsiniz." Telefonu kapattım.

Ashton Richards'ı ölümüne yol açan korkunç bir bağımlılıktan muzdaripken özel anlarında yakaladım. Kimsenin buna tanık olması gerektiğini düşünmüyorum. Belli ki umutsuzca mutluluğun peşinden koşuyor ama ona asla ulaşamıyordu.

Mal, Ashton'ın ölümünün onu mahvettiğini söylemiyor, ama bu konuda pek konuşmuyor - konuştuğumda sadece beni dinliyor - ve Amerika'daki cenazeye gitmeme konusunda kararlı.

Gerçi bunun nedeni burada sürekli ortadan kaybolduğu gizli bir sevgilisi/ailesi/hayatı da olabilir. Bunu tamamen gönülsüzce söylüyorum, ama tabii ki, her uyandığımda ve yatağın onun tarafı soğuk olduğunda midemde bir inç açılan bir boşluk var.

Her gün kendi kendime, *"Bugün bana durumu açacağı gün olacak"* diye düşünüyorum.

Her gün yanılıyorum.

Sonra, İrlanda'ya döndükten bir hafta sonra, Mal tekrar otobüs çalmaya hazır olduğunu açıkladı. Zihnini boşaltması gerektiğini söyledi.

" takılabilirsin. Dublin'in fotoğraflarını çek."

"Sanırım ben iyiyim." Ona baş parmağımla onay veriyorum.

Sonunda bir planım var. Peder Doherty'nin yeni adresini eski tip bir telefon rehberinde bulmayı başardım - büyükanne ve büyükbabaların genellikle kapıları durdurmak için veya geçici bir bardak altlığı olarak kullandıkları türden kalın, sarı bir şey. Peder Doherty köyün tam ortasında yaşıyor ve onu ziyaret edip durumuma ışık tutmasını sağlamanın zamanı geldi.

Mal, elbette, içimi görebiliyor. Birbirimizi tanıdığımız süre boyunca birlikte bir ay bile geçirmedik ama yine de bir şekilde beni herkesten daha iyi okuyabiliyor.

"Emin misin?" Kaşlarını çatıyor.

Başımı sallıyorum. "Eminim."

"Hmm."

"Ne?"

"Son günlerde sizinle ilgili olumlu hiçbir şey olmadı, bu yüzden seçtiğiniz kelimeleri biraz endişe verici buluyorum."

"Zor bir hafta oldu." Ona doğru yürüyorum ve kollarımı omuzlarına doluyorum. "Bir düğün ve yaklaşan bir cenaze. Sadece biraz kendime zaman ayırmak istiyorum. Belki sonunda annemi geri arar ve onunla hasret gideririm."

Annemden bahsedince Mal'ın yüzü buruşuyor ama başını sallayıp alnımdan öpüyor. Neden annemle açık bir sorunu varmış gibi davrandığını bilmiyorum.

Debbie Jenkins, ama ondan her bahsettiğimde dayanışma duygusuyla ırkiliyorsa, empati kurma konusunda iyi iş çıkarıyor demektir.

"Bu gece konuşmak ister misin?" Dudaklarını şakağında gezdiriyor. "Ne hakkında?" Kalbim umutla hızlanıyor.

"Her şey hakkında."

"Sonunda bana neler olduğunu söyleyecek misin?"

Başını aşağı eğip gözlerini kapatıyor. "Evet," diye mırıldanıyor. "Tanrım, istemiyorum ama evet."

Mal'ı kapıya kadar yürütüyorum, ona tekrar hoşça kal öpücüğü veriyorum ve Stepford karısı olmadığım için el sallayarak uğurluyorum. Arabasının çakıllı yolda hızla ilerlediğini görür görmez Toms'larımı giyiyor, asker ceketimi kapıyor ve köye doğru yaya olarak koşuyorum.

Hava keskin ve serin ama artık dondurucu değil ve gerçeğe ne kadar yakın olduğumu bildiğim için adrenalinim yüksek. Onu parmak uçlarımda hissedebiliyorum, karıncalanıyor, yakalamamı bekliyor.

Bu sefer, Peder Doherty'yi kadar köşeye sıkıştıracağım. Yapmalı. Yaşamak için Tanrı'ya hizmet bir adam yalan söyleyemez, değil mi?

Ayrıca, bana gerçeği söylemesi için onu cezbedecek mükemmel bir şeyim var. Çok basit, gerçekten.

Annem benden uzak duruyor. Peder

Doherty benden uzak duruyor.

Belli ki aynı sırrı saklıyorlar.

Eğer Doherty bir şeyi bildiğini *düşünürse*, bana açılacaktır.

Baldırlarım yanıyor ve nefesim göğsümle boğazım arasında yerde tıkırdıyor. Oksijenim tükeniyor ama yavaşlamıyorum. Beklediğim şey buydu. Sadece Mal'i değil, gerçeği de.

Callum hakkındaki gerçeği.

Babam hakkındaki gerçeği.

Annem hakkındaki gerçeği.

Benim hikayem.

Tolka'nın sokaklarında gazete bayilerini, barları, şirin hanları, dökülmüş çiçek saksılarını ve ara sokakların Galce grafitili tuğla duvarlarını geçerek ilerliyorum - güzel, pastoral yalan, açığa çıkarmak üzere olduğum çürümüş sırları örtüyor. Ve bulduğum adresin kapısına gelene kadar durmuyorum.

Küçük notu göğsüme bastırıyorum, kağıt o kadar ince ve mürekkepli ki ceketim ve parmaklarım lekeleniyor ve kapıyı birkaç kez çalmayı başarıyorum.

Bacaklarım pes ediyor ve verandaya yığılıyorum.

Kapı açıldı ve ben boğazımı temizleyerek . "Merhaba, Peder D..."

kişiyi gördüğümde duruyorum. Çünkü o kişi?

Gür kaşlı yaşlı adam değil.

Mal'ın bana hiç kişi. Mal'ınki gibi mor gözler.

Ve özellikleri benimkine çok benziyor.

Kathleen'in özellikleri.

Yedi yıl önce

Mal

Kath hamile.

Kapımda belirdiğinde şaşırmış gibi bile yapmıyorum, daracık kıyafetlerinden kurtulmuş, her zamanki mantıklı hırkası, kalın taytları ve özenle taranmış saçlarıyla düz karnını belirgin bir şekilde ovuşturuyor.

"İçeri girebilir miyim?" Boğazını temizliyor.

O da benim kadar iyi biliyor ki o gece fena çuvalladık. Mesele prezervatif kullanmamış olmam ya da olay olduğunda tamamen kemikleşmiş olmam ya da onun bakire olması (ki ben kendimi bildim bileli evlenene kadar beklemek istediğini söylerdi) değil. Şüpheli rıza konusuna değinmek bile istemiyorum. Ama en kötüsü Sean'a olanları anlatmak zorunda kalmamdı - ne de olsa en yakın arkadaşlarımdan biriydi - ve Sean ve Daniel Kiki ve beni hayatlarından tamamen çıkardılar.

Görünüşe göre Sean bir gece Kath'e aşkını itiraf etmişti. Ben de onun duygularının farkındaydım. Biraz boktan bir şeydi, kabul ediyorum.

Belki de çok.

Kath ve ben bunu hak ediyoruz - O'Leary ikizlerinden gelen her kötü göz devirme ve Maeve ve Heather'dan gelen baş sallama.

Sean'a tam olarak orada olmadığımı, ne yaptığımı bilmediğimi söyleyebilirdim ve bu doğru olurdu. O geceye dair hatırladıklarım en iyi ihtimalle belirsiz. Ama ben

Kath'i otobüsün altına atmak istemiyorum, bu kararıyla beni ezmiş olsa bile.

Annem ve Bridget kafalarını dağıtmak için bir aylığına Kilkenny'ye Dez'i ziyarete gittiler ve ben hala son derece yalnızım. Şarkılar yazıyorum, sokak köşelerinde söylüyorum, teklifler alıyorum ve onları geri çeviriyorum. Sonra eve gidiyorum ve arkadaşlarım benimle konuşmadığından ve Rory'nin isteği üzerine ona mektup göndermeyi bıraktığımdan beri, Kathleen'in benimle vakit geçirme girişimlerini artık geri çevirmiyorum. Ondan kaçmayı göze alamam.

Bazen ben yazarken o da çalışıyor.

Bazen ışıklar kapalıyken sevişiyoruz, her zaman prezervatifle ve "Rory, Rory, Rory" diye bağırmama izin veriyor.

Yine de çoğu zaman akşam yemeğini paylaşıp televizyonda ne varsa izliyoruz ve hava kararmadan onu eve geri götürüyorum.

Bugün Kiki omuzlarıyla yanımdan geçip oturma odama giriyor ve kendini evindeymiş gibi hissediyor. Benim aksime, oturma odası iyi durumda. Evin geri da oldukça düzenli.

Masaya oturuyor ve ben de iki bardak su ile onu takip ediyorum. Verdiği haberlere özel bir tepki vermiyorum. Ne mutluyum ne de üzgünüm. Bunun olacağını hissediyordum. Onun itirazlarına rağmen her seks yaptığımızda prezervatif kullandım ama görünüşe göre süper spermim var, en azından O'Connell kızları söz konusu olduğunda.

Şimdi, Kath'ten onu saklayıp duymayı bekliyorum.

Göğsüm sıkışıyor ama varsayımda bulunmak istemiyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Camı ona doğru kaydırarak soruyorum.

Küçük bir yudum alıyor, gözleri yüzüme yapışmış, beni okumaya çalışıyor. Neden onu sevemiyorum? Beni asla terk etmeyecek olan kızı neden sevemiyorum?

Benim için ölecek olan kız mı?

"İyi. Biraz mide bulandırıcı ama iyi. Sorduğun için teşekkürler." "Ne zaman öğrendin?"

"Bu öğleden sonra. Okuldan sonra test almaya gittim. Heather ve Maeve'i de çağırdım. Maeve'in Sean'la çıktığını biliyor musun? Bence çok tatlı bir çift oldular. Heather fit."

"Demek hamileliği biliyorlar," diyorum öfkemi kontrol altında tutarak. Ben de bu haberi ilk öğrenenlerin bebek babaları olduğunu sanıyordum.

"Evet. Umarım sorun olmaz. Sınava tek başıma girmek istemedim ve senin otobüsle dolaştığını biliyordum ve seni rahatsız etmek ya da boş yere korkutmak istemedim.

sebeptir. Olumsuz da olabilirdi."

"Onu saklayacak mısınız?" Açık açık sordum.

Yüzü mutluluktan şoka dönüşür, kaşları düşer.

"Bu nasıl bir soru böyle? Tabii ki saklayacağım. Ben lanet bir Katoliğim, Mal."

Başımı salladım.

"Bence bu daha çok ne yapacağınla ilgili bir soru." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak arkasına yaslanıyor.

"İcabına bakacağım elbette," diyorum, kaşlarımın şaşkınlıkla havaya kalktığını hissederek. Ortada bir soru mu vardı?

Kathleen huffs. Sanırım yanlış cevap. Tekrar deniyorum.

"İkinize de. İkinizle de ilgileneceğim - maddi ve manevi olarak. Sadece sen olmayacaksın. Gerçek bir iş bulacağım. Eğer izin verirsiniz, zamanımın yarısını bu işe ayıracağım."

"O değil."

"Tabii ki değil." Göz kırpıyorum. *Tanrım. Daha ne istiyor?*

"Bir oğlan," diyor kendini beğenmiş bir şekilde, şimdi sırtarak. "Küçük bir adam, Mal. Neredeyse hissedebiliyorum. Kadınlar böyle şeyleri bilir."

Gülümsemeye çalışıyorum ama yüzümde garip bir his var. Doğru ya. Bir erkek. Masanın öbür ucuna uzanıp elini elime alıyorum ve başparmağımla bileğinin iç kısmını okşuyorum. "Ciddiyim. Yalnız değilsin. Üniversiteyi

bırakmak zorunda kalmayacaksın ya da

Her şeyi. Her zaman onunla ilgileneceğim, sahip olduğum her şeyi ona vereceğim." Uzaklara bakıyor. Kokluyor.

"Ne?" Bastırıyorum.

Daha fazlasına ihtiyacı var ama ben *daha fazlasının* ne olduğunu bulamıyorum. Birdenbire, ona istediği her şeyi vermek istiyorum. Bu beni öldürse bile. Belki de onu arkadan becerirken kız kardeşinin adını mırıldanmamakla başlayabilirim.

Muhtemelen, göt herif. Muhtemelen.

"Anneni aradım," diyor usulca.

Yine de ağlamıyor, bu da rol mü yapıyor diye merak etmeme neden oluyor. Elini bırakıp arkama yaslanıyorum.

"Yaptın mı?"

"Ona söyledim. Mecburdum. Onun onayını almak zorundaydım, Mal. Ayrıca Bridget'le olanlardan beri çok üzgün." Kath başını kaldırıp gülümsüyor, gözlerinde yaşlar .

Belki de bu bir rol değildir. Belki de Rory beni bıkkın bir piç kurusuna dönüştürdü.

"Bir torunu olacağı için çok mutlu, Mal. Bridget de öyle. Belki de babam yukarıda bizim için işleri yoluna koyuyordur. Kısmet gibi. Olması gerektiği gibi."

Kısmet.

Rory'ye bunu kadere bırakmamız gerektiğini söyledim ve tahmin et ne oldu? Kader bizi tersledi, Rory'yi bana düşman etti ve Kath'i hamile bırakmamı sağladı. Eğer kader varsa, Rory'yle asla birlikte olamayacağımızdan emin olmak için çok çalışıyor. Kath hâlâ arka planda konuşuyor. Konuşmasına yetişmeye çalışıyorum.

"...onu tamamen anladığımı söyledim. Annen evlenmemiz konusunda çok kararlı, özellikle de benim ne kadar dindar olduğumu düşünürsek, ama ona bekleyebileceğimizi söyledim. İsteklerine saygı duyuyorum ve annenle kız arkadaşını mutlu etmenin evlenme teklif etmek için yeterli bir neden olmadığını biliyorum."

Kız arkadaşın mı?

Kath ve benim bir çift olmadığımızı iddia etmek tuhaf geliyor, özellikle de çocuğumu taşıdığını düşünürsek. Ama evlilik? Gerçekten mi? Kath'i sevmediğimden değil; ondan tüm yanlış nedenlerden dolayı hoşlanıyorum.

Çünkü o burada ve müsait, tanıdık, açık bacaklı ve bana üvey kız kardeşini hatırlatıyor. Bunlar biriyle evlenmek bir yana, birlikte olmak için bile oldukça korkunç nedenler. Ama şimdi işin içine dikkatsizce bir çocuk soktuğumuz için Kathleen'in haklı olduğunu biliyorum. Ailem -annem, erkek kardeşlerim, kız kardeşim- kesinlikle benden onun için doğru olanı yapmamı bekliyor. Kendimi korkunç bir şekilde kandırılmış ve köşeye sıkıştırılmış hissetsem bile. O geceyi zar zor hatırlasam bile.

Ama onu prezervatifle ve ayıkken becerdiğin diğer tüm zamanları kesinlikle hatırlayabilirsin.

"Bir şey söyle," diye fısıldıyor Kathleen, aval aval bana bakarak.

"I..." *Seninle evlenmek istemiyorum.* "Bunu düşünmem gerek." "Tamam."

"Ama ne olursa olsun, senin için orada olacağım. İkiniz için de. Her zaman," diye ekliyorum şiddetle.

Tabii ki ne dediğimi bilmiyorum.

Hayatın beni nereye götüreceğini bilmiyorum.

Ve bu sözü ne kadar kötü bir şekilde bozacağıma dair kesinlikle hiçbir fikrim yok.

Kathleen'le hamileliğinin sekizinci ayında evleniyorum, yuvarlak karnı şekilsiz, beyaz elbisesinin içinde parıldayan bir ay gibi görünüyor.

Peder Doherty'nin kilisesinde küçük, sessiz bir tören - Aralık sonu, Noel'in hemen ertesinde. Kiki mutluluk ve zafer saçıyor, annem ve Elaine ona yaltaklanıyor, tüm erkek ve kız kardeşlerim gurur ve sevinçle ağlıyor ve Sean ve Daniel, Maeve ve Heather ile birlikte burada - isteksiz ama hazırlar.

Daniell'in düzenlediği bekarlığa veda partim sırasında gülerken Mam ve Kiki'nin sonunda beni yıprattığını ve evlenme teklif ettirdiğini söyledi. İçkimi yudumladım, gülümsedim ve ona defolup gitmesini söyledim. Ama yanılmamıştı ve bu beni rahatsız etti.

Kathleen'e sonsuza dek söz veriyorum, o da aynısını yapıyor ve yüzüklerimizi takıyoruz. Son birkaç ay çok yoğun geçti. Kathleen bebeğin cinsiyetini bilmek , sadece bundan bahsetti. Annem Bridget'le Kilkenny'den döner dönmez yanıma taşındı. Fıstık ilk kez tekmelediğinde oradaydım, karnında hareket etmeye başladığında oradaydım - özellikle geceleri ve karnını geren uzuvlarından birinin izini görebildiğimizde oradaydım.

Kathleen ve ben onun hamile olduğunu öğrendikten kısa bir süre sonra bazen sevişmekten her zaman sevişmeye döndük. Ona Rory demeyi bıraktım ama yine de sevişirken yüzüne bakamıyordum. Neyse ki, tek görebildiğim çıplak sırtı olan yeterince pozisyon vardı.

Törenden sonra evimize döndük. Kath içki içemiyor ve ben de alkolü azaltıyorum. Annem ve Elaine birlikte yaşamaya karar verdiler, çünkü onlar arkadaş ve Kathleen ve benim mahremiyete ihtiyacımız var, özellikle de küçük Glen'i dünyaya getirmek üzere olduğumuz için.

Bu isim hakkında.

Bu seçimin beni şaşırtması ve kafamı karıştırması bir yana, Glen altmış beş yaşın altındaki herkes için berbat bir isim ve bizim Glen'in altmış altı yıl sonra bu yaş sınırına ulaşması bekleniyor.

Kulübeye daldık ve Kath büyük, beyaz elbisesini çıkarıyor, çıkarırken de . O beyaz şeyin içinde bir bulut gibi görünüyor, ama biliyorum ki

bunu ona söylemekten daha iyi.

"Şarkılarınızı satmayı düşündünüz mü?" diye soruyor, konuşurken saçındaki tokaları tek tek çıkarıyor ve dişlerinin arasına sıkıştırıyor.

Başımı sallıyorum ve iç çekerek kanepeye çöküyorum.

"Mal," diye yalvarıyor.

Bacaklarımı çaprazlayarak televizyonu açtım. *Cash in the Attic.*

Lanet olsun, Glen. Şimdi de kalın çizgiler , değil mi?

"Seni hiç anlamıyorum." Kiki somurtuyor, bileziklerini ve takılarını keskin, sinirli hareketlerle çıkarıyor. "Sen çok zeki bir yazarsın. Babamın zaten azalmakta olan mirasına bel bağlamak yerine onlar için iyi para kazanabiliriz. Glen'in odası için şu anda sahip olduğumuz ikinci el ıvır zıvırın aksine gerçek, pahalı mobilyalar satın alabiliriz. Nedenini bir türlü anlayamıyorum."

"Çünkü şarkılarım *benim*."

Ve Rory'nin. Onlara ilham verdi. Hiçbir parçam onunla geçirdiğim o gün, gittiği gün ve sonrasında aklımdan geçenleri dünyaya göstermek istemiyor. Ondan önce yazdığım ve teklif aldığım diğer tüm şarkılar artık geçerli değil. Rory beni değiştirdi.

Kath bunların hiçbirini bilmiyor - ne şarkıların ardındaki hikayeyi, ne de şarkılar hakkında sürekli soru sorulmasının göğsünden bıçaklanmak gibi bir şey olduğunu.

"Çok mantıksız davranıyorsun." Yatak odasına giriyor.

Eskiden annemin yatak odasıydı. Şimdi bizim. Dün tüm mobilyalarımızı taşıdık. Yani, ben taşıdım. Komodinlerimizi, yatağımızı ve Kath'in daha zayıf görünsün diye eğilmiş kocaman aynasını. ("Yargılama, tamam mı? Ha-ha.")

Nefes almak için gözlerimi tam kapatmışım ki yatak odasından bir çığlık duydum. Hemen ayağa fırladım. İlk düşüncem

-Bebek.

" oluyor? Bebek iyi mi?" "Bu da ne böyle?"

Kathleen'in *sikiş* kelimesini kullanmış olması beni geçici olarak şaşırttı. Bırakın o güzel Katolik dudaklarından dökülmesini, varlığından haberdar olduğundan bile emin değildim. Elbette bu işi sayısız kez ve Hristiyanlığa uygun olmayan pozisyonlarda yaptık ama...

Bekle, bu da ne *böyle*?

Peçete. Elinde peçete var. Peçete.

Sözleşme.

Elinden kaptım ve komodinlerimizi yatağın yanına yerleştirirken başka bir yere koymadığım için zihinsel olarak kendi kışımı tekmeledim. Onları karıştırmış olmalı ve milyonlarca el kreminden birini çıkarmak için açmış, onun yerine bunu bulmuş.

"Önemli bir şey değil." O şeyi takım elbisemin arka cebine sokuyorum. Kathleen'in gözleri iki büyük gezegen gibi, acıya gebe. Göğsümü tokatlıyor, sonra ağzını kapatıyor, yüzü ellerinin arkasında ıstırap içinde dönüyor.

"İkiniz anlaştınız mı?"

"Beni istemiyor," diyorum; anlık bir tepki ve kesinlikle yeni evlendiğiniz ve bu arada hamile olan eşinize söyleyebileceğiniz en aptalca şeyler arasında yer alıyor.

Ama zihnimde, peçetenin hiçbir şey ifade etmediğine onu ikna etmenin en etkili yolunun bu olduğunu biliyorum.

Bunun da büyük bir sorun olduğu açıktır.

Peçetenin bir anlamı olmamalı, ama Rory başka insanlarla sevişmek, onların fotoğraflarını çekmek ve bu fotoğrafların arkasına yatakta, hayatta ve konuşmada ne kadar berbat olduklarını yazmak için başka bir kıtaya gittiği için değil. (Elbette burada başka bir şey söylüyorum.)

Peçetenin bir anlamı olmamalı çünkü çocukluk arkadaşım, sevgilim ve karımla bir bebek sahibi olmak üzereyim.

Evet, göt herif. Karıcığım.

Karıma doğru ilerliyorum. Ona aylarca tekrar tekrar başka bir şey dediğimde inleyen ve bunu kabul eden sabırlı, aziz gibi eşime.

"İkimiz de hayatımıza devam ettik. Fark etmediysen diye söylüyorum, *biz* evliyiz." Kollarını kavradım, onu kendime çektim.

Beni itiyor. "Kurtul ondan," diye bağırıyor.

Karanlık bir kıkırdama çıkarıyorum. "Ne?"

"Sağır değilsin, Mal. Kurtul şu lanet şeyden. Zaten bu evde olmamalıydı. Sana inanmıyorum."

Bana inanmıyor mu?

Ona inanabilir miyim? Beni yarı ölü ve çeyrek fonksiyonlu bir haldeyken becerdikten sonra mı? Bekâretini almam için beni zorladığına, sikime binmek için geri döndüğüne ve prezervatif takmamam için bana yalvardığına?

Annemi aramak, onu ve Bridget'i manipüle ederek beni bu evliliğe zorlamak, annemle Elaine'i birlikte yaşamaya ikna etmek?

Ama düğün günümüzde büyük bir kavga başlatacak kadar aptal değilim. Onun yerine gülümsüyorum. "Bu sadece aptalca bir anı. Bir fotoğraf albümüne koyacağım.

Onu bir daha asla görmeyeceksin ve hayatımıza devam edebiliriz." "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Yine bu kelimeyle.

"Kiki..."

"Mal," diye sesimi taklit ediyor. "İnsanların, üzerlerinde kurduğun kanlı, büyümlü bir baskı yüzünden seni rahat bırakmalarından bıktım usandım. Oyalanıyorsun."

"Oyalamıyorum. Sadece isteğini reddediyorum." "Sen bir amcıkısın, işte sen busun."

"Tamam o zaman," diyorum.

Buna gerçekten itiraz edemem. Şu anda kesinlikle öyle hissediyorum. Ama o da kendini gösterdiği gibi küçük bir azize değil.

Bana doğru ilerledi ve yüzüme tokat attı.

Tenimin yandığını, elmacık kemiğimin ağrıdığını hissedebiliyorum. Çenemi sıkıyorum. İçimden bir ses inatçı bir orospu çocuğu olduğumu, o lanet şeyden kurtulmam gerektiğini söylüyor. Peçetenin hiçbir anlamı yok. Rory veda ettiği andan itibaren hiçbir anlamı yoktu. Öyle olmasa bile, mektubu şüpheyi yer bırakmıyordu.

Şimdi, şeytanın avukatını oynayalım ve şüphe olduğunu, onun tarafında bitmediğini söyleyelim.

Diyelim ki dört yıl sonra tekrar karşılaştık, çünkü kaderin çarpık, hastalıklı bir mizah anlayışı var.

Diyelim ki Rory artık cehennemden gelen bir sürtük değil ve sözleşmeye uymaya karar verdi.

Sonra ne olacak? Küçük Glen'i, Kathleen'i ve tüm ailemi bırakıp -ki şüphesiz Yanki'yle kaçtığım için beni reddedecekler- bana danışmadan çocuğumu aldırın kızla sonsuza dek mutlu mu yaşayacağım?

Kathleen'in arkamdan gelen çıplak ayak seslerini duyarak mutfağa doğru ilerliyorum. Çöp kutusunun yanında durup cebimden peçeteyi çıkarıyorum ve Rory'nin aptal anısıyla birlikte atmaya hazır bir şekilde avucumun içinde buruşturuyorum.

Çöp kutusunun açık çenesinin üstünden tutup sıkıyorum, yumruğum titriyor.

Yap hadi. Neyin var senin?

"Yap şunu!" Kiki bağılıyor.

Yumruğuma, çöp tenekesine, tekrar yumruğuma bakıyorum, sonra gözlerimi tavana kaldırıp düzensiz bir iç çekiyorum.

Siktir git, Rory.

Kolumu geri çekiyorum, saçımı çekiştiriyorum. Yapamıyorum.

Kath ayaklarını ayakkabılarının içine soktuğunda fark etmedim, ama kapı arkasından çarpınca dikkat kesildim. Hemen peşine takılıyorum. Hava geç, soğuk ve karanlık.

Kath arabama biniyor, gaza basıyor, geri vitesa takıyor ve dörtlale Ana Cadde'ye doğru yola çıkıyor. Yavaşlaması için bağırarak onu ayağımla kovalıyorum. Bu sadece benden daha hızlı uzaklaşmak için ayağını gaz pedalına vurmasına neden oluyor.

Kendi arabamın, kendi karımın, kendi geleceğimin peşinden koşarken durmayı düşünüyorum. Dikiz aynasından onun oldukça kötü durumda olduğunu görebiliyorum. O kadar çok titriyor ve ağlıyor ki, bir şey görse şaşardım. Belki onu yalnız bırakırsam yavaşlar.

Belki de onu yalnız bırakırsanız, şimdiye kadar o kadar çok kelimeyle söylemediğiniz şeyin kanıtını sonunda bulacaktır: kız kardeşi her zaman hayatınızın aşkı olacaktır ve o teselli ödülüdür.

Hızlandıkça boğazımdaki kan yükseliyor. Peşinden koşarken cep telefonumu karıştırarak onu aramaya çalışıyorum ama açmıyor.

Aç, aç, aç.

İki yönlü işlek bir kavşağa doğru ilerliyor ve hiç yavaşlamıyor. Ne yaptığının farkında mı bilmiyorum. Araç üzerindeki kontrolünü kaybediyor. Gözlerim yanıyor, kalbim göğüs kafesine çarpıyor ve ben aptal fantezisinin bedelini ödemek üzere olan aptal bir piçim.

Her şey ağır çekimde gerçekleşiyor.

Kathleen yolun sonundaki dur işaretini görmezden geliyor.

Üzerinde donmuş et sloganı olan bir kamyon, solundan doğruca yoluna çıktı.

Metal metale çarpıyor.

Büyük patlama.

Sessizli

k.

Sessizli

k.

Çok fazla sessizlik.

Havada uçuşan koku nefesimi kesiyor. Metalik kan, yanmış et ve hayatımın sonu.

Parçalanmış arabamın etrafında dönüp sürücü kapısını açmaya çalışıyorum ama metal dokunulamayacak kadar sıcak ve her yer yoğun duman içinde. Kamyon şoförü sağ bacağını tutarak sendeleyerek dışarı çıktı.

Bu Sean.

Tanrım, bu

Sean.

Ayık görünüyor -tabii ki öyle, düğün boyunca bir damla bile içmedi çünkü bu gece vardiyası vardı- ve histerik bir halde, avucunu kırışmış saçlarında gezdiriyor, dişleri takırdıyor.

"Oh, Tanrım." Bana doğru koşuyor. "Onu görmedim. Bir anda ortaya çıktı."

O haklı. Bu onun hatası değildi. Bir anda ortaya çıktı. Ama neden Sean? Neden o? Ve neden şu anda bu kadar mantıksızca kızgınım?

"O iyi mi?" diye soruyor aptalca.

"Bebek," diye soluyarak elimi gömleğime sardım ve kapıyı açtım. Sıcaklığın acısı kumaşın üzerinden tenimi kavuruyor. "Ambulans çağırın."

"Ölmüş gibi görünüyor," diye ağzından kaçırır Sean, belli ki şoktadır. "Hapse giremem. Hapse girmek istemiyorum. Tanrım."

Şu anda düşündüğü şey bu mu? Hapse girmeyi mi? Kathleen'in hayatı bitti. Benimki de. Ve bebeğin. Lütfen, lütfen bebeğin olmasına izin verme.

Söyleyecek çok şeyim

var. Ben hiçbir şey

söylemiyorum.

Sean dönüp bana bakıyor. Bir hayalet kadar solgundu. "Benimle çıksaydı bunlar olmazdı. Onu incittin, Mal. Bunu sen yaptın. Hepsi senin suçun."

Kathleen öldü.

Ama bebek değil.

"Ucuz atlattık Bay Doherty. Kutsanmışsınız," diyor doktorlar.

Evet, . Kendimi kutsanmış hissediyorum.

Küçük, mor şeye bakıyorum. Ağlamamamın tek nedeni, birinin sorumlu görünmesi gerektiğidir.

Üzgünüm, . Hem de çok.

Kathleen başından beri
hatalıydı. O bir erkek değil.

O bir kız ve tıpkı ikimize benziyor.

Ona baktığımda düşünebildiğim tek şey, geçtiğimiz yıl içinde kazandığım
ya da kaybettiğim şeyler değil.

Ama hepsinin Rory ile nasıl bağlantılı
olduğunu. Onun her şeyi nasıl mahvettiğini.
Ve *onu* mahvetmeyi ne kadar çok istediğimi.

Mevcut

Rory

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor küçük kız kapı aralığından, sesi bal gibi tatlı ve yumuşak. Muhteşem saçları var. Koyu kahverengi ama babasınıninki kadar koyu değil.

Onun. Babamın.

Ayrıca bak: Benim kocam.

Ayrıca bakınız: Kızı hakkındaki gerçeği benden saklayan adam.

New York'ta tekrar karşılaştığımızda, Kathleen ile olan evliliğini yüzüme vurduğunda ona sorduğum ilk şeylerden biri buydu.

*"Çocuklar
mı?"*

"Hayır."

Tereddüt bile etmedi. Cevap, güzel gözlerinin arkasındaki boşluk gibi düzdü. Ama bu çocuğun başkasından olmasına imkan yok. Kathleen ve Mal'in mükemmel bir karışımı. Birdenbire korkunç ve karmaşık gerçekle yüzleştim. Benimle evlendikten *sonra* bile bu sırrı benden sakladı. Gerçek ailesi asla paylaşmayı planlamadığı bir şeydi. Bana baba olduğunu söyleyecek kadar güvenmiyordu. onu terk edeceğimi düşündü, eğer kalmamı isteyecek kadar bizi önemsiyorsa.

Bekar bir babayı terk etmezdim. Ama saplantılı, pis bir yalancıyı terk edeceğimden eminim.

Ortadan kaybolduğu onca zaman. Doğum günü partisi. Parıltılar. Arka bahçede çimlerin arasına sıkışmış minik, sahte elmas küpe. Yunanistan'dayken Tolka'ya dönmek için acele edişimiz. Hepsi kızı yüzünden.

Annesini hiç tanımayan bu çocuğa karşı öfke, hayal kırıklığı ve ezici bir korumacılık karışımı midemde dönüp duruyor. Ve suçluluk. Şu anda tam olarak tanımlayamadığım bir nedenden dolayı çok fazla suçluluk.

Ona küçük bir el sallıyorum.

Bir şey söyle. Herhangi bir şey. Muhtemelen onu .

"Merhaba?"

O değil, seni aptal.

"Bir prenses gibi görünüyorsun." Küçük ağzını kapatarak kıkırdıyor.

Kaç yaşında? Sanırım en fazla yedi. Belki de altı. Tanrım, bu peçete olayına çok yakın. Ben gittikten hemen sonra hamile kalmış olması mümkün mü?

"Çünkü ben öyleyim." Yumruklarımı belime yerleştiriyorum.

"Öyle misin?" Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"Şey, sayılır. Benim adım Aurora Belle. Buraya geldim çünkü bu köyde yaşayan başka bir prenses olduğunu duydum - tanışmam gereken daha güzel bir prenses. Sanırım onu buldum." Yüzümde orantısız bir sırıtma beliriyor.

Sevinçle kıkırdıyor, kızarmasını gizlemek için yanaklarından birini tutuyor. Kalbim göğsümde sıkışıyor. Gülümsemesi gamzeli. Ne Mal'in ne de Kathleen'in gamzeleri vardı. Muhtemelen bu gamzeler ona, içinde bulunduğu koşullara rağmen gülümsemesi gerektiğini hatırlatmak için yüce Tanrı tarafından verilmişti.

"Yanlış adrese geldiniz. Ben prenses değilim; ben sadece Tamsin'im."

Tamsin.

"Tamsin! Evet! İşte aradığım kız bu." Sırt çantamdan ajandamı çıkarıp rastgele bir sayfayı açıyorum ve şiddetle başımı sallıyorum. "Evet. İşte buradasın. Tolka Prensesi Tamsin. Krallığımızda herkes senden bahsediyor. Tüm İrlanda'daki en tatlı, en nazik prenses olduğunuzu söylüyorlar."

Eğer şu anda parıltılar saçabilseydi, saçardı. Ellerini çırparak aşağı yukarı zıplıyor ve işte o zaman ne giydiğini fark ediyorum: kovboy çizmeleri, babasıninki gibi küçük bir deri ceket ve pembe bir elbise. Stil anlayışı her yerde. Bu yönünü çok seviyorum. Ve onu kolayca sevebileceğimi bilecek kadar bana güvenmediği için şu anda babasından o kadar nefret ediyorum ki.

"İçeri girmek ister misiniz?" diye soruyor, bir adım kenara çekilerek.

"Neden büyükbabanı arayıp sormuyorsun?" Endişeyle gülümseyip ajandamı sırt çantama geri koyuyorum.

"Büyükbaba henüz gelmedi. Çay saatinden kısa bir süre önce gelir, yani birazdan. Büyükkannem burada. Onu aramamı ister misiniz?"

"Oh, buna gerek yok. Ben geleceğim..."

"Nana!" Tamsin'in ağzı yumurta şeklinde açılır ve yeri yerinden oynatabilecek bir çığlık atar. "Na-naaaaa!"

Yerde beni bir sonraki boyuta yutacak iyi bir delik bulamadan, kapıda bir kadın beliriyor. Mal'a hiç benzemiyor, hatta biraz bile benzemiyor; bu da en kötüsünden şüphelenmeme neden oluyor. Ağzını açtığında şüphelerimin doğru olduğu ortaya çıkıyor.

"Aurora mı demiştiniz?" Sanki varlığımla kirlenmiş gibi ellerini kâğıt havluya siliyor.

Annem olacak yaşta görünüyor, Peder Doherty'nin yaşı kadar bile değil. İrlanda beni diri diri yakmak isteyecekmiş gibi görünen kadınlarla günah içinde yaşayan rahiplerle dolu değil, bu yüzden bunun Peder Doherty ve Mal'ın annesiyle yaşayan Kathleen'in annesi olduğunu tahmin ediyorum.

"Evet, hanımefendi. Peder Doherty'yi görmeye geldim."

"Tamsin." Bir eliyle küçük kızın tombul yanağını okşuyor, gözleri hâlâ bana odaklanmış durumda. "Akşam yemeğinden önce odanı topla."

"Ama ben Prenses Au ile kalmak istiyorum..."

"Gidebilirsin," diye takılır ve Tamsin yeni yenilenmiş, son derece geniş ve lüks görünen bir eve doğru koşarak uzaklaşır. Mal'ın mütevazı beşiğine hiç benzemiyor.

Kadın yüzüme bir uyarı parmağı fırlatıyor. "Eninde sonunda geri döneceğinizi biliyordum. Senin paran bizde değil. Burada gördüğün her şeyin parasını Malachy ödedi. Sarhoş baban, kaçamak haremimi inandırdığı kadar zengin değildi."

Vay be. Kathleen'in sert konuşma huyunu nereden aldığını görebiliyorum. Kathleen'in annesi gangsterlere sert konuşma hakkında bir iki şey öğretebilir.

"Buraya Glen için gelmedim. Bir iş görevi için buradayım. Bana inanmak zorunda değilsiniz ama gerçek bu. Hazır buradayken Peder Doherty ile birkaç kelime konuşmak isterim."

Evliliğimi Mal out'a bıraktım çünkü kendimi hala bu köyde bir yabancı, bir dışlanmış, bir yabancı gibi hissediyorum. Ve ayrıca kızını kaybettiği için.

Keder bir şeytandır. Hızla sizi ele geçirir, sonra da normalde aklınıza bile gelmeyecek şeyler yapmanıza ve söylemenize neden olur.

"Burada bulunma sebebiniz ne olursa olsun, size gitmenizi söylüyorum. Torunumun seninle asla tanışmaması gerekiyordu. Mal ile yaptığımız anlaşma buydu. Bize söz verdi. Muhtemelen onun yatağını ısıtıyor olman yeterince kötü-"

"Ben Mal'i aramıyorum. Peder Doherty'yi arıyorum. Lütfen ona benimle iki saat içinde Boar's Head'de buluşmasını söyleyin. Eğer bunu yaparsanız, söz veriyorum sizi ve torununuzu bir daha asla rahatsız etmeyeceğim."

Mesajın iletileceğini, Kathleen'in annesinin benim gittiğimi görme şansından asla vazgeçmeyeceğini bilerek topuklarımın üzerinde dönüyorum ve gidiyorum.

Mal

Karınıza, bu arada, yedi yaşında bir kızınız olduğunu ve annesinin kendisinden kesinlikle nefret eden ölü üvey kız kardeşi olduğunu söylemenin iyi bir yolu yok. Oh, ve sadece kayıt için, Tamsin'in (kızı- gördünüz mü? şimdiden kendimi aşmaya başladım) siz sarhoşken ve tecavüze uğradığınızda hamile kaldığından yüzde doksan dokuz eminsiniz.

Yine de annemin sürpriz ziyareti, Rory'nin anlaşılır bir şekilde bana karşı sabrını yitirmeye başlaması ve vicdanım denen o küçük, dırdırcı şeyle birleşince, ona bu gece söyleyeceğim anlamına geliyor.

Öksüren, beş yüz yıllık arabamı kulübenin önüne park ederken kaçınılmaz konuşmayı kafamda canlandırıyorum. Rory'nin her yıl yedi haneli rakamlar kazandığını bilmeden Parlak Erkek Arkadaşımla değil de benimle evlenmiş olması, ona olan sevgimi kalbimin kaldırabileceğinden emin olmadığım tehlikeli boyutlara taşıdı.

"Hey, sevgilim, bu akşam ne yemek istersin? Risotto, şarap ve seni düşünüyorum. Oh, bu arada, bir çocuğum var."

Yine de, belki de onu iyi haberlerle ısıtmak en iyisidir.

"Merhaba, Prenses. Hobi olarak otobüsçülük yaptığımı ve aslında gönülsüz bir milyoner olduğumu biliyor muydunuz? Senin için sakladığım bir sürü eğlenceli gerçek var. İşte bir tane daha, ben bir babayım."

Kapıyı iterek açtım, ellerim Rory ve Tamsin için aldığım hediyelerle doluydu. Rory'ye çikolata ve sevdiği İrlanda müziğinin eski CD'lerini aldım, Tamsin'e de bir prenses elbisesi ve... *bu da ne?*

Rory oturma odasında, eşyalarını el çantasına tıktırıyor. Bavulunu çoktan hazırlamış ve sabırsız bir anne gibi kapıda dikilmiş bekliyor. Telefonunu omzuyla kulağı arasına sıkıştırmış, atkısını çantasına sığdırmaya çalışırken - benden uzakta olduğunda hep üşür, bunu neden anlayamıyor- telefona hırlıyor.

"Hangi araç olduğu umurunda değil. Lanet olası bir eşek gönderebilirsiniz, ben de ona binip buradan giderim." Duraklama. "Evet efendim, bu olmadığını biliyorum. Demek istediğim, buradan bir an önce uzaklaşmam gerekiyor. Lütfen. Geldiğinizde korna çalın."

Telefonun eline düşmesine izin veriyor ve aramayı sonlandırıyor. Annesini aramakla ilgili tutarsız bir şeyler mırıldanıyor ve boğazımı temizlediğimde ekranı yumrukluyor.

"Balayına mı gidiyoruz?" Ellerimi önündeki kahvaltı köşesine boşaltarak soruyorum.

Sakin ol. Eşyalarını toplamasının mantıklı bir sebebi olabilir.

Kafasını kaldırıp kaşlarını çattı, sanki beni beklemiyor gibiydi. Sonra sanki ona vuracaktım gibi bir adım geri çekildi.

"Beni korkuttun." Çantasından eşarbını çıkarıp omuzlarına atıyor ve gitmeye hazırlanıyor.

"Şu anda ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim," diye tıslıyorum dişlerimi sıkarak ve ona saldırmamak için elimden geleni yapıyorum.

Ben aptal değilim. Başından beri bu işin yürümesinin çok düşük bir ihtimal olduğunu biliyordum.

Hala.

Hala.

İki Disney prensesinin adını taşıyan bir kıza aşık oluyorsunuz ve inanılmaz olana inanıyorsunuz, çünkü... Disney falan.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Uh-huh. Bu sadece Rory'nin kızgın olduğu anlamına gelebilir ve bu da sadece

sığınak için koş.

"Neler oluyor?" Köşeden ona doğru dönüyorum ama beni durdurmak için bir elini kaldırıyor.

"Bugün ilginç birine rastladım." "Öyle mi?" Rol yapıyorum.

Başını sallıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum, çünkü içimde kötü bir his var ve boğazımı tıkayan bir şey var, muhtemelen uzun zaman önce ona söylemem gereken itirafların miktarı.

Bana doğru bir adım attı. "Çok iyi tanıdığın biri. Tamsin adında küçük bir kız. Bir şey çağrıştırdı mı?"

Ağzım kurudu. Buna ne diyebilirim ki? Ona tekrar aşık olacağımı düşünmediğim için Tamsin hakkında konuşmayı reddettiğimi mi? İlk başta ona aşık olmadığımı fark *etmediğimi* mi?

İlk başta, ben bu proje üzerinde çalışırken onu büyükanne ve büyükbabasıyla yaşamaya göndererek kızımı ondan, Richards'tan ve onların şehirli, dinsiz yaşam tarzından koruduğumu mu?

Gizli, kilitli odanın aslında Tam'a ait olduğunu, odanın çok güzel olduğunu, Tam'ın da öyle olduğunu ve onu yalnız, sadece ikimiz büyüttüğümüz için evin normalde iyi durumda olduğunu mu? Fiziksel olarak odada olmasa bile Tam'e karşı çok korumacı olduğum için onun odaya yaklaşmasına kızdığımı mı? Tamsin'in tertemiz odasına dokunmadan, onun deneyimini berbat hale getirmek için evi önceden dağıttığımı mı?

Onun benim olabileceğini fark ettiğimde artık çok geç olduğunu mu? Yalan çok büyümüştü, çok tehditkârdı ve ben sevgilim ile kızım arasında başsız bir tavuk gibi koşuyordum?

Dinlemek istiyor mu ki?

"Bu arada sevimli çocuk." Rory umursamıyormuş gibi görünerek omuz silkiyor. "O zaman kayınvalideniz bana benim bir canavar olduğumu söyledi."

O bir kasırga ve ben fırtınaya karşı koymaya çalışıyorum, ona doğru yürüyorum, kendimi açıklamak istiyorum ama beni itiyor ve kapıya doğru yürüyor. Önüne atlayıp yolunu kesiyorum ve sırtımı kapalı kapıya dayıyorum.

"Açıklamama izin verin."

Başını arkaya atıyor ve gülüyor, sesinde zerre kadar mizah yok. "Neyi açıklayacaksın? Yalancı olduğunu mu? Sahtekar olduğunu mu? Bunu mu?"

yeni karını becerirken kızını akrabalarının yanına gönderdiğin ve mükemmel bir ikili hayat yaşadığın için boktan bir baba mısın?"

O böyle söyleyince, kendi ellerimle (ve sikimle) yarattığım bu karmaşaya bir gerekçe bulmak imkânsız gibi görünüyor. Ama o kadar basit değil. Bunu iyi biliyorum, çünkü bu işe intikam talebiyle girdim, ama işi bu kadar ileri götürmeyi hiç planlamamıştım.

Açıkçası Rory'nin çoktan sanıyordum. Bırakmasını bekliyordum.

"Rory..."

Kapımızın önünde bir araba korna çalıyor. Rory sahte bir sevinçle kollarını havaya kaldırdı.

"Bu benim arabam, senin de büyüleyici bir şekilde ifade ettiğin gibi. Aynı derecede büyüleyici boşanma belgelerimizin zamanında postanıza ulaşmasını sağlayacağım. Hey, Mal, epik aşk filmleri hakkındaki konuşmamızı hatırlıyor musun?"

Öfkeyle bakıyorum.

Evliliğimizin çöküşüyle dalga geçiyor. Buna neden olacak kadar aptal olduğum gerçeği ve onun açıkça kızgın olması bir yana, sahip olduğumuz her şeyin içine etmesini izlemekte hala zorlanıyorum.

Rory cevap vermemi beklemiyor, beni atlayıp kapıyı açıyormuş gibi yapıyor. Son cümlesini söylerken eşikte duruyor.

"Tüm büyük aşk filmlerinde kadının erkeği tahrik ettiği bir sahne olduğunu söylemişsiniz. İşte size senaryoda olmayan bir değişiklik: romantik, şaşırtıcı, tatlı, *mükemmel* filmimiz bir parodiydi. Bravo." Alkışlıyor, küçük bir selam veriyor. "Bu filmle Razzie kazandın, Mal. Gerçekten *o kadar* kötüydü."

Sonra çantasından peçeteyi -sözleşmenin yazılı olduğu peçeteyi- çıkarıp önümde lime lime ediyor, parçaları havaya fırlatıp konfeti gibi süzölmelerini izliyor.

"Sözleşme aptalcaydı. Biz de öyle. Belki de bu benim hatam. Belki de yalancı pislikleri çekmek benim DNA'mda var. Ama sana bir şey için teşekkür etmem gerekiyorsa, Malachy Doherty, o da Callum'un da senin kadar büyük bir pislik olduğu gerçeğine gözlerimi açtığın içindir. Tebrik ederim. Sen de en az onun kadar kötüsün. Ona ne diyordun? Parlak Erkek Arkadaş? Bir dahaki sefere onu arayıp davet ettiğinden emin ol."

Bununla birlikte, kapıyı yüzüme çarptı ve gitti.

Rory

Kocamın gizli bir kızı olduğunu ve ailesine beni uzak tutacağına dair söz verdiğini öğrenmenin sersemliğiyle, Peder Doherty ile The Boar's Head'deki acil toplantıma tam zamanında geliyorum.

Ben geldiğimde çoktan oradaydı, parmaklarını oynatıyor ve sanki bir tür suç işliyormuş gibi sağa sola bakıyordu. Kabine geçtiğimde ayağa kalkıyor ve sert bir şekilde masaya bakıyor.

"Bir yandan, sizin yaşınızdaki kadınlarla alenen ya da başka bir şekilde sosyalleşmek benim için son derece hoş karşılanmıyor. Özellikle de bir barda. Diğer yandan, Elaine ve Lara Tolka'dayken Mal'ın evinde senin iyiliğin için çok endişeleniyorum."

"Hangisi hangisi?" Uzun su bardağıma kucaklayarak karşıdaki tahta koltuğa oturuyorum. Artık Mal'ın evinde kalmayacağımdan bahsetmiyorum.

"Elaine Kathleen'in annesi; Lara da Mal'ın."

Kayınvalidemin adını bile bilmiyordum ve elimi sıkmadan önce muhtemelen beni gözümden bıçaklayacağını yeni öğrendim. Belli ki uzun süreli evlilik mutluluğu için ne harika bir başlangıç.

Bir damla suyu masanın üzerinde ileri geri sürterek bu günün nasıl daha da kötüleşebileceğini merak ediyorum. Elbette daha kötüye gidebileceğine inanıyorum. Bugün, üstesinden gelemeyeceği olumsuz bir zorlukla karşılaşmadı. Havaalanına giderken bir UFO beni kaçırıp tam bir rektal muayene yapsa ve Dünya'ya yağlanmış göt yanakları, anal yara izleri ve üzerinde "Karım Kepler-22b'ye Gitti ve Elime Geçen Tek Şey Bu Berbat Tişört Oldu" yazan bir tişörtten başka bir şey olmadan geri gönderse hiç şaşırmam.

"Sanırım ikisi de benden nefret ediyor." İçkime kaşlarımı çatıyorum, çünkü Peder Doherty'nin yüzünü incelemek çok acı verici.

Buna bir şey demiyor.

Buraya ne için geldiysem onu alıp gitmeliyim. Dört saat sonra New York'a bir uçuş var ve onu kaçırmak istemiyorum yoksa bir gün daha kalmak zorunda kalacağım.

Mal benden küçük bir şey saklamadı. Kişiliği, çilleri, mor gözleri ve hobileri olan koca bir çocuğu sakladı. Ve o benim yeğenim. Üvey kız kardeşimin çocuğu. Neden insanlar benden bir şeyler saklamakta ısrar ediyor?

Anne.

Peder Doherty.

Mal.

Summer ve Callum.

"Baba?" Başımı eğdim. "Adaleti engellemekten daha kötü bir şey var mı? Gerçek her yerde. Senin anlattıklarını dinleyemezsem, Bayan Patel'inkileri dinlerim. Ya da Maeve ve Heather'ın. Ya da Mal'in, eninde sonunda. İkimiz de biliyoruz ki herhangi birinden çok daha kötü bir versiyon alacağım ya da en azından sizinki kadar doğru olmayacak."

"Sana söz verdim-"

"Anne mi?" Bir rahibe yalan söyleme cesaretini toplayarak bir kaşımı kaldırıyorum. Eğer oracıkta alevler içinde kalırsam, bunun tek suçlusu ben olacağım. "Bana hikâyenin kendi tarafını anlattı."

"Öyle mi yaptı?" Gözleri parlıyor.

Bingo. Bu işte birlikteler. Elimdeki tek şeyle koşmaya karar verdim. Karanlıkta bir atış, ama bunun bir anı olması ve sadece bir rüya olmaması ihtimaline karşı, onu ateşliyorum.

"Evet. Nasıl burada olduğunu. Benimle nasıl koştuğunu."

Kalbim göğsümde o kadar sert ve gürültülü atıyor ki duymamasına şaşıyorum. Belki de duyuyordur ve beni utançtan kurtarmak istiyordur. Sadece bir rüyaydı. Bir çeşit kabus. Ama çok gerçek gibiydi.

Peder Doherty'nin başını avuçlarının arasına alıp gözyaşlarına boğulması beni şaşırttı; bir çakal sürüsü tarafından parçalara bir hayvanın miyavlama sesi gibi iç parçalayıcı bir ses.

"Lütfen bizi affet. Hepimizi."

"Anlat bana." Eğiliyorum, ona dokunmamaya dikkat ederek daha fazla söz söylemesi için yalvarıyorum. "Her şeyi. Lütfen. Bilmeyi hak etmiyor muyum? Hayatımda eksik olan bir parça var - ilk parça, en önemli parça - ve burada kimse bana bir şey söylemiyor."

Sesim o kadar acil, o kadar keskin, o kadar vahşi çıkıyor ki, kendimi bile korkutuyorum. Aklımı kaçırmış gibiyim.

Başını kaldırıp sertçe nefes veriyor. "Annen sana ne kadarını anlattı bilmiyorum."

"O zaman bana her şeyi anlat. En başından itibaren."

"Sen daha bir yaşında bile değilken, babanın İrlanda'ya gelme ve işleri yoluna koyma ricalarını kırmayıp bir adım atmaya karar verdi. Burada yalnızdı. Dışlanmıştı. Sık sık kiliseye gelirdi. İtiraf etmekten çok, içini dökmek için sanırım. Günah çıkarma kabininin dışında bana onu buraya iki şeyin getirdiğini söyledi. Glen'in ayık kalmasına yardım etmek istemiş ama daha da önemlisi, denemediğini bile bile babasız yaşamının vicdanını rahatsız etmesini istememiş. Onun yanına taşındı ve -nasıl diyorsunuz- bir anda aile oldular, Kathleen ve annesi Glen'in hayatında arka planda kaldılar."

Erimiş sızı derimin altına sızıyor. Annemin buraya geldiğinden haberim yoktu. İrlanda'ya ayak bastığından bile haberim yoktu. Neden bana söylemedi ki? Böbürleneceği türden bir şey gibi görünüyor. "*Bak. Denedim.*" Yine de bundan hiç bahsetmedi, bunun onu olumlu göstereceğini bilse bile.

"Devam edin."

"Çift için işler kolay değildi. Glen birkaç saatten fazla ayık kalmakta zorlanıyordu. Annen kendini yalnız ve dışlanmış hissediyordu. Köydeki bazı kadınlarla arkadaş olmaya çalıştı ama doğal olarak onlar da Elaine'e sadık kaldılar ve Elaine kesinlikle yıkılmıştı. Kathleen'in annesi Elaine, Kathleen'e hamile kaldıktan sonra yıllarca Glen'le yeniden bir araya gelme umudunu korumuştı. Debbie bu umudu ondan almıştı. Ya da o öyle hissediyordu."

Bunu birlikte yaşadığı ve muhtemelen hoşlandığı bir kadın hakkında söylediğinin farkındayım. Ağzımdan bir dizi küfür çıkmasına izin vermekten kaçınıyorum.

"Tamam," diyorum, kalbim hızla çarpıyor. "Sonra ne oldu?"

Peder Doherty, sanki korkunç bir suç işlemişler gibi masanın üzerindeki ellerine bakıyor.

"Annen bir gün bana geldi ve seni Amerika'ya geri götürmek istediğini, Glen ile aralarının pek iyi olmadığını söyledi. Bu bir sır değildi. Glen'in sözlü tacizde bulunduğunu ve onu köylülerle flört etmekle suçlayarak üç ayrı kez seninle çıkmasını engellediğini söyledi. Uzun bir tartışma yaptık ve bu sırada ona bu konudaki fikrimi söyledim. Esas olarak ailelerin bir arada kalması gerektiğini ve Glen'i daha fazla çaba göstermeye teşvik etmeyi düşünmesi gerektiğini, belki de onun evlilik teklifini kabul etmesi gerektiğini söyledim."

Alt dudağımı ısırıyorum. Annem burada, İrlanda'da babamla istismarcı bir ilişki içindeydi. Ve babamla arasına bir tampon koyduğu için ona cehennemi yaşattım.

ve ben.

"Sonra sözlerimin ağırlığı üzerime çöktü." Peder Doherty'nin alt dudağı titriyor ve boğazından tam olarak çıkmayan bir hıçkırıkla boğuluyor. "O gün Glen'e geri döndü ve eğer rehabilitasyona giderse onunla evlenmeye hazır olduğunu söyledi. Aylardır başının etini yediğini ve içkiyi ondan daha çok sevdiğini söyledi. Onu yoluna gönderdi. Debbie gittiği için rahatlamıştı. Seni götürmeye çalıştı ama adam izin vermedi.

-Onunla kalacağını çünkü onun gibi sinir bozucu bir anneye ihtiyacın olmadığını söyledin.

"Senin için kavga ederken neredeyse uzuvlarını koparıyorlardı, seni birbirlerinden koparıyorlardı. O zamanlar sadece bir yaşıydın, hala çok kırılgandın. Sonunda annen seni aldı. Pasaportlarını ve çantasını topladı ve kapıdan dışarı uçtu. Glen bir şişe viski kaptı ve ona fırlattı. Neyse ki ıskaladı. Ama cam duvara çarpıp kırıldı ve bir parçası... bir parçası..."

Yutkunuyor, gözleri şakağındaki yara izine kayıyor.

Annemin bana doğuştan sahip olduğumu söylediği yara izine.

İçimdeki her şey paramparça oldu. Bunu bana Glen yaptı. Bu yarayı bana o verdi. Peder Doherty gözlerini sıkıca kapatıyor ve tekrar açtığında gözlerinde bir kararlılık parıltısı beliriyor.

"Seni . Çok kötü kanıyordun ve gözüne yakındı. Kan fişkırıyordu. Olaydan kısa bir süre sonra evlerine gittiğimi ve masum bir bebeğe ait olduğunu bildiğim kan yüzünden kustuğumu hatırlıyorum. Ama Glen yaptığı şey karşısında şok olmamıştı. Yaptıklarının farkına varamayacak kadar sarhoştı. Seni kucağına alıp kaçan annenin peşinden koşmaya başladı. Annen hastaneye giden bir taksiye yetişmek için ana caddeden kasabanın girişine doğru koşmaya başladı. O da peşinden koştu. Sokaktaki insanlar fark etti. Annenin seninle kaçtığını düşündüler. Tolka'da pek iyi bir ünü yoktu. Elaine'in yıllarca hasretini çektiği adam için gelen kadın olarak görülüyordu. Bazıları neler olup bittiğini görmek için onun ve annenin peşinden koştu."

"Gri sincap," diyorum sessizce.

Başını sallıyor, gözleri bana yıllar önce ne demek istediğini tam olarak anladığımı söylüyor.

Rüyamdaki bir anımsama kafama bir ok gibi saplanıyor. Çete.

Annemin peşinden koşuyorum.

Benimle birlikte, kollarında kanlar içinde.

Peder Doherty başını tekrar ellerinin arasına aldı. "Annen tam da ondan kaçarken ben de onu arıyordum. Önce Glen'in yerinde durdum. Kanı görünce dışarı koştum ve köyün etrafından dolaştım ve seni bulduğumda hemen arabamı durdurdum ve anneni içeri aldım. Hastaneye gittik. Yolculuk boyunca ona sığınak yerine yanlış tavsiyelerde bulunduğum için özür diledim."

Kendimi tutmaya çalışarak gözlerimi ovuşturuyorum. Bu çok zor, özellikle de kendim için olduğu kadar annem için de ağlamak istediğimde.

"Bu hiç mantıklı değil." Başımı sallıyorum. "Bana hep İrlanda'ya hiç gitmediğini söylerdi."

"Seni gerçeklerden korumak, yaralarını en az seviyede tutmak istedi. -ve sadece derine zarar verdiğinden emin olmak istedi, kalbine değil. O gün babanın gerçekte kim olduğunu bilmeni istemedi. Olaydan sonra siz taburcu olup Debbie New Jersey'e döndüğünde Glen hakkında dava açıldı ve birkaç yıl hapiste kaldı. Hapishanede ayıldı ama bu umduğumuz kadar uzun sürmedi. Yine de içeride geçirdiği zaman onu değiştirdi. Artık hiçbir şey yapmak istemiyordu-"

"Annem ve ben mi?" Onun için bitiriyorum.

Şu anda Glen'e karşı o kadar büyük bir nefret besliyorum ki, onu tekrar öldürebilmek için mezarını kazmaktan korkuyorum. Zavallı annem. Her şeyle tek başına uğraştı.

Aralarında soğuk kalpli olanın o olduğunu düşünmeme izin ver.

"Şey, evet." Peder Doherty Glen'in adına utanarak yanağını ovuşturur.

"Bunların hiçbirini anlamıyorum. O zaman annem neden bana her doğum günümde ve Noel'de ondan gelen mektupları ve hediyeleri gösterdi? Bana her zaman düşünceli hediyeler verirdi. Bir anlamı olanları."

"Onun için bir anlam ifade ettiğine inanmanı sağlamak annen için önemliydi. Onu öldürmesine rağmen şehit rolünü üstlendi. Glen tarafından reddedilmiş hissetmenizi istemediği için babanızla iletişim kurmamanızın suçunu üstlendi. Ona topladı, okudu ve sana istediğin her şeyi aldığını düşünmeni sağladı. Ama tüm satın alma işini o yapıyordu. İrlanda'ya özgü bir şey istediğinde -çikolata ya da İrlanda müziği- senin için alırdım ve annen de parasını kabul etmememe rağmen bana geri öderdi."

"Mektupları onun adına o mu yazdı?" Gözlerim parlıyor. Ciddiyetle başını sallıyor.

"Peki ya nafaka?" Peder Doherty başını sallar.

Tanrım. Glen ödeme yapmadı. Sadece annem ve ben vardık.

İç çekiyor. "Senin için sadece en iyisini isterdi. Hediyelerinizi bana gönderirdi, yılda yüzlerce dolar harcardı, böylece onları size geri gönderebilir ve tamamen gerçek görünmelerini sağlayabilirdim."

İrlanda pullarını, midemde kelebekler uçuşmasına neden olan buruşuk kutuları hatırlıyorum. Anneme hiç bu kadar sıkı sarılmak istememiştim. Ona duyduğum sempati içime işledi. O çok şey yaşadı ve ben ona karşı çok şımarık davrandım. Bunca zaman Glen'le kurmak istediğim ilişkiyi kıskandığını düşündüm.

"Kathleen benden bu yüzden mi bu kadar nefret ediyordu? Babasını alıp zamanını teketime aldığım ve sonra da bir süreliğine hapse gönderdiğim için mi?"

Tekrar iç geçiriyor, belli ki bana DNA'sını ve bir yığın baba sorununu bırakan adamın ne kadar kötü olduğunu kabul etmek zorunda kalmanın gerginliğini hissediyor.

"Kathleen aşka muhtaçtı. Her zaman öyleydi. Sevildiğini hissetmek onun için nefes almaya benzer bir ihtiyaçtı. Glen iletişimlerini Pazar ziyaretleriyle sınırladı ve o zaman bile Mal ve müziğiyle Kathleen'den daha çok ilgilendi. Ama Kathleen Mal'i kıskanmıyordu. Küçük bebekliklerinden beri o çocuğu hep sevmişti. Kafasında, sanırım, seni suçlamak en kolayı oldu. O öldükten sonra buraya geldiğinde, sadece miras için geldiğinden endişelendi. Annem bana gelişini bildiren bir mektup gönderdi, ben de seni bekledim. Tanıştığımızda, seni Kathleen'den olabildiğince uzak tutmak istedim Glen ve yaran hakkındaki gerçeği sana asla söylememesi için onu uyardıktan sonra seni Mal'a gönderdim. Ama sonra ikiniz de Kathleen'e gittiniz ve Kathleen sadece babasını almakla kalmayıp, doğduğundan beri aşık olduğu delikanlıyı da almak üzere olduğunuzu fark etti."

"Bekle." Bir elimi kaldırıyorum. "Mal tüm bunlardan haberdar mıydı? On sekizimde buraya geldiğimde bunu biliyor muydu?"

Ama tabii ki biliyordu. Maeve ve Heather hikâyemi biliyorsa -ki beni tanımak gibi bir dertleri bile yoktu- Mal nasıl bilmezdi?

Peder Doherty'nin yüzündeki acı dolu ifadeden, bu imayı iyice düşünmediğini anlıyorum.

"O demek istemedi ki..."

"Gitmem gerekiyor." Ayağa fırlıyorum, boğazım içine yerleşmiş gözyaşı yumağıyla kaşınıyor. Daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylememiştim. Gitmek *zorundayım*. Sadece Boar's Head'den değil, Tolka'dan da. İrlanda'yı geride bırakmak zorundayım. Her yeşil, inişli çıkışlı tepe, büyüleyici, parke taşlı patika ve kırmızı kapı bana musallat oluyor.

Burası hakkında beni uyaran, bana yalvaran annemi dinlemek zorundayım. Kaçmamı ve asla arkama bakmamamı söylüyor. Belki Mal ile olan evliliğimi iptal ettirebilirim. Daha bir hafta bile olmadı.

Mal. Mal, Mal, Mal.

Gizli bir kız.

Babam hakkındaki gerçeği.

Yalancı, aldatıcı, manipülatif parça-

"Bekle!" Peder Doherty ayağa kalkıyor, sendeleyerek ilerliyor ve masanın kenarlarına tutunuyor. O kadar zayıftır ki, bunu yaparken istemsizce inler. Elini beline koyuyor, hırıltılı bir şekilde.

Duruyorum, omuzlarım çöküyor. "Sana bir taksi çağırmamı ister misin?" Sesim yumuşayarak soruyorum.

Başını sallar. "Lütfen ona kızmayın. O sadece kendisine söyleneni yaptı. O da annen gibi, benim gibi, gerçeğin seni tüketmesini, geçmişinin geleceğini belirlemesini istemedi."

Kusura bakmayın ama Peder Doherty'nin sesi fal kurabiyesine benziyor. Bu mazereti kabul etmeyeceğim.

"Neyi bilmem ya da bilmemem gerektiğine karar vermek *ona* düşmez. Ya da senin. Ya da onun için. Hiç kimse için." Ellerimi havaya kaldırarak vahşi bir çığlık attım.

Bardaki tüm kafalar bana doğru döndü ve sesimi bir kademe kısarak öne doğru eğildim ve ateşli bir şekilde fısıldadım, "Kimse Mal'ı benim Beyaz Atlı Prensim olarak atamadı ve eğer benim için böyle bir şey olsaydı, berbat bir iş yapıyor olurdu. Bilmeyi hak ediyordum. Ona cevaplar için yalvarmaya geldim. Beni ağına düşürdü ve bunun kendi özgür irademle olduğunu düşünmemi sağladı. Asla yapmazdım..."

Babamın yaptıklarından haberdar olsaydım onunla yataardım. Bütün gece bana sarılmasına izin verdim.

Ona aşık oldum.

Onunla ilk tanıştığımda bana gerçeği söyleseydi Mal ile ilişkim tamamen farklı olurdu.

Sonra aklıma başka bir şey geldi.

"baba, Tamsin yakın zamanda doğum gününü kutladı mı?"

Parıltı.

Mal'ın pişirdiği pasta.

Hediye.

Peder Doherty beklenmedik bir şekilde Bayan Patel'in gazete bayisine gelip içki alıyor.

Tabii ki bu da şeytanın kızı olduğum için uzak durduğum bir başka olaydı; tek suçu beni babamdan kurtarmaya çalışmak olan şeytanın.

"Evet." Çenesini kıvrıp ayakkabılarına bakıyor. "Yedinci."

"Anlıyorum."

Hayatımda ilk kez bunu kesin olarak söyleyebiliyorum. Görüyorum. Ve Tamsin ne kadar değerli olursa olsun, onun büyümesini seyretmeyi göze alamam.

"O taksiye ihtiyacın olacak mı?"

Sesimdeki duygusuzluktan ben bile ürktüm. Bu adam seksen beşe merdiven dayamış. Onunla bu şekilde konuşmaya hakkım yok. Parmaklarını masanın üzerinde dolaştırıyor, hâlâ bakışlarını kaldırıp benimkilerle buluşmıyor.

"Oh, Rory. Sevgili Rory. Annen sana hiçbir şey söylemedi, değil mi? Asla söylemezdi."

Dudaklarımı büzüyorum, cezalandırılmış bir çocuk gibi Toms'uma bakıyorum.

Lütfen beni , Tanrım.

Peder Doherty masanın yanındaki bavuluma bakıyor, bana bakacak cesareti buluyor ve konuşuyor.

"Gitmeyin. Amerika'ya gitme. Eğer gidersen, Debbie'ye sadece saldırırsın ve o bunu hak etmiyor. O seni çok seviyor Aurora. Seni her zaman Glen'in etrafındaki her şeyden korumaya çalıştı. Sana isim koyduğunda bana bir mektup gönderip neden bu isimleri seçtiğini anlattığını hatırlıyorum. Çünkü senin bir peri masalına, mükemmel ve karmaşık olmayan bir şeye sahip olmanı istiyordu. Tüm bu karmaşanın sana dokunmasını hiç istemedi."

"Yine de oldu," diye sızlanıyorum, dişlerimin sürtündüğünü hissediyorum. Gözyaşlarını başparmağının ucuyla siliyor, burnunu çekiyor.

"Kesinlikle beni yakaladı ve yüzümde patladı."

Mal

Küçük bir kasabalı olmanın en iyi (ve belki de tek iyi) yanı, insanların sizi kollamasıdır. Rory hışımla dışarı çıktıktan on beş dakika sonra, ben bir sonraki hamlemi düşünürken, The Boar's Head'deki barmenim Dermot beni aradı ve büyükbabamın genç bir kadınla hararetli bir sohbet içinde olduğunu söyledi.

Kadınım *benim*.

Arabama koşuyorum ve gerçekliğe geri döndükten sonra kuduz bir köpek gibi sürüyorum. Motoru kapatmadan arabayı park ediyorum ve kafamı kaldırdığımda onun bir taksiye bindiğini görüyorum. Araç çirkin, yetmişli yıllardan kalma bir Renault ve yolda öksürerek ilerliyor. Rory gitmek için o kadar acele ediyor ki, düzgün bir yolculuk için beklemek istemiyor.

Senden bu kadar nefret ediyor.

Koşuyorum, karıma camını indirmesini işaret ediyorum, nöbet tutuyorum ve *kahretsin- sadece dinleyecek mi?*

Rory ben yokmuşum gibi davranıyor, güneş gözlükleri düğmeli burnunun ucuna takılı, şoför koltuğunun arkasından dosdoğru bana bakıyor. Yumruğumla cama vuruyorum, tek fiziksel aktivitem olarak on beş yıllık seks birikimimi öksürerek çıkarıyorum.

"Yavaş. Aşağı."

İsteğim sağır kulaklara düşüyor.

"Canın cehenneme, kadın." Arabanın tavanına vuruyorum ve şoför tepki olarak hızlanıyor, ben de daha hızlı koşuyorum. (Akli başında kim bunu eğlenmek için yapar ki?)

Gitmesine izin veremem. Sanırım teknik olarak bırakabilirim. Belki de *bırakmalıyım*, ama bırakmayacağım. Savaşmadan olmaz. Ve ikimizi de paramparça etse bile tüm gerçeği öğrenmesi gerekiyor.

"Sana Glen'den bahsetmedim çünkü gizlilik yemini etmiştim. Çünkü şu haline bak, harap olmuşsun. Çünkü bencilce biliyordum ki Glen'i öğrenirsen kalbinde ona aşık olmak için yer kalmazdı.

Sekiz yıl önce. Sen de öyle yaptın, Rory. Yirmi dört saatten kısa bir sürede aşık olduk. Ve neredeyse on yıl sonra, bir haftadan az bir sürede..." Ellerimi dizlerime vurup nefes nefese kalıyorum ve devam etmeden önce içime çekebildiğim kadar oksijen çekiyorum. Hâlâ sürücü koltuğunun arkasına bakıyor, sanki fiberglas üretiminden bu yana en büyüleyici şeymiş gibi. (Hayır, ciddi. Google'da aratın. Harika bir şey.)

"...nasıl ayrı yaşayamayacağımızı hatırlamak için. Tam olarak değil. Var olabiliriz ama *yaşayamayız*. Ve bu seni gerçeklerden tamamen koruduğum anlamına gelmiyor. İnan bana, bu bokla içten içe savaştım. Savaştım. Bu yüzden seni Kathleen'e götürdüm. Bu benim yazı tura anımdı. Eğer gerçekten bilmen gerekiyorsa, sana gerçeği söyleyeceğini söyledim. Söylemedi, Rory."

Bana hala bir şey vermiyor.

"Evet, çuvalladım. Evet, gerçeği senden sakladım. Senin hakkındaki gerçeği. Kendimle ilgili. Ama bunların hiçbirini seni incitmek istediğim için değildi. Seni korumak istedim. Seni geçmişten korumak için. Ona geçmiş deniyor çünkü geçti! Bir şimdiki zamanımız var Rory. Bir geleceğimiz var."

Burnu sinirli bir şekilde seğiriyor. En ufak bir hareket ama bana umut veriyor - beni affedeceğinden değil, taksiyi durduracak, inecek ve kafama vuracak kadar kızmış olabileceğinden.

"Güzel. Bir kısmı tamamen fedakârca değildi. Tabii ki seni gördüğümde tekrar becermek istedim. Kim istemez ki? Şu haline bak."

Burnu yine güneş gözlüklerinin altında tikler, dudakları dişlerinin altında kıvrılır.

Kızgın.

Onu daha da kızdırmak üzereyim.

"Birini sevip sevmediğinizi bilmek ister misiniz? Acı çekmelerini izle ve bunun *seni* ne kadar parçaladığını gör. Çünkü sen üzüldüğünde, canın yandığında Rory, benim de her zerrem seninle birlikte yandı. Söyleyeceklerimi dinlemeden gitmen başından beri şüphelerimi güçlendiriyor: Sende soğuk olan tek şey tenin değil. Kalbin de donmuş. Seni en başından beri sevdim. Ancak sen her zaman aletimle ve İrlandalılığım ile daha çok ilgilendin. Baba sorunlarını yepyeni bir seviyeye taşıdın, sevgilim."

Elinin kapı kolunu kavradığını görebiliyorum. Şoföre bir şeyler bağılıyor ve araba yavaş yavaş yavaşlıyor, henüz tam olarak durmuyor. Yaklaştığını biliyorum, bu yüzden tabuta son çiviye de ben çakıyorum. Onunla başka, daha mutlu bir vesileyle paylaşmayı beklediğim tabuta.

"Bir şey daha: Az önce yırttığın peçetenin hiçbir anlamı yoktu. İlk tanıştığımızda kısmete inanmadığını söylemiştin. Söylemeyi unuttum, ben de inanmıyordum. Sekiz yıl önce, sen gittikten sonra seni aradım. Sana mektuplar ve hediyeler gönderdim ve izini bulmaya çalıştım. Evini, anneni ve yurdunu aradım, cep numarana ulaşmaya çalıştım. Başka bir şey bilmek ister misin? Geçen yıl da senin peşine düştüm - Blue Hill Records'un kapağında adını gördüm ve ikiyle ikiyi topladım. O serseri Ryner için çalıştığını biliyordum. Richards'a albüm yapma teklifini kabul ettim çünkü seni yanımda istiyordum. Bu asla kader değildi. Asla şans değildi. Senin emrime amade olmanı istedim Aurora Belle Jenkins. Sen paket anlaşmanın bir parçasıydın. Bu kader değil; biziz. Başından sonuna kadar. Çarpık, berbat, saplantılı, yıkıcı, harika biz."

Araba durdu, şoför hayal kırıklığıyla direksiyonu yumrukluyordu. Rory'nin arka kapıdan havai fişek gibi fırlayıp yumruğunu yüzüme doğru sallayışını izliyorum.

"Bu ne cüret! Birbirimizi aramak yok demiştik. Seninle evlenmem için o peçeteyi kullandın! Yalan söyledin!" Göğsümü itiyor.

Tamamen kızarmış, saçları darmadağın.

"Saçmalık!" Yüzüne gülüyorum, onu iterek uzaklaştırıyorum, artık gerçeklerden daha azına tahammül edemiyorum. "Benimle o aptal peçete yüzünden değil, hâlâ bir erkek arkadaşın varken parmaklarımı, çikolatamı ve dilimi her deliğine sokmama izin verdiğin için evlendin. Çünkü biz böyle yaparız. Birbirimize ulaşmak için insanları ezip geçeriz. Kendimiz dışında yolumuza çıkan her şeyi yok ederiz."

Taksi şoförü bana ilgiyle bakıyor, dilini çıkarmış dinliyor, neredeyse nefes nefese. Muhtemelen çikolata kısmını kendime saklamalıydım.

"Yalan söylüyorsun. Beni hiç ." Beni işaret ediyor, manik.

Daha çok gülüyorum. değil, çünkü şimdi gerçek ortaya çıkıyor -Neden her şeyi anlatmasın ki? Annesinin ne yaptığını bilmeyi hak ediyor, bu her iki ebeveynini de tahammül edilemez birer pislik yapsa bile.

Arkamı dönüp kulübeme doğru yürüyorum (arabaya lanet olsun) ve o da beni takip ediyor, çünkü istediği tek şeyi, yani gerçeği elimde tutuyorum.

"Tekrar dene, Rory. Senden neden bu kadar nefret ettiğimi sanıyorsun? Neden Kiki'yle evlendim sanıyorsun? Bütün o kötü şeyler neden oldu sanıyorsun? Seni kovaladım ve annen benimle hiçbir şey yapmak istemediğini söyledi. Hayatıma devam etmem gerektiğini söyledi. Seni sıcak tutacak başka bir delikanlı bulmuşsun.

geceleeri. Bana, arkasına benim hakkımda yazdığın korkunç şeylerle birlikte çektiğin fotoğrafları gönderdi."

Arkamı döndüğümde yüzünün kızgınlıktan dehşete dönüştüğünü görüyorum. Yüz hatları acı içinde kıvrılıyor. "Oh, Tanrım."

"Evet, seni Pazar gününden itibaren altı şekilde becerdiğimde ve sana on yıllık bir Pornhub materyali için yeterli orgazm verdiğimde söylediğin buydu. Yine de görünüşe göre çok uğraşmışım. Ve ne oldu biliyor musun? Denedim. Çok fazla denedim çünkü başka kimsenin kıyaslamasını istemedim."

"Kimse kıyaslama yapmadı!" diye bağıyor yüzüme. "Mutlu musun? Kimse kıyaslamadı, bu yüzden Callum gelene kadar kimseyle çıkmadım. Başka bir erkek yoktu. O şeyleri fotoğraflarının arkasına yazdım çünkü seni düşünmeden ve Summer bana sende kötü olan şeyleri bulmam için bir egzersiz yaptırdı ve bulabildiğim tek şey bunlardı. Mükemmele yakındın. Üniversiteden döndüğümde, fotoğraflarını bulabilmek için odamın altını üstüne getirdim, çünkü senden geriye kalan tek şey onlardı. Ve seni sosyal medyada aramak istemedim, çünkü aptal sözleşmeye hala saygı duyuyordum. O fotoğraflar için günlerce ve gecelerce ağladım, Mal."

Burnumun kenarını sıkıp derin ve temiz bir nefes alıyorum. "Sana düzinelerce mektup gönderdim. New Jersey'deki adresine yönlendirildiler ve sen onları hiç görmedin."

"Tanrım."

"Boktan pastanın üzerindeki kiraz mı? Annen bana seni hamile bıraktığımı ve kürtaj yaptırdığını söyledi."

Yolun çıplak banketinin onun tarafından telsiz sessizliği geliyor, ben de ona bakmak için gözlerimi açıyorum. O da bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"Bu doğru mu?" Sessizce sordum.

Başını yavaşça sallıyor.

Tanrı'ya şükür.

"Şu nutkum tutulmuş durumda," diye itiraf ediyor.

"Özür dilerim," diyorum. "Ama aynı zamanda biraz da rahatladım, çünkü şimdi başka birine kızgınsın."

"Kathleen'le bu yüzden mi evlendiniz? Bir çocuğunuz mu oldu?"

"Evet. Yani, hayır... Bilmiyorum." Başımı sallıyorum, bir ileri bir geri volta atıyorum.

Taksici bavulunu ve sırt çantasını yolun kenarına atıp uzaklaşıyor, bizi bu tarlada bırakıyor, hava ve soğuk, ama

İkimizin de umurunda değil gibi.

"İşte böyle oldu: Sana çok öfkelen dim, Glen'i aldım ve kendimi bayıltmak için iki şişe çok güçlü bir şey almaya gittim. Kathleen de oradaydı, gazete bayii ndeydi ve benim iznim olmadan arabama atladı ama o kadar halsizdim ki onu kovacak gücüm bile yoktu. Sarhoş olmuştuk. En azından ben öyle yaptım ve her şey böyle oldu."

Rory'nin alt kirpiklerine yapışmış gözyaşları var ve keşke onları öpüp uzaklaştırabilsem, ama henüz o noktaya geldiğimizi sanmıyorum. Hiç olacak mıyız bilmiyorum. Karımı bir daha öpememe ihtimalini görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Kız kardeşimle yattın, Mal."

"O..."

Bunu ilk ve son kez söyleyeceğimi biliyorum. Sadece Kathleen öldüğü ve onun anısına saygı duyduğum için değil, esas olarak Tasmin'in nasıl hamile kaldığını asla ama asla bilmesini istemediğim için. Bu korkunç hikayeyi hak etmiyor. Onunla hiçbir ilgisi olmayan bir gerçeği ona yüklemeyi reddediyorum.

"Bilincim yerinde değildi, Rory. Yani, tam olarak değil. Hayır dedim. Sanırım birkaç kez. Ama Tamsin'e hamile kaldığımda tamamen orada değildim. Gözünün içine soktuğum bu evlilik... sahteydi. Bir yalandı. Kiki de bunu biliyordu."

Gözyaşları Rory'nin yanaklarından ayaklarına dökülüyor ve sonbaharda yerde dans eden bir yaprak gibi titriyor.

"Yine de yalan söylemeyeceğim. Kathleen bana seni hatırlattı ve o zamanlar *senin* asla sahip olamayacağım bir şey olduğun izlenimine kapılmıştım. Bu yüzden en yakın şeyle yetindim. *Onunla*. Ne yaptığımdan ya da nasıl yaptığımdan gurur duymuyorum."

Kiki'nin içine her girdiğimde "*Rory, Rory, Rory,*" diye bağırdığımı hatırlıyorum.

Cevaplanmamış bir dua gibi. Kırık bir kalp için ağıt.

"Hamile olduğunu öğrendiğimizde, evlenmemiz için tanıdığımız herkes bana baskı yaptı. Daha önce bakireydi ve ailelerimiz bizi öldürürdü. Ve açıkçası, denemekten vazgeçtim. Belki baba olmak beni senden uzaklaştırır diye düşündüm."

"mı?" Şimdi açıkça hıçkırıyor.

Kollarımı ona dolamak ve içindekileri dökmesini söylemek istiyorum. Yine de yolun kenarına yapışmış, bu hayatta bir kez olsun bana gelmesini bekliyorum.

Kovalamaktan yoruldum. Sırf o kazansın diye kaybetmekten yoruldum. Ona nasıl kur yapacağımı, ona nasıl sahip olacağımı, onu nasıl mahvedeceğimi, onu nasıl elimde tutacağımı planlamaktan yoruldum, o ise savaşımaya devam ediyor.

Elbette, başlangıçta ona Tamsin'den bahsetmedim çünkü bilmesi gerekecek kadar uzun süre kalmayacağını düşündüm ve kızımı korumak istedim. Ama Rory "Evet" dediği anda her şey gerçek oldu.

İşte o an, bir kadın için gerçekliğimi halının altına ittiğim andı.

Kızımı bir sevgili için sakladım. Bir daha asla.

"Hiçbir şey bana seni unutturamadı. Tamsin'in doğduğu gece aynı zamanda Kiki'nin öldüğü geceydi. Dolayısıyla, aynı zamanda bizim düğün günümüzdü." Tüm olayların içime işlemesine izin verdim. "Tam'in doğum gününü kutladığımız gün sana karşı biraz kısa davrandığımı biliyorum. Aslında tam anlamıyla bir pisliktim. Ama canım yanıyordu, acı pek çok yönden geliyordu. Dokunulmak istemedim, dürtülmekten bahsetmiyorum bile."

Gözleri benimkilerle anlayışla buluşuyor.

"Düğünden sonra eve döndük ve Kiki peçeteyi buldu. Kontratımızı. Bana onu atmamı söyledi." Bir süre bekledim, yüzünü izledim.

Nefes almayı tamamen kesiyor ve devam etmemi bekliyor.

"Bunu yapamazdım."

Nefes nefese kalıyor ve daha çok ağlamaya başlıyor.

"O kaçtı. Ve onu kovaladım, tıpkı şimdi seni kovaladığım gibi. Ama seninle..."

Bir nefes çekiyorum. Gerçekler acıtır. İnsanı yaralar. Bu yüzden sevdiklerimizden saklarız. Fikirlerini önemseyemediğimiz insanlardan.

"Seninleyken daha çok kovaladım."

Rory

Bizim yüzümüzden öldü.

Dur işaretinde bile durmadı, çünkü umursadığı tek şey kaçmaktı. Kazadan sonra Kathleen acilen hastaneye kaldırılmıştı. Tamsin'in kalp atışları zayıftı ama doktorlar annesinin hayatından da endişe ediyorlardı. Bebek yeterince oksijen alamıyordu ve sıkıntı içindeydi.

Kız kardeşimin son sözleri, "Kurtarın onu. biliyorum. O yapabilir."

Tamsin'in bir erkek olduğunu ve yaşayacağını düşünüyordu.

Bir şeyi doğru yaptı. Önemli kısmı.

Kathleen'in, Tamsin'in teslim edilmesinden kısa bir süre sonra, kızını kucağına alma fırsatı bulamayacak kadar yakın bir zamanda öldüğü açıklandı. Kamyonla çarpışmanın neden olduğu darbe nedeniyle Tamsin omurga hasarı ile doğdu ve henüz şekilleri görebilecek yaştaiken karmaşık bir ameliyat geçirmek zorunda kaldı. Mal, kızına en iyi tıbbi tedavinin uygulanmasını sağlamak için ciddi miktarda para harcadı. Dünyanın dört bir yanından uzmanlar getirildi. O zamandan beri şarkı yazıp satıyor, asla geriye bakmıyor ya da kendisi için ne istediğini düşünmek için durmuyor.

Sattığı ilk şarkılar benim hakkımdaydı.

Bana çok kızgındı. Kathleen'in ölümüne yol açan tartışma için beni suçluyordu. Daha 24 yaşına bile gelmeden bekar bir baba oldu. Peki ne için? Bebeğini aldırıldığı iddia edilen ve ailesinin dağıldığını itiraf ettikten sonra ona yazmayı bırakmasını söyleyen bir kız için.

Kulübeye dönerken, ikimiz de Kathleen konusuna değinemeyecek kadar şoktayken, Mal Maeve'den bahsediyor.

"Kocası Sean, Kathleen'e çarpan kamyonun şoförüydü. Önceden arkadaştık..." Yukarı bakar ve başını sallar. "Bir zamanlar arkadaştık. Ama kaza olduğunda, adrenalin patlaması yaşadığında, gerçeği ortaya çıktı. Bana karımı asla hak etmediğimi söyledi. Onu asla gerçekten sevmediğimi söyledi. Benim yüzümden öldüğünü haykırdı."

İrkildim. Gerçeğin sizi herhangi bir yalandan daha sert vurmak için bir yolu vardır. Her gün aynaya baktığınızda yüzleşmeniz gereken şey budur.

Sean ona karısına layık olmadığını hatırlatmıştı. Mal da

Sean'a *kendisinin* de ona layık olmadığını hatırlattı.

"Maeve'i onu sevmediğini kanıtlamak için sevgili olarak aldım, tıpkı benim Kiki'yi sevmediğim gibi. Misilleme olarak onu Tolka'nın etrafında dolaştırdım.

açıkça yapıyordum. Onu halka açık yerlerde öptüm, bankada kuyruktayken kışını çimdikledim. Kısacası, tam bir amcıktım. Çok acı çektim, başkalarının da canını istedim. En kötü zamanlarımda etrafımda olmadığın için minnettarım."

"O zaman başka kadınları da yatağa attınız? Neden?" Soruyorum, sesim zar zor duyuluyor.

"Maeve ile birlikte olmak yalnızlığıma bir tür...bilmiyorum, inatçı bir nitelik kazandırdı. O bu işin içindeydi çünkü bir geleceğimiz olduğunu düşünüyordu ve sahip olduğumu düşündüğü paraya el koymak istiyordu ama ben intikam için bu işin içindeydim. Sonunda beni durduran şey, çocuklarının okulda zorbalığa uğradığını duymak oldu çünkü herkes annelerinin babaları olmayan bir adamla yattığını biliyordu. Bunu hazmedemedim. Ayrıldım ve Maeve'e onları kimsenin tanımadığı ve yeni bir başlangıç yapabilecekleri bir okula göndermesi için bir çek yazdım. Sonra kapımı çalan ve sayıları her geçen gün artan kadınlarla Maeve'in ağızda bıraktığı tadı silmeye çalıştım. Ama sıra uzadıkça dikkat sürem kısaldı. Son birkaç yıldır sadece Tamsin'e odaklanmış durumdayım. Aklımı başımda tutan tek şey, önemli olan tek kişi oydu. Sana kadar."

Buna bir şey demiyorum, çünkü gururum okşansa da kızgın hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Kapağın arkasında adınızı gördüğümde Pavlovvari bir tepki verdim," diye devam ediyor. "Telefonu elime aldım ve Ryner'ın aylar önce bana teklif ettiği işi kabul ettim. Ültimatolarımı sıraladım ve bunlardan biri de işleri benim istediğim gibi yapmaktı - fotoğrafçı olarak *seni* talep ediyordum. Ryner'ın Richards için umutsuzca bir hit yapıcıya ihtiyacı vardı. Tüm isteklerimi kabul etti, buna seni buraya getirmek gibi çılgın bir istek de dahildi. Yaratıcı süreç adına yapabilecekleriniz inanılmaz. Ona bu albümü yazmak için tüm Victoria's Secret kadrosuna ve on kilo kokaine ihtiyacım olduğunu söyleyebilirdim ve yaşayan en mutlu domuz olurum."

Bunu söylediğinde ona vuruyorum ve gülmekten *kendimi* alamıyorum çünkü söyledim ama yine de beni istedi.

"Bu yüzden Tamsin'i birkaç aylığına büyükanne ve büyükbabasının evine taşıdım ve hayatını perişan etmeyi ve kariyerini sabote etmeyi planladım. Biliyorum, son derece küçük bir çocuk gibiyim. İnanın bana, yüksek sesle söylemeden düşündüğümde o kadar da aptalca gelmedi. Erkek arkadaşının senden ayrılmasını sağlamak, yüzünü

yaşadığım gerçeklik. Ancak çok erken yaşlarda, Marvel-villain benzeri ana planımın önünde duran iki şey öğrendim."

Mal yanağını ovuşturuyor. Saçları karmakarışık, kaşları çatık ve yanaklarının kıvrımları o kadar köşeli ve belirgin ki, onun gerçekten etten kemikten olduğuna inanamıyorum.

"Birincisi, bana yaptığını düşündüğüm tüm o korkunç şeyleri gerçekten yapmadığını keşfettim. Bu kesinlikle Rory-is-Satan arayışına gölge düşürdü. İkincisi, yapmış olsaydın bile, hepsi doğru olsaydı bile, seni bilerek ve kötü niyetle incitemeyeceğimi anladım. Seni incitmek *istemedim*. Benim hakkımda ne hissettiğine bakmaksızın seni hâlâ çok seviyordum. Benden nefret ettiğinde seni sevdim, bana karşı kayıtsız olduğunu düşündüğümde seni sevdim ve benim hakkımda kararsız olduğunda seni sevdim. Ama senin de beni sevdiğini fark ettiğimde? Bütün bahisler kapandı. Dünya dönmeye devam etti. Günler geçti. Her şey değişti - tek bir şey dışında, sana olan aşkım."

Kapıya vardığımızda ayaklarıma bakıyorum. Utanç beni tüketiyor. Bana en çok ihtiyacı olduğu zamanlarda Mal'in yanında olmadığım için utanıyorum. Tamsin'i tüm kalbiyle ve koşulsuz sevmeyeceğini düşündüğü bir insan olduğum için utanç duyuyorum.

O sadece sevdiğim adama ait değil, aynı zamanda üvey kız kardeşime de aitti ve onun hakkında ne hissedersen hissedeyim, o her zaman benim bir parçam olacaktı.

Yutkunuyorum. "Tamsin'le tanışmak istiyorum. Düzgünce yani."

Başımı kaldırıp bakıyorum ve gözlerinde o kadar büyük bir rahatlama ve sevgi var ki, kalbimin bir pinyata gibi patlamamasına şaşıyorum - tüm renkli kurdeleler, şekerler ve neşe

-Göğsümün içinden.

Benim bir canavar olduğuma inanmak için her türlü nedeni olduğunu bile bile Tamsin'i sır olarak sakladığı için Mal'e kızgın kalmak zor. Hatta bebekken beni neredeyse öldürdüğü için Glen'e bile kızgın kalmakta zorlanıyorum. Ne de olsa o olaylar beni bunca yıl sonra buraya getirdi. Buraya ilk geldiğimde babam hakkında bildiklerini sır olarak sakladığı için Mal'e artık kızgın değilim - bu bilgiyi benden saklamakta haklı olduğu için değil, bugün Mal hakkında önemli bir şey öğrendiğim için. Sevdiklerini ilk sıraya koyuyor. Ve bazen bizi güvende ve korunaklı tutmak için çarpık şeyler yapıyor, tıpkı annem gibi.

Aşk insana çarpık şeyler yaptırır.

Bunu haklı çıkarmıyorum, Sean ve Maeve'le olan ilişkisini ele alış biçimi yüzünden Mal'ı her gün sakatlamak ama bu ikiyüzlülük olurdu.

hareketlerinin geldiğini görmemek. Ben de Callum'u aldattım.

"Artık Tanrı'yı oynayamazsın." Mal'in yüzünü işaret ediyorum.

Başını sallıyor. "Onu oynadığımı kim söyledi?" Sırtarak ensesini ovuşturuyor.

Göğsüne vurdum. "Benden sır saklayamazsın. Ciddiyim."

"Saklamayacağım," diye söz veriyor.

"Debbie konusunda ne yapacağım?" Mal kapıyı iterek açarken ben burun çemberimle oynuyorum.

Bavulumu kulübeye itiyor ve peşimden içeri giriyor.

"Bir yandan, bir baba tarafından sevildiğimi ve takdir edildiğimi hissettirecek şekilde beni gerçeklerden koruduğu için minnettarlık duyuyorum. Bunu beni korumak için yaptığını biliyorum - her ne kadar bu konuda tuhaf bir yöntemi olsa da ve ergenlik yıllarım boyunca çok tuhaf bir ilişkimiz olsa da, onun hakkında iyi şeyler düşünmemi sağlamak için kendini kötü bir şekilde tasvir etti. Bardan çıktığımda eve dönmeye ve onunla aramı düzeltmeye hazırdım. Sonra sen bana kürtaajla ilgili yalanlar söyledin, sana mektuplar gönderdiğini ve senin fotoğraflarını söyledin, mektuplarını benden sakladığından bahsetmedin bile. Bunu nasıl affedebilirim? Neredeyse mutluluğumu elimden alıyordu. Neredeyse."

Beni hayatımın aşkından uzak tutmak istediği için annemi nasıl affedebilirim?

Mal yanaklarımı okşuyor, bana gülümsüyor. Aramızdaki uyumun ne kadar mükemmel olduğunu hiç düşünmemiştim. Başımı çenesinin altına sıkıştırarak kadar uzun. Beni tamamen örtecek kadar benden geniş ama komik değil. Her şeyimiz birbiriyle uyumlu. Sanki birbirimiz için yaratılmışız, özenle hazırlanmış bir yapbozun sadece birbirine uyabilecek iki parçasıyız.

"Onunla konuşun. Onu dinlersin. Ona bir şeyler anlatırsın, sonra yoluna devam eder ve kendi mutluluğuna odaklanırsın. Çünkü, Rory?"

Ona göz kırpmıyorum.

"Kan sudan daha kalındır ve ancak ailenizden birini kaybetmek üzereyken onu gerçekten ne kadar sevdiğinizi anlarsınız."

A NOTE FROM DEBBIE (RORY'S MOM)

Beni yargılamadan önce şunu düşünün: Elimden gelen her şeyi yaptım ve elimdekilerle çalıştım.

Rory'yi 8 yaşındayken doğurduğumu unutmayalım lütfen. Tanrı aşkına, üniversiteye gitmem gerekiyordu. Bir hayatım, geleceğim, düzenli bir erkek arkadaşım olacaktı. Hayallerimin düğünü, büyük bir İtalyan aile ve iyi bir çocuk. Hepsi puf!

-*Gitti*. Peki ne için? Bir hata için mi? Herkes hata yapar. Sadece bazılarının ağırlığı diğerlerinden daha fazladır.

Benimki tüm hayatımı ezip geçti.

Elbette kızımı seviyorum. Ama bu yüzden yapmam gerekeni yaptım.

Bu duruma düşmüş olmam biraz adaletsiz görünüyordu. Bekar bir anne, sofraya yemek koymakta zorlanan, faturaları ödemekte sürekli geciken bir kadın. Nefret ettiğim bir eczaneye girip çıkarken, çift vardiya çalışırken ve Rory'yi ara sıra onu beslemeyi unutan on altı yaşındaki bir bebek bakıcısına bırakırken, yıllarca tüm bunların adaletsizliği üzerinde durdum. Ne yazık ki, paramın yettiği tek bakıcı oydu, bu yüzden vardiyam için ayrılmadan hemen önce Rory'ye biraz yiyecek tıktırmak zorunda kaldım.

Başımızı sokacak bir evimiz olduğundan emin olmak için gurur duymadığım bazı şeyler yaptım. Ailem denizaşırı bir ülkede hamile kaldığımı öğrenince pek heyecanlanmadı ve bırakın beni misafir etmeyi, bana yardım etmeyi bile teklif etmediler. Aslında tam olarak söyledikleri şuydu: "Burada işin bitti genç bayan. Çantayı topla ve git, yoksa biz senin yerine yaparız."

Rory üç yaşındayken aylar arayla öldüler, bu yüzden onun ne kadar harika olduğunu göremediler bile. İkimizin de ne kadar iyi olduğunu. Nasıl başardığımızı.

Bana artık evlerinde istenmediğimi söyledikleri gün, benim sahip olamadığım her şeye onun sahip olmasını sağlamaya yemin ettim.

Bizi desteklemek için ne yaptım? Ne *yapmadım* ki?

Çift vardiya çalıştım, hafta sonları lokantanın mutfak zeminlerini temizledim, Rory küçük askılı taşıyıcısında bana bağlıydı, kedi uykusu alıyor ve nazik, zeki sessizliğiyle periyodik olarak bana bakıyordu. Vardiyam ya da temizlik işim olmadığı zamanlarda evimde kadınların saçlarını yapmaya başladım. Kurallara göre saç boyasını yanlarında getirmeleri gerekiyordu, bu yüzden gölgeden ben sorumlu değildim ve bahşış vermek zorunluydu, çünkü fön makinesi elektrik faturamı tavana vurduruyordu.

Hoşlanmadığım erkeklerle çıktım ve saat başına para aldım. Öldürücü bacaklarımın avantajını kullandım. Kollarına yapışmaktan başka bir şey yapmadım ama yine de eve her döndüğümde ve kızımı izlediğimde kustum.

Yatağımın yanında mışıl mışıl uyuyordu. Çocuğuna destek olmak, mama, kıyafet ve sağlık sigortası olduğundan emin olmak için bunu yaparsa ne yapacağımı bilmiyordum.

Sigaraya başladığım günü hatırlıyorum. Rory'yi uyutmuştum - o zaman iki yaşındaydı, Glen'den kaçtıktan tam bir yıl sonra - ve küçük, eski banyoma girmiştim. Yetmişlerin kusmuk yeşili fayanslarıyla süslü aynaya baktım ve gözlerimin altındaki koyu gölgeye inanmadım.

Ağlamak istedim.

Önümde koca bir hayat olmasına rağmen artık güzel değildim. Yirmi birime birkaç ay kalmıştı, Tanrı aşkına. Tüm arkadaşlarım birileriyle çıkıyor, ders çalışıyor, dışarı çıkıyor ya da heyecan verici yeni kariyerlerine odaklanıyordu ve ben ya çalışıyordum ya da Rory'ye ağlamayı kesmesi için yalvarıyordum.

Kendim için bir şey yapmak istedim - yıkıcı ama hoşgörölü bir şey. Alkol söz konusu bile olamazdı. Glen'e ne yaptığını görmüştüm. Rory'yi tekrar kontrol ettim, hâlâ uyuyordu ve sokağın aşağısındaki markete gittim. Kendime bir paket güzel görünümlü bir şey ve bir Zippo aldım ve eve döndüm. Kendime bir fincan kahve yaptım, bir pencere açtım ve sigaramı yaktım.

İlk sigara midemi bulandırdı. İkincisi beni sakinleştirdi.

Bu alışkanlığı bırakmaya hiç zahmet etmedim. Bu benim evrene siktir git dememin küçük bir yolu.

Malachy'ye gönderdiğim mektuba gelince...*bak*.

Bu noktada İrlanda'nın Jenkins kızlarına göre olmadığı gerçeğinin farkındaydım. Çocuğumun babasının tutuklanmasına ve sonunda hapse atılmasına neden olarak oradan kaçtım. Tolka'daki herkes benden ve vekaleten Rory'den nefret ediyordu. Kızım ondan her bahsettiğinde Malachy bana Glen'i hatırlatıyordu.

Müzik, gitar, şarkı sözü yazarlığı, cazibesi, alkolü, histerik sabırsızlığı, fırtınalı romantizmi ve kadınları çılgına çevirme yeteneği. Dehşete düşmüştüm ve eminim o sadece bir aşamaydı - tanıştığı ilk gerçek, heyecan verici erkek.

O mektupta sadece yarım yalan söyledim. Ona on sekiz yaşında hamile kalmanın düşünce süreci hakkındaki gerçeği söyledim. Sadece kimliğim hakkında yalan söyledim.

Ona yazan Rory değildi, bendim. Ve bebeği aldırmadım, onu doğurdum.

O zamanlar krtaj yaptrmayı dnmediğimden değil. Klinikten randevu alacak kadar ileri gittim. Ama oraya vardğımda ve brorleri karrtığımda, saat salyangoz hızında ilerlerken, her *tik tak* sesi cildimi bir yara gibi *titretirken*, bunu yapamayacağımı anladım.

Onun iin değil. Bana değil. Bu ite beraberdik.

Sonra onun yarası vardı.

Tabii ki saklamasını ya da ıkarmasını istedim. Ama estetik ameliyatı karılayamazdım. Nefret ediyorum, tamam mı? Gerek bu. Kızımı nasıl hayal kırıklığına uğrattığımın srekli bir hatırlatıcısı. Onu kendi babasından koruyamadım, yazı duvardayken bile, bir sarhoun erkek kusmuğuna bulamıken.

Rory'ye tm hikayeyi neden anlatmadığımı soran iyi ruhlar var. Bunun ona ne faydası olabilir ki? Masumiyetini korumak, Peder Doherty'ye hediyeler gndermek ve onun da Rory'ye gnderdiği hediyeleri geri almak, babası i baındaymı, sevgi doluymu ve yanındaymı gibi davranmak daha kolaydı. Onu hapse gnderdiğimizi ona gerekten sylemeli miydim? Daha kendi adını nasıl heceleyeceğini bile bilmeden onu tekrar yaralamalı mıydım?

Ne dnmek istiyorsa onu dnmesine izin verdim.

Onun bir tr kahraman olduğunu, ok sevildiğini.

Zaten topal olduğumu dnyordu. Yani birka topallık puanı daha kazandım. ok nemli.

Tek istediğim kızımı korumaktı. Mektupları saklayarak.

Malachy'e geri ekilmesini syleyerek.

Elbette, bunu yapma eklim bazı insanları rahatsız edebilir. Kesinlikle ok ileri gittim. Benim durumumdaki oğu ebeveynin Mal'in mektuplarını grmezden geleceğine inanıyorum. Ya da ilk etapta amazdı. Ama ben onu kurtardığımı sanıyordum.

Ve ona yardım etmek iin elimden gelen her eyi yapacağım. Bu beni ldrse bile.

Beni ktletirse bile.

Filmlerde size sylemedikleri ey bu. Kt adamların da kalbi vardır.

Mevcut

Mal

Debbie Jenkins'i kapımın önünde bulmak, verandamda yanan, saatli bir bombaya bağlanmış ve çocuklarla dolu bir okul otobüsüne sabitlenmiş köpek boku bulmaya benziyordu.

Bu kadın hayatımı tanıdığım herkesten daha fazla mahvetti ama yine de Rory'nin ona ihtiyacı olduğunu bilerek onu buraya çağırdım. Onu bir uçağa bindirdim.

-merak ediyorsanız, birinci sınıf, benim asla sahip olamayacağım bir lüks-böylece kızıyla olan ilişkisini kurtarabilecekti.

Kapıyı açtığımda kaşlarını çatmış, sivri uçlu, simli kovboy çizmelerine bakıyor ve sağ tekinin ucuyla bir daire çiziyordu. Rory saç spreyi, röfle ve *Coyote Ugly* kıyafeti konusunda abartmıyordu. Annesi, kızgın güneşin altında uyuyakalmış ve yirmi yıl sonra uyanmış bir Vegas şov kızına benziyordu.

Rory yatak odasında, çalkantılı birkaç günün ardından ölü gibi yatıyor ve ben bunu karım için olabildiğince acısız hale getirmek istiyorum.

"Debbie." Kapıyı açıp kenara çekiliyorum. "Bavulunu taşımak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Ben getirmedim. Onu beklemiyordum-"

"Seni affetmek mi? Ben de affetmezdim. Ama Rory bundan daha iyi."

Bizden daha iyi.

Hâlâ bana bakmayı reddediyor. Başka bir şey olmasa bile, utancı bir ruhu olduğunun kanıtı. Bu iyi bir şey. Ruhlar yuvarlanır, organiktir, asla ölmez.

şeyler. Bedenler doğar, ölür ve arada çürür.

Debbie nazikçe içeri girdi. Kahvaltı köşesindeki tabureye kışını yaslarken, ihtiyacı olup olmadığını sormadan ona bir fincan çay yapıyorum.

Bardağı ona doğru kaydırıyorum ve diğer ucunda durup bekliyorum. Çenesi hâlâ boynuna gömülü ve göz temasından kaçınmak için elinden geleni yapıyor.

"Ben..." diye başlıyor, sonra ağzını kapatıyor. Ağzını tekrar açar. "Yani, kızım her zaman benim bir numaralı önceliğim olmuştur. Hâlâ da öyle. Bunu bilmelisin."

"Komik olan şu , o benim önceliğimdi," diye cevap veriyorum.

"Hatalarımı tekrarlamasını istemediğim için beni suçlayamazsın," diyor kalçalarına doğru. "Ben buradayken neler olduğunu biliyorsun. Tüm köy biliyor."

"Hayır, ama doğal olarak Glen kadar kötü olduğumu düşündüğün için seni suçlayabilirim."

Sonunda bana bakıyor, gözleri Rory'ninkiler gibi büyük ve yeşil. Rory'ninkilerden farklı olarak üzgün, kırıksık ve kan çanağı gibiler. Hiç tanık olmak istemedikleri şeyler görmüşler. Ortak noktamız bu.

"Genç bir çocuktun, sarhoştun, işportacıydın, utanmaz bir çapkındın." Başını sallar. "Bakın, buraya kavga etmeye gelmedim. Bilet için teşekkürler ama buraya kızımı görmeye ve gitmeye geldim. Ve onu da yanımda götüreceğim."

"Hiç şansın yok." Esniyorum, ağzımı kapatıyorum ve alyansımı ortaya çıkarıyorum.

Açık olmak gerekirse, Kath ile evlenirken taktığım alyansın aynısı değil. Hayatımdaki en büyük trajediyi sürekli hatırlatan bir yüzükle Rory ile olan evliliğime uğursuzluk getiremezdim.

Debbie'nin gözleri büyüyor ve bir şey söylemek üzere ağzını açıyor, tam o sırada koridordan halsiz bir ses duyuluyor.

"Anne? Burada ne yapıyorsun?"

Rory gözlerindeki uykuyu siliyor ve bir de ne görsün? O bunu yaparken yüzüğü parıldıyor. Debbie aramıza baktı, ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. Sanırım onu uçağa bindirmeden önce haber vermeliydim. *Oops*.

Ayağa kalktım ve tezgaha vurdum.

"Sanırım konuşmanız gereken bazı şeyler var. İyi eğlenceler hanımlar."

"Mal! Ne oluyor be?" Kapıya doğru ilerlerken Rory bileğimi tuttu.

Tamsin'i ziyaret etmem ve ona her zamanki inceliğimle (bir tankın) hayatımızda yeni birinin olduğunu açıklamam gerekiyor. Çok sevdiğim biri. Karımın boynunun kenarından öperim. "Tamsin'in sadece iki büyükannesi var. Sence de üçü hak etmiyor mu?" Onu eritmek ve bana kurnazca gülümsetmek için söylemem gereken tek şey bu. "Sen bir domuzsun," diye fısıldıyor. Kapıya doğru yürürken gülerken bir öpücük daha çalışıyorum. "O zaman sen benim bokumsun."

Rory

"Açıkla kendini," dedim ona.

Çaydanlığı açıp kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalışıyorum. Şu anda annemle konuşmak isteyeceğim son şey ama bunun olması gerekiyor. Bir yandan, tüm varlığım boyunca beni korumak için bana tatlı yalanlar söyleyerek şov yaptığı için minnettarım ve şaşkınlığım. Bu biraz sevimli, berbat, tamamen işlevsiz bir şekilde. Diğer yandan, Mal ile beni yıllarca ayırdı. Bana onun mektuplarını verseydi her şey çok farklı olurdu.

Ama yine de, Tamsin doğmazdı. Mal ona sahip olamazdı.

Summer'ın erkek arkadaşım ile yatan kalleş bir arkadaş olduğunu asla bilemezdim.

Ve bana bir sanatçı olarak kim olduğumu öğreten Ryner'daki işe asla giremezdim.

"Hayır, *sen* bana kendini açıkla, Rory. Bu evlilik saçmalığı da ne? Adımı tanımıyorsun bile! Ayrıca, senin bir erkek arkadaşın var." Annem ayağa fırladı, elini havada salladı, bilezikleri çarpışarak rüzgâr çanı gibi bir ses çıkardı.

Beni ergenlik dönemime geri götürüyor ve kendimi dişlerimi sıkarak burnumdaki çembere dokunurken buluyorum.

"Callum ve ben ." "Ne?
Neden?"

"Çünkü onu aldattım. Ve bir şey söylemeden önce lütfen erkek arkadaşını Glen ile de aldattığını unutma."

Annemin yüzü düştü. Kendini savunmak için parmağını kaldırıyor ama ben araya giriyorum.

"Ayrıca, sonradan öğrendim ki önce beni aldatmış - hem de Summer'la. Gerçi dürüst olmak gerekirse, geriye dönüp baktığımda hep şüphelerim vardı. Her zaman beni değiştirmeye, küçük, dolambaçlı yollarla kanatlarımı kırpmaya çalıştı. Her neyse, Mal ve ben evliyiz ve Ryner'in Ashton Richards öldüğünde yaptığı saçmalıklardan sonra, bu sektörün şatafatına ve cazibesine geri dönmek için acele etmiyorum."

Kelimeler ağızımdan çıkana kadar bunun doğru olduğunu bilmiyordum. Ama kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz, her şey kristal gibi netleşti.

Farklı bir şey yapmalıyım.

Ryner gibi insanlar bana ilham vermiyor. Ben bir fotoğrafçıyım. Fotoğraf çekiyorum. Bu bana ve başkalarına neşe veriyor. Her yerde fotoğrafçı olabilirim. Şımartılmış, hayalperest, plastik pop prenseslerinden ve güneşin göt deliklerinden parladığını düşünen kendini beğenmiş rock yıldızlarından çok daha ilginç şeylerin fotoğraflarını çekebilirim.

Mal ruhunu şeytana sattı ve şarkılarını satmaya başladı çünkü buna mecburdu.

Yapmak zorunda değilim.

Özel bir tıbbi tedaviye ihtiyacım yok. Üç kuruş kazanmaktan gayet memnunum.

"Rory! Aman Tanrım. Buna nasıl tepki vermem gerekiyor? Beni düğününe bile davet etmedin!" Annem elinin tersiyle alnına vurdu.

"Anne, biz özel olarak evlendik. Sadece ikimiz ve şahitler."

"Vegas'ta mı?"

"Kıbrıs'ta olduğu gibi."

Gözleri kocaman ve korkutucu, radyoaktif bir şekilde yeşil. "Ama Rory, ya aradığımız kişi o değilse?"

"Öyle." İki elini tutup onu arka bahçeye götürüyorum. Aşık olduğumuz yeri görmesini istiyorum. O yeşil çimlerin üzerinde, binlerce yıldızla aydınlanmış gökyüzünün altında.

"Buraya bak." Arka bahçeyi gösteriyorum. "Sekiz yıl önce, neredeyse dokuz yaşında, burada Mal ile oturuyordum ve başka hiçbir çocuğun kalbimi bu kadar hızlı ve sert attıramayacağını biliyordum. Ve ne oldu biliyor musun? Hiç kimse yapamadı. Temkinli olduğunuzu biliyorum. İrlanda'nın birçok acı anıyı su yüzüne çıkardığını biliyorum. Peder Doherty bana hepsini anlattı. Üzgünüm anne ama bunu asla yapmayacağını biliyordum ve gerçeği öğrenmem gerekiyordu."

Gözlerini kırıştırarak bana bakıyor, belli ki gözyaşlarının akmasını istiyor ve ben de kollarımı ona dolayarak saçlarının arasından konuşuyorum.

"Ama bakmam gereken bir bebeğim yok ve bunu korkudan, çaresizlikten ya da vicdanım denememe izin vermediği için yapmıyorum. Bunu kendi özgür irademle yapıyorum. Çünkü o benim gerçekliğimi hayallerimden daha iyi kılıyor. Çünkü hepimizin sonunun bir gün Glen ve Kathleen gibi olacağını çok acı bir şekilde farkındayım. Topraktan geldik ve toprağa döneceğiz. Ama ben buradayken, bu gezegende nefes alıp *yaşarken*, bunu beni güldüren kişinin yanında yapmak istiyorum. Beni koşulsuz sevenle. Neredeyse on yıl boyunca, tekrar karşılaşma ihtimalimizi düşünerek, tamamen yalan olan yırtık pırtık, lekeli bir peçeteyi saklayan kişiyle."

"Kathleen..." Annem başını sallıyor.

Kimsenin ona Kathleen'in öldüğünü açıkça söylemediğinin farkındayım. Hâlâ hayatta olsaydı benden biraz daha büyük olacaktı.

Ciddiyetle başımı sallıyorum.

"Araba kazası." "Aman Tanrım."

Annem sarılmayı bırakıyor ve burnunu çekiyor, yağlı, buruşuk anne elleriyle yanaklarımı tutuyor. Maskemde bir çatlak olup olmadığını, tüm gerçeği söyleyip söylemediğimi görmek için bir şahin hassasiyetiyle yüzümü inceliyor.

"Bu gerçek, değil mi? Mal'le olan bu şey," diye soruyor kırık bir sesle. "En gerçek olanı." Gülüyorum, mutluluk gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

"Glen'e ne olduğunu biliyor musun?" Takma kirpiklerinin altından bana bakıyor, yavaşça gözlerini kırıştırıyor.

Başımı salladım. "Yara izi konusunda da. Kızgın değilim anne. Keşke bana söyleseydin. Ben halledebilirdim. Bu kadar zahmete girmene gerek yoktu."

"Oh, ama ben yaptım." Sözlerime atılıyor, ellerini yanaklarımdan kollarıma kaydırıp sıkıyor. "Seilmeyi hak ettiğini bilmeni istedim. Sen benim dünyamdaki en değerli şeysin Aurora, her zaman öyle hissetmesen bile. Sana tapıldığını düşünmeni istedim ama gerçeği asla öğrenmemen için seni ondan yeterince uzak tutmam gerekiyordu."

"Bu yüzden mi İrlanda'ya gelmemi istemedin?"

İç çekiyor. "Bu ve İrlandalı erkekler için zor görünüyoruz. Okyanus ötesine taşınmanı ve beni Amerika'da bırakmanı istemedim. Bencilceydi ama sen benim tek ailemsin." Duraksama. "Yani, sen ve sigaralar ve saç spreyi."

İkimiz de gülüyoruz, ta ki ben onunla hala açıklığa kavuşturmam gereken bir şey olduğunu hatırlayana kadar.

"Resimler. Mal'a onun hakkında yazdığım kötü şeylerin olduğu resimleri gönderdin. Ona bebeğini aldırığımı söyleyen bir mektup gönderdin. Bu, burada her şeyin parçalanmasına neden olan zincirleme bir reaksiyon başlattı. Hiçbir fikrin yok."

Kathleen'in ölümünü annemin üzerine yıkmayacağım tabii ki. Ama hayatımızı cehenneme çevirdi.

Burnunu çekiyor, pembe yamaları ve pullu yakası olan ışıltılı kot ceketinin koluyla burnunu siliyor. Bu manzarayı görece kadar yaşayacağımı sanmıyordum. Annem genellikle İncil ya da balonlu bir çocuk da dahil olmak üzere ulaşabileceği her şeyi kapar ve değerli kıyafetlerini lekelemeden önce sümüğünü silmek için onları kullanır.

"Biliyorum. Bunu manik olmaktan daha iyi tanımlamanın bir yolu yok. Mal'a güvenmiyordum ve senin de benim gibi kötü bir duruma düşmeni istemedim. Ona resimleri gönderdiğimde, her şeyin biteceğini düşünmüştüm. Aşkın bundan daha güçlü olduğunu bilmeliydim. Mektup göndermeye devam edince, kendimi kaybettim. Yakında sana ulaşacağını biliyordum. Bu yüzden ona kendi mektubumu yazmak için oturduğumda, sana hamile olduğumu öğrendiğimde yaşadığım her şeyi anlattım - küçük bir değişiklik. Sanki kürtaj yaptırmışsın gibi yazdım. Bunu hazmedemedim. Mektubu yazmak üç günümü aldı ve bir ileri bir geri gittim. Her saat kustum. Ama bu, senin bu duruma düşmemen gerektiği gerçeğini kafamda pekiştirdi. Bunun de ne tür bir zarar vermiş olabileceğini ancak şimdi anlayabiliyorum. Lütfen bil, bunun bir kaçamak olduğunu düşünmüştüm. Yavru köpek aşkı. Kısa sürede unutacağın bir şey. Hiçbir zaman Amerika'da kendin için daha iyi bir adam bulamayacağını düşünmedim."

İşin üzücü yanı, ona inanıyorum.

Korkunç şeyler yaptığını biliyorum ama yine de ona karşı merhamet duymaktan kendimi alamıyorum. Hayatının ne kadar zor olduğunu gördüm. Aynı çatı altında yaşıyorduk. Bana her zaman destek oldu. Her zaman elinden gelenin en iyisini yaptı.

Kollarımı tekrar ona doluyorum ve birbirimizin omuzlarında ağlıyoruz. Bu annemle yaptığım en zor ve açık ara en iyi konuşmaydı. Ve çok acıtıyor.

"Seni seviyorum anne. Ama bir daha böyle bir şey yaparsan, yemin ederim seni fena benzetirim."

Gölüyor, ortamı yumuşattığım için minnettar.

"Oh, güven bana. Kısmet, kader ve onların benzerleriyle uğraşılmayacağını iyi bilirim. Peki Summer konusunda ne yapacaksın?"

Kolumda sevgi dolu bir el gezdirerek uzaklaşıyor. Bunu ilk kez yapıyor ve sanki farklı bir şeye dönüşüyormuşuz gibi bir heyecan hissediyorum. Daha gerçek. "Bilirsin, affetme ve devam etme ruhu ve siz Y kuşağının içine girdiği tüm o saçmalıklar?"

"Biliyor musun... Sanırım karmanın onu bir süreliğine alt etmesine izin vereceğim."

A NOTE FROM GLEN RORY'S DEAD FATHER

Çuvalladım.

Elbette bu genel bir ifade, çünkü bu hem gerçek hem de mecazi anlamda oldukça fazla oldu. Her şeyi attığım anı tam olarak tespit edemiyorum. Belki de ilk alkolü içtiğimde, on bir yaşındaydım. Paddy Amca şişeyi mutfak tezgahımızın üzerine bırakmıştı ve bütün gece kavga eden annemle babam uyumuştı. Ailemdeki yetişkinlerin birbirlerine tahammül edebilmelerini ve yüzlerine bir gülümseme yerleştirebilmelerini sağlayan her neyse onu denemek mantıklı geldi.

Ondan sonra bağlandım.

Belki de Kathleen'in annesi Elaine'i hamile bıraktığım zamandı. Bakmam gereken başka biri olana kadar her şey eğlenceliydi ve nasıl yapacağımı bilmiyordum, çünkü kendi ailem kendi kendimizi yetiştirmemizi bekliyordu. Birkaç kardeşim daha vardı -altı ya da yedi, hatırlamıyorum- ama ben en küçükleriydim. Ben doğduğumda annem ve babam kırklı yaşlarındaydı ve bana en ufak bir ilgi göstermediler.

Belki de Elaine ve Kathleen'den kaçıp kendimi ailemin eski evine kilitlediğim ve "Belle's Bells "i yazdığım zamandı. Sokakta, bir mektupta, bir hayran e-postasında ya da hala hayatta olduğumu hatırlayan ve genellikle Kasım ayı civarında kısa bir röportaj için beni arayan bir radyo sunucusu tarafından bu şarkı hakkında sorulmadığım bir gün bile geçmedi.

Keşke Elaine'le ilgili olduğunu söyleyebilseydim.

Ya da ondan önceki kız.

Ya da *ondan* önceki kız.

Keşke Kathleen'le ilgili olduğunu söyleyebilseydim.

Ama gerçek şu ki, aşk, kalp kırıklığı, bağımlılık, öfke ve insanların kalplerini harekete geçiren her şey hakkındaki bu harika şarkı... alkolle ilgili.

Her şeyi unutmak için sert bir içki.

Bu yüzden, öldüğüm güne kadar insanlar bunun ne hakkında olduğuna dair spekülasyonlar yaptılar.

Rory ve Debbie tamamen farklı bir hikayeydi. Sanırım Debbie'ye Paris'te aşık olmuştum. Bana hamile olduğunu söylediğinde, içimden gelen tepki ona benimle İrlanda'ya taşınmasını söylemek oldu. Ben de öyle yaptım.

Amerika'da kendi başına geçinmeye çalıştı ama bunun düşündüğünden daha zor olduğunu anlayınca sonunda teklifimi kabul etti. O zamana kadar ben beleşçi bir sarhoştum, sanatçı bir sarhoş değil. Arada büyük fark var.

Size Amerika'ya taşınmadığımı söyleyebilirdim çünkü bırakamayacağım bir kızım ve daha sonra bir oğlum vardı. Ama o kadar da iyi bir baba değildim. Parçalanmış ve dağılmıştım ama bunun tek suçlusu kendimdim.

Rory'yi incittiğim gün, umudumu kaybettiğim gündü. Ortalıkta görünmeyen bir baba için mantık yürütmek ve bahaneler bulmak zordur ama kendi bebeğine zarar veren birini haklı çıkarmak imkansızdır.

Hapisten girdiğimden daha kötü çıktım ama büyük bir farkla: Debbie'ye ulaşmaya ve Rory'yi görmeye çalışmayı bıraktım ve sahip olduklarım için çaba göstermeye başladım.

Kathleen berbat, küfürbaz bir sarhoş olduğumu biliyordu ama elimden geleni yaptım.

Onu.

Mal ile de. Kızımın bir erkek için yanıp tutuştuğunu görmek kalbimi kırdı. Büyük patlamayı bekliyordu. O sadece onun evreninde yüzen bir yıldızdı. Bu şeylerin değiştirilemeyeceğini biliyordum.

Biliyordum çünkü annesi de değildi. Debbie'ydi.

Ama aslında ölü olmak, suçluluk duygusuyla sarhoş bir aptal olmaktan yüzyıllarca daha iyidir. Diğer tarafın nasıl olduğunu merak ediyorsanız, size söyleyeyim, o kadar da kötü değil. Hava tüm yıl boyunca güzel, gerçi bunu pek hissedemiyorsunuz. Vücudum yok, o yüzden bu biraz moral bozucu. Kimsenin yok. Ne bulutların üstündeyim ne de yerin altındayım. Ne cennet ne de cehennem var. Yine de her şeyin içindeyim. Havada ve ağaçlarda. Kelebek kanatlarında ve

inek bokunda ve yerdeki çatlakların arasındayım. Pekin'deki gökdelenlerin tepesinde ve Nebraska'nın küçük bir kasabasındaki bir karahindibanın üzerindeyim.

Ölü olduğunuzda, onları gerçekten iyi tanımiyorsanız ve yanınızda değillerse, ölmüş olan diğer insanların ruhunu her zaman hissetmezsiniz.

Şu anda Kathleen'i hissedebiliyorum. Yanımda duruyor ve devam edip etmeyeceğimizi soruyor. Kelimelerle değil. Söylenmemiş, gerçekten iyi şarkı sözlerinin arkasındaki anlam gibi.

Kath ve ben her zaman yapmamamız gereken şeyler yapıyoruz. Buna karşı bir protokol yok, varsa da diğer tarafa geçerken bize vermediler.

Mal ve Rory'nin konuyu anlaması gerektiğinde bir bardaki ışıkları kapattım.

Kar yağdırdı.

Elektriği kesin.

Rory'ye Mal'in doğru kişi olduğunu, onun benim gibi olmadığını anlatmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Onu yüzüstü bırakmayacağını, onu sonsuza dek seveceğini.

Ama daha önce hiç bir caddenin tamamını aydınlatmamıştım, özellikle de Drury gibi kalabalık bir caddeyi.

"Sence yapabilir miyiz?" Kathleen'e sessizce sordum.

Ben Drury Caddesi'ndeki kırmızı bir binanın tuğlaları arasına sıkışmışım, o ise bir otobüs durağının tepesinde. Başını salladığını hissedebiliyorum.

"Onlara korkacakları bir şey verelim."

(ANOTHER) NOTE FROM KATHLEEN

Sana kötü adam olmadığımı söyledim.

Not: Çocuğuma iyi davransa iyi olur.

Not: Evet, elbette Aurora Rory'ye çocuğuna asla söylediğim için pişmanım. Gerçi artık değiştirmek için biraz geç.

P.P.P.S. Tamam. Birlikte çok tatlı görünüyorlar. Mutlu musun?

.....

(ANOTHER) NOTE FROM SUMMER

Yine ben.

Yani, ki. En iyi arkadaşım ile ilişkiyi bitirmem gerekiyordu, değil mi?

Rory'nin New York'taki evimize dönmeyeceği acı bir şekilde belli olduğunda bile. Anlamadığımdan değil. Şimdi hayatının aşkıyla birlikteydi ve her zaman hayalini kurduğu o küçük, büyüleyici hayatı yaşıyordu.

Ayrıca, her şeyi berbat ettim. Yaptığımı biliyorum. Callum'dan ayrılmak istemesi, Mal'e karşı hissettiklerinin bir gramını bile ona karşı hissetmemesi, ilişkilerinin bir gün daha sürmeyeceğinden emin olmam ya da ikimizin de çok sarhoş olması önemli değil.

Bir hata yaptım. Daha fazlasının birikmesine izin veremezdim. Hayatıma devam etmek için onun affına ihtiyacım vardı.

İrlanda'ya uçtum. Sıra dışı, değil mi? BFF'imle (en iyi arkadaşım) aramı düzeltebilmek için ne kadar prova kaçırdığımı düşünürsek bence de öyle. Callum ve beni öğrendikten üç ay sonra havaalanından doğrudan Tolka'ya taksiyle gittim. Bana hayalet gibi davranmaya başladıktan üç ay sonra.

Onu arka bahçesindeki çimlerin üzerinde, yeni kocası tarafından çivilenmiş bir şekilde buldum. Yemin ederim onu bir çiçek gibi dikeyordu. da kestim, ama sadece kazara. Kapı kilitli değildi.

-Rory'nin Mal'in kapıyı hep kilitlemediğinden yakındığını hatırladım ve içeri daldım. Gözlerimin önünde neler olduğunu fark edince geri geri gitmeye başladım ama popom kahvaltılık köşesine çarpıp bir Guinness şişesini yere düşürdü ve ikisi de sesin nereden geldiğini görmek için arkalarını döndüler.

Rory'nin yaptığı ilk şey elbisesini bana fırlatmak oldu, sonra ayağa fırladı ve "Erkek arkadaşımı becerdin" diye yüksek sesle bağırarak beni kulübenin etrafında çırılçıplak kovalamaya başladı.

Mal bir duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, yüzünde bir sırıtış, her şeyi yarı çıplak ve tamamen sert bir şekilde izliyordu. Muhteşemdi. Sonunda neden onca yıl ondan kurtulamadığımı anladım. Sadece şahsen bin kat daha iyi görünmekle kalmıyordu, aynı zamanda kadınların içindeki iş bitiriciye hitap eden o ukala, tatlı, asla benimle oyun oynamayacaksın ifadesine sahipti.

Mal daha sonra kızını okuldan almaya gideceğini söylemeden önce hepimize çay ve kahve yaptı.

Kanepede Rory elimi tuttu ve bana, "En kötüsü de ne biliyor musun? Onunla yattığın için sana kızgın bile değildim. Haklısın. Sana ondan ayrılacağımı milyonlarca kez söyledim, yine de bu bir hataydı. Bana söylemediğin için kızgındım. Ve şüphelerime rağmen beni kendi bencil nedenlerin için onun kollarına itmeye devam ettiğin için. Yalan günahattan daha büyüktür."

"Biliyorum." Gözyaşlarına boğuldum.

Uçuştan ve kendi suçluluk duygum tarafından canlı canlı yenilmekten yorgundum (AKA yenilmekten hoşlanılan bir yol değil). Daha fazla dayanamadım.

"Bütün bunları biliyorum. Sadece halının altına süpürebileceğimi ve hiç olmamış gibi davranabileceğimi düşündüm. Aslında Yunanistan'a gittiğiniz noktaya kadar aranızdaki ilişkinin yürümesini istedim." Alt dudakımı kemirdim.

"Neden? Ne oldu?" Rory çayından bir yudum alarak sordu.

Normalde kahve içen biriymi. İrlanda'ya taşındıktan sonra değişen bir şey daha oldu.

"Saks'ta Ryner'ın asistanı Whitney'e rastladım. Bana homurdanmadan önce, sadece etrafa bakınıyordum, kredili mevduat durumumu şişirmeye çalışmıyordum." Boğazımı temizledim. "Her neyse, karnında bir bebek yumrusu olduğuna yemin edebilirim. Yetersiz beslenmiş halinden bunu anlamak çok kolaydı. Tabii ki ona merhaba demek gibi bir niyetim yoktu, bu yüzden B sınıfı romantik komedilerdeki her karakterin yaptığını yaptım ve mankenlerin arkasına saklandım. Whit, annesi olabilecek birine benzeyen biriyle dolaşıyor ve şişmiş karnını ovuyordu. Kadın ona, "Gerçekten senin için kız arkadaşını terk edeceğini düşünüyor musun?" diye sordu. Whitney de, "Bilmiyorum ve umurumda da değil. Bebeğe yakın olabilmek için bana kendi dairesinin yanında bir daire tuttu. Callum Küçük Bayan Garip'le evlenmek istiyorsa, nakit akışını sürdürdüğü sürece planlarını bozmayacağım. Ki öyle de olacak."

Rory'nin gözleri parladı ve nefesini içine çekerek sırtını dikleştirdi. Her şeyden çok, öfke dolu görünüyordu. İş yerindeki arkadaşlarından birinin başına gelen çılgınca bir şeyi arkadaşına anlattığında olduğu gibi. Hikayeden duygusal olarak tamamen kopmuş görünüyordu, bu da ona anlatmayı kolaylaştırdı.

"Sonra ne oldu?" diye sordu.

"İlk başta *ne kadar şansımız* var ki diye düşündüm. Ama sonra, Whitney'nin Callum'a karşı her zaman çok hassas olduğunu ve ondan hoşlandığını söylediğini hatırladım. Parçalar bir araya gelmeye başladı. Seni daha önce aldatmıştı, neden tekrar yapması ki? Sen Yunanistan'dayken aramaya çalıştım ama açmadın. Sonra aramızda olanlar ortaya çıktı ve artık çok geçti. Yemin ederim sana söylememek hayatımda yaptığım en kötü şeydi Rory. Yemin ederim. Aramıza asla bir erkek giremez."

Rory elini benimkinin üzerine koydu ve gülümsedi. "Biliyorum." "Biliyor musun?" Tüm yüzümün acıyla burkulduğunu hissettim.

Başını salladı. "Bunu uzun zamandır biliyordum, yani seni affedeceğimi. Bu konuşmayı yüz yüze yapmamız gerektiğini düşündüm, bu yüzden birkaç hafta içinde annemi ziyarete geldiğimde yapacaktım. Ama sen benden önce davrandın. Bak, birini aldatmanın ne kadar berbat bir his olduğunu biliyorum. Callum'a yaptığım şey yüzünden çok acı çektim. Hâlâ da çekiyorum. Çünkü aldatmış olması önemli değil. Ben bundan daha iyiyim. Ya da öyle olmalıydım. Mal ile birlikte olduğum için pişman değilim, ama bunun Callum'dan ayrılmadan önce gerçekleşmiş olmasından pişmanım. Bununla yaşamak benim için vicdanımda kalıcı bir leke ama yine de buradayım, yaşıyorum. O yüzden senden de aynısını yapmanı istiyorum. Hatanla yaşa, Cinder-freaking-rella. Bundan ders çıkar ve git Richard Gere'ini bul."

Bir süre sessizce gülümseyerek birbirimize baktık. Umut verici bir merhaba, ama aynı zamanda acı tatlı bir veda gibiydi. Rory affetse de affetmese de hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum. Geri dönmeyecekti -New York'ta yaşamak için değil, her neyse- ve yine de bana affetmenin güzel hediyesini vermeyi seçmişti.

"Bilesin diye söylüyorum, seni benden aldığı için yeni kocandan nefret ediyorum." Burnumu çektim, kollarımı kavuşturdum ve ne demek istediğimi daha iyi kanıtlamak için diğer tarafa baktım.

"Bilgin olsun, resimlerine yaptıklarımız için sana da ," diye homurdandı.

"Ona sen söyledin!" Bir yastık kaptım ve yüzüne fırlattım. Yastığı havada yakaladı ve gülerek bana geri fırlattı.

Yüzüme çarptı ve kucağıma düştü.

"Orospu," diye bağırdım.

"Hain." Kaşlarını salladı.

İkimiz de yere yığıldık, karınlarımızı tuttuk, kıkırdadık ve onunla ya da onsuz, sonunda iyi olacağımı biliyordum.

Şimdi Dublin Havaalanı'ndayım ve New York'a dönüş uçağımı bekliyorum. Karşımda uzun boylu, esmer, yakışıklı bir adam oturuyor, aynı uçağı bekliyor ve Elizabeth Kostova'nın *The Historian* kitabının karton kapağını okuyor. Sayfaları çevirme hızından -neredeyse dakikada bir- göz ucuyla bana odaklandığını anlıyorum.

Bir ayağımı pompamdan çıkarıp sıcak pembe ayak tırnaklarımı oynatıyorum, naneli sakızı dudaklarımın arasında patlatıyorum ve yüzüsüzce ona bakıyorum.

Yüzünde kibar bir gülümsemeyle başını kaldırıyor. "Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor. "Hayır, ama size yardım edebilirim."

Ona sırtıyorum.

Kaşları kalkıyor. "Yapabilir misin? Lütfen beni nasıl olduğı konusunda aydınlatın."

"Başka bir yere taşınabilirim, böylece dikkatiniz dağılmaz ve kitabınızı bitirebilirsiniz. Harika bir roman, biliyor musun? Kazıklı Voyvoda gerçek bir MVP'ydi."

Tanrı Doğı Avrupa folkloruna olan garip takıntımı kutsasın.

Uzun, Esmer ve Yakışıklı kitabı kapatıp çapraz bacaklarının üzerine koyuyor, arkasına yaslanıp tüm dikkatini bana veriyor.

"Bir adın var mı?"

"Neyim ben, Arya Stark mı? Elbette bir adım var."

Bir kakhaha patlatıyor, bu da beni anında gülümsetiyor. Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Sol eline bir göz atıyorum. Yüzük yok. Ama bu bir ilişkisi olmadığı anlamına gelmez.

Callum hatamı asla tekrarlamayacağım.

Görünüşe göre TDAH da bir zihin okuyucu.

"Merak ediyorsan diye söylüyorum, bekârim. Kabul ki öylesin."

Aksanını duyduktan sonra "Ve İrlandalı," diye belirttim.

Bunun bir kaçamak olmasını istemiyorum. Kaçamak *istemiyorum*. Bir *Pretty Woman* anı istiyorum (vücudumu sattığım kısım hariç tabii ki). Richard Gere'imi istiyorum. Uzun, Esmer, Yakışıklı ve İrlandalı'nın Rory'nin Noel partisinde başka biriyle yatıp yatmadığını bilmek istiyorum. Eğer doğru kişiye. Noel'de o fahişeyle yattığı için ona mantıksızca öfkelenmeli miyim? Ama nedense kendimi ona kızmaya ikna edemiyorum. Çünkü o şu anda burada, önümde o kadar canlı ki, sanki tüm dünya -gökyüzü, yeryüzü, aradaki her şey- istersek keşfedebileceğimiz bir yermiş gibi geliyor.

"Ve İrlandalı." Başını sallıyor. "Ama ben New

York'ta yaşıyorum." "Öyle mi?"

Tekrar başını sallıyor.

"Ne iş yapıyorsun?" *Haftanın geri kalanı için kotam bu kadar.*

"Benim bir dükkanım
var." "Ne tür bir
dükkan?"

"Vaftiz çocuklarına almayacağın türden seks oyuncakları ve diğer üst
düzey oyuncaklar satan bir yer" diyor kesin bir dille.

Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum, bana şaka yaptığını söylemesini
bekliyorum. Şaka yapmadığını anladığımda gülümsüyorum. "Tam benim
tipim."

Sırıttıyor. Gülümsemeyle karıştırılmaması gereken muhteşem bir sırıtışı var.
Hayır, bakışları kurnaz, yaramaz ve uyuşturucudur.

"Ben Kirby."

"Summer."

İkimiz de aynı anda, hala koltuklarımızda, birbirimizin elini sıkamak için
öne doğru eğiliriz. Tekrar oturduğumuzda, ikimiz de bacak bacak üstüne
atıyoruz. O kitabını alıyor; ben telefonumu alıyorum. Bizi meşgul eden şeye
geri dönüyoruz ama ikimiz de gülümsüyoruz.

"Mile-High Club'a üye misin Summer?" diye soruyor, gelişigüzel bir sayfa
çevirerek.

Instagram'da ayaklarının resmini koyduğum bir hikaye paylaştım: "Şu
ayaklara ! Sadece geri kalanını hayal edin? #WinkWink!"

"Şey, hayır, ama Groucho Marx'ın bir zamanlar dediği gibi, 'Beni üye
olarak kabul edecek hiçbir kulübe üye olmak istemiyorum."

Lütfen benim Richard

Gere'im ol. Lütfen benim

Richard Gere'im ol. Lütfen

benim Richard Gere'im ol.

Gülümsüyor.

"O zaman akşam yemeğine ne dersin?

Tamamen giyinik olarak." "Kısmi kıyafet

de olur, biliyorsun." "Kulağa bir plan gibi

geliyor."

Bir yıl sonra

Rory

Küçük **bir** el benimkini tutuyor, beni kalabalığa doğru çekiyor, minik ayakları parlak, kırmızı Dorothy tarzı ayakkabılarla sabitlenmiş.

"Pu-leeeeeeease. Beş dakika demiştin. Eminim en az bin tane geçti!"

"Neredeyse iki oldu." Gülüyorum, kameramı indiriyorum.

Fotoğraf çekimimin öznesi olan nişanlı çifte çaresiz bir omuz silkme hareketi yapıyorum. Kızgın görünmüyorlar. Belki de bana ödeme yapmadıkları içindir.

Blue Hill'den resmi olarak istifa ettiğimde, kendime ne iş yaparsam yapayım, her ay tamamen karşılıksız bir fotoğraf çekimi yapmak için yer bırakacağıma söz verdim. İlham kaynağım için tavuk çorbası da diyebilirsiniz. Geçen ay Kuzey Dublin'de Joselyn O'Leary adında bir kadının 100'üncü doğum günü partisiydi. Huzurevine geldim ve seksen beş yaşında olmasına rağmen kendisinden on beş yaş küçük olan yeni sevgilisi Finn ile dans ederken fotoğraflarını çektim.

Bugün, hamile kalan ve bunu resmileştirmeye karar veren bir çift -sanırım on dokuz yaşında- genç var. Düğünleri için konuşacak bir bütçeleri yok. Gelecek ayki parti için gelinin annesinin oturma odasını kullanacaklar ve gelinlik ve yüzük ikinci el bir mağazadan satın alındı. Bana dokunaklı bir mektup yazarak birkaç fotoğraflarını çekmek isteyip istemediğimi sordular, işte buradayım.

Düğünleri yerel bir belediye dairesinde yapılacak ve ben sadece davet edilmekle kalmadım, aynı zamanda geleceğime de söz verdim.

"İki ya da bin, gitme vakti geldi." Tamsin ona çikolata vermemi istediğinde yaptığı gibi sevimli bir şekilde suratını asıyor.

Çift güler ve başlarını sallar.

"Kızınız çok değerli," diyor kız bana, şişmiş karnına biraz fazla dar gelen puantiyeli elbisesini düzeltirken.

Ona Tamsin'in benim kızım olmadığını söylemiyorum, çünkü açıkçası öyleymiş gibi geliyor. Elimi Tamsin'in atkuyruğunda gezdiriyorum, uçuşan saçlarını kulağının arkasına doğru fırçalıyorum ve ona gülümsüyorum. Fotoğraf çekerken onu yanımda getirmenin herkesin yüzüne daha parlak bir gülümseme getirdiğini ve fotoğraflarımın hiç bu kadar iyi olmadığını fark ettim.

"Düğünde görüşürüz o zaman? Gelecek ay mı?"

"Emin olabilirsin!" diyor müstakbel koca. "Umarım etrafta atıştırmalıklar ve içecekler olduğunda bizi daha çok sever, değil mi?"

Tamsin ve ben el ele Drury Caddesi'nden aşağıya, Mal'ın önünde giderek büyüyen kalabalığa doğru yürüyoruz.

Mal'in milyoner olması önemli değil. O her zaman çalacak ve ben de onu bu yüzden bir gün önce sevdiğimden biraz daha fazla seveceğim çünkü sanatına olan tutkusu ve dürüstlüğü bana ilham veriyor.

Ayrıca, kulübeyi tamamen yenilemenin, içini boşaltmanın ortasında olmamız ve evimizin hazır olmasını beklerken şu anda Elaine, Lara ve Peder Doherty ile birlikte kalmamız da önemli değil.

Biraz zaman aldı ama Elaine ve Lara bana ısındı. Peder Doherty aradaki mesafeyi kapatmak için elinden geleni yaptı ama sanırım bunu sağlayan Tam ile olan ilişkim oldu. Benden istedikleri kadar nefret edebilirlerdi ama *işin* aslı şuydu ki, her sabah onun saçını düzelden, onunla 2000 parçalı yapbozlar yapan, ödevlerine yardım eden ve eski *Sabrina the Teenage Witch*'i izlemeye devam eden kişi bendim. Benim de Mal kadar tutumlu ve paradan etkilenmeyen biri olduğum ortaya çıktı, böylece buraya miras ya da başka bir tür bedava yolculuk için gelmediğimi *görebildiler*.

"Çikolatalı süt alabilir miyim? Ve elma şekeri? Ve bu elbiseyi? Ve bu botları? Rory, alabilir miyim? Yarın okul için saçımı yapar mısın? Brantley McCay benden hoşlanıyor. En azından Mia öyle düşünüyor." Tamsin çocuklar için küçük bir butik dükkânın önünde durur ve kendi yaşındaki bir kızın mankenini işaret eder.

"Yarın Pazar." kahkahalar dökülüyor, önümüzde yere sığıyor. "Ama evet, Pazartesi günü saçlarını Fransız örgüsü yapacağım.

Ve üçünden birini alabilirsin, tercihen botları, çünkü çok tatlılar ve ayrıca akşam yemeğinden önce sana abur cubur yedirirsem büyükannelerin beni sakatlayacak." Tüm sorularına aynı anda cevap veriyorum ve küçük mağazaya uğrayıp bir sonraki haftalık Skype seanslarında anneme gösteriş yapacağından emin olduğum simli, leopar çizmelerini alıyoruz.

Kalabalığa ulaştığımızda, izleyicilerin arasından geçerek Mal'ı görebileceğim tek boş noktaya geliyorum ve Tamsin'i önüme yerleştirip ellerimi omuzlarına koyuyorum. Başını sallayıp gülümsüyor ve ancak onun güvende olduğunu ve Mal'in etrafında duran düzinelerce insan tarafından itilip kakılmayacağını anladığımda sesiyle, müziğiyle, sözleriyle boğulmama izin veriyorum.

*Aşkın güzel olduğunu söylediler,
onlara kafalarının iyi olup
olmadığını sordum,
Çünkü hayatıma girdiğinde bana gökyüzünü tattırdın, Ama sonra
beni burada bıraktın ve dilimin üzerindeki küller maviye döndü,
Sevgilim, daha ne diyebilirim ki? Seni sevmek kolay değil.
Sonsuza dek dediğimizi biliyorum, yalandan doğan bir söz,
Yine de ölmeden önce bunu doğru şekilde yapmak istiyorum.
Benimle doğru, gerçek ve hayatıma kattığın tüm renklerle evlen. Benim
Disney prensesim, benim parlak kurtarıcım, benim keskin, kanayan
bıçağım.*

Sözleriyle , gitarını bıraktığını ve şimdi sinir bozucu havası ve arkasından iç çamaşırlarını yakan, parçalanmış umutlar ve daha fazlasını hayal eden bir iz bırakan küstah sırtışıyla bana yaklaştığını fark etmem bir anımı alıyor.

İki elimle ağzımı kapatıyorum, ne yapacağımı bilemiyorum.

Biz evliyiz. Geçen yıl, tanıdığım çoğu evli çiftten daha fazla hareket ettik. Ve yine de, o burada.

Tek dizinin üstünde.

Güneşmişim gibi gözlerini kısarak bana bakıyor, ben kızına arkadan sarılırken Tamsin aramızda.

"Size bu kez Larnaka'dan gelen yüzükten biraz daha etkileyici bir şey getirdim, New Jersey Prensesi Aurora."

Arka cebinden siyah, kadifemsi bir kutu çıkarıyor ve önümde açıyor. Tamsin'in avuçlarımın altında ciyakladığını ve kıkırdadığını hissediyorum, omuzları zevkle titriyor.

Ben önümde soluk altının farklı tonlarında parıldayan kocaman bir elmasa bakarken etrafımızdaki herkes nefesini tutuyor. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

"Evet." Kendi kahkahamda boğuluyorum.

Tamsin'in omzundan sol elimi tutup -önce kızının yanağını öpüyor-yüzüğü parmağıma geçirip orijinal alyansımı sabitlerken Mal'ın yüzü sevinçten şaşkınlığa dönüyor.

"Oh, sevgilim, bu bir soru değildi."

Etrafımızdaki herkes gülüyor, Tamsin de dahil.

"O zaman neden dizlerinin üzerindesin?" Gözlerimin kenarındaki sevinç gözyaşlarını siliyorum.

"T-i-t-s'inizi kontrol etmek için harika bir aç," diye karşılık veriyor.

"Baba!" Tamsin küçük karnını tutarak kükrüyor. "Nasıl heceleneceğini biliyorum! Okuldaki heceleme yarışmasında ikinci olmuştum, hatırladın mı?"

"Neden, nasıl unutabilirim, küçük TimTam? Bu bir testi ve sen de başarıyla geçtin."

Adam onu kucaklıyor ve kız kıkırdayan bir mutluluk yumağı olarak adamın kaslı kolları arasında boğuluyor.

Geçtiğimiz yıl Mal'ın Tamsin'e babalık yapmasını izleme zevkine eriştim. Bu, onunla yaklaşık beş yüz bebek sahibi olmak istediğimi doğrulamak için yeterliydi. Ve belirsiz sayıda evcil hayvan. Jim ve Morrison adında iki köpeklerle başladık. İkisi de kurtarıldı. Tartışmaya bile gerek yoktu. Onları nereden alacağımızı biliyorduk: barınaktan.

Mal ve ben, incittiğimiz ve bizi inciten insanlarla uzun bir yol kat ettik. Annem ve ben işleri yoluna koyuyoruz. Her Noel'de geliyor. Şükran Günü'nde ona Sephora'dan özenle hazırlanmış hediyeler gönderiyorum. Ve evet, buna saç spreyi de dahil.

Mal, Sean ve Maeve'den özür diledi. Hatta yeni işyerleri Tolka Inn'i açmalarına yardım edecek kadar ileri gitti. Ondan ne kadar nefret etseler de, zaman içinde ve bir sürü yalvarmayla, geçici olarak hayatlarına geri dönmesine izin verdiler.

Tamsin'e gelince? O hayatımda ihtiyacım olduğunu bilmediğim kayıp halka oldu. Kar küremin içinin güzel, huzurlu ama aynı zamanda inanılmaz derecede durgun ve sıkıcı olmasının nedeni. salladı ve her gün Noel'miş gibi kar yağdırdı.

Mal ayağa kalkıyor, beni belimden tutup kendine çekiyor, Tamsin soğukkanlılıkla yana kayıyor. Sevişme seanslarımızdan kaçmayı bir sanat haline getirmişti.

Şimdi.

"Merhaba yabancı." Bana sırtıyor.

"Tolka Kralı Malachy," diye cevap veriyorum, Peder Doherty'nin neredeyse on yıl önce bana verdiği elli avroluk banknotu çıkarıp sanki bir striptizciymiş gibi beline sokuyorum.

"Sen dört mevsimsin, Rory. Kışın senin sığınağın olacağıma söz veriyorum. Yazın seninle güneşlenmeye. İlkbaharda ilk kez tanışıyormuşuz gibi sana aşık olacağıma. Peki ya düştüğünde? Seni her zaman kaldıracığıma söz veriyorum."

Herkes alkışlar ve ısıklarla patlıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Sevildiğimi hissediyorum. El üstünde tutulduğumu. Yenilmez.

"Bana bir şarkı çalar mısın?" Ben soruyorum.

"Ne duymak istersiniz, Bayan Rothschild?"

"Şaşırt beni." Dudağımı ısıriyorum, çocukluğumuzdaki tüm konuşmamızı hatırlamasına hiç şaşırmadım.

Neredeyse on yıl önce yaptığı gibi koşarak evine geri döner.

Başını eğiyor ve bana bu gece seni becermeye gidiyorum dercesine yan yan gülümsüyor, ben de dokuz yıl önce olduğu gibi şimdi de buna inanıyorum.

Ağzını açtı ve babamın şarkısını söylemeye başladı, "Belle's Bells."

Ve bu şarkıyı duyduğumdan ve Glen'in yazdığını bildiğimden beri ilk kez, memnuniyet ve huzurdan başka bir şey hissetmiyorum.

Acı yok. Utanç yok. Kapanışa gerek yok.

Çünkü Glen O'Connell kim olursa olsun, beni hayatımın aşkına götürdü. Yeni evime. Önemli olduğum yere. Yaşamak için bebeklerin fotoğraflarını çektiğim ve kokainli, gösterişli yıldızların ve tehlikeli, cinsel tacizci patronların peşinde koşmadığım yere. Zaman zaman Kuzey İrlanda'ya gidip üvey kardeşim Taron'la takıldığım, mezarına taze çiçekler koyduğum ve hala ABD'de yaşarken anlatamadığım tüm hikayeleri anlattığım yere.

Ben de Kath'i ziyaret ediyorum.

Babamı bile ziyaret ediyorum ve evet, aynı mezarlıkta gömülü olmalarının da faydası var.

Kathleen, Mal banyoya girdiğinde benim çocuğumu asla kabul etmeyeceğini söylemiş olabilir ama ben onun çocuğunu büyütecek kadar şanslıyım ve önemli olan da bu.

Ve Mal'ın gözleri benimkilerle buluştuğunda, insanlar bağırır, ısıklık çalar ve gülerler, çünkü Mal'ın ne düşündüğü o kadar aptalca bellidir ki

Bu son derece masum Noel şarkısını söylerken Tamsin irkiliyor ve içinde yepyeni botlarının olduğu çantayı havada sallıyor. Ondan duyacağımı hiç düşünmediğim sözleri söylüyor.

"Anne, baba, bir oda bulun!"

Şu anda yanmıyorum. Buz gibi de değilim.

Sadece... mükemmel *sıcak*.

On beş yıl sonra

Mal

Bugün çocuğumu boğmayacağım.

Bugün çocuğumu boğmayacağım.

Yapmayacağım.

"Da! Kiki basketbol oyuncusu olmak için yeterince uzun olmadığını söyledi." Grayson arka koltuktaki kız kardeşi Kathleen'e dirsek atıyor. Volvo SUV'umu pelüş kulübemizden (evet, bunu da doğru duydunuz) kızım Tamsin'in evlenmesini izleyeceğim Dublin'e doğru manevra papyonumu (papyon!) gevşetiyorum.

"Ablan haklı," diye araya giriyor Rory, beni sakinleştirmek için kalçamı yoğuruyor.

Bak, Tamsin'in evlendiği delikanlıdan hoşlanıyorum. Seri katil/karısını döven/Manchester City taraftarı gibi görünmüyor. Ben sadece bebeğimi başkasına vermekten rahatsızım.

Bunu gerçek anlamda söylemiyorum elbette. Tamsin bana, benim ona baktığımdan daha iyi bakabilir. Ama gitmesine izin vermenin, artık kızınızın hayatındaki esas erkek olmamanın çok nihai bir yanı var.

"Bu çok saçma!" Grayson ellerini havaya kaldırır. Kiki,

"Bu *iftira*, seni ahmak, ama değil," diye homurdanır.

Grayson'ın ismi Glen'e yeterince yakın ama aynı zamanda hepimizin rahat hissedeceği kadar da uzak. Kathleen ise ilk eşimin ve Rory'nin kız kardeşinin mirasını onurlandırmak için onun adını aldı. Onlar evrendeki en sinir bozucu on iki yaşındaki çocuklar. Kardeşlerim, ablam ve annem bile onların dudaklarıyla baş edemez. Rory ve ben (tekrar) evet dedikten sonra, Tamsin için bir kardeş denemeye karar verdik. İyi ki hayatın pürüzsüz bir yolculuk olmadığını zaten biliyorduk. İki yıl süren başarısız denemelerden sonra tüp bebek yöntemine başvurduk. Ve sürpriz, sürpriz, şimdi Tamsin'in iki kardeşi var ve ikisi de cehennem kaçkını.

"Her şeyin yanına kâr kalmasına izin veriyorsun. Bu hiç adil değil." "Senin yüzün de adaletsiz," diye karşılık veriyor Kiki.

"En azından çirkin değil," diye mırıldanıyor Grayson.

"Ama çok kaba." Kiki kollarını göğsünde kavuşturup alaycı bir gülümseme takınıyor.

"O kazandı." Omuz silkiyorum, direksiyona vuruyorum ve güzel karımın beni uyarmak için kalçamı daha sert sıktığını hissediyorum. "Ne? O daha iyi bir geri dönüş yaptı. İyi bir sataşmayı takdir ediyorum."

Oraya vardığımızda valenin aracımızı park etmesine izin veriyorum ve Rory, Tamsin'in tören için hazırlandığı otele koşuyor. Ben onun peşindeyim, ikizler de arkada bir yerde, muhtemelen güneşin sarısının hangi tonda olduğunu ve kapıdan ilk kimin geçeceğini tartışıyorlar.

Cebimdeki telefonum çalıyor ve durup ikizlere koridorda annelerine katılmalarını ve kız kardeşlerinin hazırlanmasına yardım etmelerini işaret ediyorum. Bir parmağımı boştaki kulağıma sokuyorum.

"Öyle mi?"

"Bay Doherty?"

"Kimin sorduğuna bağlı."

"Michael Corr. . Bir hafta önce telefonda konuşmuştuk. Henrietta Caddesi'ndeki Tolka evi için teklif verdin."

Kulübemize en yakın ev. Smith'lerin evi. Çocukları, Bayan Smith cennette kek pişirdiğine göre.

"Bu doğru."

"Sadece sizi tebrik etmek istedim. Teklifi kabul ettiler ve satışı gerçekleştirmekten mutluluk duyuyorlar."

Rahat bir nefes aldım. Son birkaç yıldır Rory'nin annesinin durumu pek değildi. Mesele şu ki, Debbie altı yıl önce bir erkek arkadaş buldu ve ona deli gibi aşık. Çok fazla yerimiz olmasına rağmen bizimle birlikte yaşamayı kabul etmesi mümkün değil. Bu yüzden ona yakın bir ev satın aldım.

Böylece Rory ona göz kulak olabilir. Peki ya eski-yeni erkek arkadaşı Antonio Romano? Eminim İtalya'ya olan yakınlığını takdir edecektir.

Bir başka artı: Tamsin ve kocası James'in tam karşısında yaşayacaklar. Bu da bebeğime bir çift göz daha demek. (Evet, bu asla eskimeyecek.)

"Teşekkür ," diye . "Harika bir günü daha da iyi hale getirdiniz."

Telefonu kapatıyorum ve kızımın otel odasının hafifçe açık kapısına doğru ilerliyorum. İçeriye bakıyorum, kalbimin sıcak, filtresiz bir sevinçle dolmasına izin veriyorum.

Grayson ve Kiki kanepedeler. Kiki, Grayson'ın benden aldığı imkansız saçlarını evcilleştirmeye çalışıyor ve hayatlarında ilk kez kavga etmiyorlar.

Büyük kızım makyaj masasının önünde oturuyor, bir makyöz ve etrafında telaşla dolaşıyor ve eşimin elini tutuyor.

Benim güzel, muhteşem karımın eli.

"Unutma, seksen yaşına geldiğinde bile her zaman benim küçük kızım olacaksın," diyor Rory.

Tamsin başını kaldırıp ona gülümsüyor. "Teşekkür ," diye fısıldar. "Ne için?" Rory gülümser.

"Babam ve benden bir aile yaratmak. Bana gerçekten istediğim tek şeyi verdin. Senden başka kimse tarafından doldurulması mümkün olmayan bir boşluğu doldurmak."

Çılgınca ama ben de Rory için aynı şeyleri hissediyorum.

Karıma, ben küçük bir çocukken babasının bana ne söylediğini hiç anlatmadım. Onunla ilgili lekeli anısını aşkımız gibi saf bir şeyle karıştırmak istemedim. Ama bir gün bana gitar çalmayı öğretirken arkasını döndü ve şöyle dedi: "Biliyor musun Mally? Sanırım bir gün benim damadım olacaksın."

"Kiki'yle evlenmeyeceğim." Burnumu kıvırdım.

Ondan bu şekilde hoşlanmıyordum, bu kadarını biliyordum.
on.

"Hayır, Kathleen değil. Aurora'dan bahsediyorum." "Onu tanımıyorum bile."

"Henüz değil."

"Amerika'da yaşıyor."

"Sevgi bu gezegenden daha büyüktür evlat. Çok, çok daha büyük." Rory ve benim kaderimiz böyleydi.

Biliyordum ki, ilk kez birlikte olduğumuzda titreyen her ışıktaki İrlanda'ya geldiği zaman.

Her çarpılan kapı.
Spontane çiseleyen yağmur.
Beklenmedik kar taneleri.

Yıllarca Glen'in orada olduğunu biliyordum, sonunda yanında Kiki ile çöpçatanlık yapıyordu.

Tavana doğru bakıyorum ve yaşlı piç kurusuna gülümsüyorum. Yaşarken çocuğuna bakamamıştı, bu yüzden öldükten sonra bunun kefarecini ödedi.

"Teşekkür ederim."

Acknowledgements

Bu yıl, kendim için tamamen çılgın, tamamen karakter dışı bir kitap yazma hoşgörüsünü kendime tanımaya karar verdim. Ve oğlum, tüm çılgınlığımı gösterdim. Bir ineğin, bir peçetenin ve bir çikolatanın bakış açılarını yazdım.

#NoRegrets.

Bu kitabın Noel için bir romantik komedi olması gerekiyordu ama bir şekilde tamamen başka bir şeye dönüştü. Yine de, bunu benimsedim ve bu süreçte bana yardımcı olan harika insanlar da öyle.

Editörlerim Angela Marshall Smith, Paige Maroney Smith ve Jessica Royer Ocken'a her bir el yazmamda inanılmaz derecede şaşırtıcı, yetenekli ve titiz oldukları için teşekkür ederim.

Ayrıca bu güzel ve eşsiz kapak için Hang Le'ye kocaman bir teşekkür etmek istiyorum. Her yönüyle kesinlikle muhteşem. Champagne Formatting'den Stacey Blake'e de kitabın içini çok ama çok güzel yaptığı için.

Bana katlanan Social Butterfly PR'daki kızlara (Jenn, Brooke ve Sarah'ya) ve *In the Unlikely Event*'in sesli kitabının tam olarak istediğim ve bu kadar çok bakış açısı yazmaya karar verdiğimde hayal ettiğim gibi olmasına yardımcı olan Brower Literary'deki harika menajerim Kimberly Brower'a çok teşekkürler.

Harika sokak ekibime, bu kitabı yaklaşık bin kez okuyan annem Tijuana Turner'a ve beta okuyucularım Amy Halter, Lana Kart, Sarah Grim Sentz ve Josephine McDonnell'a (Mal'ın İrlandalılığını arttırdığınız için teşekkürler!) kocaman bir alkış.

Bana düzenli olarak katlanan Charleigh Rose, Helena Hunting ve Ava Harrison'a özel teşekkürler.

Ayrıca, okuma grubum Sassy Sparrows'a ve daha iyi, daha cesur bir yazar ve sanatçı olmak için çabalamamı sağlayan okurlarıma. Beni doğru yöne ittiğiniz için teşekkür ederim. Her zaman.

Kişisel bir not olarak, okumayı bitirdiğinizde kitap için kısa, dürüst bir eleştiri bırakırsanız çok minnettar olurum.

Tüm sevgimle,
L.J. Shen

Read On

Bağımsızlar:

Tyed

Serçe

Kandan Gece

Yarısı Mavisi

Kirli Manşetler

Öpücük Hırsızı

Azizlerin Günahkârları (hepsi birbirine bağlı bağımsızlar):

Defy

Vicious

Ruckus

Scandalous

Bane

All Saints Lisesi:

Pretty *Reckless* *Broken*

Knight

Olasılıksız Olay'ı mi? Döngüde kaldığınızdan emin olun!

[Okuma grubuma](#) katılın.

[Haber bültenime](#).

Beni Instagram'da takip edin [-@authorljshen](#)

[Yazar sayfamı](#) beğenin.

Kirli Manşetler Önizlemesi

Gitmeden önce, işte size *Dirty Headlines*'ın küçük bir tadı. Keyfini çıkarın!

Jude

Annem ölüm döşeğindeyken, kalbin yalnız bir avcı olduğunu söylemişti.

"Organlar, Jude, insanlar gibidir. Bir arkadaş, güvenecekleri bir desteğe ihtiyaç duyarlar. Bu yüzden akciğerlerimiz, bademciklerimiz, ellerimiz, bacaklarımız, parmaklarımız, ayak parmaklarımız, gözlerimiz, burun deliklerimiz, dişlerimiz ve dudaklarımız var. Sadece kalp tek başına çalışır. Atlas gibi, varlığımızın ağırlığını omuzlarında sessizce taşır, sadece aşk tarafından rahatsız edildiğinde isyan eder."

Yalnız bir kalbin -benim yalnız kalbim gibi- asla aşık olmayacağını söylemişti ve şu ana kadar yanılmadı.

Belki de bu gece bu yüzden oldu.

Belki de bu yüzden denemeyi bırakmıştım.

Son birkaç saattir işgal ettiğim gösterişli otel odasındaki kral boy yataktan kayarak çıkarken kremse çarşaf bacaklarıma kök gibi dolandı. Pelüş şilteden kalktım, sırtım öğleden sonra tanıştığım yabancıya dönüktü.

Eğer ona bir bakış atarsam, vicdanım devreye girer ve bunu asla yapmazdım.

Onun parasını dürüstlüğüme tercih ediyordum.

Nakit paraya çok ihtiyacım vardı.

Bu para bu ay elektrik faturamı ödeyecek ve babamın reçetelerini dolduracaktı.

Odanın içinde parmak uçlarımda ilerleyerek yerdeki pantolonuna doğru yürüdüm ve önceki saatlerde doldurduğu her yerin boş olduğunu hissettim. İlk kez bir şey çalışıyordum ve durumun kesinliği kusma isteği uyandırdı bende. Ben bir hırsız değildim. Yine de bu mükemmel yabancıya haksızlık etmek üzereydim. Ve kafamın yemyeşil halının üzerinde patlamasından korktuğum için tek gecelik ilişki konusuna değinmeyecektim bile. Normalde tek gecelik ilişkilere girmezdim.

Ama bu gece kendimde değildim.

Bu sabah posta kutumun içine tıktırılmış mektup ve faturaların ağırlığından çökme sesiyle uyandım. Sonra bir iş görüşmesinde o kadar başarısız olmuşum ki, Yankees maçını izlemek için görüşmeyi kısa kesmişlerdi. (Maç olmadığını söylediğimde -çünkü evet, *o kadar* çaresizdim-tekrar olduğunu söylediler).

Yenilmiş bir halde, Manhattan'ın acımasız sokaklarında tökezleyerek ilerliyordum, ilkbaharın başlarında yağan yağmur gürültülü ve cezalandırıcıydı. Yapılacak en iyi şeyin erkek arkadaşım Milton'ın dairesine girip kurulanmak olduğunu düşündüm. Anahtar bendeydi ve muhtemelen isteydi, göçmenlik sağlık hizmetleri hakkındaki yazısını parlatıyordu. New York'un en prestijli dergilerinden biri olan *The Thinking Man* için çalışıyordu. Gurur duyduğumu söylemek yüzyılın en hafif ifadesi olurdu.

Öğleden sonrasının geri kalanı klişelerle dolu ve kötü şans kokan kötü bir film gibi geçti. Milton'ın kapısını iterek açtım, ceketimdeki ve saçımdaki yağmur damlalarını silkeledim. Önce alçak, gırtlaktan gelen inilti kulaklarıma sızdı. Hemen ardından kusursuz bir görüntü geldi:

Milton'ın editörü, daha önce bir kez içki içmek için tanıştığım Elise, en sevdiğim bit pazarından birlikte seçtiğimiz kanepenin bir tarafına eğilmiş, acımasızca ona vuruyordu.

İtme.

İtme.

İt. İt!

"Kalp yalnız ve acımasız bir avcıdır."

Benimkinin Milton'ın parlayan göğsüne doğru zehirli bir ok fırlattığını hissetmiş, sonra da ikiye ayrılma tehdidiyle çatladığını duymuştum.

Beş yıldır birlikteydik. Columbia Üniversitesi'nde tanışmıştık. Emekli bir NBC sunucusunun oğluydu. Tam burslu okuyordum. Birlikte yaşamamamızın tek nedeni babamın hasta olması ve benim onun yanından ayrılmak istemememdi. Ama bu Milton ve beni planlarımızı aynı renk ve desenlerde örmekten, hayatlarımızı her seferinde bir hayalle birleştirmekten alıkoymadı.

Afrika'yı ziyaret edin.

Orta Doğu'ya atanmak. Key

West'te gün batımını izleyin.

Paris'te mükemmel bir makaron yiyin.

Yapılacaklar listemiz Kipling adını verdiğim bir deftere kazınmıştı ve şu anda çantamda bir delik açıyordu.

Milton'ın kapısının eşiğine kusmak istememiştim ama az önce içine girdiğim şey düşünüldüğünde bu büyük bir sürpriz değildi. Piç kurusu beni koridorda kovalarken kahvaltımın üzerinde kaymıştı ama ben acil durum merdivenlerinin kapısını iterek açmış ve merdivenleri ikişer ikişer çıkmıştım. Milton çırılçıplaktı, prezervatifi hâlâ yarı kalkık aletinden sarkıyordu ve bir noktada doğum günü kıyafetiyle sokağa fırlamanın iyi bir plan olmadığına karar vermişti.

Ciğerlerim yanana ve ayakkabılarım ıslanıp çamurlanana kadar koşardım.

Şiddetli yağmurda omuzlara, şemsiyelere ve sokak satıcılarına çarpmak.

Öfkeliydim, çaresizdim ve şok olmuştum ama yıkılmamıştım. Kalbim çatlamıştı ama kırılmamıştı.

"Kalp yalnız bir avcıdır, Jude."

Unutmaya ihtiyacım vardı; Milton'ı, fatura yığınlarını ve son birkaç aydır yaşadığım talihsiz işsizliği unutmaya. Alkol ve sıcak tende boğulmaya ihtiyacım vardı.

Süitteki yabancı bana tam olarak bunu vermişti ve şimdi bana üzerinde hiç anlaşılmadığımız bir şey vermek üzereydi.

Buraya bakılırsa, havaalanına giden taksinin parasını ödemekte zorlanmayacak.

Tüm dairemden daha pahalı olan kavisli, ferforje bir merdiven bana bakıyor ve odam büyüklüğünde bir jakuziye çıkıyordu. Pelüş, kırmızı püsküllü kadife koltuklar benimle alay ediyordu. Tavandan tabana pencereler, zavallı gözlerimle zengin Manhattan manzarasını içime çekmem için bana meydan okuyordu. Ve gözyaşı damlası avize ürkütücü bir şekilde küçük spermlere benziyordu.

Ve gelecek haftayı atlatmak için Judith Penelope Humphry, sperm hakkında düşünmeyi bırakacak ve planına devam edeceksin.

Tom Ford marka pantolonunun arka cebine uzandım, prezervatif zincirini çıkardıktan kısa bir süre sonra cüzdanını oraya sıkıştırmıştı ve titreyen ellerimle inceledim. Bottega Veneta deri kreasyonu, siyah ve kırışmamış. Boğazım düğümlendi ama hâlâ sinirlerime hâkim olamıyordum.

Cüzdanı çevirip açtım ve para destesini çıkardım. Görünüşe göre bu seferki tek kalın şey Yabancı Junior değildi. Aceleyle saydım, gözlerim paraları alırken parladı.

Yüz...iki...üç...altı...sekiz...Binbeşyüz. *Teşekkürler, İsa.*

İsa'nın beni azarladığını duyar gibiydim. *"Bana teşekkür etme. Oldukça eminim*

"Çalmayacaksın" benim yapılmayacaklar listemde en üst sıralardaydı.

Telefonumu omuz çantamdan çıkarıp elimdeki cüzdanın markasını araştırdım. Meğer yedi yüz dolardan biraz daha az ediyormuş. Plastik kartları ikinci bir bakış atmadan fırlatmaya başladığımda, ağır da olsa işlevsiz kalbim çarpıyordu. Cüzdan satılabilirdi ve anlaşıldığı üzere ahlakım da öyle.

İçim utançla düğümlendi ve yüzümün kızardığını hissettim. Uyanacak ve benden nefret edecekti, barda bana yaklaştığı an için pişmanlık duyacaktı. Umursamamam gerekiyordu. Sabah New York'tan ayrılacaktı ve ben onu bir daha asla göremeyecektim.

Cüzdanı boşaldığında ve tüm kartları ve kimlikleri komodinin üzerine düzgünce dizildiğinde, elbisemi ve çamura bulanmış olsa da elektrikli pembe ayakkabılarımı giydim ve ona son bir kez baktım.

Tamamen çıplaktı, kasıkları çarşaf tarafından gelişigüzel örtülmüştü. Aldığı her nefeste altılı paketi sıkılaşıyordu. Uykusunda bile savunmasız görünmüyordu. Bir Yunan tanrısı gibi, duyarlılığın üzerinde yükseliyordu. Onun gibi adamlar oyuna gelmeyecek kadar kibirliyd. Yakında aramızda bir okyanus olacağına sevinmişim.

Kapıyı açtım ve çerçevesine sarıldım.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım, parmaklarımın ucunu öptüm ve aramızdaki havaya sürdüm.

İlk göz yaşımı dökmek için otelden çıkana kadar bekledim.

Beş saat önce.

Tökezleyerek bir bara girdim, barmene viski siparişimi hıçkırarak kokladım ve uzun, kirli sarı saçlarımdaki yağmuru silkeledim.

Siyah elbisemin yakasını çekiştirdim ve benim için barın diğer tarafına kaydırıldığı içkiyi içerken inledim. Chucks ayakkabılarım -bu sabah evden çıkarken hâlâ aptalca bir iyimserlik içinde olduğum için alçak pembeleri tercih etmiştim- 1.80 boyumdaki bedenim taburede otururken havada sallanıyordu. Kulaklıklarım kulaklarıma sıkıca sokulmuştu ama mükemmel şarkılardan oluşan çalma listemi bugünün boktan ruh haliyle lekelemek istemiyordum. Eğer şimdi sevdiğim bir şarkıyı dinlersem, Milton'ın köpek stilini sevdiğini öğrendiğim günle sonsuza dek ilişkilendirecektim, sadece benimle değil.

Param yetmediği için içemediğim viskiyi su gibi yudumlarırken kendime moral vermeye çalıştım.

İş görüşmem korkunç derecede kötü geçmişti ama zaten kalbim hiçbir zaman glutensiz diyet yapan bir Hristiyan dergisinde çalışmayı istememişti.

Milton beni aldatmıştı. Ama onun hakkında hep şüphelerim vardı. Babamla takıldıktan ya da sokakta biriyle tanıştıktan sonra gülümsemesi hemen kaybolurdu. Biri onunla aynı fikirde olmadığına sağ kaşı hep yukarı kalkardı.

Artan sağlık faturalarına gelince, onlarla başa çıkmanın bir yolunu bulacaktım. Babam ve ben Brooklyn'deki dairemize sahiptik. En kötü ihtimalle satar ve kiraya verirdik. Ayrıca, iki böbreğime de ihtiyacım yoktu.

Sedir ağacı, adaçayı ve yaklaşmakta olan bir günahın kokusu burun deliklerime dolduğunda içkime gömülüydüm. "Yarı sarhoş ve geleneksel olarak güzel: bir avcının ıslak rüyası." dediğinde bile başımı kaldırmaya zahmet etmedim.

Güçlü bir Fransız aksanı vardı. Pürüzsüz ve törpülenmiş. Ama gözlerim bardağımda dönen kehribar renkli sıvıya kilitlenmişti. Havadan sudan konuşacak havada değildim. Genelde bir tuğlayla bile arkadaş olabilen biriydim. Ama şu anda, sırf bana doğru nefes aldığı için herhangi birini taşaklarıyla bıçaklayabilirdim. Ya da başka bir yöne, gerçekten.

"Ya da azgın bir adamın en kötü kabusu," diye cevap verdim. "Sonuç olarak, ilgilenmiyorum."

"Bu bir yalan ve ben yalancılarla iş yapmam." Kokteyl karıştırıcısını dişlerinin arasında yuvarlayarak bana kurt gibi sırttı. "Ama senin için bir istisna yapacağım."

"Ukala ve kendini beğenmiş mi?" Ona cevap verdiğim için bile içimden kendi suratıma bir tokat attım. Kulaklıklarım takılıydı. Neden en başta benimle konuşmuştu ki? Bu beni rahat bırakması için uluslararası bir işaretti. Aslında hiçbir şey dinlemediğim gerçeğini boş verin, sadece potansiyel konuşmacıları uzaklaştırmak istiyordum. "İyi ki cinsel yolla bulaşan hastalığı *aygıra* bulaştırdığını söylememişsin, şimdi tek ihtiyacın olan şey U."

"Anladığım kadarıyla son derece deneyimsiz erkekler size asılmış. Bu günün tam olarak ne kadar zordu?" Aramızdaki mesafenin geri kalanını sildi ve artık özel dikim takım elbisesinin altından yayılan vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum.

Arkamı dönüp ona bakarsam -gerçekten bakarsam- ciğerlerimdeki nefesi çalacakmış gibi bir his vardı içimde. Bugünün erken saatlerinden beri öfkeli ve yaralı olan kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. *Davetsiz misafir istemiyoruz, Jude.*

Uzun boylu, Fransız ve Yakışıklı, önümdeki barmene yüz dolarlık bir banknot uzattı. "Kaç içki içti?" diye sorarken gözleri yüzümün yan tarafını okşuyordu.

"Bu onun ikincisi, efendim." Barmen başıyla onayladı ve önündeki ahşap yüzeyi nemli bir bezle sildi.

"Ona bir sandviç getir."

"Sandviç istemiyorum." Kulaklıklarımı kulağımdan çıkarıp bara çarptım, sonunda kafamı kaldırıp bar taburemin üzerinde ona baktım.

Yaptığım en büyük hatalardan biriydi. İlk birkaç saniye ne gördüğümü bile çözemedim. Çoğu insanın işlemeye programlanmadığı düzeyde muhteşemdi. Chris Pine'in mükemmelliğinden, Chris Hemsworth'ün mamutluğundan ve Chris Pratt'in çekiciliğinden bahsediyorum. O üçlü bir tehditti ve ben S.C.R.E.W.E.D.'dim.

"Bir tane yemen gerekecek." Bana bakma zahmetine girmeden telefonunu barın üzerine fırlattı. Telefonu deli gibi aydınlanıyordu, her dakika onlarca e-posta geliyordu.

"Neden?"

"Çünkü sarhoş bir kızı becermekten daha fazlasını yapıyorum ve bu gece seni becermeyi çok istiyorum," dedi sakince, sıradan ifadesini içimi ılık bir yapışkan haline getiren gamzeli, büyüleyici bir gülümsemeyle süsledi.

Şaşkınlığımı göz kırparak atmaya çalıştım, hâlâ bakıyor, yüzünü katalogluyordum. Kaplan çekikliğinde ve okyanusun dibi gibi koyu, koyu, koyu masmavi gözler; çamur gibi kahverengi saçlar; dokunsanız kâğıt kesigi yapabilecek bir çene hattı ve seksi bir dilde müstehcen şeyler söylemek için yaratılmış dudaklar. Henüz karşılaşmadığım bir örnekti. Hayatım boyunca New York'ta yaşamıştım. Yabancı erkekler benim için yabancı bir kavram değildi. Yine de bir erkek model ile bir CEO'nun imkânsız bir karışımı gibi görünüyordu.

Lacivert takım elbisesi onu sert gösteriyordu. Yüzünün kıvrımları ve kenarları acımasızdı. Keskin elmacık kemikleri ve kare şeklindeki çenesinin arasını dolduran dudakları ve düz burnu vardı.

Alyans olup olmadığını kontrol etmek için bakışlarımı parmaklarına çevirdim. Sahil temiz görünüyordu.

"Affedersiniz?" Omurgamı dikleştirdim. Bir tanrı gibi görünmesi, öyle davranmaya hakkı olduğu anlamına gelmiyordu. Barmen önüme sıcak bir tabak içinde biftek, mayonez, domates ve çedar peynirli sandviç koydu. Meydan okuyan ve sert biri olarak kalmayı çok istiyordum ama ne yazık ki bir saat içinde saf viskiyi kusmamak da istiyordum.

Ateşli Yabancı Adam bara yaslandı, hâlâ ayaktaydı -altı *bir*? altı *iki*?- ve başını yana eğdi. "Ye."

"Burası özgür bir ülke," diye .

"Yine de bir yabancıyı becermenin bir şekilde yanlış olduğu fikrine zincirlenmiş görünüyorsunuz."

"Özür dilerim, adınızı duyamadım Bay İpucu Alamayan." Esnedim.

"Will Power. Tanıştığınıza memnun oldum. Bak, belli ki kötü bir gün geçiriyorsun. Yakacak bir gecem var. Yarın sabah eve dönüyorum, ama o zamana kadar..." Kolunu salladı ve eski model Rolex'ine bakarken ceketinin kolunun yukarı kaymasına izin verdi. "Aklında ne varsa bu gece için unutulduğundan emin olacağım. Bayan...?"

Siktir et. Ve onu. Hayatım boyunca bir daha *karşılaşabileceğimden* bile şüphelendiğim türden *bir* ateşliydi.

Suçu Milton'a atabilirim. Ve tıbbi faturaları.

Ve viski.

Yaşadığım günden sonra tüm New York eyaletini suçlayabilirdim.

"Spears." Gözlerimi kısıtım ve sandviçten bir ısırık aldım. Lanet olsun. I

Barın adını kontrol etmek için sandviçle birlikte gelen peçeteyi çevirdi. *Le Coq Tail*. Yirmi yıl kadar sonra, babamın hastane masraflarını ödeyip ramen eriştesiyle yaşamayı bıraktıktan sonra geri dönmek üzere aklıma bir not aldım.

"Britney Spears gibi mi?" İnanılmaz bir kaşını kaldırdı.

"Doğru. Peki ya sen?"

"Bay Timberlake."

Sandviçten bir ısırık daha aldım, neredeyse inliyordum. En son ne zaman yemek yemiştım? Muhtemelen bu sabah, iş görüşmem için evden çıkmadan önce.

"Sinirlerimi bozuyorsunuz Bay Timberlake. Ben de onu 'Will Power' sanıyordum."

"Ağla bana bebeğim. Ben Célian." Bana elini uzattı.

Dengeli duruşu beni aynı anda hem korkutuyor hem de büyölüyordu. Bir tanrı gibi yontulmuştu ama bir ölümlü gibi canlı ve dokunulduğunda sıcak görünüyordu. Muhakememi bulandırdı, duyularımı karıştırdı ve midemi sıcak şehvet dilleri içten içe yalıyormuş gibi hissettirdi.

"Judith, ama herkes bana Jude der."

"Anladığım kadarıyla Beatles

hayranısın."

"Küstah. Olumsuz özellikler listenizin sonu gelmiyor."

"Benimle ilgili tek uzun şey bu değil. Ye, *Judith*."

"Jude."

"Ben herkes değilim." Bana doğru sabırsız bir gülümseme fırlattı, konuşmamızı bitirmiş gibi görünüyordu.

Otoriter piç. Bir ısırık daha aldım. "Bunun hiçbir anlamı yok."

Yalan söylediğimden oldukça emindim ama bu gece kendimi bir şeylerden mahrum edemeyecek kadar duygusal olarak tükenmişim.

Bana doğru eğildi, Napolyon'un Moskova'ya girdiği gibi, bir pagan savaşçısının gururu ve ihtiyatıyla kişisel alanıma girdi. Başparmağını boğazımın sütunu boyunca gezdirdi. Basit bir dokunuştı ve tüm vücudum şiddetli bir şekilde tüylerim diken diken oldu. Yabani, erkek sertliğinin, aksanının ve diğer her şeyiyle -kıyafeti, kokusu ve yüz hatlarıyla- keskinliğinin birleşimi.

Çaresizdim.

Çaresiz olmak istedim.

"Kalp yalnız bir avcıdır." Ama bedenimin bu gece bir arkadaşına ihtiyacı vardı.

Öne doğru eğildi, dudakları kulağıma yaklaştı ve fısıldadı, "Ah, ama *bu* yapar."

"Tipim değilsin." Yuttuğum viskinin kalanıyla sııttım. "Ben herkesin tipiym," dedi kesin bir ifadeyle. "Ve bunu iyi yapacağım senin için."

"Neyi sevdiğimi bilmiyorsun," diye karşılık verdim. Onunla pinpon oynamak eğlenceliydi. Sert, keskin ve etkilenmemişti ama garip bir şekilde onu kaba bulmuyordum.

"Üzerimdeki tüm paraya bahse girerim ki öyle."

Bu çok ilginç.

"Ya her orgazm olduğumda orgazm olmamış gibi davranırsam?" iPod'umu ve kulaklıklarımı çantama tıktırdım. Bu konuşma muhtemelen daha tuhaf olamazdı. Daha önce hiçbir insan yüzünde görmediğim kadar yırtıcı bir gülümsemeyle gülümsedi; içim kasıldı, külotum kalçalarımın arasında ıslandı.

"Belli ki hiç gerçek bir orgazm yaşamamışsın. Seni boşalttığımında diz kapaklarının kırılmaması için kendini şanslı sayacaksın."

"Kendini onaylayan-"

"Küstahlığı bana sakla, Spears."

On dakika sonra, otele gitmek üzere karşıdan karşıya geçiyorduk. Gösterişli lobiye girdiğimizde soğukkanlılığımı kaybetmemek için kendimi zor tuttum. Laurent Towers Oteli, dünyanın en büyük haber kanallarından birine ev sahipliği yapan LBC gökdeleninin karşısında yer alıyordu. Her yer insan kaynıyordu ama asansör bekleyen sadece bizdik. İkimiz de sessizce asansöre bakarken kalbim çılgılık atıyor, neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Ucuz siyah elbisemin altında dizlerim titriyordu. Bunu ben yapıyordum. Gerçekten tek gecelik bir ilişki yaşıyordum. Kabul ediyorum, yirmi üç yaşındaydım, yeni bekârdım ve yeni kinciydim. Onunla yatmanın ahlaka aykırı bir yanı olmadığını biliyordum. Ama bunun yıllar sonra güleceğim tek seferlik bir şey olduğunu da biliyordum.

Asansörün kapıları açılıp içeri girdiğimizde, "Normalde bunu yapmam," dedim.

Célian cevap vermedi. Kapılar kapandığında bana doğru yürüdü, gözleri soğuk ve mesafeli, ağzı büzülmüştü. Beni duvara yasladı, her adımı bir öncekinden daha doyumsuzdu. Nabzım içimde güreşti

Boğazımı. O ukala gözleriyle beni süzdü ve burun deliklerimin açıldığını hissederek çenemi kaldırdım.

Célian beni eteğimin altından kavradı ve ben inledim, vücudum arkamdaki duvara yaslandı. Başparmağı klitorisimi buldu ve kumaşın içinden geçerek sertçe bastırdı ve tembel daireler çizerek masaj yaptı.

"Beni iyi bir kız olduğuna ikna etmeye çalışma," diye tısladı, nefesi -nane ve taze kahve çekirdekleri- boğazımda kayıyordu. "Umurumda bile değil."

"İngilizcen bir turist için çok iyi," diye not ettim. Aksanı kalındı ama kelimeleri bir silah gibi kullanıyordu. Stratejik, seyrek. Her bir hece kısır Grev.

Bir adım geri çekildi ve kayıtsızlık perdesinin ardından beni izlemeye başladı. "Birazdan öğreneceğin gibi pek çok şeyde oldukça iyiyimdir."

Asansör çaldı ve benimle bağlantısını kesti.

Kapılar açıldı ve yaşlı bir çift bize gülümseyerek asansörden çıkmamızı bekledi. Célian sanki bir çiftmişiz gibi kolunu benimkine doladı ve onlar gözden kaybolur kaybolmaz rahatça bıraktı.

Süitine doğru yürürken sessizdi ama kafamın içindeki gürültüden neredeyse boğuluyordum. Kendimi bunun doğru şey olduğuna ikna ettim. İnsanlık dışı güzellikteki bir turistle geçireceğim karşılıksız bir zevk gecesi acımı dindirecekti. Geniş sırtını ve zayıf vücudunu izleyerek arkasından gittim. Yaşamak için spor yapıyormuş gibi görünüyordu ama spor salonuna gidecek vakti yokmuş gibi giyinmişti. Mesleği ise çözülmemiş bir gizem olarak kalacaktı. Yarın Fransa'ya geri dönüyordu ve onun bir avukat mı yoksa bir suikastçı mı olduğu benim için fark etmiyordu.

Süitine girdiğimizde bana bir şişe su uzattı. "İç."

"Bana emir vermeyi bırak."

"O zaman gözlerini dikip talimatlarımı beklemeyi bırak."

Ceketini çıkardı ve ayakkabılarını tekmeledi. Süit pelüş ve düzenliydi - dolu bir oda için fazlasıyla. Çok büyüktü ama herhangi bir bavul, telefon şarj aleti, yerde yatan ıssız bir gömlek ya da başka bir belirleyici nesne tespit edemedim.

Bir yandan şüpheli görünüyordu. Diğer yandan, arkasında iz bırakmayacak türden bir psikopat gibi görünüyordu. Ve ben onun odasıyındım. Muhteşemdi.

Kendime not: Bugünkü eylemlerinizi sonra, gelecekteki tüm kararlarınızı fal kurabiyesi tavsiyelerine dayandırmaya çalışın. Daha iyi olacaksınız.

Bana uzattığı suyu farkına varmadan içtim, sonra şişeyi yanıyormuş gibi çöpe attım, asi ruhum biraz öldü.

Kaçmak için çok geç değil. Ona iyi hissetmediğini söyle ve git.

"Sanırım yapmalıyım-" diye başladım ama cümlemi tamamlayamadım.

Beni duvara çarptı, dudakları dudaklarıma yapıştı ve beni . Gözlerim ani zevkten yuvarlandı ve göz kapaklarımdan arkasında yıldızlar patladı. Beni kollarının arasına alıp parmaklarını popoma geçirirken gömleğinin yakasını kavradım. Bacaklarım kısa sürede beline dolandı. Bana karşı dönerek karnımın alt kısmındaki şehveti ateşledi ve inlediğimde, kalçamın yan tarafını öyle sert çimdikledi ki, onunla savaşmaya çalıştım, ancak pençelerimi tenine batırmanın sonsuz bir öpücükte boğulmak gibi hissettirdiğini fark ettim. Dudakları ezilmiş, sıcak kadife gibiydi. Vücudu taş gibi mermerdi ve her yeri sertti.

Célian dilini ağızımın içine kaydırды, ben de ona izin verdim.

Kalçalarını döndürdü, *sert* -çok sert- aleti yarığıma baskı yapıyordu ve ben yine ona izin verdim.

Alt dudağımla daha sert ısırды ve hırladı, sonra acıyı emerek uzaklaştırdı. Daha fazlası için ağladım.

Elini aramıza soktu, külotumu kenara itti ve iki parmağını içime daldırdı.

Utandırıcı bir şekilde sırılsıklam olmuştum.

Seksi yabancı ağızını benimkinden ayırarak bana baktı. "Cümlemenizi bitirme zamanı, Bayan Spears."

"BEN... BEN..." Gözlerimi kırptım, telaşlandım.

Parmaklarını içime sokup çıkarmaya başladı -yavaşça, alay edercesine yavaşça- yüzü hâlâ çok ciddiye.

Kimdi bu adam? O kadar etkilenmemiş görünüyordu ki, parmakları kıvrılıp G noktama çarptığında, içime her daha derine indiğinde dudaklarımdan istemsiz bir inilti kaçsa bile. Diğer eli göğüslerime doğru gitti ve bir meme ucumu kabaca bükte.

"Bir şeyler yapman gerektiğini söylemiştin." Eli, bacaklarımdan arasındaki yeni favori yerine dönmeden önce dudaklarımla ona olan arzumla boyamak için bir anlığına seksimden ayrıldı. Dudaklarımdan tadına baktı. "Neydi o Judith?"

Judith. J harfini dişlerinin arasında yuvarlayışı kollarında ölmek istememe neden oldu. Sıcak dili boynumda, çenemde, dudaklarımda ve sonra tekrar dudaklarımdan arasındaydı. Hayatta kalmak için birbirimize ihtiyacımız varmış gibi birbirimize dolanmıştık. Bunun sadece bir gece olduğunu biliyordum ama çok daha fazlasıymış gibi geliyordu.

"Ben... eh... hiçbir şey," dedim, aramızda fermuarını karıştırırken. Ellerinden birini benimkinin üzerine bastırdı ve avucumu kocaman ereksiyonuna doğru itti. Şimdi panikleme için bambaşka bir nedenim vardı. Bu şey belki de spor çantama sığabilirdi. Vajinama değil.

"Tempoyu ben belirledim," dedi.

Başımı salladım. O benim patronum değildi. İki parmağını daha içime soktu -elinin çoğunu- ve o kadar dolmuştum ki yanacağımı sandım. Ağzımdan bir hırıltı kaçtı. Onu pis öpücüğümüzün içinde yuttu ve bir anda parmaklarının üzerine boşaldım.

Zevk o kadar yoğundu ki duvara yapıştım ve spagetti gibi kaymaya başladım. Célian beni tekrar yukarı kaldırdı, parmaklarını yanaklarıma geçirdi, çenemi yerinde tuttu ve gözlerini bana dikti. "Tadın da görüldüğün kadar güzel olsa iyi olur."

Hızlı bir hareketle dizlerinin üzerine çöktü, elbisemi yukarı kaldırdı ve bacaklarımdan birini omzuna attı. Külotum hala yana itilmişken dili içime girdi ve yalamak ve emmek yerine diliyle beni becermeye başladı. Parmaklarımı saçlarından geçirdim, benimkinden daha yumuşak olduğunu fark ettim ve beni mümkün olduğunu hiç düşünmediğim türden bir oral seksle ödüllendirirken başımı duvara yasladım.

Milton robotik de olsa cömert bir aşıktı. Bu adam yürüyen, konuşan bir orgazmdı. Bana doğru hapşırса boşalacağımdan oldukça emindim. Kalçalarımı yüzünün etrafına sıkıştırmak ve onu sonsuza kadar orada tutmak için yoğun bir arzu çarptı. İkinci orgazmım bir elektrik şoku gibi ayak parmaklarımdan başıma doğru yükseldi ve beni cennete gönderdi ve dudaklarını şişmiş klitorisimin üzerine kapatıp kuvvetle emdiğinde, çevremdeki her meleğin kanatlarını aldığından oldukça emindim. Ayağa kalktığında, elbise pantolonunu ve gömleğini çıkardığında ve dişleriyle bir prezervatif ambalajını yırttığında, ona uyum sağlayıp sağlayamayacağımı biliyordum, denemeyi acil serviste bitirmeye istekliydim.

Célian bir anda içime girdi, beni arkamızdaki dolaba çarptı, parmaklarımızı birbirine bağladı ve aslında beni yüzeye kelepçeledi. Zevk o kadar nüfuz ediciydi ki, kollarının arasında kıvrandım, elleriyle savaştım, böylece pençeleyebilir, dokunabilir ve onunla eşleşmek için yırtabilirdim, itme için itme.

"Siktir," diye tısladı. "Judith."

"Célian." İkimiz de ateşli bir sekse boğulmadan önce ona bir süre için söylediğim son şey buydu.

Yerde, iki vahşı gibi.

Köpek stili yatakta, yüzünü televizyona dönmüş CNN izliyordu.

Sonra ona bir taş çuvalı kadar centilmen olduğunu söylediğimde (Anderson Cooper seçmen sahtekarlığı hakkında benim bile yarı yarıya dinlemek istediğim özel bir haber sunduğunda yumuşak bir küfür savurdu), duşa girdik ve beni tekrar yedi, bu sefer klitorisime daha fazla dikkat etti.

Sonra tekrar lavabonun karşısına geçtik.

Sonunda yatağa yığıldığımda bana bir şişe su daha uzattı ve "Altıda çıkıyorum. Çıkış saat 10'da ve Laurent Towers'ta geç kalmaktan hoşlanmazlar."

Ona söylemek istedim: A, çekip gitmesini ve B, geceyi burada geçirmemin çok kötü bir fikir olduğunu. Ama yaptığım onca seksten sonra hasta babamın yüzüne bakabileceğimden tam olarak emin değildim, *hele* ki yeni eski erkek arkadaşım. Çatlamış, şişmiş dudaklarım, kırmızı tenimin her santimini kaplayan kirli sakal izlerim ve boynumdaki üç ısırık iziyle tamamen mahvolmuş görüldüğümü anlamak için aynaya bakmama gerek yoktu - gözlerimin çılgınca sarhoş olduğundan bahsetmiyorum bile, saatler önce tükettiğim viskiden değil.

İsteksizce babama Milton'larda kalacağıma dair mesaj attım ve gözlerimi kapatarak Célian'ın yatağına uzandım. Kendimi dünyada yetim hissetmişim. Kimse nerede olduğumu bilmiyordu ve umursayan tek kişi olan babam da artık evden pek çıkmadığı için bana pek yardımcı olamıyordu.

İşte o zaman Robert Humphry'ye Milton Hayes'ten ayrıldığımı bile karar verdim. Babam tüm umutlarını erkek arkadaşına bağlamış, o gittikten sonra benimle ilgileneceğine güvenmişti. Herkesin birine ihtiyacı vardı ve benim babamdan başka kimsem yoktu.

Célian arkamdan yatağa girdi, kabaran siki kalçalarımın arasına baskı yapıyordu.

Kaba dolgulu parmağını göğüs kafesimin yan tarafında, on sekiz yaşıma bastığım gün yaptırdığım dövme boyunca gezdirdi.

Biraz tuhaf görünüyorsam, öyleyim de ondan.

"Yani The Beatles'ı sevmiyorsun ama The Smiths'i seviyorsun." Nefesi kürek kemiğimi okşadı.

New York'ta inşaat işçisi olan bekâr bir babayla büyüdüm. Para sıkıntılıydı ve yerde oturup onun plaklarını dinlemek en sevdiğimiz eğlenceydi. Johnny Rotten hakkında kitaplar okur ve zaman geçirmek için kasıtlı olarak yanıltıcı müzik oyunları icat ederdik.

"Dikkatli ol, beni tanırsan bağlanabilirsin," dedim sessizce, New York'a bakan tavandan tabana pencereden dışarı bakarken.

Sessizce arkamdan içime girmeye başladı. "Şansımı deneyeceğim."

Bu pozisyon bana Milton ve Elise'in zina performansını en ön sıradan izlediğim zamanı hatırlattı. Duygularım birbirine karıştı ve düğümlendi. Bedenim sevinçliydi ama gözümün kenarında yaşlar birikmişti. Tek gecelik ilişkimin onları görememesine sevinmişim, ama gözyaşlarım kesinlikle orgazmın verdiği mutluluk ve yarın sabah eve dönüp gerçeklerle yüzleşme ihtimalinin verdiği üzüntünün bir karışımıydı.

Erkek

arkadaşım

yok.

İş yok.

Ölmek üzere olan bir baba ve nasıl ödeyeceğimi bilemediğim bir yığın fatura.

İkimiz de işimizi bitirdikten sonra enseme öptü, arkasını döndü ve uyumaya gitti. Peki ya ben? Elbise pantolonunu ve bana ters ters bakan kalın cüzdanının dış hatlarını doğrudan görebiliyordum.

Kalbim yalnız bir avcıydı. Bu gece, ziyafet çekmesine izin vereceğim.

[*Kirli Manşetler şimdi yayında!*](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.